

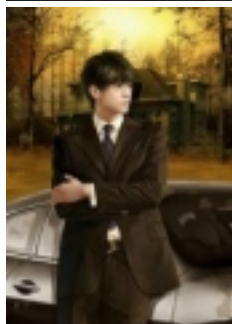
Ông Chủ Là Cục Phẩm

Contents

Ông Chủ Là Cục Phẩm	2
1. Chương 1: “phim Tình Cảm” Ở Văn Phòng	2
2. Chương 2: Người Đàn Ông Có Giọng Nói Nho Nhã	6
3. Chương 3: Lãng Gia Công Tử	9
4. Chương 4: Xung Đột	14
5. Chương 5: Vị Tiền Nhiệm Xuất Hiện	16
6. Chương 6: Nữ Thư Ký Quyến Rũ	19
7. Chương 7: Hưng Khí Trần Gian Dã	23
8. Chương 8: Sự Tấn Công Của Lãng Thiếu Gia	26
9. Chương 9: Mặt Khác Của Sự Lẩn Tránh	30
10. Chương 10: Chú Cháu	33
11. Chương 11: Tranh Đấu	36
12. Chương 12: Lễ Đính Hôn Bất Ngờ	39
13. Chương 13: Lễ Đính Hôn Bất Ngờ	43
14. Chương 14: Sự Thật Về Tình Một Đêm	47
15. Chương 15: Cục Diện Bé Tắc	50
16. Chương 16: Sự Thay Đổi Khác Thường Của Lãng Thiếu Gia	53
17. Chương 17: Em Gái	56
18. Chương 18: Quan Hệ Tay Bốn	59
19. Chương 19: Phía Sau Sự Ngọt Ngào	64
20. Chương 20: Mỗi Câu Chuyện Đều Có Một Cô Gái Quỷ Quyết	67
21. Chương 21: Sau Khi Thất Tình	71
22. Chương 22: Mất Nhìn Đàn Ông	74
23. Chương 23: Dẫm Lên Vết Xe Đổ	77
24. Chương 24: Cô Nói Cô Sẽ Chịu Trách Nhiệm	81
25. Chương 25: Gây Ông Đập Lưng Ông	85
26. Chương 26: Phụ Nữ Đã Kết Hôn	89
27. Chương 27: Sếp Là Chồng	92
28. Chương 28: Bạn Gái Cũ Là Vợ Của Chú	95
29. Chương 29: Sự Trở Về Của Lãng Phu Nhân	100
30. Chương 30: Trái Tim Bất Đầu Lay Động	105
31. Chương 31: Cảm Xúc	108
32. Chương 32: Mỗi Người Đàn Ông Đều Có Bạn Gái Cũ	112
33. Chương 33: Tác Dụng Của Rượu	115
34. Chương 34: Thách Thức	120
35. Chương 35: Vấn Đề Còn Lại Của Tình Một Đêm	123
36. Chương 36: Đánh Người Là Một Nghệ Thuật	126
37. Chương 37: Bí Kíp Của Chồng Bước Thứ Nhất	129
38. Chương 38: Vệ Sĩ Là Vợ	134
39. Chương 39: Bí Mật Của Anh	138
40. Chương 40: Sư Huynh	142
41. Chương 41: Lăn Trám Trán Đầu Tiên	146

42. Chương 42: Xa Cách Khiến Tình Cảm Thấm Thiệt Hơn Dđ	150
43. Chương 43: Anh Cũng Chỉ Là Một Người Đàn Ông	154
44. Chương 44: Đợt Sóng Gió Ngầm	158
45. Chương 45: Nữ Vệ Sĩ Bị Thương	162
46. Chương 46: Tâm Sự Của Nhược Thần	166
47. Chương 47: Đám Cưới	170
48. Chương 48: Sự Thật	174
49. Chương 49: Sao Em Biết Anh Không Yêu Em?	179
50. Chương 50: Cuộc Đời	184
51. Chương 51: Vận Mệnh	187
52. Chương 52: Cầu Mà Không Được	191
53. Chương 53: Một Sự Bảo Vệ Khác	194
54. Chương 54: Tấm Lòng Người Cha	198
55. Chương 55: Chúc Phúc Của Nhược Thần	201

Ông Chủ Là Cực Phẩm

Giới thiệu

Xoay quanh những cuộc truy đuổi tình cảm, tìm người đàn ông mà làm cô đau tức thoi thóp con tim

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-chu-la-cuc-pham>

1. Chương 1: “phim Tình Cảm” Ở Văn Phòng

MỞ ĐẦU

MỘT ĐÊM VUI VẺ

Lần đầu.

Rất nhiều người có một số lần đầu, lần đầu, lần đầu, luôn là hồi hận về lần đầu.

Lần đầu của Ngụy Đồng cũng không hẳn là hồi hận, có chút đáng tiếc, nhiều nhất là... mơ hồ.

Cô mơ hồ mỗi khi hồi tưởng lại. Bức tranh lúc nào cũng thiếu sót, không lần nào có thể hoàn chỉnh được.

...

Bốn giờ ba mươi phút sáng ngày đó năm đó, Ngụy Đồng xoa cái đầu đau nhức, tỉnh lại trong một phòng tại khách sạn.

Giường chiếu bừa bộn, khắp nơi là quần áo của cô. Cô mở chăn, nhìn từ ngực mình xuống, bỗng ngây người...

Ngoài cửa sổ có tiếng xe nổ máy vọng lại, cô quần chiếc chăn mỏng lên người đi ra phía cửa sổ. Phòng cô ở tầng hai phía nam, có thể nhìn rõ dưới ánh đèn đường một chiếc xe màu đen đang rẽ ở cổng khách sạn, như một mũi tên lao vào màn đêm.

Cô đứng ngây ra bên cửa sổ rất lâu.

Tốc độ của chiếc xe đó, rõ ràng như gặp phải ma vậy.

Quả nhiên là thế. Sau đó nhìn vào gương nhà tắm, đến cô cũng bị giật mình. Lốp trang điểm mắt của người trong gương đã nhòe hết, hai con mắt gấu trúc đen ngòm bao trùm gần nửa mặt. Màu son đỏ tươi trên môi cũng bị lem, biến thành một cái miệng đầy máu đáng sợ. Thêm vào cặp lông mi giả sắp rơi ra ngoài, mái tóc dài nhuộm vàng đỏ rối tung, người trong gương chẳng khác gì một con ma.

Cô ôm gương than thầm.

Lần đầu tiên của đời người, lại ở một nơi không biết là đâu, cùng một người không biết là ai, thậm chí đã làm hay chưa cô cũng không dám chắc. Vì trên chiếc giường bừa bộn đó, không có vết máu.

Lẽ nào chỉ làm một nửa?

Một người bạn rất vô trách nhiệm nói: “Có lẽ hiện trường xảy ra vụ án đầu tiên không phải trên giường, mà là trong nhà tắm.”

Một người bạn khác rất có trách nhiệm nói: “Không phải cô gái nào lần đầu cũng có máu, người luyện tập và vận động quá độ như cô, tấm màng mỏng manh đó có lẽ sớm đã tự rách rồi.”

Vì thế, mấy năm nay cô vẫn không làm rõ được cái đêm đáng nhớ đó. Kí ức ảm áp vậy, rốt cuộc là đã từng xảy ra hay chỉ là một giấc mộng xuân sinh động trong lúc điên cuồng của cô?

Quan trọng nhất... Quan trọng nhất là, người đàn ông ngồi trong chiếc xe màu đen bỏ đi vội vã đó rốt cuộc là cao hay thấp, béo hay gầy, đẹp hay xấu?

Đúng thế, ngoài biết mình uống say ra, toàn bộ sự việc, cô không biết gì rõ ràng, đến cả mặt mũi của đối phương cũng không biết, cho dù chạm mặt va vào nhau trên phố cũng chưa chắc đã nhận ra.

Hỏi: “Muốn tìm người đàn ông từng qua đêm với cô trong thành phố lớn hiện đại hóa với dân số mười triệu người thì tính khả thi là bao nhiêu phần trăm?”

Nguy Đồng không trả lời được.

Năm năm sau khi sự việc này xảy ra, một người tìm mãi không được đã nghĩ theo một chiều hướng khác – có khi không phải đàn ông mà là phụ nữ.

Năm năm sau, câu chuyện bắt đầu!

Sau tốt nghiệp, trải qua một năm lang thang khắp xã hội, Nguy Đồng cuối cùng cũng tìm được một công việc thích hợp ở Lăng Thị nhờ vào mối quan hệ với anh của chồng em gái bác hàng xóm. Chú này là tổ trưởng tổ bảo vệ Lăng Thị. Trước đây Lăng Thị xảy ra “nội loạn”, một anh bảo vệ gãy xương phải nhập viện, thiếu một vị trí nên Nguy Đồng mới được nhận.

Cô cũng rất chăm chỉ. Trước khi đến Lăng Thị, trong một thời gian ngắn, cô đã đi nghe ngóng khắp nơi về Lăng Thị. Cô nghĩ, biết mình biết người trăm trận trăm thắng.

Được biết, Lăng Thị là doanh nghiệp gia tộc, tất cả người họ Lăng đều nắm vị trí quan trọng của tập đoàn.

Lại được biết, Lăng Thị rất lớn, vô cùng nhiều tiền, là một trong bốn tập đoàn lớn nhất thành phố, ông chủ lại rất kín tiếng, không trả lời bất cứ cuộc phỏng vấn nào.

Lại được biết, nội bộ Lăng Thị tranh chấp không ngừng, đặc biệt là Lăng Thái và Lăng công tử, âm thầm công khai đấu đá liên tiếp.

Lại được biết, nữ nhân viên của Lăng Thị ai ai cũng kiều diễm như hoa, tùy ý chọn một cô cũng có thể tham gia thi hoa hậu đài truyền hình tổ chức.

Lại được biết, hàng năm hàng nghìn sinh viên mới tốt nghiệp dù đầu nhau sút đầu mẽ trán cũng đều muốn vào Lăng Thị, nhưng cuối cùng chỉ tuyển dụng có một trăm người.

...

Thông tin đến từ bạn bè hàng xóm, người bán hoa quả lâu dưới, người mua đồ cũ...

Không ngờ vận đen vẫn bám lấy. Dù Ngụy Đồng đã tìm hiểu kỹ, tháng đầu tiên đi làm vẫn xảy ra chuyện.

Sự việc rất đơn giản: Cô đánh cả công tử của Lăng Thị.

Sau này Hình Phong Phong và Tô Sung hỏi đến, cô cảm thấy hoàn toàn không thể trách bản thân. Hôm đó đến lượt cô trực ca đêm, một tổ bốn người, hai người ngồi theo dõi camera, hai người còn lại phụ trách đi tuần cả tòa nhà.

Tòa nhà tập đoàn Lăng Thị có ba mươi tầng, đi tuần tất cả các phòng mỗi tầng phải mất gần một đêm. Việc này bộ phận bảo vệ không ai thích làm, thông thường người trực ban chỉ đi thang máy lên xuống một hồi, không bao giờ đi tuần cẩn thận.

Những ngày Ngụy Đồng đi làm, là nữ bảo vệ đầu tiên trong lịch sử Lăng Thị, được các anh ưu ái, công việc chính là ngồi trong phòng camera quan sát màn hình, mua trà chiều ọi người, ngoài ra thoải mái nói chuyện.

Điều này khiến người hiếu động như cô bí bách muốn chết. Bây giờ hiếm có cơ hội vận động, cô cầm thể chìa khóa đi tuần tỉ mỉ từng tầng.

Hạng mục chính của Lăng Thị là làm nhà đất. Máy tòa nhà nổi tiếng nhất, xa hoa nhất thành phố đều là sản phẩm của Lăng Thị. Máy năm nay, Lăng Thị phát triển càng nhanh chóng, dần dần tiến vào ngành khách sạn và ngành du lịch.

Ngụy Đồng trước giờ không hiểu nhiều lắm về kinh doanh, nó khác xa cuộc sống của cô. Chỉ biết anh Thành hàng xóm muốn mua nhà cách đây đã sáu năm rồi, kết quả do giá nhà mỗi năm một tăng nên đến giờ vẫn phải ở căn nhà cũ.

Ngụy Đồng còn nhớ hôm bố mời khách đến ăn cơm mừng cô được vào Lăng Thị làm việc, lúc cô đi mời anh Thành, anh tức giận bức xúc nói “Lăng Thị? Em có biết không, chính là Lăng Thị đã làm ra tòa nhà quý tộc gì đó, khai thác suối nước nóng khách sạn nghỉ dưỡng gì đó, khiến giá nhà đất cả thành phố tăng cao. Cái chung cư cao cấp tên là “Thanh Phong Vọng Sơn” tận năm mươi nghìn tệ một mét. Rõ ràng là muốn cắt cổ dân thường chúng ta!”

May nhờ có những lời đó của anh Thành khiến Ngụy Đồng lại có thêm hiểu biết về Lăng Thị.

Đương nhiên, lúc đó cô không hề biết, sau nửa tiếng nữa, cuộc đời cô sẽ thay đổi.

Phải trách mấy anh trong tổ bảo vệ, trước đây không để cô làm việc. Đến giờ nhân vật lớn nhất trong Lăng Thị Ngụy Đồng được gặp chính là tổ trưởng tổ bảo vệ. Ngoài tổ trưởng ra thì cô không biết một ai khác, tự nhiên cũng không ai nhắc nhở cô thói quen và sở thích của một số nhân vật lớn hơn trong Lăng Thị.

Vì thế, lúc văn phòng tầng hai mươi vọng lại tiếng phụ nữ kêu cứu giữa đêm, Ngụy Đồng ra tay không do dự.

Cô đập cửa văn phòng đang khóa, nhờ ánh đèn pin và ánh trăng chiếu qua cửa kính, cô nhìn rõ một cô gái tay bị trói, khổ sở dựa trên sofa, còn cả người đàn ông đang ở trên người cô gái làm chuyện cấm thú.

Ngụy Đồng tát cho anh ta một cái rồi lôi xuống.

“Khốn kiếp! Là tôi!” Người bị đánh giận dữ hét lên.

“Tôi đánh anh!” Tay đầm chân đá...

Sau đó, cô gái hỏi Ngụy Đồng sao lại làm vậy, Ngụy Đồng chậm rãi trả lời: “Nhịn gần tháng trời, đánh đã tay quá...”

Cô gái: “...”

Sau này, Ngụy Đồng mới biết, đó là Lăng công tử Lăng Thị, người luôn tranh đấu với Lăng Thái trong lời đồn – Lăng Lạc An.

Lần đầu Lăng Lạc An xuất hiện trước Ngụy Đồng, quả thật có vẻ hơi mất mặt.

Thực tế chứng minh, diễn “phim tình cảm” trong văn phòng là không thông minh, không những hại bản thân mà còn hại cả người khác.

Ngụy Đồng bị đuổi, đến đơn sa thải cũng không được nhận. Lý do vì lúc mấy người trực đêm đến hiện trường đã bị Lăng công tử mặt mũi bầm tím đuổi ngay tại chỗ.

Điều khác lạ là, ngày thứ ba sau khi Ngụy Đồng bị đuổi, tập đoàn Lăng Thị lại gửi đến thông báo tuyển dụng, vẫn là công việc cũ, đãi ngộ lương cũng không có gì thay đổi. Tổ trưởng tổ bảo vệ suy nghĩ cả ngày cũng không hiểu rõ cuộc chuyện này là sao. Chú chỉ biết giấy thông báo mới này là một lãnh đạo Lăng Thị trực tiếp gửi xuống, địa vị của Lãnh đạo này hiển nhiên cao hơn Lăng công tử.

Hôm đó, Ngụy Đồng tay cầm giấy thông báo phục chức, cười títt mắt.

Những người đàn ông bên cạnh Ngụy Đồng lập tức tránh xa cô. Tổ bảo vệ ai cũng biết lực sát thương của Ngụy Đồng không chỉ ở quyền cước, nụ cười của cô càng “đáng sợ”. Ngày thường gương mặt nâu nhạt nhẹ nhàng ấy mỗi lúc cười vừa đáng yêu, cuốn hút lại vô cùng xinh đẹp. Lăng Thị quy định nhân viên cùng tổ không được yêu nhau. Các anh không muốn ngã vào vực sâu nên chỉ còn cách tránh xa.

Về nguyên nhân đằng sau, Ngụy Đồng không tìm hiểu nhiều, dù sao công việc không mất, cô lại có thể thoải mái sống ở tổ bảo vệ.

Thấy Ngụy Đồng thoải mái như vậy, chú tổ trưởng lại không mấy thoải mái. Theo kinh nghiệm trước đây, người đắc tội Lăng Thị công tử không ai có kết cục tốt. Vị thiếu gia này vô cùng đẹp trai, nhưng lại xấu tính vô cùng, vừa tùy tiện vừa độc đoán, nhưng lại rất được lòng phụ nữ. Cũng chính vì như vậy trước giờ anh ta không hiểu thế nào là phong độ quân tử. Cho dù đối phương là nữ, chỉ cần thấy chướng mắt, vẫn bị chinh đồn như thường.

Sự nghiệp bảo vệ của Ngụy Đồng từ đó có nhiều nhiệm vụ công tác kỳ lạ. Ví dụ liên tiếp ba đêm một mình đi tuần cả tòa nhà Lăng Thị, bị gọi đến một bộ phận khác, đối diện với một thùng thư tình tìm phong thư tên XXX. Ví dụ nữa là lúc đang ăn cơm nhận được thông báo nói có công việc, đợi cô đi hết tòa nhà lớn xuống đã quá giờ ăn trưa...

Cuối cùng là Lăng công tử gọi điện thoại đến nói có việc, lệnh cô hỏa tốc lên tầng hai mươi tám. Đợi cô đứng chờ mấy tiếng ngoài cửa văn phòng, Lăng Lạc An mới ung dung bước từ thang máy ra, mặt tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi sao cô vẫn còn ở đây?

Ngụy Đồng chỉ còn cách bực bội mà thôi.

Bố đã nói, ra ngoài làm việc sẽ bị ức hiếp. Dù sao về cơ bản là lao động chân tay, Ngụy Đồng không có sở trường nào khác ngoài tố chất sức khỏe tốt. Chạy hay đứng hoàn toàn có thể ứng phó được.

Điều duy nhất an ủi là tiền lương tháng đầu tiên của Ngụy Đồng nhiều hơn lương thực tế 20%, đồng thời thời gian thử việc sẽ kết thúc sớm hơn quy định, trở thành nhân viên chính thức của Lăng Thị.

Không cần nói, thông báo này cũng là vị lãnh đạo kia gửi trực tiếp xuống. Hôm đó, Ngụy Đồng cầm giấy lương, bất giác có chút hiếu kỳ và cảm kích với vị lãnh đạo bí ẩn kia.

Tiền lương tăng, mức độ biến thái của công việc cũng bắt đầu tăng lên. May mà trước mắt Lăng công tử vẫn đang học đại học, không phải ngày nào cũng ở văn phòng, Ngụy Đồng cũng có chút thời gian nghỉ ngơi.

Hôm đó là cuối tuần, Ngụy Đồng hẹn với hai người bạn, đến công viên sinh thái cắm trại hai ngày một đêm để giải tỏa.

Công viên sinh thái này rất lớn, thường xuyên có những người trẻ tuổi chán ghét cuộc sống đô thị đến dã ngoại qua đêm. Buổi sáng, lúc Ngụy Đồng đeo balo cố gắng trèo lên sườn núi ở nơi cắm trại, Hình Phong Phong và Tô Sung ở bên cạnh cùng quay sang nháy mắt, họ nói bên cạnh có một anh vô cùng đẹp trai nhìn

cô rất lâu rồi. Còn nói nhìn đồ đạc của anh ấy và những người đi cùng đã biết thân phận không hề đơn giản, chỉ một chiếc áo khoác thể thao cũng bằng tất cả đồ đạc của ba người các cô, tuyệt đối đây là con nhà giàu.

Nguy Đồng quay đầu, mấy người đó cách bọn họ không xa, khoảng bảy tám người, có nam có nữ, đều rất trẻ. Quả nhiên có một thanh niên mặc đồ thể thao màu đỏ đang ngẩng đầu nhìn về chỗ các cô. Anh ta dáng người cao, tóc nhuộm màu hạt dẻ, trên sống mũi đeo một chiếc kính đen thời trang lớn, cử chỉ hành động đều khí chất bất phàm, vừa nhìn đã biết là công tử con nhà giàu, ngay cả hành động bỏ kính xuống cũng rất đẹp.

Đối phương thấy cô nhìn, trợn mắt, lông mày nhú lại thành một hàng. Gương mặt anh ta vô cùng đẹp, nhưng ánh mắt lại lộ rõ vẻ kiêu ngạo và hống hách.

Nguy Đồng khẽ thở dài trong lòng, quen nhìn đối phương mặt vest trong công ty, đột nhiên đổi thành bộ thể thao, thoát đầu cô không nhận ra. Còn thở dài vì đối phương quả thật rất đẹp trai, giống như người mẫu thời trang trong tạp chí, thậm chí có thể dùng từ “tuyệt đẹp” để miêu tả.

Hình Phong Phong và Tô Sung mắt sáng lên, không ngừng đẩy Nguy Đồng ra làm quen.

Cô liếc mắt: “Anh ta chính là Lăng Lạc An”.

Hai người lập tức xì ra, bắt đầu cảm thán, rõ ràng là một công tử đẹp trai, sao có thể biến thái như vậy, quả nhiên nửa thân dưới dùng quá nhiều dẫn đến thiếu khí ở não. Câu miêu tả sinh động đầy hình tượng này là của Nguy Đồng. Lúc nói câu này, Hình Phong Phong và Tô Sung đang thảo luận phần trăm khả thi của việc Lăng công tử là người tình một đêm của cô. Sau đó Nguy Đồng đã trả lời bằng câu này: “Nếu kẻ kiêu ngạo biến thái, nửa thân dưới dùng quá nhiều dẫn đến thiếu khí ở não đó là đối tượng tình một đêm của mình năm ấy, ngày mai mình sẽ đến chùa Đông Lăng xuất gia...”

Nguy Đồng không muốn ảnh hưởng tới tâm trạng đi cắm trại của mình, liền nhanh chóng kéo hai cô bạn, tránh ra xa. Ai ngờ, cuối cùng vẫn không tránh được.

2. Chương 2: Người Đàn Ông Có Giọng Nói Nho Nhã

Lúc trời mưa to là khoảng hai ba giờ sáng. Lúc đó tất cả mọi người đều đã ngủ say. Lều trại trên sườn núi không nhiều, ngoại trừ hai nhóm của Nguy Đồng và Lăng Lạc An, chỉ còn hai ba nhóm khác ở gần đó.

Dự báo thời tiết không hề báo sẽ có mưa, trận mưa này vừa đột ngột vừa lớn. Lúc nước bắt đầu ngấm vào trong lều, Nguy Đồng tỉnh giấc, tiếp đó nghe thấy cách đó không xa có tiếng người đang hoảng loạn hét lên.

Cô lay hai người bên cạnh dậy, nhanh chóng ra khỏi lều. Mưa rơi thẳng xuống đầu, tuy đang là cuối hè, nhưng trận mưa gió buổi đêm cũng khiến người ta thấy lạnh.

Nơi xảy ra chuyện là lều của Lăng Lạc An. Vị trí dựng lều của bọn họ vốn gần dốc, bây giờ tất cả mọi người đều tập trung ở bên dốc, hình như đang hét xuống phía dưới.

Nguy Đồng tiến lên hỏi một người, biết được lúc bị mưa lều của nữ bị thấm nước, bọn họ muốn mang túi ngủ đến lều của nam lánh nạn. Kết quả một người trong số họ trong đêm tối không nhìn thấy đường, chân giẫm lên khoảng không trượt xuống dưới dốc, bây giờ mấy người nam đang đi cứu người.

Lúc Nguy Đồng chuẩn bị tiến lên giúp, thì nghe thấy tiếng hoan hô ở dốc. Cô gái bị trượt chân đang được đẩy lên. Trời mưa cô không nhìn rõ, chỉ thấy một cái bóng màu đỏ đang ở dưới dốc đẩy cô gái. Một tia chớp lóe lên, khoảnh khắc ấy Nguy Đồng nhìn thấy viên đá dưới chân anh đang lung lay. Cô thầm nghĩ “Không hay rồi!”, lập tức kéo cô gái, cúi xuống túm chặt tay áo của đối phương.

Trong cơn chớp, cô nhìn rõ mặt đối phương, đối phương cũng nhìn rõ mặt cô.

Lăng Lạc An trợn mắt nhìn cô, không do dự lôi tay cô, muốn gỡ ngón tay cô ra khỏi tay áo.

“Mẹ kiếp! Đồ ngu anh làm gì vậy!” Thật là đồ không biết tốt xấu!

“Không cần cô giúp! Đừng nghĩ dùng chiêu này tôi sẽ tha thứ cho cô!” Lăng Lạc An không phát hiện ra mình đang gặp nguy hiểm.

“Nào của anh có lỗi à, ai cần anh tha thứ!”

“Chiêu này tôi gặp nhiều rồi, cô buông tay ra cho tôi!”

“Mẹ kiếp, anh là đồ biến thái.”

“Đồ khốn kiếp! Cô chửi ai đấy!”

“Chửi anh đấy!”

“...” Mấy người ướn như chuột lột bên cạnh ngậy ra nhìn hai người cãi nhau, Lăng Lạc An dùng lực, kết quả ngón tay Ngụy Đồng vẫn chưa buông ra, viên đá dưới chân anh bị rơi, cả người anh trượt thẳng xuống, kéo theo cả Ngụy Đồng.

“Đồ khốn kiếp! Xem chuyện tốt cô làm đi!”

“Biến thái! Sớm biết vậy tôi để anh ngã chết cho xong...”

Đám người ướn như chuột lột chạy đến bên dốc, chỉ nghe thấy tiếng mắng chửi cùng tiếng trượt dốc xa dần, mọi người nhìn nhau, mắt chữ a mồm chữ o...

Trong xe cứu thương đến bệnh viện, Ngụy Đồng cầm khăn giấy hắt xì một cái, bên cạnh có người cười nhạo “Đáng đời!”. Ngụy Đồng liếc mắt, tiện tay vứt chiếc khăn giấy vừa dùng lên mặt anh ta.

“Làm gì đấy!”

“Rác đương nhiên phải vứt vào thùng rác.” Ngụy Đồng nhướn mắt.

“Cô nói cái gì?” Một anh đẹp trai tức giận.

“Sao, muốn đánh nhau à?”

Câu này khiến một người nhớ lại ký ức không hay lắm. Sau một lúc, trong xe cứu thương đại loạn, Lăng Lạc An vốn chỉ bị thương ở cánh tay, nhưng lúc đến bệnh viện thì cả đầu và chân đều phải quấn băng.

Sau khi Ngụy Đồng xử lý xong vết thương ở mu bàn tay, chỉ nghe thấy phòng xử lý cấp cứu bên cạnh vọng lại tiếng chửi mắng, lúc thì nói sẽ báo cảnh sát, lúc thì nói sẽ tìm luật sư đến kiện.

Cô nhìn vết thương vẫn còn đang chảy máu của mình, bắt đầu hối hận lúc này sao không ra tay nặng một chút, người lắm điều như anh ta, nên đánh ngất luôn.

Một lúc sau, y tá phòng xử lý vết thương chạy ra, cất tiếng gọi người nhà Lăng Lạc An. Mấy người bạn đi cùng anh còn chưa đến, bên ngoài phòng xử lý chỉ có mình cô. Đúng lúc cô định bước ra, một người cao ráo tiến đến.

“Chào cô, tôi là người nhà của Lăng Lạc An.” Vừa nghe đến đó, Ngụy Đồng có chút ngậy ngậy. Một giọng nói vô cùng nho nhã, tiếng rõ ràng, có chút từ tính hấp dẫn, khiến người nghe cảm thấy tê dại. Từ nhỏ đến lớn, những người đàn ông cô quen đều có giọng nói trầm ồm, cô không nghĩ giọng nói một người đàn ông lại có thể hay đến như vậy.

Ngụy Đồng tiến lên hai bước, đối phương đang nói gì đó với y tá. Người đó mặc một bộ vest màu xám, bên trong là sơ mi màu trắng không cài cổ, cổ tay sạch sẽ, cúc áo đó vừa nhìn đã biết giá không hề rẻ. Đường nét gương mặt anh rất sạch sẽ, rất đẹp, đôi mắt vô cùng thanh tú, bờ môi mỏng. Lúc nói chuyện với người khác, thần thái lạnh nhạt nhưng lại có chút ấm áp, khiến người đối diện bất giác nhìn không chớp mắt.

Đối phương nói xong, hình như chú ý đến Ngụy Đồng đang đứng bên cạnh, quay người đi về phía cô.

“Vết thương của cô có nghiêm trọng không?” Ánh mắt người đó bao trùm Ngụy Đồng, khí chất đó cũng bao trùm đến, trong không khí phảng phất mùi một đóa hoa không biết tên đang nở.

Ngụy Đồng lấy lại tinh thần, gơ bàn tay của mình nói: “Chỉ là vết thương nhỏ, không sao.”

“Vậy thì tốt.” Anh cười nhẹ. Vừa hay lúc đó trong phòng xử lý lại vọng đến tiếng chửi mắng của Lăng Lạc An. Lòng mày anh hình như nhú lại, Ngụy Đồng muốn nhìn kỹ hơn, anh lại hơi cúi đầu, nói một câu cảm ơn, quay người đi đến phòng xử lý.

Cảm ơn?

Lăng Lạc An rõ ràng đang mắng chửi cô, sao lại nói cảm ơn với cô?

Đợi khi lấy thuốc xong, báo cáo qua sự việc với đồng chí cảnh sát khoảng hơn nửa tiếng, Ngụy Đồng rời khỏi bệnh viện lúc trời gần sáng.

Thời tiết dễ chịu đầu thu làm tan biến mệt mỏi cả đêm qua. Cô vươn vai, đi về phía trạm xe buýt gần nhất. Một chiếc xe màu tàn thuốc vụt đến bên cạnh, dừng lại trước mặt cô. Cửa kính hạ xuống, người đàn ông ngồi ở ghế lái sắc mặt bình thản nhìn cô: “Lên xe đi.”

Ngụy Đồng nhìn bộ quần áo bẩn thỉu của mình, đang do dự thì đối phương nói lại lần nữa: “Lên xe đi.”

Cô lớn như vậy rồi, vậy mà đây là lần đầu tiên ngồi xe của người đàn ông lạ mặt. Trong xe là nội thất màu gỗ hồ đào, không gian rất lớn, dưới chân trải thảm màu trắng gạo. Cô ngại ngần thu chân lại. Giày thể thao của cô quả thực rất bẩn, giẫm đen cả thảm.

“Không sao.” Anh rõ ràng đang lái xe nhưng hình như lại thấy được động tác nhỏ ấy của cô, “Đi đâu đây?”

Giữa đêm xảy ra sự cố, đồ đạc của Ngụy Đồng đã được Hình Phong Phong và Tô Sung mang về, hai người đó bây giờ chắc đã đến nhà cô. Ngụy Đồng nói địa chỉ, chiếc xe nhanh chóng lướt đi.

Vẫn còn sớm, trên đường hầu như không có xe, cửa kính ngăn tiếng gió, trong xe rất yên tĩnh.

“Vết thương trên trán và chân Lạc An là do cô làm?” Đối phương đột nhiên hỏi.

“Đúng, là tôi làm.” Ngụy Đồng nheo mắt, không phải là muốn hỏi tội chứ?

“Làm thế nào vậy?” Anh nhìn chằm chằm phía trước, không có vẻ gì là tức giận.

“Chúng tôi đánh nhau, anh ta đánh không lại tôi, tự ngã nên vậy.”

“Nó không đánh lại cô?” Đôi môi nho nhả có vẻ cong lên, Ngụy Đồng nghi ngờ bản thân nhìn nhầm, nhưng anh lại nói tiếp: “Tốt lắm!”

“...” Người này thật sự là người nhà của Lăng Lạc An? Nhìn anh ta chắc chưa đến ba mươi tuổi, lẽ nào là anh trai anh ta? Nhưng trước đây cô không hề nghe nói Lăng Thị có một công tử nào khác.

“Không cần lo lắng. Tuy ở công ty nó là cấp trên, nhưng đây là chuyện xảy ra vào thời gian cá nhân, tôi sẽ không hỏi tội đâu.”

“Anh là anh trai anh ta?”

Người đàn ông mím môi, không trả lời. Sau đó trong xe lại rơi vào yên lặng, Ngụy Đồng ngả người vào chiếc ghế mềm mại ngủ quên mất. Bất giác chiếc xe dừng lại bên ngoài con phố nhỏ hẹp cũ kỹ.

“Không cần lái vào trong, bên trong rất hẹp, ô tô không vào được.” Ngụy Đồng rất lịch sự cảm ơn anh. Anh gạt đầu với cô, hình như nghĩ đến điều gì, anh nói: “Làm việc cho tốt, Lăng Thị không bao giờ đối xử tệ với nhân viên có năng lực.”

Ngụy Đồng vâng một tiếng, mắt nhìn theo chiếc xe rời đi.

Đi vào con phố mấy bước, liền bị Hình Phong Phong và Tô Sung chặn hai bên trái phải, “Người lúc nãy là ai? Chiếc xe đó hàng xịn đấy!” Hai người vây lấy Ngụy Đồng, bắt cô phải nói.

“Đó là người nhà của tên biến thái đó.” Ngụy Đồng đương nhiên biết chiếc xe đó là hàng xịn. Bentley Eurofins GT Speed năm 2008, ba khoang sáu thì tự động, chiếc xe xa hoa bốn trăm ba mươi lăm vạn tệ, người không hiểu về xe không thể nghĩ đến cái giá đó.

Hôm ấy, hai người bạn vừa cảm thán Lăng Thị quả là một nơi tốt, vừa đến nhà cô ăn uống.

Ngày thứ hai đi làm, chú tổ trưởng đưa một phong thư cho Ngụy Đồng.

“Lại đuổi cháu?” Lăng gia công tử không chỉ biến thái mà còn rất nhỏ mọn.

“Không, là chuyển vị trí.” Chú tổ trưởng dùng ánh mắt thương hại nhìn cô, mấy người đàn ông bên cạnh cũng có ánh mắt cảm thông như vậy.

“Chuyển đi đâu?” Ngụy Đồng nheo mắt.

“Chuyển đến bên cạnh Lăng công tử.” Chú tổ trưởng đưa giấy cho cô. “Từ ngày mai, cháu là vệ sĩ riêng của Lăng công tử, bắt luận cậu ấy đến công ty hay đến trường đều phải đi theo cậu ấy.”

“Hả...”

Nghe nói, Lăng gia công tử hiện hai mươi ba tuổi, đang học năm tư khoa Kinh tế đại học X thành phố Z...

Theo như bình thường, người khác học đến năm thứ tư về cơ bản là không có việc gì nữa, dù sao học phần cần học đã học đủ, còn lại chỉ có thực tập và chơi.

Nhưng nhìn từ tư liệu trên tay Ngụy Đồng, nhiệm vụ học tập của Lăng công tử này không hề nhẹ. Nếu năm cuối cùng không nỗ lực, e rằng thật sự không tốt nghiệp nổi.

Phía dưới là thời gian nghỉ ngơi, làm việc thường ngày và địa điểm vui chơi thường đến của Lăng công tử: câu lạc bộ golf, địa điểm hẹn riêng, câu lạc bộ bi-a, quán bar... Về cơ bản chưa đến sáng sẽ không về nhà.

Nhưng chú tổ trưởng lại nói với cô, nhiệm vụ hàng đầu của cô là khiến cậu ấy có thể về nhà trước mười hai giờ. Đương nhiên, để đãi ngộ tương ứng với việc tăng ca, lương của cô sẽ tăng thêm hai mươi phần trăm, ngày làm việc vẫn là từ thứ hai đến thứ sáu, hai ngày cuối tuần cô có thể nghỉ ngơi không cần quản Lăng Lạc An.

Cho dù như vậy, Ngụy Đồng vẫn cảm thấy nhiệm vụ này rất nặng nề.

Gần tối hôm nhận được nhiệm vụ mới, Ngụy Đồng nhìn thấy chiếc xe Bentley màu tàn thuốc quen thuộc bên ngoài công ty. Cửa kính hạ xuống, người đàn ông trong xe gật đầu với cô: “Lên xe đi.”

Ngụy Đồng không cảm thấy bất ngờ, sớm đã biết Lăng Thị là doanh nghiệp gia tộc, anh ta đã là người nhà của Lăng Lạc An, đương nhiên cũng làm việc ở đây.

“Về nhà chứ?” Anh ta nhìn cô, trong ánh nắng hoàng hôn, đôi mắt thanh tuấn phong tình như họa, mờ ảo như sương.

Ngụy Đồng gật đầu. Chiếc xe khởi động, vẫn như lần trước, trong xe yên lặng không có một âm thanh nào, đến cả tiếng thở của cô cũng vô cùng rõ ràng.

“Sếp Lăng.” Chưa đầy vài phút, không chịu được sự yên lặng, Ngụy Đồng mở lời: “Thực ra Lăng công tử thật sự cần một vệ sĩ riêng sao?”

“Cô biết tôi là ai?” Người đàn ông hỏi lại.

3. Chương 3: Lăng Gia Công Tử

“Tôi cũng chỉ đoán thôi. Lần trước anh bảo tôi phải làm việc cho tốt, về công ty tôi nhận được lệnh chuyển vị trí.”

“Đã là lệnh thì cô nên biết có cần thiết hay không cô không cần hiểu, cô chỉ cần làm tốt công việc.” Giọng anh ta vẫn nho nhã hấp dẫn như cũ. Ngụy Đồng cảm nhận rõ ràng việc này mình không thể từ chối được.

“Yêu cầu và đãi ngộ công việc mới chắc cô đã biết rồi, cụ thể ở đằng sau, cô hãy tự xem.” Anh ta ám chỉ cô lật trang.

Nguy Đồng cúi đầu xuống xem.

Cái gọi là vệ sinh riêng, chính là từ lúc công tử ra ngoài phải bắt đầu đi theo, đi theo đến trường hoặc công ty, đi theo lúc ăn trưa, đi theo lúc uống trà chiều, đi theo lúc ăn tối và tất cả các hoạt động sau đó. Ghi lại tất cả hành động và đối tượng hành động của đối phương, một lần báo cáo ghi chép hoạt động của Lăng công tử một lần.

Không cần nói, đối tượng báo cáo nhất định là quý ông người nhà đang ngồi cạnh cô.

Ngoài tăng lương, trong đó còn ghi rõ chi phí xe và ăn uống ngày làm việc đều có thể báo thanh toán, không thể không nói, đãi ngộ này tương đối tốt.

“Mỗi chiều thứ bảy, tôi sẽ ở tầng ba Câu lạc bộ Kiều An gần công ty.”

Nguy Đồng nghĩ, chắc là anh muốn nói rõ địa điểm và thời gian báo cáo mỗi tuần, cô sợ bản thân quên mất, muốn tìm bút ghi lại. Kết quả lật cả túi xách lên vẫn không tìm thấy.

“Dùng cái này.” Người đàn ông bên cạnh đưa một chiếc bút máy màu bạc, chạm vào hơi lạnh. Tay anh ta rất lớn, các đường gân đều tuyệt đẹp, ngón tay thon dài trắng.

“Hai tuần cô đến một lần là được, bắt đầu từ tuần này. Nếu hôm nào tôi không ở đây sẽ báo trước cho cô.” Thấy cô ghi xong, anh lại hỏi tiếp: “Còn vấn đề gì khác không?”

“Có.” Nguy Đồng quay đầu nhìn anh, “Tại sao bảo tôi làm công việc này?” Biết rõ Lăng Lạc An thấy cô chướng mắt, ngày nào cũng chỉnh cô. Như vậy chẳng vừa hay cho anh một cơ hội chỉnh đốn cô hơn nữa, chỉnh đến chết luôn...

Đôi môi mỏng của anh khẽ nhấc lên, nụ cười tuy khê nhưng mắt lại ánh lên niềm vui thật sự, “Vì nó đánh không lại cô.”

“Hả...” Thật là đáp án hay, có phải cô nên vỗ tay không?

Sáng nay Lăng Lạc An có tiết ở trường. Tám giờ sáng, Nguy Đồng xuất hiện bên ngoài biệt thự lớn Lăng gia. Sau khi cô báo tên, cánh cửa sắt màu đen từ từ mở, cô men theo đường ô tô đi vào, vừa hay thấy Lăng Lạc An đang lấy xe.

Thời gian hai ba ngày, vết thương của anh vẫn chưa khỏi hẳn, trán và tay vẫn dán băng urgo.

Vừa thấy Nguy Đồng, vẻ kiêu ngạo bản năng của anh ta lại nổi lên, có chút giận giữ nhìn cô.
...ti3u+_+ha0... Dđ lE+quYd0n.c0m

Chắc anh chưa biết chuyện này.

“Chào! Từ hôm nay tôi phụ trách vấn đề an toàn của anh, nếu làm anh bất tiện, xin đừng để ý.” Giọng Nguy Đồng bình thản, giống như đang đọc sách.

“Thần kinh.” Lăng Lạc An trợn mắt, quay đầu nhảy lên ghế lái, chiếc xe màu đỏ nhanh chóng khởi động, như một mũi tên bắn đi, trong chốc lát đã không thấy đâu.

Ngày đầu tiên với công việc mới, Nguy Đồng đã bị đá dít. May mà hành trình của Lăng Lạc An cô đều rõ, một tiếng sau, cô tìm thấy bóng dáng quen thuộc đó bên ngoài một phòng học của đại học X.

Hai hôm nay Lăng Lạc An đều có tiết, Nguy Đồng đoán chắc anh ta phải ở trong trường. Cô vốn hiếu động, một mình cũng có thể tự chơi giết thời gian được. Cô tính toán thời gian tan học của Lăng công tử, đến sân vận động chạy hai vòng, sau đó nhìn thấy có người chơi bóng chuyền liền đứng xem.

Buổi sáng tất cả đều thuận lợi, đáng tiếc Lăng Lạc An nhanh chóng phát hiện ra sự tồn tại của Nguy Đồng, từ bữa trưa bắt đầu đánh du kích, lái chiếc xe của anh từ sân trường vọt đi. Nguy Đồng đáng thương chỉ có thể đứng hít bụi. Buổi chiều, cô đổi chiến lược, bắt đầu theo dõi sát sao.

Thử hỏi: “Một công tử bột không đánh lại được cô có thể chạy thoát khỏi cô không?”

Nguy Đồng tiến gần đến chiếc xe màu đỏ, nhìn người đang thở gấp đằng trước, có chút hưng phấn, “Còn chạy à? Lúc này coi như khởi động, bây giờ chính thức bắt đầu?”

“ ... ”

“Thực ra tôi cũng không muốn đi theo anh như thế, đây chỉ là công việc, anh chịu khó chút đi.” Nguy Đồng nắm chặt năm ngón tay lại, nhìn nắm đấm của mình, “Hơn nữa, thỏa hiệp có thể giải quyết vấn đề thì tôi cũng không muốn dùng bạo lực giải quyết! Đánh nhau cũng rất mệt đấy...”

“ ... ”

Hôm đó, Lăng công tử hoàn toàn bị khuất phục, sau bữa tối anh vốn hẹn mấy cậu bạn mang người đẹp đến câu lạc bộ đánh bài, nhưng đằng sau lại có thêm Nguy Đồng, tự nhiên không thể thoải mái được. Mấy cậu bạn luôn hỏi cô gái đằng xa luôn nhìn chăm chú anh kia là ai, Lăng Lạc An tức giận, bỏ lại người đẹp và anh em về nhà luôn.

Tối đó, Lăng Lạc An phá lệ, mười giờ hơn đã về nhà.

Tối đó, Lăng công tử mất ngủ, anh xoay đi xoay lại rất lâu, cuối cùng cầm điện thoại bắt đầu ấn số.

Hôm sau, Nguy Đồng bị bao vây ở một góc phố.

Ban ngày ban mặt, mấy người đàn ông đột nhiên xuất hiện. Lăng công tử về mặt vốn bất mãn tùy ý vươn vai một cái, đứng dựa vào tường bên cạnh, thần thái ngạo mạn chờ xem kịch hay.

Nguy Đồng đếm đối phương, tổng cộng năm người, người nào cũng cao lớn, không mấy thiện cảm nhìn cô và từng bước tiến lại.

“Lăng thiếu gia, vệ sĩ này của anh trông cũng được đấy, ngực ra ngực eo ra eo, da dẻ còn gọi cảm như vậy, anh nữ sao?” Đối phương cười nham nhở.

Lăng Lạc An cúi đầu cười, bỏ kính đen xuống, đôi mắt đẹp hiện rõ lúc này tâm trạng anh rất tốt.
...ti3u+__+ha0... Dđ lE+quYd0n.c0m

...

Nhà họ Nguy cùng lúc đó.

Bố Nguy Đồng đang bị một đám nam sinh vây kín, nghe nói tối qua Đồng Đồng nhà họ gần mười một giờ mới về nhà. Bọn họ đang dò hỏi cha Nguy Đồng có phải Đồng Đồng đã có bạn trai rồi không, nhưng được trả lời chỉ là công việc mới mà thôi.

Đám nam sinh nghe qua, đều cảm thấy Lăng gia công tử rất ngạo mạn, chắc rất khó đối phó, chắc hôm nay sẽ giở một chút thủ đoạn.

Một người đoán: Dùng tiền bạc dụ dỗ!

Lập tức có người phản bác: Chắc là dùng nam sắc dụ dỗ! Đồng Đồng nhà họ trước giờ chưa biết đến tiền, nhưng đối với đàn ông lại khác.

Một người khác đoán: Bên ngoài bình thản, bên trong lại khác!

Người thứ ba đoán: Ở nhà, không đi đâu hết!

...

Bảy tám cái miệng đoán xong, tổng kết: Các sự việc ở trên đều có thể sử dụng, chỉ cần không ngu ngốc như trên phim tìm người bao vây tấn công là được. Bọn họ quen Nguy Đồng bao nhiêu năm nay, mỗi lần cãi nhau cũng chỉ dám đứng xa xa.

Lý do rất đơn giản, vì đánh không lại.

Đừng nói là ba bốn người bao vây, kỷ lục nhiều nhất của bọn họ là mười một người cùng lên, kết quả thương vong trầm trọng, dường như mất mấy ngày...

...

Quay lại cảnh ở góc phố yên tĩnh.

Năm người đàn ông đã nằm dưới đất, Lăng Lạc An xanh mặt, Ngụy Đồng thả lỏng ngón tay, mặt không vui, “Đã nói đánh nhau rất mệt, làm mất cả bữa sáng của tôi rồi. Lăng Lạc An, mời tôi ăn trưa!”

“...”

Chớp mắt đã đến cuối tuần, lần báo cáo công việc đầu tiên không được qua loa. Chiều thứ bảy, Ngụy Đồng ăn cơm trưa xong liền đến Câu lạc bộ Kiều An từ sớm. Đây là một Câu lạc bộ lớn, mở cửa cho tất cả mọi người, chỉ là giá quá cao, khách đến chủ yếu là người có tiền.

Tầng ba hầu như không có ai, căn phòng lớn trống trải, rất yên tĩnh, ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài.

Người đó ngồi bên ngoài cạnh cửa sổ. Ánh sáng buổi chiều chiếu qua khung cửa rơi xuống đất. Chiếc áo vest màu đen của anh vắt bên phải chỗ ngồi, vẫn là chiếc sơ mi trắng không cài cổ, chiếc cúc hoàn hảo. Trên bàn có một chiếc laptop nhỏ, bên tay phải là một tách cafe, bên cạnh còn hai miếng bánh ngọt đặt trên đĩa.

Anh nhìn chăm chú vào màn hình, tay phải thỉnh thoảng gõ bàn phím. Ánh nắng chiếu vào mặt bàn thủy tinh màu đen phản xạ lên mặt anh, gương mặt đẹp của anh có chút không giống thực, ánh mắt vẫn lạnh nhạt.

Nhìn kỹ, kỳ thực gương mặt của anh và Lăng Lạc An có chút giống nhau. Cũng là đường nét hoàn mỹ, khí chất khác thường. Điểm khác là, một cái đẹp rất khoa trương, một cái đẹp lại nội tâm.

Ngụy Đồng cởi chiếc mũ nỉ, cung kính nói một tiếng “Xin chào!”, sau đó đưa cuốn sổ ghi chép một tuần hoạt động của Lăng Lạc An ra.

Anh không ngẩng đầu, nhận cuốn sổ để sang một bên, nói một câu “Ngồi đi.”

Ngụy Đồng ngồi xuống đối diện, chờ anh xem. Kết quả đợi nửa giờ, anh vẫn bận chuyện của mình. Cô có chút ngồi không yên, xoay móng một cái, đối phương lập tức cảm nhận được. Anh ta ngước mắt lên, con ngươi đen láy nhẹ nhàng dừng trên người cô, “Không thích cà phê ư?”...ti3u+__+ha0... Dđ lE+quYd0n.c0m

Ngụy Đồng ngẩng người, “Tôi nghĩ đó là của anh?”

“Của tôi đã uống hết rồi, tách này là gọi cho cô.” Anh đẩy tách cà phê về phía cô. “Nếu thích, cô có thể ăn bánh ngọt.”

Bánh ngọt rất ngon, cà phê rất thơm, ánh mặt trời chiếu trên người vừa ấm áp lại thư thái, tâm trạng cô lập tức chuyển biến rất tốt.

Cứ như vậy qua hơn một giờ, anh cuối cùng cũng đóng máy tính, bắt đầu xem cuốn sổ của Ngụy Đồng. Xem qua một lượt, anh hỏi cô, “Có thể ứng phó phiên toái sao?”

Anh tựa hồ rất rõ ràng những hành động không an phận của Lăng Lạc An. Ngụy Đồng nghĩ, so với nói cô là vệ sĩ riêng, không bằng nói là người giám sát có khả năng trấn áp bằng bạo lực.

“Chỉ cần là công việc có liên quan đến thể lực, tôi đều có thể ứng phó.” Hơn nữa, từ sau vụ ẩu đả, Lăng Lạc An dường như an phận rất nhiều, không tìm cô gây phiền toái nữa, thỉnh thoảng còn nói chuyện với cô, hoặc là hỏi cô bữa tối muốn ăn gì. Có thể thấy việc chuyển vị trí lúc trước là vô cùng sáng suốt, đối với vị công tử kia mà nói, bạo lực mới là vương đạo.

“Hãy canh chừng nó nhiều hơn, cô vất vả rồi!” Đôi môi mỏng khẽ héch lên, cả khuôn mặt hiện lên vẻ ôn nhu.

Khoảnh khắc đó, Ngụy Đồng cảm giác mình bị mê hoặc, cô hỏi, “Sếp, anh có bạn gái chưa?”

Nguy Đồng thấy anh chau mày, trong mắt thoáng nét không vui.

Nguy Đồng nghĩ thầm còn may mình dừng lại đúng lúc, cô vốn muốn hỏi anh từng trải qua chuyện tình một đêm không, nghĩ đến năng lực đánh giá của người bình thường, cô từ bỏ. Dù sao, anh có xuất thân như vậy, người lại nho nhã đẹp đẽ như thế, sẽ không thiếu phụ nữ và tình một đêm.

Cô vuốt tóc, “Là tôi đường đột.”

“Không có.” Anh trả lại cuốn sổ cho cô, “Tôi chỉ là không có thói quen nói chuyện riêng tư với người không quen.”

“Chúng ta đã gặp nhau ba lần, sao có thể coi là người không quen.” Nguy Đồng vẻ mặt thẳng thắn.

Anh nhìn cô một lát, đôi mắt đẹp đen láy kia lại lạnh nhạt, không nói gì. Anh giơ tay gọi người phục vụ. Một cô gái trẻ mặt đỏ hồng nhanh nhẹn đi tới, vừa báo giá tiền, vừa trộm nhìn anh.

Anh là khách quen, hiển nhiên phục vụ chỗ này đều biết anh, nhưng cả quá trình trả tiền anh cũng không nhìn đối phương một cái, hờ hững gần như tàn nhẫn.

Thật là kỳ lạ. Rõ ràng là người đẹp trai như vậy, lại coi như bình thường, ánh mắt và thần thái luôn hờ hững. Giống như làn sương nhẹ mù mịt trên mặt hồ, thấy được, sờ không được, vẻ đẹp làm cho người ta ngây ngất, nhưng không thể gần.

Anh vẫn ga lăng như cũ, đưa cô về nhà, Nguy Đồng vẫn không biết rõ câu “Không có” là chỉ cô không có đường đột với anh, hay là anh không có bạn gái.

Bận đến thứ năm, tranh chấp nội bộ công ty Lăng Thị lại một lần nữa diễn ra trong cuộc họp cấp cao.

Lúc nhận được tin từ chú tổ trưởng, Nguy Đồng đang ở bên ngoài văn phòng của Lăng Lạc An xem tạp chí. Vì phòng họp ở ngay tầng trên, gần cô nhất, cô là người đầu tiên đến hiện trường.

Nội bộ Lăng Thị chia làm hai phe, phe “Lăng Thái” và phe “Lăng công tử”. Chỉ cần Lăng Thái hoặc Lăng công tử sụp đổ, người ở dưới tự động tan rã. Lãnh đạo tham gia họp cấp cao còn đỡ, chức vụ càng ở dưới càng loạn, mỗi một văn phòng đều có người của hai phe, có lúc ngôn ngữ không giải quyết được sẽ nâng cấp thành giải quyết bằng tay chân, anh bảo vệ trước đây nhập viện cũng vì lý do này.

Theo Nguy Đồng thấy, chuyện này rất dễ lý giải, Lăng Thái chắc chắn 100% là mẹ kế.

Mấy năm trước khi cha Lăng Lạc An mất, anh còn nhỏ, tự nhiên không thể thừa kế công ty lớn như vậy. Bây giờ Lăng Lạc An đã trưởng thành, thái hậu muốn tiếp tục nắm quyền, đương nhiên phải chèn ép người con trưởng này.

Tuy nhiên trong phòng họp, người mặt đối mặt với Lăng Lạc An không phải là người mẹ kế trẻ trung xinh đẹp thân hình đầy đặn như Nguy Đồng tưởng tượng, mà là người đàn ông có vẻ đẹp thanh tú nội tâm.

“Lăng Thái ở đâu?” Nguy Đồng không từ bỏ, kéo bừa một người hỏi.

Đối phương không hài lòng: “Muốn chết à, trước mặt sếp còn dám gọi thẳng tên, gọi là Lăng tổng!”

Lăng tổng = Lăng Thái = đàn ông? “Sếp chúng ta tên là Lăng Thái? Thái trong thái thái (bà chủ) ư?”

Đối phương tròn mắt: “Thái trong từ Thái Sơn!”

Nguy Đồng trốn vào một góc lén dựa vào tường. Cô luôn cho rằng “Lăng Thái” là phu nhân Lăng gia, là một phụ nữ.

Nguy Đồng chỉnh đốn tư tưởng xong, lấy lại bình tĩnh và hành động.

4. Chương 4: Xung Đột

Lăng Thái nhìn cậu thanh niên trước mặt, chậm rãi cầm sổ tài liệu điều tra trên bàn phòng học lên, “Bất luận thế nào, người quyết định ở công ty không phải là cháu, miếng đất Nam Uyển không thể không bán. Cháu không đồng ý, có thể bỏ đi, ta không cần giải thích với cấp dưới quá nhiều, đối tượng duy nhất ta cần giải thích chính là các cổ đông khác của công ty.”

“Lăng Thái, đừng quên chú chỉ là người tạm thời thay thế! Đây là công ty cha tôi để lại cho tôi, chú thật sự cho rằng mình là người quyết định ở Lăng Thị? Đừng nói những câu nực cười đến bản thân cũng không dám tin như vậy! Chú tự đếm đi, chú còn bao nhiêu ngày nữa!” Lăng Lạc An trước giờ đều rất ngạo mạn, nhưng lúc này trong lời nói có phần sắc bén và phẫn hận.

Những người có mặt đều biết những lời này có phần quá đáng. Đại khái là vì Lăng tổng chạm đến miếng đất không nên động vào, vì thế Lăng công tử cũng trở nên hung dữ chưa từng thấy.

Nguy Đồng đứng trong góc, nhìn từ xa, trong thoáng chốc, dường như cô nhìn thấy từ con người đen lầy kia một tia tức giận. Anh nhìn cô, màu mắt dần tối lại, như màu mây đen che mặt trăng trong đêm khuya, không nhìn thấy đáy, mãi mãi không biết bên trong ẩn chứa điều gì, cũng mãi mãi không biết khoảnh khắc sau đó sẽ xuất hiện điều gì.

So với người từng cười mỉm, từng dịu dàng, từng lạnh nhạt mà cô từng thấy thì là một Lăng Thái hoàn toàn khác.

“Thật đáng tiếc, trước lúc đó, cháu chỉ có thể nghe ta. Không muốn thì có thể đi ra ngoài.” Anh đặt tài liệu trong tay xuống, khẽ môi nhẹ nhàng cong lên, “Bảo vệ, mời cậu ta ra ngoài.” Âm thanh rõ ràng, chậm rãi, bình tĩnh.

Bên trong phòng họp, trong nháy mắt im lặng như tờ.

Các nhân viên bảo vệ vội vàng chạy tới đang dừng ở cửa phòng, nhưng chỉ một ánh mắt của Lăng Thái liền tiến lên, kéo Lăng Lạc An ra. Chú tổ trưởng mặt nghiêm nghị nói, “Giám đốc Lăng, xin lỗi, sắp mời giám đốc ra ngoài.”

Lăng Lạc An nhìn chằm chằm Lăng Thái một lát, túm lấy tài liệu trong tay Lăng Thái vứt sang một bên, sau đó cười nhạt.

Lăng Thái coi như không nhìn thấy, ngồi xuống, sắc mặt lạnh nhạt uống cà phê.

Cục diện lại đông cứng.

Nguy Đồng không nhịn được nữa, nhẹ nhàng chen qua đám người, động tác vừa nhanh vừa chắc giữ chặt tay Lăng Lạc An, “Giám đốc Lăng, ngoài công ty có người tìm anh có việc gấp.” Nói xong, cổ tay cô dùng lực, trực tiếp kéo người đi.

Đám bảo vệ và các lãnh đạo tự động nhường đường, Lăng Thái đặt tách cà phê xuống, đôi mắt đen với hàng lông mi dài chậm rãi ngược lên, nhìn sau lưng hai người vừa bước ra, sau đó lại hạ xuống.

Tầng thượng phía trên tầng thứ ba mươi.

Gió rất lớn, ánh nắng tràn ngập, nhưng thật im lặng. Từ độ cao này nhìn xuống cả thành phố, rất nhiều thứ khác xa bình thường.

Cảm thấy Lăng Lạc An đang giãy giụa, cô buông tay ra, để mặc anh chạy đến lan can bảo vệ phía trước.

Rất lâu anh không lên tiếng, cô cũng không mở miệng, dựa vào vách tường cạnh cửa cầu thang. Đợi một lúc, dần dần bắt đầu thấy buồn ngủ, anh vẫn không nhúc nhích, cô tiến lên trước, bước đi không tiếng động. Lúc dựa vào thành lan can, cô chú ý tới ngón tay đang nắm chặt lan can của anh, đốt ngón tay vì dùng lực mà biến thành màu trắng, ngón tay khẽ run, dường như đang cố gắng kiềm chế cảm xúc nào đó.

Cô nhất thời có chút luống cuống. Sống cùng nhiều đàn ông trong nhà bao năm qua, cô cũng chỉ gặp qua một lần thần thái như vậy. Người đó là Nhược Thần, hiện giờ đang nỗ lực làm việc ở nam bán cầu xa xôi, người đại sư huynh yêu thương cô nhất. Lần đó anh bị sắp nghi oan, mang theo nỗi nhục nhã bị ép nghỉ

việc, anh cũng ngồi như thế này bên cạnh bờ sông gần nhà, không nhúc nhích nhìn chăm chăm nước sông. Ngày đó cô thấy anh run rẩy, cho rằng anh sẽ khóc, nhưng sau đó anh nhin được.

Lăng Lạc An phát hiện ra cô, cảnh giác quay đầu lại.

“Anh đừng khóc...” Không khí thật là ngưng ngừng.

Một người lửa giận nổi lên, “Cô đi theo tôi làm cái gì! Vừa rồi chưa thấy đủ hay sao?”

“Ừ, không thấy đủ, so với vừa rồi, vai độc diễn của anh bây giờ càng đặc sắc.” Xem ra tâm trạng của anh tốt hơn nhiều so với Nhược Thần. Cô trêu chọc, “Anh thật sự không khóc?”

Trả lời Ngụy Đồng là quả đấm của anh. Anh lại quên trận giáo huấn thảm thương lần trước, lựa chọn phương thức phát tiết không sáng suốt nhất.

Lại nữa? Ngụy Đồng trợn mắt không hề nề tình, đại khái là vẻ mặt của cô khiến anh hoàn toàn tức giận, động tác của anh mạnh dần lên.

Cô giật mình, nhất thời còn đánh thật vài phần.

Mấy phút đồng hồ, sự tức giận trong đáy mắt Lăng Lạc An mất dần, lực đấm cũng theo đó chậm lại.

Mười phút sau, Ngụy Đồng dang chân ngồi lên người anh, đè cánh tay muốn giơ lên của anh xuống, duỗi hai tay ra, một trái một phải khống chế cổ tay của anh ép chặt trên mặt đất, giữ chặt anh lại.

“Không thể không nói anh có tố chất không tồi, đáng tiếc, anh vẫn thua rồi.” Ngụy Đồng cười rộ lên, đôi mắt sáng ngời cười thành hình mặt trăng cong cong, gương mặt nâu nhạt trong khoảnh khắc như phát ra hào quang, lung linh kiêu diễm, vừa gợi cảm vừa đáng yêu, tựa như một con mèo.

Thời tiết đã vào thu, cô vẫn mặc quần sooc bò, màu da hai chân khỏe mạnh bóng loáng, vừa thẳng lại vừa săn chắc.

Anh nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy cô thì thứ cô mặc chính là đồng phục tổ bảo vệ công ty, bộ vest hai màu đen trắng, khiến đường nét trên cơ thể cô đều hoàn mỹ vô cùng. Chỉ là lúc đó chuyện tốt của anh bị phá đám khiến anh vô cùng tức giận, căn bản không để ý đến.

Sau này cô được chỉ định làm vệ sĩ riêng của anh, thường xuyên đi khắp nơi cùng anh, mặc quần áo cũng dần dần tùy ý. Eo của cô vừa thon lại vừa nhỏ, có sự dẻo dai mà nữ sinh bình thường không thể có, cho dù là áo phong bình thường hay áo thể thao, áo khoác liền mũ đều có vẻ đẹp độc đáo.

Tóc cô rất dài, là màu nâu sẫm hơi xoăn rối, có lúc buộc lên, đa phần thì buông xõa. Sợi tóc nhỏ mượt, có dài có ngắn, rũ xuống đến thắt lưng. Môi hơi cong, cánh môi trên hình thoi xinh đẹp, dù không nói lời nào cũng có độ cong nhất định.

Tâm trạng anh đã bình tĩnh lại, để mặc cô ngồi trên người mình, trêu đùa nói, “Thì ra cô thích chủ động, cũng tốt.” Ngụy Đồng nheo mắt, đấm vào má anh một cái, “Biến thái!” Điều Lăng Lạc An mong chờ nhất chính là giờ khắc này, anh giơ tay lên lưng cô, dùng sức ấn xuống, cô nhất thời ngã lên người anh. Anh xoay người, đè cô xuống phía dưới.

Bả vai bị đè lại, theo động tác của anh, một mùi nước hoa dịu nhẹ hòa vào tiếng thở gấp của đàn ông phả vào mặt.

Môi cô bị hôn.

Đột nhiên, lại thêm một nụ hôn nóng bỏng ập đến, đôi môi như bị hút vào, đầu lưỡi của anh lướt trên môi cô, vô cùng điêu luyện.

Ngụy Đồng nằm im hay giãy, khi đầu lưỡi anh len qua kẽ răng, muốn đưa vào trong thì... một đấm bên phải.

Buổi chiều hôm ấy, nữ thư ký tăng hai mươi tám phát hiện giám đốc Lăng Lạc An của cô nửa khuôn mặt tuần tú bị sưng vù đi từ trong thang máy ra. Một lát sau, Lăng Lạc An từ văn phòng gọi ra, dặn cô tối mai đặt phòng ở Cầu lạc bộ Kiều An và đặt cửa hàng hoa một ngàn đóa hồng màu hồng phấn.

Nữ thư ký đã quen như vậy đồng thời cũng bắt giắc cảm thán, mặt ngẩng lên cũng không quên tán gái, quả nhiên không hổ người đứng đầu trong bốn công tử đào hoa thành phố Z.

Buổi tối thứ sáu, Ngụy Đồng ngồi trong phòng đầy hoa hồng ở Câu lạc bộ Kiều An, ăn bữa tối phiên phức nhất trong lịch sử.

Lăng Lạc An nhìn cô gái im lặng dùng cơm phía đối diện, bỗng nhiên nở nụ cười, “Còn đang tức giận?” Thấy cô giương mắt nhìn anh, anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt môi mình, ánh mắt hấp háy lay động lòng người. Hương vị đôi môi cô rất ngọt, như trong tưởng tượng của anh, phản ứng có chút ngây ngô, “Cái đó, là nụ hôn đầu tiên sao?”

Ngụy Đồng tiếp tục cúi đầu ăn, tay trái đưa lên, nắm lại, gờ ngón tay giữa về phía anh.

Lăng Lạc An phun ngụm rượu đỏ ra ngoài. Mấy năm nay anh qua lại với nhiều cô gái, cô là người đầu tiên trực tiếp gờ ngón tay giữa ra với anh.

“Chuyện chiều nay rõ ràng là cô chủ động!” Anh đặt bát xuống, hàng mi dài nhướng lên, “Chắc cô không định sẽ không nói gì chứ!” Sự ngọt ngào nhỏ chiều nay, vốn không đủ để thỏa mãn anh, người Lăng Lạc An để ý đến, muốn có, chưa bao giờ không có được.

Ngụy Đồng vẫn giữ khuôn mặt không biểu cảm ăn cơm, tay trái túm bữa một chiếc khăn giấy đã dùng, vò thành một cục ném về phía mặt anh. Động tác vừa nhanh vừa chính xác, trúng mục tiêu.

“Ngụy Đồng!” Anh tức giận, bỏ dao nĩa xuống, đứng dậy đi về phía cô.

Lại muốn đánh? Ngụy Đồng lau khóe miệng, cô chỉ sợ anh không chịu động thủ với cô.

Không khí đang hết sức căng thẳng thì bị một cô gái đẩy cửa vào, cùng người phục vụ đang cố gắng ngăn lại cắt đứt. Cô gái kia còn luôn miệng hét lên hôm nay phải gặp được Lăng Lạc An, người phục vụ đang bối rối thì thấy Lăng Lạc An ra hiệu nên lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa luôn lại.

Cô gái kia xông thẳng lên, nhìn những đóa hoa hồng xung quanh cùng bữa ăn thịnh soạn trên bàn, cuối cùng nhìn Ngụy Đồng, sự tức giận giữa lông mày nhất thời chuyển thành sự ghen tỵ mãnh liệt, rồi mũi súng nhanh chóng đổi hướng.

Bắt đầu bằng một câu “Lăng Lạc An, sao anh có thể như vậy với tôi?”, cái miệng lanh lợi giỏi ăn nói, cùng trí nhớ siêu phàm của cô gái, với giọng điệu phẫn nộ ai oán cô nói một lượt từ đầu đến cuối từng chi tiết tình yêu trong hai tháng của họ.

Trong đó, Ngụy Đồng nghe được một tình tiết quen thuộc. Cô nhìn cô gái kia lần nữa, phát hiện cô ấy chính là cô gái đêm đó bị trói tay, vẻ mặt thống khổ kêu cứu trong văn phòng.

5. Chương 5: Vị Tiền Nhiệm Xuất Hiện

Cô gái có lẽ nói đã quá mức nhập tâm, tuy rằng từng mắt nhìn Ngụy Đồng không dưới ba lần, nhưng vẫn không nhận ra cô. Hiên nhiên, dáng người yếu điệu thướt tha và làn da nâu nhạt gợi cảm của Ngụy Đồng lúc này khiến cô trở thành đại tình địch của đối phương. Hoa danh bên ngoài của Lăng Lạc An cô trước giờ đều rõ, ngay từ đầu cô đồng ý hẹn hò cũng chỉ vì sự ham hư vinh và lòng hiếu kỳ, nhưng chỉ tiếp xúc ngắn ngủn, cô mới phát hiện đàn ông được hoan nghênh nhất định có đạo lý này.

Lăng Lạc An là một tình nhân tốt, trước giờ đều hào phóng với phụ nữ, biết cách tạo ra các loại lãng mạn bất ngờ và ngạc nhiên, tuy rằng tính khí có chút tự phụ tùy hứng, nhưng phụ nữ đang yêu đều mù quáng, nét ngạo mạn đó cũng có thể coi là một loại quyến rũ độc đáo.

Chỉ là cô không ngờ rằng, tốc độ anh đổi phụ nữ thật sự lại nhanh như vậy, mới hơn một tháng đã không gọi điện thoại cho cô. Mỗi lần cô gọi đến, không phải là không nghe thì cũng là nghe xong rồi nói không rảnh.

Cô liền đoán được anh có người phụ nữ mới. Biết được tin tối nay anh đặt phòng ở Cầu lạc bộ Kiều An từ một người quen làm việc ở đây, cô liền trực tiếp xông đến. Cô không ngờ đến nỗi nghĩ rằng bám chặt không buông là có thể lấy lại trái tim đàn ông, chỉ là phần nộ và khó chịu, dựa vào cái gì anh ta nói không có hứng thú liền không có hứng thú? Dựa vào cái gì bắt cô gánh vác tất cả chuyện này? Cho dù là chia tay, cô cũng muốn mắng anh ta một trận, nói lại tất cả những chuyện tình cảm trước đây của họ một lần. Xem họ còn hứng thú tiếp tục nữa không.

Sắc mặt Lăng Lạc An còn lạnh lùng hơn so với trong tưởng tượng, dứt tay vào túi, dùng ánh mắt đã từng dịu dàng nhìn cô từ trên xuống dưới, bây giờ ánh mắt rất khinh thường, giống như đang nhìn một cô gái xấu xí.

Cô rút cuộc không nói được nữa, lại không cam lòng bỏ đi như vậy, đột nhiên túm lấy chai rượu vang trên bàn, hất về phía người trước mặt.

Lăng Lạc An muốn tránh thì đã không kịp, chỉ cảm thấy trước mắt hoa đi, cô gái vừa nãy còn bình yên ngồi ăn bữa tối đã vụt đến trước mặt anh. Cô đẩy anh lùi về phía sau một bước, bản thân thì bị rượu vang làm ướt sũng.

Anh nhất thời có chút giật mình, hành động của Ngụy Đồng hoàn toàn khác với những gì anh tưởng tượng. Vừa rồi rõ ràng còn đang tức giận, bây giờ lại dùng thân thể chắn rượu cho anh, mái tóc dài của cô ướt đầm, rượu theo quần áo nhỏ xuống, vô cùng thảm thương.

Anh nhìn cô, ánh mắt dần dần dịu dàng lại. Song khi tầm mắt tiếp xúc với cô gái đang cầm chai rượu phía đối diện, ánh mắt lại trở nên hung dữ, định mở miệng, đã có người làm trước anh một bước.

Ngụy Đồng nhìn cánh tay của mình, vuốt mái tóc và khuôn mặt đầm chất lỏng màu đỏ, đoạt lấy chai rượu trong tay đối phương, “Này! Cô có biết cách dạy dỗ đàn ông phụ bạc không đấy! Hắt rượu gì chứ? Nếu đã cầm được chai rượu thì phải đập lên đầu anh ta! Làm anh ta máu me đầy mặt, hủy hoại dung nhan anh ta, làm anh ta liệt dương!” Mẹ kiếp, sớm biết cô gái này không có gan, chỉ là hắt rượu, cô cần gì phải hiến thân che trước mặt Lăng Lạc An. Thật có lý nào lại như vậy!

Lăng Lạc An nghe xong sắc mặt tái mét, lập tức gọi phục vụ tới thu dọn tàn cuộc, thuận tiện giải quyết luôn cô gái đang đứng ngăn người ra. Bản thân thì nắm lấy cổ Ngụy Đồng, lôi cô ra ngoài.

Từ tầng bốn đến tầng sáu ở Cầu lạc bộ Kiều An là phòng khách VIP, chuyên cung cấp không gian tĩnh tế riêng cho người có tiền.

Ngụy Đồng sau khi xác định cửa đã khóa, mới vào phòng tắm gọi.

Chiếc áo hoodie Ngụy Đồng mới mua tuần trước, chiếc quần sooc bò cũng là cái cô thích nhất, bây giờ toàn bộ bị làm hỏng, làm vệ sĩ cho người có tiền thật khó! Tắm rửa xong, trong lúc chờ đợi phục vụ đưa quần áo khô tới, cô chỉ có thể mặc tạm chiếc áo choàng tắm.

Vừa lau tóc đi ra, Ngụy Đồng cảm thấy trong phòng có chút khác thường, cô đi qua phòng khách, bước vào phòng ngủ bên cạnh. Ngọn đèn bên trong được chỉnh rất mờ, màu hoàng hôn mờ lung, khiến cả không khí trong phòng càng trở nên ấm áp mềm mại.

Dưới cửa sổ sát sàn là con đường lớn xe nối đuôi xe. Thành linh, một đôi tay vươn ra từ sau lưng cô, chống vào cửa kính vây cô ở bên trong.

Ngụy Đồng cả kinh, anh ta vào bằng cách nào?

“Phòng ngủ có cửa nối liền với phòng bên, cô không phát hiện ra?” Mùi nước hoa quen thuộc theo hơi thở nóng bỏng phảng phất bên tai Ngụy Đồng, như là đang ngửi mùi hương của cô, “Thơm quá.” Âm thanh hơi có chút lả lơi mê hoặc lòng người, tràn ngập tín hiệu nguy hiểm.

Thấy Lăng Lạc An không có hành động gì, Ngụy Đồng thu lại khuỷu tay định chọc vào bụng anh, dán mặt vào tấm kính không lên tiếng.

Mái tóc ướt được búi lên, anh kéo chiếc khăn trong tay cô, đứng sau lưng cô vuốt nhẹ, “Để tóc bao lâu rồi? Thật sự rất dài.”

“Năm năm.” Năm năm nay, Ngụy Đồng không hề cắt tóc, chỉ thỉnh thoảng sửa một chút. Mặc dù biết không có khả năng, nhưng cô luôn nghĩ, có lẽ có một ngày cô thực sự gặp được anh. Cho dù cô không nhớ rõ diện mạo anh, cho dù các thứ khác đều không như cũ, chỉ cần kiểu tóc không thay đổi, có lẽ đối phương sẽ nhận ra cô.

Nếu quả thật có một ngày như vậy, cô tuyệt đối sẽ làm cho anh biết, đàn ông lợi dụng phụ nữ xong bỏ chạy là một chuyện vô cùng sai lầm. Đúng vậy, cô sẽ dùng nắm đấm của cô, cho anh biết điều này.

“Tóc rất đẹp, cũng rất mềm.” Lăng Lạc An vuốt xong, cúi đầu luôn chớp mũi vào trong tóc cô, “Ngụy Ngụy, sau này có thể gọi cô như vậy không?”

Khen ngợi tóc của cô? Ngụy Đồng nhú mào, thực không cam lòng mở miệng hỏi thử, “Lăng Lạc An, anh có mấy lần tình một đêm?” Cô cảm thấy đó là một câu hỏi rõ ràng, chủ vị đều đủ, dễ hiểu và dễ dàng trả lời.

Nhưng người phía sau hình như bị đông cứng, hô hấp nhất thời có chút rối loạn, hơi thở nóng bỏng phả trên đỉnh đầu cô, không nói một lời.

“Lăng Lạc An?” Ngụy Đồng kêu một tiếng, không có tiếng trả lời, “Lăng Lạc An, anh đã chết rồi sao?” Cô chậm rãi quay đầu lại, thân thể không ngờ bị một cái ôm nóng hổi bao lấy, cơ thể anh dính chặt lên, ép cô vào cửa kính, một thứ ướt ươn dừng trên má cô, mang theo hơi thở gấp gáp ngậm lấy vành tai cô, tiếp theo hướng xuống phía dưới cổ chiếc áo choàng tắm.

Người này nói có hứng thú là có hứng thú luôn sao?

Ngụy Đồng bị đè không thể động đậy, nhất thời không đẩy ra được. Đối phương dường như phát hiện ra điểm ấy, lập tức thuận thế mà tiến lên, một tay ôm sát eo cô, một tay trượt vào bên trong chiếc áo.

Ngón tay chạm vào một mảng da thịt mềm mại.

Ngụy Đồng cuống lên. Cô đang không mặc gì bên trong.

“Anh! Khốn kiếp!” Ngụy Đồng nổi giận, giẫm thật mạnh vào chân anh, gáy chạm vào mặt anh, giữ chặt cái tay đang luồn vào trong áo, dùng sức kéo ra, đồng thời xoay người vật anh ngã xuống thảm.

Lăng Lạc An không chịu bỏ qua, đôi chân dài kẹp lấy Ngụy Đồng, lật người giữ chặt cô, lúc này dừng ở môi cô, nhẹ nhàng cắn lên đó. Nhưng chỉ qua hai giây, một tiếng “răng rắc” từ trong phòng hai người vọng ra.

Lăng Lạc An đau đến nỗi không nói được, bị Ngụy Đồng đá một cái, lại một tiếng “rắc” nữa vang lên, anh ngã sang một bên không thể động đậy.

“Lưu manh!” Người vừa chế ngự thành công hai cánh tay của anh lúc này nổi điên. Làm công việc này quả thật phải chịu ức hiếp, nhưng cô cũng có giới hạn, “Khốn kiếp, công việc này lão nương không làm nữa!”

Ngụy Đồng rút cuộc vẫn đưa anh đi bệnh viện. Chuyện cánh tay sai khớp, cô chỉ biết bẻ chứ không biết nói lại.

Lăng Lạc An cố chịu đau, lúc chỉnh khung xương về chỗ cũ chỉ kêu rên hai tiếng. Lái xe đưa bọn họ tới chính là giám đốc Câu lạc bộ Kiều An, một người đàn ông ba bốn mươi tuổi, đeo kính gọng đen, nhìn Ngụy Đồng đang đứng khoanh tay bên cạnh, mấy lần muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Thấy cánh tay Lăng Lạc An trở về vị trí cũ, Ngụy Đồng liếc một cái rồi đi. Kết quả là gặp Lăng Thái đang bước lên bậc cầu thang ở cổng bệnh viện.

Anh đến dường như có chút vội vàng, chỉ mặc một chiếc sơ mi mỏng đơn giản. Không đeo cà vạt và cài cúc trên, mái tóc đen hơi rối, xem bộ dạng giống như vừa ngủ dậy.

Bây giờ chưa đến mười giờ, sớm như vậy anh đã đi ngủ?

“Chuyện gì vậy?” Anh nhìn thấy cô, khẽ chau mày.

“Anh ta bị một chút vết thương nhỏ.” Cô liền đoán được giám đốc Câu lạc bộ Kiều An sẽ thông báo cho anh.

“Điều tôi hỏi là sao nó lại bị thương?” Ánh mắt nhìn cô lạnh nhạt, rõ ràng không tạo áp lực, nhưng Ngụy Đồng lại cảm thấy có áp lực tồn tại, người đàn ông này thật có nhiều khuôn mặt khác nhau. Anh không giống với Lăng Lạc An, kỳ thật số lần bọn họ gặp nhau không ít nhưng cô vẫn hoàn toàn không biết gì về anh cả.

Điều duy nhất cô biết, là điều cô nghe được từ chú tổ trưởng hôm qua.

Không cần nhắc đến điểm khác với Lăng Lạc An, vừa nhắc tới cái tên Lăng Thái, chú ấy rõ ràng cẩn thận hơn rất nhiều.

Chú nói cho Ngụy Đồng biết, nội loạn trong Lăng gia này đã có nhiều năm nay. Mới đầu, lúc cha của Lăng công tử còn sống, quan hệ hai người họ còn tốt, mâu thuẫn xuất hiện sau khi cha Lăng công tử qua đời. Bởi vì Lăng Lạc An còn đang đi học, Lăng Thị tạm thời giao cho Lăng Thái xử lý, đợi cho Lăng Lạc An tốt nghiệp đại học, sẽ chính thức kế thừa. Nhưng sự chuyển giao này nhất định sẽ thiên hạ đại loạn.

Cụ thể như thế nào không ai biết, lãnh đạo công ty mỗi người có suy nghĩ riêng, nhân viên cũng chỉ là tin vĩa hè, thêm vào suy đoán lung tung.

Nhưng với tình thế trước mắt, rõ ràng thế lực của Lăng Thái mạnh hơn một bậc.

“Lăng Thái và Lăng Lạc An rốt cuộc có quan hệ gì?” Nghe ngóng đến đó, Ngụy Đồng cũng có chút hứng thú.

Đáp án, là chú cháu kém nhau tám tuổi.

Cô vẫn cho rằng anh không quá hai bảy, hai tám tuổi, thì ra anh đã ba mốt tuổi rồi, lớn hơn cô những bảy tuổi! Nghĩ đến vài lần gặp mặt trước đây, quan sát ở cự li gần, mặt anh không có chút nào của dấu vết tuổi tác, có thể biết được người đàn ông này được chăm sóc rất tốt.

Chắc là vì anh không hút thuốc, giống như lúc ở Câu lạc bộ Kiều An, cà phê anh cũng uống không nhiều. Là một người đàn ông bình tĩnh, rất có khả năng kiềm chế.

Loại đàn ông này, thông thường sẽ không có chuyện tình một đêm, cũng sẽ chôn giấu rất kỹ tính cách thật của mình. Thứ cô nhìn thấy chỉ là điều anh thể hiện ra ngoài. Anh cười, không có nghĩa là hữu hảo, anh dịu dàng, không có nghĩa là thân mật, anh lạnh nhạt, cũng không có nghĩa là xa cách.

Ngụy Đồng lấy lại suy nghĩ, “Thương thế của anh ta là tôi làm.” Tuy rằng hai lần anh đều đến bệnh viện nhưng cô không cảm thấy hai người bọn họ có quan hệ tốt.

Anh không nói, dường như chờ cô tự nói tiếp.

“Anh ta sàm sỡ tôi, cho nên tôi dạy dỗ anh ta một chút.” Ngụy Đồng nói rất khách sáo, khác hẳn với khi đối diện Lăng Lạc An, người này rất khó lường, uyển chuyển.

“Sàm sỡ?” Anh cười nhẹ, “Với thân thủ của cô, cậu ta có thể sàm sỡ thành công?”

“Lăng tổng, anh muốn nói cái gì, chẳng lẽ anh nghĩ là tôi cam tâm tình nguyện cho anh ta sàm sỡ sao?”

Khóe môi anh vẫn giữ nụ cười mỉm không rõ là có ý gì, nhìn cô không nói lời nào.

6. Chương 6: Nữ Thư Ký Quyến Rũ

Lần đầu tiên, Ngụy Đồng cảm giác lửa giận đang cháy trong lòng. Sếp lớn quả nhiên là không dễ hầu hạ, ngay cả nụ cười cũng thật đáng sợ.

Ngụy Đồng bước trên bậc thang, rút ngắn khoảng cách giữa hai người do sự chênh lệch chiều cao. Cô nhìn anh cười, rồi bất ngờ ôm lấy anh, kiễng chân lên, thổi vào tai anh một luồng hơi nóng. Mùi thơm nhẹ nhàng của xà phòng luồn vào trong mũi, cô có chút ngạc nhiên, không ngờ người đàn ông này lại sạch sẽ như vậy. Không những không hề có mùi rượu, mùi thuốc mà ngay cả mùi nước hoa phụ nữ cũng không có.

Đạt được mục đích, cô nhanh chóng buông tay rồi lui ra phía sau, thỏa mãn nhìn gương mặt tê cứng của anh, “Lăng tống, anh xem, anh là đàn ông mà cũng bị tôi trêu chọc đó thôi?”

“Ồ đồ!” Ánh mắt anh nhìn cô lạnh lùng, nhưng cô lại nhìn anh không hề né tránh. Một lát sau, ánh mắt của anh dịu dàng trở lại, “Lần sau dù có muốn chứng minh cũng không được dùng phương thức này.”

Nguy Đồng nhún vai. Không phải là hai chú cháu sao? So với người cháu, thì người chú này lại quá bảo thủ rồi!

“Để tránh có lần sau, tôi xin trở lại bộ phận bảo vệ!”

Anh lẳng lặng liếc nhìn cô, “Không được.”

“...” Cô ghen giọng, đến nỗi khiến dạ dày đau nhức...

“Mặt khác, nếu cô muốn từ chức, phải thông báo trước một tháng, nếu không, theo hợp đồng phải bồi thường công ty một tháng tiền lương.” Giọng anh trầm đều, không nhận ra chút tình cảm nào trong đó.

Trái tim Nguy Đồng quặn thắt, “Thôi vậy, coi như tôi chưa nói gì!” Cô khoát tay, quay người bỏ đi.

“Chờ một chút, cuối tuần này cần cô tăng ca.”

Nguy Đồng nghi hoặc quay đầu lại.

“Hôm nay cô về nhà lấy vài bộ đồ đơn giản, đợi lát nữa lái xe sẽ đưa cô về, hãy đưa những giấy tờ cần thiết cho anh ta, chiều mai sẽ xuất phát.”

“Đi đâu?” Không hiểu tại sao đột nhiên cô cảm thấy do dự...

“Hong Kong.”

“Sao?...”

Sau khi nhận được thông báo từ nữ tiếp viên hàng không, Nguy Đồng đã lập tức vứt bỏ sự do dự lúc trước.

Lần đầu tiên đi máy bay, không chỉ là ngồi khoang thương gia, mà địa điểm đến lại chính là Hồng Kông. Lấy tờ giấy thông hành từ trong tay anh, cô khen ngợi tốc độ cũng như hiệu suất làm việc của anh, đồng thời cũng than thở, thế giới này đúng là thuộc về những người có tiền.

Lái xe của Lăng Thái rất đúng giờ, sau bữa trưa không lâu anh ta đã tới. Tuy đây không phải lần đầu tiên cô đi xa, nhưng mười một nam sinh trong nhà đều nhất định muốn tiễn cô ra đầu phố. Từ sau khi cô thi đậu đại học, ông Ngụy giống như hoàn thành được nguyện vọng của mình, phương pháp giáo dục mà ông dùng chính là dành cho cô sự tự do hoàn toàn. Nhưng ngược lại... những nam sinh này cứ quẩn lấy cô, còn phiền hơn cả một bà lão.

Sau khi xe xuất phát, cô mới thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại, cô thấy Lăng Thái nhìn ra ngoài cửa xe một cách suy tư, “Nhà cô thật là náo nhiệt.”

“Sư huynh sư đệ, đều là cha tôi nhận về nuôi.” Cô chỉ giải thích đơn giản một câu, “Nhà tôi mở võ quán, người sáng lập chính là ông nội tôi.”

Chuyện kinh doanh võ quán của nhà cô trước giờ đều rất ảm đạm, có thể nói là ăn không no nhưng cũng không chết đói. Cha cô là người rất lạc quan yêu đời, mỗi khi tình hình trong nhà có chút khấm khá, là ông lại tới cô nhi viện chọn những đứa trẻ có tư chất tốt lại ngoan ngoãn, hiểu chuyện để nhận về nuôi, đồng thời truyền thụ võ thuật cho chúng.

Sư huynh sư đệ của Ngụy gia, ngoại trừ Nhược Thần hiện đang ở nước Úc xa xôi ra, thì còn mười một người. Trong số các sư huynh đệ thì Nhược Thần lớn nhất, hai mươi bảy tuổi, sư đệ nhỏ tuổi nhất mới mười lăm tuổi.

Cha mẹ Nguy Đồng chưa từng cãi nhau vì chuyện nhận nuôi trẻ mồ côi. Nhưng năm cô mười tám tuổi, cha cô lại tới cô nhi viện nhận nuôi thêm hai cậu bé nữa, còn lấy số tiền vốn định dùng để tổ chức sinh nhật lần thứ mười tám cho cô để nộp học phí cho chúng.

Lần đó, cha mẹ cô đã cãi nhau rất lớn, mẹ cô tức giận chạy ra khỏi nhà. Sau đó anh Thành nhà hàng xóm vội vàng chạy về báo tin, công trường gần đó vừa xảy ra tai nạn, một trong số nạn nhân chính là mẹ cô.

Đó là năm đau khổ nhất trong cuộc đời Ngụy Đồng, một thời gian rất dài sau đó, cô như người sống trong một thế giới hoàn toàn khác, không muốn nhớ lại những chuyện đã qua.

Không hề tắc đường, mới hai rưỡi họ đã tới sân bay.

Khi đang ở trong phòng chờ, Lăng Lạc An gọi điện tới, Ngụy Đồng vốn không muốn nghe, hơn nữa Lăng Thái đã dặn, nếu Lăng Lạc An có hỏi, thì không được nói cho anh biết chuyện cô đi Hồng Kông. Cô tắt máy, rồi bỏ luôn vào túi.

Đến Hồng Kông cũng là thời gian dùng bữa tối, cùng đi lần này còn có một trợ lý của Lăng Thái. Anh ấy tuổi tác cũng không lớn, chỉ tầm hai mươi, hai mươi lăm, nhưng thông minh sắc sảo, ăn mặc rất chỉnh tề.

Bọn họ ngồi lên chiếc xe tới đón họ ở sân bay, tới thẳng khách sạn để cất hành lý.

Khách sạn mà sếp lớn ở đương nhiên không thể sơ sài, hai căn phòng liền nhau trong một khách sạn năm sao. Cô đặt hành lý lên giường, nhìn ngắm căn phòng đôi hoa lệ đối diện hải cảng, cô lần một vòng trên giường, tâm trạng đầy phấn khích.

Hình Phong Phong cũng là nhân viên văn phòng của một công ty lớn, mỗi tháng đều phải đi công tác, mỗi lần quay về đều nói đi công tác rất tuyệt, ngoài được ăn ở vui chơi còn có trợ cấp công tác.

Ngụy Đồng đối với chuyện đó cũng có chút mong đợi.

Khi mang váy tới gõ cửa phòng Ngụy Đồng, Lục Lộ đã nghĩ, để tránh kinh động nhiều người, sếp không huy động nhiều bảo vệ là đúng, nhưng dùng một cô gái nhỏ bé như thế này thì cũng thật là... Có khi nào đây sẽ là sai lầm lớn nhất trong chuyến đi này của sếp không?

Nhưng là cấp dưới, đặc biệt lại là cấp dưới của Lăng Thái, có lúc không nói gì lại tốt hơn nhiều.

Trong tay anh là chiếc váy Versace, đôi giày hiệu LV và túi xách là Chanel.

Lục Lộ hầu như có thể hình dung ra được sự kinh ngạc cũng như vui mừng trên khuôn mặt của Ngụy Đồng khi cô ra mở cửa, nhưng khi anh truyền đạt lại ý của sếp thì cô gái đang mặc chiếc áo dài liền mũ ngồi trên giường nhắm nháp đồ ăn kia lại mím môi thở dài thườn thượt: “Chết tiệt!”

Lục Lộ: “...”

“Muốn tôi mặc chiếc váy này?” Chiếc váy ngắn cúp ngực, bó sát màu vàng đồng, che được phần trên không che nổi phần dưới. Nhưng đó không phải điều quan trọng nhất, mà là từ khi cha sinh mẹ đẻ tới giờ cô chưa từng mặc váy.

“Sếp nói, đây là công việc.” Lục Lộ nghiêm mặt nói.

Ngụy Đồng nheo mắt, “Công việc của tôi là tiếp rượu?”

“Vệ sĩ!”

“Có vệ sĩ nào ăn mặc như vậy sao?”

“Tôi nghĩ cô có thể trực tiếp nói chuyện với sếp.”

“...”

“Không còn vấn đề gì nữa chứ? Mười lăm phút nữa sếp sẽ xuống lầu, hành trình của chúng ta rất khẩn trương, cô đừng tới muộn!”

“...” Ngụy Đồng bắt đầu lo lắng.

Đây là một bữa tiệc nhỏ, ngoại trừ ông chủ Lăng Thái của Lăng Thị cùng cô thư ký quyền rũ bên cạnh anh ra thì chỉ có một người đàn ông trạc bốn mươi và trợ lý đi theo ông ta.

Xin chú ý, khi người đàn ông kia và trợ lý của ông ta nhìn thấy cô thư ký bên cạnh Lăng Thái, thì trong đầu họ sẽ xuất hiện tính từ: “Vô cùng quyến rũ”.

Cô thư ký có chiều cao vừa phải, nhưng thân hình rất cân đối, cộng thêm đôi giày cao gót càng thêm vẻ thướt tha. Chiếc váy màu vàng đồng bó sát lấy vòng eo thon gọn, đôi chân đẹp, thon dài, trắng nõn nua, mái tóc xoăn dài khẽ buông xõa trước khuôn ngực căng đầy làm cho vòng eo nhỏ trong chiếc váy ngắn càng thêm phần quyến rũ. Nụ cười ngọt ngào gợi cảm khiến cho người đối diện không thể làm ngơ.

Nguy Đồng làm bộ không nhận ra ánh mắt của đối phương, hiếm khi có cơ hội mặc váy, mới biết thân hình mình lại hấp dẫn như vậy, rõ ràng ngày thường cô vẫn mặc size S, nhưng chiếc váy bó sát này lại khiến vòng hai của cô có cảm giác chật chội. Vòng ngực cỡ C bị ép thành cỡ D. Khi cô bước xuống lầu, ngay cả Lục Lộ cũng phải sững sờ, thấy vậy cô rất lấy làm thích thú, nháy mắt trêu đùa anh rồi mỉm cười bước đi.

Chỉ tô chút son và trang điểm đơn giản cũng khiến cả gương mặt cô bừng sáng, Lục Lộ sững người như không tin nổi vào mắt mình.

Kể ra thì Lăng Thái lại là người điềm tĩnh nhất, anh chỉ thoáng liếc qua, khen một câu “đẹp lắm” rồi nhìn đi nơi khác. Hôm nay anh khoác trên mình bộ vest vô cùng lịch lãm, cúc áo chỉnh tề, cà vạt ngay ngắn. Từng đường nét trên bộ vest đều như đang phô diễn thân hình hấp dẫn của anh. Khuôn mặt anh đẹp như tranh vẽ, nhưng giữa hai hàng lông mày tựa như mây kia lại có nếp nhăn nhỏ, không biết đang nghĩ gì.

Sau khi lái xe đưa họ tới nơi dùng bữa, Lăng Thái ra hiệu cho Lục Lộ, anh khẽ gật đầu, ở lại bên trong cùng lái xe đi tới bãi đỗ.

“Lăng tổng, có điều gì cần dặn dò tôi không?” Trước khi bước vào, Nguy Đồng chủ động hỏi anh.

“Luôn luôn mỉm cười, yên lặng dùng cơm.” Thấy cô vẫn nhìn anh, anh khẽ nhếch môi cười mỉm: “Không cần căng thẳng, chỉ là một bữa cơm tối đơn giản thôi.” Anh suy nghĩ một chút, giao lấy tờ trong tay mình cho cô, ý nói cô cứ đi theo anh.

Sau khi vào phòng ăn được mười phút, Nguy Đồng nói lỏng cảnh giác. Đối phương rõ ràng là một thương nhân, cách ăn uống bàn công việc không giống với thương nhân trong nước.

Bữa tối chỉ có rượu vang trắng và vài món đồ Âu tinh xảo. Nội dung cuộc nói chuyện giữa Lăng Thái và người đàn ông đó cô nghe không hiểu lắm, đại ý là nói về mảnh đất ở Hồng Kông mà Lăng Thị đầu tư.

Bữa cơm diễn ra trong khoảng nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng hai bên cũng ký kết hợp đồng thuận lợi.

Trước khi ra về, đối phương có mời Lăng Thái ra biển du ngoạn, đồng thời cũng mời cả cô thư ký xinh đẹp bên cạnh anh. Nguy Đồng nhìn Lăng Thái, sau đó mỉm cười dịu dàng, không từ chối nhưng cũng không nói đồng ý.

Nhìn thấy hai người an toàn lên xe, Lục Lộ mới thở phào nhẹ nhõm. Nếu không phải vì chuyện làm ăn lần này cần gấp lại quan trọng, thì Lăng Thái cũng không cần phải đích thân tới Hồng Kông. Mảnh đất cách xa thành phố Z này, bề ngoài là nơi phồn hoa đô hội, nhưng thực ra nguy hiểm lại ở khắp mọi nơi. Sự cố một năm trước khiến Lục Lộ biết được Lăng Thị công tử có quan hệ rộng như thế nào ở nơi này.

Có đôi khi, giao tình cả đời người giữa những người đàn ông, không hề ít hơn phụ nữ.

Một năm trước, sau khi cùng Lăng Thái an toàn trở lại thành phố Z, Lục Lộ vẫn nghĩ, nếu lúc đó không có chiếc xe cảnh sát đột nhiên băng qua, không có hai bảo vệ đang bí mật theo sát, thì e rằng Lăng Thái khó mà trở về được.

Trong tay Lục Lộ vẫn đang nắm chặt chiếc xúc xích cắn dở, sắc mặt nghiêm trọng buồn rầu, Nguy Đồng không nhìn nổi liền vỗ vỗ vai anh: “Không ăn hết thì có thể cho tôi, tôi không chê đâu.” Thật ra cô cũng đang rất đói, đồ Âu thật sự quá ít, Lăng Thái thì càng không phải nói, hầu như anh chỉ ăn vài muỗng canh.

Lăng Thái nói lỏng nút áo, đưa giấy tờ giao cho Lục Lộ, mỉm cười nói: “Tìm một chỗ ăn cơm đi.”

Bọn họ ăn một bữa cơm kiểu Mỹ đơn giản tại một quán bar. Quán bar này khá vắng khách, họ mở một bản nhạc đồng quê Mỹ thật rộn ràng. Nội thất bên trong đều được trang trí bằng màu gỗ. Ba người họ chọn một chiếc bàn gần quầy bar, ngồi trên chiếc ghế cao thưởng thức bữa tối.

So với trước đây, tính tình Lăng Thái có phần hiền hòa hơn, ánh mắt dịu dàng trời phú của anh hôm nay lại càng hiện rõ hơn thường ngày, dưới ánh đèn vàng mờ ảo, khuôn mặt của anh càng trở nên tuấn tú vô cùng, đến nỗi dường như ngay cả từ tuấn tú đó cũng không đủ để miêu tả anh.

Anh thật sự rất ít nói, Lục Lộ ở bên cạnh nói chuyện, còn anh hầu như chỉ ngồi nghe, thỉnh thoảng mới nói một câu. Ngụy Đồng bắt đầu không hiểu mục đích của anh khi đưa cô tới Hồng Kông, cô không hiểu chuyện chốn thương trường, cũng không phải muốn cô tiếp rượu, vậy thì là làm gì? Bảo vệ sao?

Ngụy Đồng không thấy bọn họ có chỗ nào cần cô phải bảo vệ.

Giữa quán bar nơi họ dùng cơm và chỗ đỗ xe có một công viên khá yên tĩnh. Lục Lộ và Ngụy Đồng ăn hơi nhiều nên đều muốn đi dạo một lát.

Bộ váy hôm nay Ngụy Đồng mặc đã thu hút sự chú ý của không ít người, mỗi lần ngồi xuống đều nghe thấy tiếng máu mũi chảy. Nghe Lục Lộ nói muốn tìm một nơi uống chút gì đó, cô liền nói không đi và muốn về khách sạn.

Lục Lộ rất không hài lòng, nên đã tranh cãi với cô vài câu.

Lăng Thái ở bên cạnh gọi điện thoại, rồi bước tới nói, “Lái xe đang tới đây, hãy để anh ta đưa cô ấy về.”

Ngụy Đồng cảm kích nhìn anh, đúng là khả năng quan sát của anh rất tốt, nhận ra cô thực sự không thể tiếp tục mặc bộ váy đó đi lại ở đây được nữa.

“Không sao, tôi tự bắt taxi về.” Anh chịu tha cho cô về đã là tốt lắm rồi, cô đâu dám ngồi xe của anh nữa, cô chào tạm biệt mọi người rồi đi về hướng bắt taxi.

Khi cô sắp đi tới đầu đường thì xe của Lăng Thái cũng vừa tới, cô vô tình liếc qua, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Rồi dường như nhận ra điều gì, cô vội vàng xoay người, chiếc xe đó đã dừng lại và Lăng Thái đang cúi người bước lên xe.

“Chờ một chút!” Cô hét lớn, Lăng Thái quay đầu lại, cùng lúc đó, từ trong bóng tối bất ngờ xuất hiện mấy người đàn ông to lớn, một người nhào về phía Lục Lộ, hai người khác giữ chặt Lăng Thái đẩy anh vào xe.

7. Chương 7: Hung Khí Trần Gian Đđ

Lục Lộ vốn cũng biết quyền cước, nhưng giờ phút này tâm trạng hoàn toàn thả lỏng cảnh giác, nhất thời bị người đàn ông vạm vỡ kia quần chặt lấy không thoát thân được.

Con đường nhỏ này nằm bên cạnh công viên, cây cối nhiều, cơ bản không có xe đi qua, mấy người đi đường thấy có chuyện đã chạy mất.

Mắt thấy Lăng Thái bị ép lên xe, Lục Lộ lòng nóng như lửa đốt, lại thấy cô gái ở đầu phố không chút do dự vứt túi xách, cởi giày, tiếp theo túm lấy mép váy dùng sức xé. Xoạt một tiếng, chiếc váy bó sát biến thành chiếc sườn xám xé cao, cô chạy như bay, chỉ vài bước đã chạy tới, phi chân đá bay (lê) người đàn ông bên cạnh Lăng Thái, lại không chế cổ tay một tên khác, vừa kéo vừa xoay, nghe thấy rõ ràng tiếng xương gãy.

Âm thanh kia khiến Lục Lộ rùng mình một cái. Đến lúc này anh mới hiểu được nguyên nhân Lăng Thái chỉ đem một cô gái đến Hồng Kông, một “hung khí trần gian” nhìn như vô hại nhưng kì thực lại hung mãnh vô cùng. Anh trấn tĩnh tinh thần, chuyên tâm đối phó đối thủ của mình, rốt cục một đám đã đánh ngã hẳn.

Còn chưa kịp thở phào, cửa xe chỗ lái phụ mở ra, một người đàn ông cầm dao nhảy xuống. Đây là một chiếc xe bảy chỗ, ban đầu hắn ngồi ở vị trí lái phụ, dùng dao khống chế lái xe. Lúc trước Ngụy Đồng cảm thấy không ổn, cũng là bởi vì nhìn thấy phản quang của lưỡi dao đang kề ở cổ lái xe.

Lái xe thoát nạn, lập tức đạp ga rời đi.

Cùng lúc này, ở đầu phố lại xuất hiện mười mấy người vạm vỡ, mấy tên đi đầu đang rút dao găm ra.

Lục Lộ lại rung mình một cái, hướng ánh mắt cầu cứu về phía Ngụy Đồng. Không ngoài dự đoán, cô chửi vài câu “Mẹ kiếp”, túm lấy Lăng Thái chạy về phía đầu kia của con đường nhỏ.

Lục Lộ vội vã chạy theo.

Chạy mãi chạy mãi, Ngụy Đồng mới biết nguyên nhân bọn chúng không chặn hai đầu. Thì ra mặt sau công viên này là núi, đường xuống dốc tuy rộng nhưng lại không có chỗ che chắn, hơn nữa con đường này dài tít tắp, chạy theo hướng này chắc chắn sẽ bị đuổi kịp.

Đường lên dốc ngoằn ngoèo nhỏ hẹp, nhưng có thể men theo núi, bên cạnh cây cối um tùm, có thể trốn được. Ngụy Đồng không do dự nữa, vừa chạy vừa bảo Lục Lộ báo cảnh sát, nói rõ địa điểm, tiếp theo rời đường dốc, chui vào trong rừng cây.

Chưa chạy được vài bước, từ dốc vọng đến tiếng bước chân hỗn độn. Cô nhìn lên hai cái cây to bên cạnh, chỉ một gốc cây ý bảo Lục Lộ leo lên, lại bảo Lăng Thái leo lên một thân cây khác, còn mình chạy về hướng khác.

Vừa bước được mấy bước, cánh tay đã bị một bàn tay đàn ông túm chặt, “Không được.” Hơi thở của người đàn ông hỗn loạn dồn dập, tiếng nói nhỏ lại càng hấp dẫn, nhẹ nhàng mà lại như đinh đóng cột. Cô quay đầu lại, trong bóng đêm, mắt anh nhìn chằm chằm vào cô, lặng im nhưng vô cùng lo lắng, mang theo sự chân thành trước giờ chưa từng có. Ngụy Đồng nghĩ, đây có lẽ là lần đầu tiên cô nhìn thấy cảm xúc thật sự trong đôi mắt ấy.

Anh biết cô muốn làm gì, anh không muốn để cô làm vậy. Anh đang lo lắng cho cô.

Chỉ một chút như vậy đột nhiên khiến Ngụy Đồng rất cảm động. Cô muốn giật tay thì phát hiện ra sức lực anh rất mạnh. Thời gian cấp bách không cho phép xô đẩy, một chủ ý xẹt qua đầu, cúi người nhặt vài hòn đá dưới đất, cô đẩy Lăng Thái, hai người cùng nhau leo lên cây.

Vừa ngồi vững trên cành cây cao, phía dưới bỗng vọng lên tiếng bước chân của những người đuổi theo. Hôm nay không có ánh trăng, mây bao trùm bầu trời đêm, tầm nhìn rất thấp, cái cây nơi bọn họ trốn cành lá sum suê, từ phía dưới căn bản thấy không rõ phía trên.

Nhưng chỉ như thế là không đủ, nơi này khắp nơi là cây cối rậm rạp, nếu có người chạy bên trong không thể không phát ra âm thanh.

Cô vốn nghĩ mình sẽ dụ bọn chúng ra, phương pháp này đơn giản nhất, nhưng rất nguy hiểm. Còn bây giờ, cô ngừng thở tập trung tinh thần, nhanh chóng ngồi lên một cành cây, tay phải lấy ra hai hòn đá nhỏ trong tay trái, dùng lực, liên tục ném về hướng khác.

Tảng đá rơi lên lá cây, một trước một sau, phát ra tiếng động nhỏ, cực kỳ giống thanh âm của người đang chạy trốn không cẩn thận phát ra. Những người kia nghe thấy, lập tức chạy về hướng âm thanh.

Ngụy Đồng hơi đứng thẳng lên, vẫn giữ tư thế nửa ngồi, lại là hai hòn đá nhỏ ném đi, chỉ là khoảng cách rơi xa hơn.

Lúc sau, Ngụy Đồng đứng hẳn lên, lại là một hòn đá, lúc này hòn đá rơi càng thêm xa. Độ mạnh của việc ném phải nắm thật rõ, vô cùng tốn sức, trước kia cùng anh em đồng môn chơi đùa cô hay dùng phương pháp này, dùng hòn đá chế tạo âm thanh, đánh lừa người khác tìm sai phương hướng. Muốn lừa được tai bọn họ, lực kém một chút cũng không được, cứ luyện như vậy thành thuần thục.

Hai hòn đá cuối cùng ném đi rất xa, Ngụy Đồng đứng thẳng hoàn toàn, dốc toàn lực ném đi. Hòn đá đến đúng vị trí dự định, nhưng cô lại quên mất nơi đang đứng không chắc chắn, mà là cành cây cao không bằng phẳng, dùng lực quá mạnh cơ thể bị mất thăng bằng, xem chừng sắp rơi xuống.

Một cánh tay đàn ông kịp thời vươn tới, giữ chặt thân hình đang nghiêng ngả của cô, ôm vào lòng, nhưng vì cấp bách quá nên điểm rơi của đôi tay kia có chút vắn đề, chụp gần đúng ngực cô - khuôn ngực cỡ D trong chiếc váy Versace!

Có người... Giở trò lưu manh.

Ngụy Đồng thân thể cứng đờ, cùng lúc đó người đứng phía sau dường như cũng cứng đờ!

Anh muốn rút tay lại, nhưng mới vừa buông ra một chút, cô lại nghiêng ngả chực rơi xuống. Cánh tay vội vàng dừng lại, lần này càng chuẩn, bàn tay anh hoàn toàn ôm lấy bầu ngực bên trái cô.

Lại có... Lưu manh.

Tay kia của anh đang túm chặt lấy thân cây, tránh để hai người cùng rơi xuống, trong tình huống này hoàn toàn không thể động đậy. Ngụy Đồng trượt chân hai lần, cuối cùng cũng miễn cưỡng đứng (quý) vững, sau đó nhờ bàn tay trên ngực, từ từ lấy lại thăng bằng. Đồng thời quay người lại phía sau, bàn tay kia dời sang lưng cô, cố gắng dùng một chân móc lấy chân của anh giúp mình mau chóng lấy thăng bằng.

Còn chưa đứng vững, dưới cây vọng lên tiếng bước chân, hai người cả kinh, dừng mọi động tác.

Trong bóng tối yên lặng, cơ thể hai người dính chặt lấy nhau, ngực cô ép sát vào ngực anh, chân cô còn đang móc vào chân anh. Mặt đối diện mà thở, tim đối diện mà đập, không có một chút khoảng cách nào.

Ngụy Đồng không dám cử động, anh cũng không cử động. Gắn sát như vậy, cô cảm giác có một làn hương dịu nhẹ len lỏi vào trong mũi, không phải mùi nước hoa, có chút giống mùi nước cạo râu, thứ mùi tao nhã lại miên man vô tận.

Xuyên qua chiếc sơ mi mỏng, cô cảm nhận được cơ thể anh đang nóng lên.

Cô ngược mắt nhìn anh, trong màn đêm, thứ duy nhất có thể thấy được là đôi mắt anh, con ngươi sâu như biển, ánh mắt bao trùm cô, dường như có một chút cảm xúc khác thường trong đó, tựa như mê hoặc thăm dò, lại giống đang kinh ngạc. Cô muốn cẩn thận phân biệt rõ, ngoài bì rừng vọng lại tiếng còi cảnh sát.

Bọn họ được cứu rồi!

Lục Lộ nhìn tư thế treo từ trên cây xuống của Ngụy Đồng, lo rằng cô sẽ lộ nội y, kết quả phát hiện bên trong chiếc váy xê tà kia có mặc một chiếc quần đùi thể thao.

Chiếc túi Chanel đã đánh mất, LV mất, Versace cũng bị hủy, một trận nguy hiểm kinh hồn bạt vía, lại thêm đến cục cảnh sát ghi khẩu cung. Ba người bị chất vấn đến hơn nửa đêm, ngày hôm sau tự nhiên không thể ra biển, ở phòng nghỉ ngơi đến chiều, ngồi chuyển bay muộn về thành phố Z.

Lái xe đến đón họ rất đúng giờ. Trên xe từ sân bay về thành phố, Lăng Thái luôn nhắm mắt nghỉ ngơi. Trên thực tế, từ sau tối qua được cảnh sát cứu, anh luôn trầm tư.

Cho dù cần ngại ngần cũng là cô ngại ngần, cô đã không để ý, đàn ông như anh để ý cái gì?

Lăng Thái nhắm mắt cả quãng đường, Ngụy Đồng nhân cơ hội này thường thức đường nét gương mặt nhô nhô sạch sẽ của anh, chiếc mũi rất thẳng, chóp mũi hơi héch lên, giống như sản phẩm của thẩm mỹ viện Hàn Quốc, hoàn mỹ không tỳ vết. Hốc mắt anh tương đối sâu, lúc nhắm mắt lại lộ ra hàng mi dày và dài. Lòng mày dài, màu hơi nhạt, lúc này nhẹ nhướn lên, có vẻ mệt mỏi. Hoàn mỹ nhất là đôi môi, không mỏng quá cũng không dày quá, đường nét rõ ràng mà dịu dàng, giống như đóa hoa nở vào một đêm mùa hè tĩnh mịch.

Thật không giống người đàn ông đã hơn ba mươi tuổi. Cô nhớ chú tổ trưởng năm nay cũng mới hơn ba mươi tuổi, so sánh hai người, hoàn toàn không thể nhận ra Lăng Thái lại bằng tuổi chú.

Trái ngược với vẻ trầm tư của Lăng Thái, cả quãng đường Lục Lộ có chút phần nộ, từ mắt miệng phát ra cảm xúc khó kiềm chế, đặc biệt là lúc từ sở cảnh sát đi ra, cắn răng lắm lắm nói chuyện này nhất định là anh ta làm. Lại tự trách mình không nên rời khỏi xe đi ăn cơm.

Nguy Đồng nhớ rất rõ, lúc ghi khẩu cung anh nói với cảnh sát không rõ là ai, mục đích là gì.

Điểm mâu thuẫn này khiến Nguy Đồng sinh nghi, cô suy đoán nhưng không trực tiếp hỏi. Có một số việc bọn họ không muốn cô biết, cho dù muốn hỏi cũng không hỏi được.

Chỉ là “anh ta” kia, rốt cuộc là ai?

Xe chậm rãi dừng lại, đã đến chỗ ở của Lục Lộ, anh luôn có chuyện muốn nói riêng với Lăng Thái, chỉ tiếc bên cạnh có một Nguy Đồng, không tìm được cơ hội. Bây giờ nhìn sắc mặt Lăng Thái, cũng biết chuyện này anh tạm thời không muốn nghĩ nhiều, đành phải xuống xe.

Lúc sau, trong xe càng yên tĩnh, Nguy Đồng cố gắng kể cho anh hai câu chuyện cười để giải tỏa không khí. Đáng tiếc sếp lớn không hưởng ứng, ngay cả mí mắt cũng không động đậy. Chỉ có anh lái xe thỉnh thoảng rung bả vai mấy cái, dường như đang cố nín cười.

Khó khăn lắm mới tới đầu phố nhà cô, cô thầm cảm ơn (đôn) trời đất mở cửa xe ra, vừa xuống xe, người bên cạnh bất ngờ cử động.

Bàn tay đặt trên trán chậm rãi buông xuống, cặp mắt đen lạnh nhạt lộ ra, có chút phát sáng dưới ánh trăng, “Vì sao lại làm như vậy?”

Một câu hỏi không đầu không đuôi, nhưng cô lại hiểu được, cười hỏi lại, “Vậy tại sao anh lại ngăn cản tôi?” Cô biết anh sẽ không nói, vì thế lại cúi xuống nói, “Anh vì lý do gì, thì tôi cũng vì lý do ấy. Sếp Lăng, vấn đề này hỏi thừa rồi.”

“Không tò mò sao?”

“Không phải tôi không tò mò, chỉ là tôi biết có hỏi anh cũng sẽ không nói.” Nguy Đồng cúi đầu nhìn anh ngồi trong xe, biểu cảm mang chút nghĩa khí, “Anh yên tâm, anh đã dặn chuyển đi Hồng Kông lần này đừng nhắc đến. Tôi biết anh nhất định có lý do của mình, tôi tin tưởng anh, cho nên chuyện này tôi sẽ không nói cho bất cứ ai.”

Anh nhìn cô, ánh mắt nặng trĩu trầm lắng, vẻ mệt mỏi giữa lông mày bớt đi ít nhiều. Anh dường như đang đánh giá mặt cô thật kỹ, thấy cô nhìn lại mình, anh thu lại ánh mắt, chậm rãi nói, “Cảm ơn.”

Mùa thu năm đó đến muộn, cũng rất ngắn, trời mát mẻ chưa được bao lâu đã chuyển đông.

Trời rất lạnh, tâm trạng hai tuần nay của Nguy Đồng cũng như thời tiết vậy, vì lạnh nên run...

Nguyên nhân rất đơn giản, một tuần trước, sau khi đối tượng làm việc của Nguy Đồng chuyển đổi thân phận, ngày một xấu xa hơn, tốc độ nhanh đến mức khiến cô thật sự không chịu nổi.

Chuyện này bắt đầu từ sau hôm cô vừa trở về thành phố Z.

8. Chương 8: Sự Tấn Công Của Lăng Thiếu Gia

Nắm tay, khoác vai, ôm eo chỉ là chuyện thường, giờ cứ gặp mặt là kéo cầm cô muốn hôn lên mặt, nhưng sợ nắm đầm của cô nên âm thầm rút lại hành động.

Lúc cố ý không nghe điện thoại của Lăng Lạc An, Nguy Đồng đã đoán trước sau khi trở về, vị công tử kiêu ngạo kia sẽ hung hăng, giận dữ mắng chửi thế nào, nhưng sự thật lại có chút không giống.

Thứ hai, Ngụy Đồng theo thường lệ xuất hiện ở ngoài cửa chính Lăng gia, người kia đã tựa vào chiếc xe màu đỏ đợi cô.

Dưới ánh mặt trời, gió khẽ thổi lên sợi tóc màu hạt dẻ, giữa ngón tay có kẹp một chiếc thuốc lá, bộ dạng dường như có chút không giống với kẻ kiêu ngạo độc đoán trước đây. Nghe thấy tiếng bước chân, anh quay đầu lại nhìn cô từ trên xuống dưới vài lần, sau tiếng “hử” cười, khuôn mặt nghiêm lại.

“Cô rất có gan đấy, sau khi biến tôi thành như vậy còn dám cúp điện thoại của tôi!”

“Đáng đời anh.” Cô nhún nhún vai, tâm trạng rất bình thản.

Anh đánh rơi chiếc thuốc, “Hai ngày này đi đâu?”

“Làm gì?”

“Làm gì?” Anh từ từ thở hắt ra, “Cô nói xem tôi có thể làm gì? Vô duyên vô cớ mất tích phải nói lý do chứ?”

“Cũng không phải giờ làm việc, đi đâu có liên quan gì đến anh?” Cô có chút khinh ghét kéo tay anh xuống.

“Cô!” Anh giữ tay, có vẻ muốn dạy dỗ cô.

Cô liếc mắt nhìn anh, sớm như vậy đã muốn bị đánh?

Có lẽ vết thương sai khớp lần trước phát tác, sự tức giận của Lăng Lạc An cũng giảm xuống, “Cô không nói cũng chẳng sao, tôi sẽ có cách để biết.”

Anh vừa nói vừa đặt tay lên vai cô, Ngụy Đồng lại đẩy ra, tầm mắt hướng về cửa lớn Lăng gia. Biệt thự Lăng gia là ngôi nhà có vị trí đẹp nhất khu này, từ cửa vào nhà chính có một bãi cỏ xanh biếc rất lớn, hai bên đường xe đi trồng hàng cây ngô đồng Pháp. Vào mùa này một nửa lá cây đã vàng, rơi đầy đường lớn, đằng sau là ngôi biệt thự màu xám và bầu trời xanh, có một ảo giác như đang ở trong cảnh cổ tích.

Hầu như sáng nào cô cũng đến Lăng gia chờ Lăng Lạc An, nhưng tới nhiều lần như vậy, chưa bao giờ gặp anh ở đây.

Khuôn mặt tuần tú đó chắn ngang tầm nhìn của cô, sắc mặt lạnh nhạt, “Không cần nhìn nữa, người sắp khác của cô không ở nơi này.”

“Không phải chú cháu sao?”

“Nghe ngóng cũng khá tốt đấy!” Lăng Lạc An chế giễu, “Sao, lại phải lòng Lăng Thái rồi?”

“Lại là sao? Trước giờ tôi chưa phải lòng ai cả!” Ngụy Đồng bước hai bước về phía chiếc xe, Lạc An không đi theo, quay đầu lại phát hiện anh vẫn còn đứng đó, sắc mặt có chút nặng nề.

“Rốt cuộc có đi làm không?” Ngụy Đồng càng nóng nảy.

Anh bước nhanh lên xe, đợi cô ngồi xong, nổ máy rời đi.

Sau khi tới công ty, khi Ngụy Đồng đang muốn xuống xe thì bị Lạc An kéo lại, sắc mặt có chút nghiêm túc, “Cô nghe đây, cô không được yêu Lăng Thái.”

“...” Lại nữa, cái tính tự biên tự diễn này thật sự là...

“Nghe rõ lời của tôi rồi chứ!”

“Chuyện này dựa vào cái gì mà phải nghe theo anh?”

Sắc mặt Lạc An tập trung, đáy mắt có vài phần chân thành, môi nở nụ cười, “Bởi vì tôi thích cô trước.”

Nghe đồn, công tử của Lăng Thị gần đây lại có mục tiêu mới.

Mọi người đều nói, Lăng Lạc An tám phần là chán ngấy hoa tươi, bắt đầu có hứng thú với “hoa ăn thịt người”. Nhưng may mà, những người từng gặp “hoa ăn thịt người” này đều cảm thấy bộ dạng cũng không

tệ. Chỉ là tác phong không đoan trang lắm, cả ngày thấy cô bá vai bá cổ với mấy anh bảo vệ, nói chuyện hàng ngày dùng từ thô lỗ, hoàn toàn không giống phụ nữ.

Nguy Đồng nghe nói, chỉ hơi nhếch khóe miệng. Như vậy đã kêu dùng từ thô lỗ? Đó là vì mấy người đó chưa nhìn thấy bộ dạng thô lỗ thật sự của cô.

Nhưng về lời bình phẩm có thô lỗ hay không, Lăng Lạc An thật ra hoàn toàn không thêm để ý, anh chỉ quan tâm đến một lời bình phẩm khác.

Nguy Đồng rất nhanh lĩnh ngộ kết quả của sự quan tâm ấy. Hôm nay đi theo Lăng Lạc An đến công ty như thường lệ, vừa vào phòng nghỉ của tổ bảo vệ đã bị một mùi thơm của mỳ thịt bò hấp dẫn. Thì ra mấy anh bảo vệ vừa hết ca trực đêm đang ăn bữa sáng, trên bàn là một đồng thức ăn, bên cạnh còn có mấy người đàn ông khác. Cô ngay lập tức tiến lên, ôm lấy cổ một người trong đó, muốn kéo anh ta ra để mình có thể chen vào, kết quả đối phương vừa nhìn thấy cô, a một tiếng, giãy ra rồi nhanh chóng tránh xa.

Những người đàn ông còn lại nhìn thấy Nguy Đồng cũng lần lượt đứng lên, lui ra phía sau giữ khoảng cách.

“Gặp ma sao?” Cô nhìn sau lưng mình, “Có ma đằng sau à?”

“So với gặp ma còn đáng sợ hơn!” Một người đáp, sau đó giải thích cho cô nghe.

Thì ra hôm nay bọn họ nhận được tin mới nhất từ chú tổ trưởng, Lăng Thị công tử đã chính thức nói Nguy Đồng là người của anh, sau này các nhân viên nam làm việc cùng cô phải lịch sự giữ khoảng cách, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Đây tuy không phải mệnh lệnh được phát ra từ kênh chính quy thông thường, nhưng lại do chính miệng Lăng Lạc An nói, hiệu quả tốt rõ rệt. Cả ngày hôm đó, mấy anh bảo vệ đừng nói đến bá vai bá cổ, cho dù có nói chuyện bình thường với cô cũng không dám. Cô đi đến đâu thì chỗ đó giải tán. Giống như là muỗi gặp thuốc diệt côn trùng.

Nguy Đồng ngồi không cả một ngày, lúc hết giờ đi theo Lăng Lạc An về, đến bãi đỗ xe không nhận được thấy anh một cái, “Ai là người của anh? Lại muốn bị đánh ư?”

Lăng Lạc An không tức giận, vuốt quần áo, liếc mắt nhìn cô, “Không phải nói đánh là yêu sao, em đánh tôi nhiều lần như vậy, em tự nói xem em yêu tôi đến nhường nào?” Tuy là nói đùa, nhưng ánh mắt đang nhìn cô lại hiện ra vài phần chân thành. Sự chân thành này khiến cô ngạc nhiên.

Nguy Đồng tuy rằng từ nhỏ lớn lên cùng đám đàn ông, nhưng những người đó cô đều xem như người nhà, tính cô lại bướng bỉnh, ở nhà ai cũng thuận theo cô. Bây giờ gặp phải người đàn ông giỏi ăn nói, lúc thật lúc giả, chỉ cảm thấy phiền lòng.

“Tôi không thích công tử đào hoa.” Lăng Lạc An đẹp trai, hoàn cảnh tốt, đáng tiếc cuộc sống cá nhân thật hỗn loạn, cô ghét nhất điều này. Lỡ ngày nào đó thực sự yêu anh, kết cục tuyệt đối thảm hại hơn cô gái ở Cầu lạc bộ Kiều An hôm đó.

“Em nghĩ rằng sinh ra tôi đã phong lưu?” Lăng Lạc An bước chậm lại, đôi mắt đào hoa nhìn cô lần nữa, “Đổi lại là em, từ lúc sinh ra đã có tiền có quyền, lại có gương mặt đẹp trai như vậy, không cần theo đuổi phụ nữ đã tự ngã vào. Trong trường hợp ấy, em cảm thấy còn có thể chân thật được không? Hơn nữa, cho dù tôi chân thành, cũng phải nhìn đối tượng là ai, tôi không phải đồ ngốc!”

“Anh gọi như vậy là phong lưu? Rõ ràng là hạ lưu...” Nguy Đồng không khách khí nói thắm.

Đường gân xanh trên trán anh như vỡ ra, “Chỉ bị em thấy một lần, sao em nhớ lâu thế hả!” Giống hệt như ở Cầu lạc bộ Kiều An lần trước, lại đi nói giúp cho người khác, nào toàn nước rồi.

“Xem trực tiếp, còn là ở văn phòng, tôi lớn như vậy mà lần đầu nhìn thấy chuyện đó.” Nguy Đồng ngẩng đầu lên.

“Ồ?” Anh đột nhiên cười rộ lên, “Cảm giác đó thế nào?”

Cô cười, nhớ lại cảm xúc lúc ấy, “Nhìn hơn một tháng, đánh thật đã tay...”

Anh nổi đóa, “Ai hỏi em cái đó...!”

Xe của Lăng Lạc An còn chưa ra khỏi bãi đỗ xe Lăng Thị đã nhận được điện thoại của thư ký, nói hôm nay là sinh nhật cô, những người ở bộ phận dưới muốn tổ chức tiệc chúc mừng. Bởi vậy mới đề nghị, sợ Lăng Lạc An không rảnh, vì thế gọi đến hỏi ý kiến anh.

Anh hỏi người bên cạnh, “Có đi hay không?”

“Đi!” Ngụy Đồng rất dứt khoát.

Anh lại cười, đôi mắt nhú lại, dung nhan có thể so với hoa đào.

Thấy Lăng Lạc An mang theo Ngụy Đồng xuất hiện, sau mấy ánh mắt kín đáo trao đổi, mọi người ai làm việc này, tiếp tục ăn uống hát hò chúc tụng.

Kỳ thật Ngụy Đồng không phải đến chơi, dù sao Lăng Lạc An hết giờ làm không thể về nhà, ở cùng một đám người so với ở riêng với anh ta an toàn hơn nhiều. Vào phòng hơn một giờ, Ngụy Đồng không hát cũng không uống rượu, Lăng Lạc An nhìn ra tâm tư của cô, nhượng mảy, đứng dậy nói “Đi.”

Nhìn thấy hai người một trước một sau đi ra ngoài, đám người lại có đề tài bàn tán mới.

“Đang chơi vui sao lại đi?” Ngụy Đồng oán trách.

“Em có vui không?” Anh dừng bước, “Sao, sợ ở riêng với tôi vậy ư?”

Về mặt này anh rất thông minh. Ngụy Đồng gơ tay, có vài phần chân thành, “Lăng Lạc An, anh rất cuộc thích tôi vì cái gì, không phải tôi đánh anh vài lần sao?”

Lăng Lạc An không nói gì, giống như anh đang bị hành hạ, “Tôi nói thích là thích, em nói nhiều như vậy làm gì? Tôi đâu có nói muốn lấy em!”

“Vậy ý của anh là chuẩn bị đùa giỡn tôi?”

“Em!” Cơn tức giận lại nổi lên, “Tóm lại em nói ít thôi! Dù sao từ giờ trở đi em là người của Lăng Lạc An tôi, trước khi tôi đồng ý chia tay, em đừng hòng tìm người khác!” Thấy cô im lặng tránh xa đi về phía đường lớn, anh lập tức đuổi theo, “Chạy cái gì! Tôi còn chưa nói xong, có kiểu vệ sĩ như em sao?”

“Tôi nhận lương vệ sĩ, không phải vệ sĩ ngủ cùng.” Động tác của Ngụy Đồng nhìn như không tiếng động, thân hình lại vô cùng nhanh nhẹn, đi như bay, vài bước đã bước ra giữa đường lớn. Con đường này ít xe cộ, cô lại giật lùi, không chú ý phía sau, không may phía khúc cua có một chiếc xe phóng đến. Lăng Lạc An lập tức xông lên trước, ôm cô vọt sang một bên, chiếc xe kia phanh gấp, từ từ dừng lại, một người đàn ông run rẩy bước xuống xe, nhìn thấy Lăng Lạc An vội sợ hãi cúi người, “Giám... Giám đốc Lăng, tôi không thấy anh. Thật... Thật sự xin lỗi...”

Thì ra là một nhân viên Lăng Thị, hết giờ tăng ca lập tức đến tham gia tiệc sinh nhật, có chút vội vàng, thiếu chút nữa gây họa.

“Không liên quan đến anh, đi đi.” Lăng Lạc An cúi đầu xem người nằm trong lòng, “Không sao chứ?”

“Không.” Mặt Ngụy Đồng không chút sợ hãi, chỉ nhìn anh hai cái, liền giãy ra, xoay người, quay đầu lại nhìn anh.

“Sao hả?” Nhìn lại cô, anh dường như có chút đắc ý, “Không cần nói cảm ơn, tôi thích giải thưởng có tính thực tế. Sao, có gì muốn bày tỏ?”

Cô nheo mắt nhìn anh một hồi, “Chuyện vừa rồi không phải là do anh sắp xếp đấy chứ?”

“...” Cô gái này thật sự muốn ăn đòn...

Tối đó Ngụy Đồng về đến nhà, hoang mang ngồi ngáy người ra.

Hỏi là hỏi như vậy, nhưng nhìn tốc độ xe lúc này, không giống như được sắp xếp. Cũng chính vào lúc Nguy Đồng gặp nguy hiểm, phản ứng đầu tiên của Lăng Lạc An là bảo vệ cô, hành động này nghĩ lại khiến cô ít nhiều có chút cảm động.

Anh chân thành như vậy, cô có nên cho anh một cơ hội không?

Thay đổi suy nghĩ rồi, lúc ở cạnh nhau nói chuyện, đối phương sẽ cảm nhận được. Trong lòng anh đã có tính toán, cũng không hỏi nhiều, coi như cô đã đồng ý.

Về mặt phụ nữ trước giờ anh luôn là cao thủ, dù sao người anh để ý trước giờ không chạy được, vì thế có một số lời anh chưa bao giờ nói lại.

Vì thế bắt đầu từ hôm ấy, cô phát hiện anh ngày một xấu xa hơn với mình.

9. Chương 9: Mặt Khác Của Sự Lẩn Tránh

“Lăng Lạc An, anh có thể dừng tự tiện như vậy không?” Vị công tử đào hoa này thật phiền phức, Nguy Đồng còn chưa quyết định có cho anh ta cơ hội không, anh đã vội vàng áp chế cô. Hết giờ làm không đưa cô đến văn phòng riêng ở câu lạc bộ, thì là lái xe đến nơi không có người, ở trong xe tán gẫu với cô.

Cái tự tin phải có được kia thật khiến người ta không còn gì để nói, cô cũng không thể lần nào đánh anh nhập viện được.

Vì chuyện này, Nguy Đồng luôn muốn tìm Lăng Thái, xin điều về tổ bảo vệ. Nhưng sau khi từ Hồng Kông trở về, cô không gặp anh. Cũng có gọi di động nhưng không gọi được. Cô gặp được Lục Lộ ở ngoài công ty, nghe anh ấy nói, sếp đã đến thành phố B, thời gian này sẽ ở lại đó làm việc.

Về báo cáo công việc hai lần một tuần của cô cứ nói với anh là được.

“Lăng tổng rốt cuộc có nói bao giờ về không?” Nguy Đồng từng hỏi Lục Lộ như vậy, nhưng thái độ đối phương lại có chút kỳ lạ. Ánh mắt nhìn cô dường như có chút tiếc nuối, cái cần trả lời thì không trả lời, chỉ nói chuyện này tạm thời không cần báo cáo cho sếp, bảo cô tự bảo trọng.

Nguy Đồng liếc nhìn anh ta. Nói chuyện ẩn ý như vậy là muốn cô nghe hiểu hay nghe không hiểu?

Lăng Lạc An tự quyết định Nguy Đồng là bạn gái của anh đã được hai tháng.

Nhân viên Lăng Thị từ quan sát xì xầm bàn tán thành thói quen than ngắn thở dài đã được hai tháng, Nguy Đồng đã phá vỡ kỷ lục của mọi cô gái từng quen Lăng công tử, trở thành ngôi đầu trước giờ chưa ai làm được.

Chỉ là, mọi người không hiểu chân tướng thật sự.

Chân tướng là, công tử phong lưu nổi tiếng thành phố trong thời gian hai tháng vẫn chưa làm bạn gái mới lên giường được. Cứ kéo dài mãi cuối cùng biến thành bí mật không ai nói ra.

Cuối tuần, hiếm có dịp Lăng Lạc An không bám lấy, Nguy Đồng có chút thời gian rảnh, dùng tiền lương mới lĩnh mời Hình Phong Phong và Tô Sung ăn kem Haagen-Dazs. Không ngờ thứ bọn họ hứng thú không phải là kem.

“Cậu thật sự đang qua lại với Lăng Lạc An?” Hình Phong Phong biết được tin từ người quen làm trong Lăng Thị, nghe xong liền gọi cho Tô Sung, hai người cùng thẩm vấn Nguy Đồng.

“Gần như vậy.” Bây giờ Nguy Đồng đã không phiền lòng như trước. Thật ra, Lăng Lạc An đối với cô không tệ. Đại khái là anh có kinh nghiệm phong phú về phụ nữ, ở cùng Lăng Lạc An, hoàn toàn không giống với những người anh em trai cô quen ở đại học.

Cảm giác trước kia luôn khiến cô mệt, cô chưa bao giờ là một cô gái chu đáo, kinh tế cũng không dư dả, không thể bỏ ra điều gì, cũng không biết làm nũng dịu dàng, gặp chuyện chỉ biết dùng bạo lực giải quyết. Sau lần cô xử một anh trong trường, những nam sinh vốn theo đuổi cô cũng biến mất trong gió.

Lăng Lạc An không giống vậy, anh không có bất cứ yêu cầu gì với cô, ngược lại anh luôn cho rằng phụ nữ nên được cưng chiều. Anh sẽ không để cho phụ nữ tiêu tiền, đồng thời vì đã ngắm quá nhiều phụ nữ, sẽ không dễ dàng bị người phụ nữ khác mê hoặc.

Ngoại trừ quá khứ rực rỡ và căn bệnh xấu xa thường xuyên phát tác, các mặt khác anh đều rất tốt.

Nguy Đồng nói xong, đã thấy Tô Sung không nhịn được thở dài, “Vây còn đối tượng đêm đầu tiên của cậu? Cậu không tìm sao? Mình cảm thấy đây là cả một câu chuyện dài.” Không thực tế như dân văn phòng Hình Phong Phong, Tô Sung làm việc ở trường mẫu giáo là một fan của tiểu thuyết ngôn tình, chỉ yêu lãng mạn.

“Cái chuyện không thực tế đó bỏ đi!” Hình Phong Phong nói, “Chi bằng hỏi bọn họ đã tiến triển đến đâu thực tế hơn?”

Chuyện bọn họ nhắc đến Nguy Đồng đều muốn lấp liếm, vội gọi thêm hai phần bánh ngọt, mong bịt miệng được hai người bọn họ.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, lên kế hoạch bữa tối, Lăng Lạc An rốt cuộc không buông tha cô, gần tới gọi điện cho cô.

“Không phải hôm nay anh đi đánh golf sao?” Nguy Đồng không vui, “Tôi còn phải ở với bạn, anh chơi tiếp đi!”

“Trời sắp tối rồi, còn chơi golf gì chứ?”

“Nói bé thôi, tôi đau đầu.” Cứ nghe điện thoại của anh, đầu cô lại đau, “Vây anh tự kiếm gì chơi đi, tôi không rảnh.”

“Em đang ở đâu?” Anh quyết định trực tiếp.

“Tôi ở ngoài...” cô còn chưa nói xong, Hình Phong Phong liền đoạt lấy điện thoại, “Ồ Haagen-Dazs phổ đi bộ trung tâm thành phố!”

“Cảm ơn!” Anh cười, “Cố kéo dài thời gian đừng để cô ấy đi.” Nói xong anh vứt điện thoại xuống, đạp chân ga phóng đi.

Đầu bên kia, Nguy Đồng giờ nắm đấm lên dọa Hình Phong Phong.

“Mình chỉ tính toán cho cậu thôi! Hai người cũng đã hai tháng rồi, đây là thời điểm để bọn mình xem mặt đánh giá giúp cậu!” Hình Phong Phong mở túi trang điểm ra, bắt đầu trang điểm.

“Lại nữa rồi...” Tô Sung trợn mắt nhìn cô, coi như không nhìn thấy.

Tối đó, biểu hiện của Lăng Lạc An như một quý ông, lịch sự coi như không thấy cái “nháy mắt đùa” vô tình hữu ý của Hình Phong Phong, vô cùng kiên nhẫn với vô số câu hỏi của Tô Sung. Đến cuối cùng, ngay cả Nguy Đồng cũng kinh ngạc.

Sau khi tạm biệt bọn họ, Nguy Đồng không nhịn được sờ trán anh, “Bệnh rồi?”

“Em mới bị bệnh!” Lăng công tử trừng mắt.

“Không bệnh.” Cô kết luận.

“Sao, để lại ấn tượng tốt với bạn em không được ư?” Anh nắm lấy tay cô, kéo cô lại, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán, “Một ngày không gặp, em không nhớ tôi sao?”

“Anh muốn nghe nói thật hay là nói dối?”

Anh cắn vành tai cô.

“Anh không thấy phiền à?” Xấu xa quả nhiên là xấu xa...

“Đừng làm ồn, dẫn em đến một nơi.” Anh ôm eo cô, đi về bãi đỗ xe.

“Phòng trong câu lạc bộ hay là bên hồ không người?” Ngụy Đồng ngập, đôi mắt đẹp của anh liếc cô một cái, đẩy cô lên xe.

Kết quả cho thấy, cảm thú thỉnh thoảng cũng sẽ có chút nhân tính.

Nơi anh dẫn cô đi là nhà thiên văn.

Vẫn chưa đến thời gian đóng cửa, nhưng bên trong lại không có ai, anh lấy chìa khóa từ tay nhân viên, dẫn cô lên tầng thượng nhà thiên văn - đài ngưỡng vọng.

“Nghe nói đêm nay có mưa sao băng, mắt thường không nhìn thấy, nhưng dùng kính viễn vọng có thể thấy rất rõ đấy.”

“Vườn sao băng?” Phim thần tượng cô không xem, nhưng vẫn biết mấy bộ kinh điển.

“Đừng so sánh tôi với Tsukasa[1].” Anh bĩu môi, “Tôi đẹp trai hơn hẳn nhiều!”

[1] Tsukasa: tên đầy đủ là Tsukasa Doumyouji, nhân vật nam chính trong phim “Hana Yori Dango” (Con nhà giàu) Nhật Bản. Bộ phim được chuyển thể từ bộ truyện tranh nổi tiếng của tác giả Yoko Kamio.

Kết quả đợi ba tiếng đồng hồ, Ngụy Đồng không thấy được sao băng, cuối cùng ngủ quên trên tấm thảm nhung ấm áp.

Anh nhìn gương mặt thờ ơ đều đều lúc ngủ của cô, nằm nghiêng bên cạnh cô, chống tay lên thái dương, đôi mắt hoa đào kia có nét gì đó không giống với tính cách không nghiêm túc thường ngày của anh.

Ngón tay đưa lên, vạch từ trên trán cô xuống, dừng trên bờ môi đầy đặn.

Anh cúi đầu hôn, nếm thấy vị rượu vang, chua chua ngọt ngọt, dường như chạy dọc xuống tim anh.

Anh hơi nhúu mày, không biết là do không hài lòng với cảm giác bị xâm chiếm, hay là không hài lòng với sự tiếp xúc đơn giản này. Có một luồng khí khô nóng quen thuộc lan tràn từ trong cơ thể anh, anh càng nhúu mày lại. Đối lại trước kia, anh không thể tưởng tượng được bản thân lại để một cô gái bên cạnh lâu như vậy mà không đụng đến.

Gần đây, dường như thật sự có chút chệch hướng. Cô gái vốn tưởng rằng một hai tuần sẽ tán đổ, vậy mà lại kéo dài thành hai tháng. Mà người đó, hai tháng nay không có chút hành động nào. Đối phương rất cảnh giác, tất cả những gì liên quan đến miếng đất Nam Uyển kia đều bưng bít kín, thậm chí còn trốn sang thành phố B, không có nghĩa là anh không xen vào được.

Một thời gian dài trước đây quả thật là chân thành, nhưng sau này nhìn rõ lại anh không thể không duy trì tiếp sự chân thành ấy. Thời gian lâu dần, đến anh cũng sắp quên mất bộ dạng không chân thành của mình.

Ánh mắt lại nhìn về phía người đang nằm cạnh bên. Người đó trắng trợn để cô gái này bên cạnh anh, chỉ có hai mục đích: giám sát anh hoặc xâm chiếm anh. Cái nào cũng được, anh không quan tâm.

Chỉ là, hai tháng tiếp xúc, cô dường như không giống với những gì anh tưởng tượng. Anh thậm chí không nhìn rõ những biểu hiện khác nhau đó là giả dối hay chân thật.

Có lẽ cô không phải người trong cuộc, nhưng lúc người đó đi Hồng Kông có dẫn theo cô bên cạnh, đồng nghĩa với tuyên bố cô là một người trong cuộc.

Có lẽ, anh nên dừng ở đây, sau khi có được cô, không có những suy nghĩ kỳ quái đó, có thể anh sẽ thấy rõ ràng hơn...

Lăng Lạc An cúi đầu, nuốt trọn môi Ngụy Đồng, theo bờ môi mềm mại thêm một chút lực, cuối cùng trượt vào kẽ răng cô.

Đầu lưỡi chậm rãi quấn lấy, anh lật người, đè lên cô.

Cái đê đó khiến Ngụy Đồng bừng tỉnh, đẩy vai Lăng Lạc An ra, chỉ một đẩy đó đã giúp cô lấy lại hơi thở của mình. Chuyện đó khiến anh bực bội, vô thức tăng thêm lực trên tay, nâng cầm cô lên rồi lại nuốt trọn môi cô, đưa lưỡi vào sâu trong miệng cô.

Phối hợp với đó là những ngón tay nhẹ nhàng thuần thực từ từ luồn vào trong áo, men theo eo hướng lên trên. Không giống với sự mềm mại của những cô gái khác, eo cô rất săn chắc, những cơ bắp nhỏ vì cuống lên mà càng cứng lại.

Ngụy Đồng một mực giãy dụa, giống những lần trước, thông thường cô chỉ cần xuất chiêu mười giây, Lăng Lạc An liền vì “thân thủ vô địch” đó mà buông cô ra. Nhưng hôm nay, anh không hề buông tay.

Mười giây, hai mươi giây, ba mươi giây... môi Ngụy Đồng vẫn trôn không thoát, thân thể cũng trôn thoát nổi. Ánh mắt anh tối dần, hơi thở trầm hơn, cho đến khi thấy trong mắt cô có chút dị thường mới bừng tỉnh.

Anh bị một đấm, một đá mà ngã sang một bên, trong tiếng thở dốc, Ngụy Đồng nhanh chóng đứng dậy, ngậy ra nhìn anh.

Lăng Lạc An nằm đó nhìn người phía trên, bỗng nhiên nhếch miệng trêu đùa, “Sớm biết lúc em vừa tỉnh dậy yếu như vậy, tôi sẽ chọn cơ hội này tiếp cận em nhiều hơn!” Đúng rồi, có một số chuyện bây giờ không nên cho cô biết.

Ngụy Đồng rút cuộc không hoài nghi, đá thêm cho anh một cái, xoay người chỉnh lại quần áo.

Ngụy Đồng gặp lại Lăng Thái vào đêm trước Giáng sinh. Hôm đó Lăng Lạc An dẫn cô về nhà ăn cơm, mở tiệc buffet tại căn nhà kính bên cạnh biệt thự. Đến đây nhiều lần như vậy, đây là lần đầu tiên cô bước vào nơi này.

Đêm đó Ngụy Đồng gặp không ít họ hàng Lăng gia, có mấy người đều là những gương mặt quen thuộc gặp tại công ty.

Giống như Lăng Thái, bọn họ cũng không ở Lăng gia, nhưng xem ra quan hệ với Lăng Lạc An cũng không tồi. Ngụy Đồng ngẫm lại, cảm thấy cũng phải, có thể nhận lời mời đến Lăng gia dùng cơm, cơ bản đều từ phe công tử.

Mẹ của Lăng Lạc An không xuất hiện, nghe nói bà rất ghét mùa đông, hàng năm đến mùa thu, đều dẫn theo Lăng tiểu thư đến châu Úc nghỉ dưỡng, cho đến đầu hè năm sau mới trở về.

Bởi vậy, bà cũng không ăn Tết trong nước. Cách nghĩ của người có tiền, Ngụy Đồng thực khó lý giải. Đối với cô mà nói, ngày mong đợi náo nhiệt nhất trong năm chính là Tết âm lịch. Cả nhà lớn nhỏ đều được nghỉ, có lì xì, có bữa cơm tất niên đầy ắp, trên phố đâu đâu cũng có trẻ em đốt pháo, cả nhà vui vẻ quây quần quanh mâm cơm sum vầy là chuyện vui vẻ nhất.

Suy nghĩ của Ngụy Đồng bị bầu không khí đột nhiên im lặng cắt đứt.

Những người vây quanh Lăng Lạc An và mấy người bên cạnh cô đều quay đầu nhìn về phía cửa.

Ngụy Đồng quay lại, trước cánh cửa kính trong đêm trăng có một người đàn ông cao lớn, tuấn tú thanh nhã. Bên trong chiếc áo măng tô màu đen, anh chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng, anh không đeo cà vạt, bộ dạng thoải mái, không khí náo nhiệt vì thế mà yếu bớt một nửa.

Ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn Ngụy Đồng, lông mày của người đàn ông nhíu lại.

10. Chương 10: Chú Cháu

Nhận được lệnh chuyển vị trí, Ngụy Đồng không cảm thấy bất ngờ.

Vẫn là thông báo chú tổ trưởng mang đến, giấy trắng mực đen, mệnh lệnh là chấp hành lệnh của chủ tịch, cô từ vệ sĩ riêng của Lăng Lạc An trở về tổ bảo vệ.

Lúc gặp Lăng Thái tại nhà Lăng Lạc An đêm trước Giáng sinh, cô đã có dự cảm này.

Sự xuất hiện của Lăng Thái khiến tiệc buffet tối yên lặng rất lâu, cho đến khi Lăng Lạc An cùng Lăng Thái gặp riêng ở một góc phòng, mọi người mới nói chuyện lại. Nhưng cũng chỉ là nói chuyện trong phạm vi nhỏ, mọi người ở đây đều là phe Lăng Lạc An, luôn kiêng kị đối với Lăng Thái.

Lăng Lạc An quét mắt nhìn quanh mình, thần thái ngạo mạn nói, “Vì mảnh đất Nam Uyển kia, chú dường như mất đi vài người rồi.” Nhóm cổ đông giữ cổ phần nhỏ, phần lớn đều lớn tuổi bảo thủ, muốn kéo về phe mình không khó, anh cũng lấy đó làm kiêu ngạo.

“Những người đó, tặng cho cháu cũng được.” Lăng Thái thần nhiên nói.

“Hôm nay chú đến chỉ vì muốn xác định tôi lấy đi bao nhiêu người của chú?” Xem ra anh rất mất kiên nhẫn.

“Ta tới để đưa thiệp mời.” Người đàn ông khê cong khoe môi, đôi môi mỏng được ngọn đèn cùng ánh thủy tinh phản chiếu lại sáng như ngọc. Anh chậm rãi lôi từ trong áo ra một tấm thiệp vàng, kẹp ở giữa ngón tay thon dài, đưa tới, “Bữa tiệc lớn nhất trong năm tới của Tập đoàn Hằng An và Lăng Thị, nếu giám đốc của Lăng Thị vắng mặt tại lễ công bố sẽ khó ăn nói đấy.”

Mặt Lăng Lạc An cứng đờ, anh nhận tấm thiệp, vội vàng mở ra xem, trong đáy mắt lập tức tỏ vẻ kinh ngạc, “Không thể nào! Chủ tịch Hằng An đến giờ vẫn còn trong bệnh viện!” Người ung thư giai đoạn cuối, mỗi ngày phải nằm ở phòng giám hộ trọng bệnh làm sao có thể bàn chuyện làm ăn cùng Lăng Thái? Cũng vì chắc chắn điểm này, anh mới xem nhẹ tập đoàn này trong số những đối tác có thực lực. Đồng thời tích cực lôi kéo cổ đông Lăng Thị, định trong lúc Lăng Thái bận rộn chuyện này đoạt lại chủ quyền.

Đôi mắt đen láy của người đàn ông dần dần tối lại, “Cháu cho rằng, đặc tội những nhà chuẩn bị hợp tác khác thì không sợ hở sao? Lăng Lạc An, cháu không còn nhỏ nữa, mượn cách đùa giỡn con gái nhà người ta để đạt được mục đích có quá ấu trĩ không? Lỡ như người ta chỉ có con trai, cháu phải chuyển giới ư?”

Lăng Thái rất bình tĩnh, đến những lời châm chọc đó cũng nói cực kỳ bình thản, “Đi Hồng Kông không nhất định chỉ nói về miếng đất ở Hồng Kông. Thế nào, người mà cháu sắp xếp không nói cho cháu, ta vừa vào khách sạn, con trai chủ tịch Hằng An đã ở trong phòng rồi?”

“Chuyện ở Hồng Kông không liên quan đến tôi.” Chuyện anh làm anh sẽ thừa nhận, không làm sẽ nói không làm.

“Ta biết không liên quan đến cháu.” Trở lại thành phố Z anh đã có được kết quả điều tra, chẳng qua là sản phẩm của một người phụ nữ tự nghĩ mình thông minh của Lăng Lạc An, điều Lăng Lạc An làm chỉ là không thêm để ý.

“Tôi muốn biết chú làm thế nào để ký kết hiệp nghị với Hằng An?” Theo anh biết, cha con nhà họ trước giờ bất hòa, trước khi người cha nằm viện đã sớm đem quyền lực chuyển giao cho những chủ tịch khác, những ông già đó bảo thủ hết như mấy ông già ở Lăng Thị, căn bản không thể đầu tư lớn vào kế hoạch Nam Uyển, như thế đồng nghĩa với việc lấy mạng bọn họ.

“Một số thứ có rất nhiều phương thức lấy được, cháu thấy được, cháu không thấy được, đây là chiến trường, cháu nghĩ mình giỏi lắm ư?” Nói xong, tầm mắt của người đó thay đổi, liếc qua cô gái có làn da nâu phía xa, “Người của ta, cháu dùng vẫn tốt chứ?”

Đề tài chuyển qua cô gái, Lăng Lạc An tự nhiên lộ ra thần thái tương ứng, “Chú đưa tới, đương nhiên là tốt.”

“Đáng tiếc, chỉ tới đêm nay thôi.” Đáy mắt Lăng Thái có một tia lạnh lẽo không dễ phát giác, sắc bén và nguy hiểm. Sau sự việc ở Hồng Kông, anh vốn không muốn lôi cô vào cuộc. Ai ngờ không để ý hai tháng kết quả lại biến thành như vậy.

“Đã lâu như vậy, nên phục tùng cũng sớm thuận phục rồi.” Lăng Lạc An uể oải cười, “So với mấy người trước, cô gái vệ sĩ này lại hợp khẩu vị tôi nhất.” Không biết có phải anh ảo giác không, anh cảm giác ánh

mắt Lăng Thái lúc này vô cùng u ám. Anh thấy rất kỳ lạ, nếu đối phương cố ý sắp xếp một cô gái bên cạnh anh, sao lại để ý như vậy?

Đôi môi mỏng của người đàn ông lại cong lên, yên lặng kết thúc cuộc đối thoại.

Lúc rời đi ngang qua chỗ Ngụy Đồng, Lăng Thái dừng bước, đôi mắt nheo lại nhìn cô, thản nhiên nói, “Cô không nên xuất hiện ở đây.”

Chỉ một câu như vậy, sếp lớn Lăng Thị nói xong lập tức rời đi.

Nhìn không ra biểu cảm gì, cũng nghe không ra cảm xúc gì, chỉ có đôi mắt kia, sâu thăm thẳm, giống như có thể hút người vào trong. Chính là ánh mắt nhìn về phía cô khi đang nói chuyện với Lăng Lạc An khi nãy, cảm giác rất sâu không đo được.

Khoảnh khắc đó, Ngụy Đồng có một vài dự cảm. Trước khi đi Hồng Kông, anh đã cảnh cáo cô, bây giờ thành ra như vậy, chắc sếp lớn cho rằng cô đã dụ dỗ Lăng Lạc An.

Thật là oan uổng chết mất!

Ngụy Đồng quay đầu lại muốn lườm Lăng Lạc An, nhưng không biết anh đã bỏ đi từ lúc nào. Sau đó quản gia Lăng gia tới tìm cô, nói thiếu gia đột nhiên không khỏe, tối nay không thể ở cùng cô, anh sẽ cho lái xe đưa cô về nhà.

“Không cần, tôi tự về được.” Ngụy Đồng đoán chắc anh đã trốn ở nơi nào đó trút bức bối, nghĩ đến bộ dạng anh lần trước, cô bất giác có chút lo lắng. Về đến nhà, cô chủ động gọi cho anh, đáng tiếc không gọi được.

Được điều về tổ bảo vệ, Ngụy Đồng cầu còn không được, mỗi ngày ngồi mốc lên trong phòng nghỉ, còn hơn phải đi theo Lăng công tử mười sáu tiếng.

Người vui nhất chính là bố Ngụy Đồng, con gái ông cuối cùng cũng có thể tan làm như mọi người, tuy rằng gần đây ông nghe nói Lăng Thị công tử gì đó đang theo đuổi cô. Nhưng xưa nay ông không mấy thiện cảm với người có tiền, luôn mong chờ con gái được chuyển vị trí.

Sau khi được điều về tổ bảo vệ, mấy ngày liền Lăng Lạc An không xuất hiện, nghe nói mỗi ngày vẫn đi làm và đến trường như bình thường, chỉ là không chủ động đi tìm cô.

Còn Lăng Thái, Ngụy Đồng có gặp hai lần lúc tan giờ làm, lần đầu tiên trời mưa, anh dừng lại bên cạnh cô, bảo cô lên xe, đưa cô đến đầu phố gần nhà, còn đưa ô trên xe cho cô.

Lần thứ hai Ngụy Đồng chủ động đợi xe của anh, định đem ô trả lại cho anh, kết quả anh nhìn cô một cái, hỏi cô có thích ăn hải sản không, sau đó đưa cô đến một tiệm ăn nhỏ. Ngụy Đồng sau mới biết, loại tiệm ăn này gọi là nhà bếp riêng, bên trong chỉ có ba bàn, đến phải đặt trước, người bình thường cho dù có tiền cũng phải đặt bàn trước ba tháng.

Bên trong tiệm rất yên tĩnh, bố trí thanh nhã, ánh đèn dịu nhẹ.

Chiếc bàn không lớn, anh ngồi bên cạnh Ngụy Đồng, giở cuốn menu nhỏ cho cô xem, “Muốn ăn cái gì thì gọi.” Giọng nói đàn ông nho nhã dịu dàng, Ngụy Đồng lại đứng ngồi không yên.

Sếp lớn tìm cô tám phần là muốn nói chuyện Lăng Lạc An, lúc trước cô vốn không có tâm tư này, đương nhiên nói thẳng, nhưng bây giờ... Không biết có phải do bị dồn nén quá thành tật xấu không, mấy ngày nay cô thường nhớ tới Lăng Lạc An, luôn lo lắng anh có chuyện.

Theo cách nói của Tô Sung, bộ dạng này của cô tám phần là động lòng rồi.

Động lòng với một công tử đào hoa? Thật đáng sợ! Càng đáng sợ hơn là, vị công tử đào hoa này có một ông chú còn đáng sợ hơn.

Lúc mới quen, Ngụy Đồng chỉ cảm thấy người đàn ông này tao nhã trưởng thành, dịu dàng, hoàn mỹ không thể nói hết. Sau khi hiểu thêm một chút, cô cảm thấy anh có chút khó đoán, còn bây giờ, mê hoặc và sợ hãi nhiều hơn.

Từ nhỏ đến lớn, tính khí Ngụy Đồng luôn nóng nảy, cũng chưa bao giờ sợ một người đàn ông nào, có thể người đàn ông này là một ngoại lệ.

“Không thoải mái?” Biểu cảm của Ngụy Đồng khiến người bên cạnh để ý.

Ánh thanh dịu dàng kia làm cô bàng hoàng. Thật sự là rất dịu dàng, dịu dàng đến nỗi làm phỉ cô đau nhức.

“Cái đó, Lăng tổng, tôi có lời muốn nói với anh.” Ngụy Đồng lấy lại bình tĩnh, nói ra, “Tôi biết anh không thích nữ nhân viên có quan hệ với người Lăng gia. Tôi cũng không phải cố ý làm vậy, đầu tiên quả thật là anh ta yêu đơn phương, nhưng Lăng Lạc An đối với tôi rất tốt, nhưng bây giờ tôi không muốn đổ hết trách nhiệm lên đầu anh ấy. Tôi không biết những tin đồn trong công ty có thật hay không, cũng không rõ lắm quan hệ hai người rốt cuộc là tốt hay xấu, nhưng chuyện yêu đương nói cho cùng là chuyện hai người, đúng không?”

Anh nhìn cô, cô nhìn lại anh, thời gian dường như trôi rất chậm.

Ánh mắt anh tối lại, dần dần trở nên lạnh lùng.

“Tôi không hỏi cô những chuyện ấy.” Ánh mắt làm người khác sợ hãi, không lộ ra chút biểu cảm nào.

Thấy cô không nói gì, anh thu lại ánh mắt, lại thản nhiên cười, “Chọn thức ăn đi, tôi đói rồi.”

“Được.”

Bữa cơm tối đó, Ngụy Đồng ăn rất qua loa, lúc ra khỏi tiệm ăn, cô kiểm soát nói mình có việc, rồi rút lui sớm.

Trên xe bus về nhà, Ngụy Đồng lại gọi cho Lăng Lạc An lần nữa, anh ta vẫn không nghe máy. Trong lòng cô mắng chửi anh trăm ngàn lần, kết quả lại nhìn thấy một người dựa vào chiếc xe đỗ trước đầu phố nhà cô.

Anh đang hút thuốc, mỗi lần có chuyện gì đó, ánh mắt anh nhìn cô luôn có cảm giác không giống với bình thường.

11. Chương 11: Tranh Đấu

Ngụy Đồng bước tới trước mặt Lăng Lạc An: “Tìm tôi à?”

“Muộn như vậy rồi?” Anh vứt bỏ mẩu thuốc, đưa tay nắm lấy tay Ngụy Đồng nhưng không có động tác gì thêm. Cô chú ý tới khuôn mặt hiện rõ nét mệt mỏi của anh. “Gần đây anh bận gì vậy? Sao không nghe điện thoại của tôi?”

“Có một số chuyện kinh doanh cần giải quyết, thực sự là rất bận, không có thời gian quan tâm tới em.” Anh nhẹ nhàng xoa bàn tay cô.

“Không lẽ là vì mảnh đất Nam Uyển?” Mấy ngày nay Ngụy Đồng cũng nghe đồng nghiệp bàn tán ít nhiều, nói Lăng Thái tài giỏi quyết đoán, một mình giải quyết vụ làm ăn này. Còn Lăng Lạc An người luôn một mực phản đối, cho dù khó chịu thế nào cũng không thể làm gì được.

“Đúng vậy!” Mấy ngày nay anh chạy đôn chạy đáo vì chuyện này, nghĩ hết tất cả mọi cách nhưng cũng không thay đổi được cục diện đã định. Anh lại thua một lần nữa, lần thua này thật sự quá khó coi, quá triệt để.

So với người đó, anh còn quá kém cỏi.

Anh nhìn cô chăm chú rồi đột nhiên hỏi: “Có phải em nghĩ tôi vô dụng lắm không? Lần nào cũng thua Lăng Thái?”

“Anh đã thua rất nhiều lần rồi sao?”

“Hình như là... đã rất nhiều lần.” Anh cười nhưng gương mặt méo xệch.

“Thật là chưa thắng một lần nào sao?”

“...”

“Đừng như vậy, không giống một Lăng Lạc An đáng ghét chút nào!” Ngụy Đồng trêu anh, rồi cũng cười phá lên. “Chuyện này cũng không có gì là lạ, Lăng Thái lớn hơn anh tám tuổi, sự chênh lệch tuổi tác là điều không thể dễ dàng thay đổi được. Bây giờ Lăng Thái thắng, là dựa vào những kinh nghiệm đã tích lũy từ nhiều năm qua. Anh còn rất trẻ, chỉ cần tiếp tục cố gắng, khi kinh nghiệm của anh nhiều hơn Lăng Thái thì nhất định có thể thắng lại.” Cũng giống như võ thuật, chỉ có trời mới hiểu năm xưa vì để thắng bố mình mà cô đã phải chịu khổ sở thế nào.

“Nhất định sẽ thắng lại...” Lăng Lạc An lẩm bẩm lại lời cô nói, ánh mắt bỗng trở nên xa xăm. “Đúng! Nhất định sẽ thắng, cả đời không thể nào thua mãi như vậy được.” Ngụy Đồng rút tay mình lại, vỗ vỗ vào vai anh: “Được rồi, đừng ngốc nghếch nữa, mau về nghỉ sớm đi, tôi cũng phải vào nhà đây. Ngày mai tôi mời anh ăn cơm.” Cô vừa quay người đi thì anh lập tức đưa tay giữ cô lại, rồi kéo mạnh cô vào lòng.

Rất chặt, rất chặt.

Lăng Lạc An chưa từng ôm cô như vậy, cái ôm của anh thường rất nhẹ nhàng, ấm áp, đầy say mê nhưng ngược lại cũng rất yếu đuối. Nhưng lần này, dường như anh đang dùng tất cả sức lực để ôm cô.

Một cái ôm bất ngờ không báo trước, đã khiến toàn thân Ngụy Đồng nóng bừng, trái tim cô bắt đầu loạn nhịp, không thể nào bình tĩnh lại được.

“Lăng Lạc An...”

Anh khẽ ừ một tiếng rồi cánh tay lại càng thêm siết chặt, cô dường như không tài nào thở nổi. Anh nhẹ nhàng thì thầm vào tai cô: “Em sẽ mãi mãi là của tôi, đúng không?”

Một câu nói thật trẻ con và thô thiển, nhưng... hơi thở ấm áp của anh lại khiến cô run rẩy, sự rung động đó lan tỏa khắp cơ thể cô, máu trong cô như đang thiêu đốt. Ngụy Đồng nén chặt trái tim mình, sâu não nhắm mắt lại.

Cô nghĩ cô đã thực sự động lòng rồi, ý nghĩ đó khiến cô phiền não.

Hai người ôm chặt nhau, không có ai nhìn thấy, phía xa xa bên kia đường có một chiếc xe màu tàn thuốc, cửa kính từ từ đóng lại, lặng lẽ lướt vào màn đêm.

Cuộc đời không ai biết trước được điều gì, cô gái hung dữ từng bị bạn bè trong trường đại học coi thường kia, cuối cùng cũng tìm được mùa xuân của riêng mình.

Mười một sư huynh đệ nhà họ Ngụy đang tập trung ở trước cửa võ đường, hiếu kỳ nhìn về phía anh chàng đẹp trai có mái tóc nâu ngời bên trong. Đối với những nam sinh tập võ, quen ăn to nói lớn này thì khuôn mặt của Lăng Lạc An có phần quá tinh tế, đặc biệt là đôi mắt đa tình, nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt.

Ông Ngụy và Lăng Lạc An đã ngồi như vậy gần nửa giờ đồng hồ, còn nhân vật nữ chính Ngụy Đồng vẫn đang ngủ say, không hề hay biết sự tình. Hôm nay là thứ bảy, trời rất lạnh nhưng nắng đẹp vô cùng. Ông Ngụy ra mở cửa, mới phát hiện người gõ cửa là một chàng trai lạ.

Trên người cậu ta là bộ đồ đắt tiền, khuôn mặt thì vừa nhìn đã thấy không đáng tin cậy.

Anh gọi ông là bác trai, nói là tới tìm Đồng Đồng nhà ông, còn tự nhận mình là bạn trai của cô. Sau đó anh nói mục đích tới đây hôm nay của anh: Anh muốn qua Tết sẽ làm lễ đính hôn với Ngụy Đồng...

“Đính hôn?” Tô Sung giật bắn, phun hết nước trà lên mặt Hình Phong Phong, khiến Ngụy Đồng tức giận đá ột cái. Sau khi lau mặt xong, Hình Phong Phong chậm rãi nói: “Đúng là lời nói của công tử nhà giàu.

Đính hôn? Thật là vô vị, người đính hôn thì không thể bỏ đi được sao? Kết hôn rồi còn ly hôn được nữa là.”

“Cậu không hiểu rồi, đó là bằng chứng chứng minh quyền sở hữu, tuyên bố cho toàn thành phố biết, Đồng Đồng là người phụ nữ của anh ta. Ôi thật là lãng mạn!”

“Lãng mạn? Đợi tới khi bị anh ta đá, thì cậu ấy sẽ là người phụ nữ bê mặt nhất thành phố này.”

“Cậu đừng làm mất hứng được không? Cậu không có mắt nhìn người, toàn gặp phải những tên đàn ông đa tình, nhưng không có nghĩa Đồng Đồng cũng sẽ bị như vậy.”

“Người chẳng giàu có gì cũng đã lãng nhăng như vậy, huống chi là công tử đào hoa bậc nhất thành phố này, vừa có tiền, có quyền lại đẹp trai. Trước kia cứ khoảng một tháng anh ta lại thay bạn gái một lần. Ngay cả lần đầu chúng ta gặp anh ta, cũng là lúc anh ta đang tán gái, ẩn tượng ban đầu đó đã đủ lãng mạn chưa?”

Tô Sung ghét nhất là loại đàn ông trắng hoa, nhưng hôm nay cô lại tranh luận với Hình Phong Phong. Quyết tâm không chịu thua, cô lại tìm thêm lí do khác: “Công tử đào hoa thì đã sao, một khi thay đổi thì còn chung tình hơn bất kỳ người nào. Chắc chắn là anh ta thấy người chú nho nhã, thành đạt của mình điều Đồng Đồng về bên cạnh, nên mới sốt ruột muốn nhanh chóng đính hôn.”

“Cậu ấy lại là vệ sĩ riêng của sếp lớn rồi?” Hình Phong Phong không hề hay biết chuyện này. “Này nha đầu chết tiệt, chuyện này sao cậu nói cho cậu ấy mà không nói ỉn?”

“Ai là nha đầu chết tiệt hả?” Ngụy Đồng thối thối nắm tay của mình. Chuyện này không phải cô nói, mà là do Tô Sung vô tình bắt gặp.

Chỉ vài ngày sau khi ăn cơm cùng Lăng Thái, thông báo điều động đã được gửi tới, chú tổ trưởng có lẽ đã quen với việc này, chỉ đưa giấy tới rồi đi luôn, không nói thêm một lời nào.

Nội dung công việc cũng giống như trước kia, một tuần làm năm ngày, mỗi ngày từ tám giờ sáng đến tám giờ tối, luôn túc trực bên cạnh sếp lớn. Điểm khác biệt là, cho dù anh ở công ty thì cô cũng không được về bộ phận bảo vệ, phải luôn ở tầng ba mươi đợi lệnh. Nếu anh đi công tác thì tất nhiên cô phải đi theo. Còn tiền thưởng ngày lễ tết của cô sẽ tăng gấp ba lần. Mặt khác, tiền lương của cô được tăng 20%, gần bằng lương của chú tổ trưởng rồi!

Sau đó Ngụy Đồng có hỏi Lăng Lạc An như vậy là thế nào, thì anh chỉ cười đùa rồi nói cô đừng nghĩ quá nhiều, cứ làm tốt công việc của mình là được.

Lúc bị Tô Sung bắt gặp chính là ngày thứ năm Ngụy Đồng làm công việc mới.

Bốn ngày trước đó, cô chỉ có thể dùng một từ “chán” để miêu tả. Vì Lăng Thái không hề rời khỏi văn phòng nửa bước. Cô ngồi trên chiếc ghế sofa tiếp khách đối diện phòng trợ lí, khi thì đọc tạp chí, khi thì chơi trò chơi trong điện thoại, khi thì nhân lúc Lục Lộ đi ra ngoài, cô dùng máy tính của anh chơi zombie.

Ngày thứ nhất, Ngụy Đồng vốn nghĩ anh sẽ ra ngoài ăn cơm, nhưng kết quả là đợi tới một giờ chiều mà anh vẫn không ra ngoài. Cô đói mờ cả mắt. Lục Lộ khi trở về thấy vậy lấy làm lạ hỏi tại sao cô không đi ăn cơm?

Ngụy Đồng chỉ về phía văn phòng của Lăng Thái. Lục Lộ hiểu ra vấn đề, cười nói: “Có lúc bạn quá sếp sẽ không ra ngoài ăn cơm.”

“Vậy anh ấy không đói sao?”

“Tôi sẽ mang vào cho sếp.” Anh giơ chiếc túi trong tay mình lên, ánh mắt nhìn cô như nhìn một kẻ ngốc vậy.

Ngụy Đồng đành lặng lẽ bước vào thang máy.

Bị nhốt bốn ngày, cuối cùng cũng chứng minh được 20% tiền lương kia không phải tăng vô ích, Lăng Thái kêu cô chuẩn bị hành trang đơn giản, đi công tác cùng anh.

Lần này là tới thành phố S, hai thành phố cách nhau không xa, chỉ lái xe hơn hai tiếng đồng hồ là tới. Sáng sớm hôm đó, Ngụy Đồng vừa nhắm nháp lương khô, vừa đi bộ ra phía đầu đường. Cô phát hiện chiếc xe

màu tàn thuốc của anh đã đổ ở đó từ khi nào. Cô vốn nghĩ Lục Lộ sẽ đi cùng, nhưng trên xe chỉ có một mình anh.

Trời đông rét buốt, nhưng trong xe lại mở điều hòa ấm áp như mùa xuân, Lăng Thái cởi áo khoác đặt ở ghế sau, trên người chỉ mặc một chiếc sơ mi mỏng màu trắng.

“Tối nhà tôi hình như không tiện đường cho lắm, tôi nhớ là lối rẽ ra đường cao tốc ở gần nhà anh. Thật ra chỉ cần anh nói cho tôi biết thời gian, tôi tới đó đợi anh là được rồi. Trời mùa đông lạnh như vậy, lại hại anh phải dậy sớm.” Sếp lớn đích thân tới đón khiến cô có chút sợ hãi. Trước kia khi làm vệ sĩ cho Lăng Lạc An, đều là cô tới Lăng gia đợi anh.

“Không sao, tôi quen dậy sớm!” Nét mặt Lăng Thái hoàn toàn tỉnh táo phấn chấn, không hề có dấu hiệu mệt mỏi, chứng tỏ điều anh nói là sự thật.

Ban đầu khi làm vệ sĩ của Lăng Thái, Ngụy Đồng không quen lắm.

So với Lăng Lạc An, cuộc sống của anh chỉ có thể dùng từ “đơn điệu” để miêu tả. Nếu không có hẹn, sau khi tan làm anh sẽ lập tức về nhà, có khi đi ngang qua hiệu sách, anh dừng lại mua một hai cuốn sách mà đối với cô là quá sức thâm sâu. Cũng có khi anh ghé qua mua vài đĩa nhạc.

Anh thích nghe nhạc đồng quê nước Mỹ, nhiều bài hát đã có từ rất lâu, lâu tới mức cô còn chưa từng nghe nói tới. Đúng như người ta nói, ba tuổi một thế hệ, cô và anh cách nhau tận bảy tuổi. Đâu chỉ là hai thế hệ, mà còn là hai thời đại.

Nhà anh ở khu Thành Đông, khu nhà cao cấp, phần đất của Lăng Thị rất rộng lớn, hơn nữa lại là khu có giá trị nhất. Nhưng nhà ở thực sự thì chỉ có hai căn, một căn tên là Thanh Phong, còn một căn là Vọng Sơn.

Căn hộ của anh cô chưa từng đặt chân tới, cô chỉ biết nó ở trên tầng cao nhất, có lẽ là một căn hộ xa hoa giữa tầng không.

Ngụy Đồng vừa ra tới đường cao tốc không bao lâu thì gặp Tô Sung. Kể ra thì cũng thật là trùng hợp, trường mầm non của Tô Sung hôm nay tổ chức tới công viên động vật hải dương ở thành phố S thăm quan. Đoạn đường phía trước có tai nạn nên tắc đường, chính sự cố này đã khiến hai người gặp nhau.

12. Chương 12: Lễ Đính Hôn Bất Ngờ

Sau khi xuống xe, Tô Sung lập tức chạy lại gần, đôi mắt mở to nhìn Ngụy Đồng nói: Kia không phải chiếc xe lần trước đã đưa cô về hay sao? Trong xe là người nhà của Lăng Lạc An đúng không? Rồi còn hỏi đáng ra cô phải đang ở bên cạnh Lăng Lạc An mới đúng, tại sao lại đi cùng người nhà anh ta tới nơi này?...

Sau khi nghe Ngụy Đồng giải thích, đôi mắt Tô Sung vẫn mở to như vậy, rồi chốc chốc lại lén nhìn người đàn ông trong xe qua khe cửa sổ chưa đóng kín. Cho dù là người phụ nữ nào khi gặp Lăng Thái, cũng đều sẽ có phản ứng như vậy. Vẻ đẹp lạnh lùng ma quái khiến người khác ngẩn ngơ, đôi mắt sâu thẳm cùng con ngươi to đen như ngọc kia đều là những thứ chí mạng hút hồn phụ nữ...

Nhưng khi Tô Sung nhìn vào đó lần thứ ba thì chiếc cửa kính đã lạnh lùng kéo lên.

Trở lại xe, Ngụy Đồng nhìn về phía Lăng Thái nhướn miệng cười, “Bạn thân của tôi, là cô giáo mầm non, vẫn chưa có bạn trai.”

“Cô muốn nói điều gì?” Lăng Thái liếc xéo qua phía cô, có vẻ không mấy hài lòng, “Chuyện riêng của tôi không cần cô bận tâm.”

Sự khô khan của Lăng Thái làm Ngụy Đồng chợt hứng, nên quyết định ngoảnh đầu lại ngắm phong cảnh.

Đây là chuyến công tác hai ngày một đêm, kế hoạch ban đầu là làm xong việc rồi mới dùng cơm trưa, nhưng vì tắc đường nên gần trưa họ mới tới nơi. Lăng Thái hỏi cô có đói hay không.

Nguy Đồng khách sáo nói rằng công việc quan trọng hơn, cô còn chịu đựng được. Thật ra cô cũng không vĩ đại được như vậy, chỉ là cô nghĩ anh tới thành phố S là để bàn công việc với người ta. Hơn nữa một ly trà, một chút điểm tâm thì chắc là ở đâu cũng có thôi.

Nhưng thật không ngờ, cô phải nhịn đói hơn ba tiếng đồng hồ.

Lăng Thái lái xe thẳng tới công trường.

Đây là một khu thương mại còn đang trong quá trình xây dựng. Xi măng, cát, đá khiến bụi bay mù mịt, tiếng ồn đến nhức óc. Nguy Đồng đội mũ bảo hộ lưng thưng đi theo phía sau anh. Hai người lần lượt tới từng nơi để kiểm tra, trước tiên là nơi các công nhân tập trung ăn cơm, tiếp theo là lên tầng trên, và cuối cùng là nơi ở tạm của công nhân trong công trường.

Chủ thầu tới tiếp đón Lăng Thái có chút e sợ, tuy cũng có nghe qua rằng người điều hành Lăng Thị là người rất chăm chỉ, nhưng cũng không ngờ là chăm chỉ tới mức này. Đường đường là một ông chủ lớn, lại đích thân tới công trường, để đến mức toàn thân bám bụi, đúng là điên.

“Tết năm nay chuẩn bị nghỉ mấy ngày?” Trước khi đi, Lăng Thái tháo chiếc mũ bảo hộ xuống, hỏi chủ thầu.

“Ba ngày... à không! Không, không! Bảy ngày, bảy ngày!..13.. Ngày nghỉ lễ do quốc gia quy định nhất định phải nghỉ đủ. Lăng tổng yên tâm đi, những chuyện thất đức ngược đãi công nhân chúng tôi không làm đâu! Không làm đâu! Ha ha!”

Chủ thầu khom người trước Lăng Thái: “Lăng tổng đừng quên tôi nhé, tôi họ Trương, đây là danh thiếp của tôi, lần sau có công trình xin Lăng tổng giúp đỡ nhiều nhiều!”

Lăng Thái cầm tấm danh thiếp, khẽ gật đầu rồi rời khỏi công trường.

Trước khi lên xe, Nguy Đồng đột nhiên gọi lớn tên Lăng Thái, rồi đánh liên tục vào lưng anh. Anh khổ sở quay đầu lại, nét mặt tê cứng cổ chịu đau nhìn cô.

“Lăng tổng, bụi bám đầy lưng áo anh, tôi giúp anh tẩy sạch chúng!” Nhịn đói suốt ba tiếng đồng hồ, bao nhiêu ảm ức, không đánh anh một trận thì sao cô hả giận được.

Lăng Thái cũng không phải gã ngốc, anh liếc xéo cô, “Tôi nhớ ở gần đây có một quán ăn nhỏ.”

Anh vừa nói dứt câu thì Nguy Đồng đã lên xe.

Anh bắt lực nhìn cô, khoe môi khẽ cong lên.

Trước bữa tối, Lăng Thái hỏi Nguy Đồng muốn ăn gì? Nguy Đồng vừa ăn một bắp ngô lớn không bao lâu nên không thấy đói, bèn nói ăn gì cũng được.

“Ăn hải sản được không?”

“Gần như không có gì là tôi không ăn được hết.”

“Cũng được cái dễ nuôi.” Lăng Thái nhướn miệng cười. Đang trong giờ tan tầm, đường phố tắc nghẽn vô cùng. Nguy Đồng chưa từng tới thành phố S,...ti3u_hao...l3qUyD0n chỗ lúc chiều cô tới là khu đang trong giai đoạn quy hoạch thi công, lại khá xa trung tâm nên rất vắng bóng người. Giờ phút này, trên con đường quốc lộ náo nhiệt tràn ngập ánh đèn cô mới phát hiện ra, thành phố này về đêm không ngờ lại mỹ lệ phần hoa đến thế.

Lăng Thái có vẻ như rất thông thuộc đường ở đây, chỉ mất tầm hai mươi phút, chiếc xe đã hòa nhập vào một khu thương mại sầm uất. Bốn phía đều là những căn nhà cao tầng đèn điện rực sáng, rõ ràng là khác xa khu cô vừa tới lúc chiều, thoáng nhìn đã biết đây là một khu cao cấp.

Như đã nói, anh đưa cô tới một nhà hàng hải sản sang trọng. Nữ giám đốc xinh đẹp của nhà hàng luôn nhiệt tình đón tiếp anh từ khi anh mở cửa bước vào. Sau khi đưa hai người tới phòng ăn, cô còn đích thân chuẩn bị bộ đồ ăn, giọng nói dịu dàng cung kính khi nói chuyện với Lăng Thái.

Từ này tới giờ, sự tồn tại của Ngụy Đồng gần như vô hình. Mãi cho tới khi anh đón lấy cuốn thực đơn từ tay vị nữ giám đốc, đặt trước mặt cô dịu dàng nói: “Cô muốn ăn gì cứ chọn tự nhiên.”

Vị nữ giám đốc xinh đẹp kia lập tức thay đổi thái độ, quay sang cung kính tiếp đãi Ngụy Đồng, giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào quá mức đó khiến cô nổi da gà.

Mở cuốn thực đơn, giá ghi trên đó khiến cô choáng váng. Cô loay hoay tìm một hồi lâu, món rẻ nhất cũng tới ba con số. Những món hải sản xưa nay chưa từng nghe thấy này khiến Ngụy Đồng chóng mặt,...qu Y.. cô trả cuốn thực đơn lại cho Lăng Thái: “Vẫn là Lăng tổng chọn thì hơn, tôi chưa từng tới đây, không biết nên ăn gì.”

Đúng là người có tiền, tùy tiện ăn một bữa cũng đắt tới mức này, nếu là ăn chính chắc sẽ ăn hết luôn cả tiền lương một năm của mình mất. Nhưng lúc này Ngụy Đồng không hề biết rằng, cái giá có thể nhìn thấy được không gọi là đắt, cái giá mà cô không nhìn thấy mới thực sự đáng sợ.

Khi bảo ngư và cá tuyết vừa được đưa ra, Lăng Lạc An gọi điện tới. “Em đang ở đâu, đi ăn với tôi.”

“Thành phố S, đi công tác.”

Đầu dây bên kia khẽ “Ừ” một tiếng thật dài, “Phải ngủ lại đó sao?”

“Đúng vậy, nếu không đâu gọi là đi công tác.”

“Có nhớ tôi không?”

Ngụy Đồng vỗ trán, “Anh không còn câu hỏi nào có ý nghĩa hơn sao?”

“Không có!” Giọng nói pha chút hờn dỗi, rồi lại ngay lập tức trêu chọc: “Trước khi lừa được em lên giường, thì tôi không còn câu nào có ý nghĩa hơn đâu.”

“Khi nào anh đánh thắng tôi rồi hãy nói!” Khi nói tới câu đó, người đang ngồi phía bên kia bàn là Lăng Thái buông đùa, nhìn thẳng vào Ngụy Đồng.

Ngụy Đồng liền gơ điện thoại lên, “Lăng tổng, là cháu anh, có muốn nói chuyện với Lăng Lạc An không?”

Anh phẩy tay từ chối, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Lăng Lạc An có lẽ nghe thấy tiếng đóng cửa, biết Lăng Thái đã ra ngoài, anh lại tiếp tục hỏi, “Sao, chỉ có hai người thôi ư?”

“Anh thật là phiền phức, sao hỏi nhiều vậy!”

“Ngụy Ngụy, tôi đang ghen đó!”

“Thôi ngay, ghen cái con khỉ! Vừa cười vừa nói như vậy mà bảo ghen?”

“Em thật là...” Phản ứng của cô luôn không giống với những người phụ nữ khác, có lúc rất thú vị, có lúc lại khiến người khác nhói đau.

“Được rồi, ngày mai tôi về rồi, tôi mời anh ăn cơm!”

“Vệ sĩ Ngụy Đồng, đợi em tan làm thì cũng tám giờ tối rồi.”

“Vậy thì ăn khuya là được chứ gì, ngoài ra còn đưa anh đi đánh bóng bàn nữa.”

“Như vậy mới ngoan chứ. Chụt! Chụt!”

“...” Tên này gần đây càng ngày càng không nhẽo, chết mất, chết mất!

Tắt điện thoại, Ngụy Đồng mới phát hiện Lăng Thái đã quay lại từ lúc nào. Dưới ánh đèn soi sáng cả căn phòng, khuôn mặt anh lại có màu u ám.

Buổi sáng ngày thứ hai không có việc gì, Ngụy Đồng ngủ một giấc tới tận trưa. Hai người ăn trưa đơn giản tại khách sạn, anh đưa cô tới một khu phố cổ.

Khu phố này ít nhất cũng có lịch sử ba bốn trăm năm, gạch đất nung, đường xá, cầu đá, những con hẻm nhỏ, phố xá quanh co, quây hàng san sát,...ti3u_hao...l3qUyD0n và cả những căn nhà nhỏ cổ kính. Từng chi tiết nhỏ của kiến trúc nơi này đều được màu thời gian. Đây là một thế giới hoàn toàn khác so với những đô thị lớn sầm uất ngoài kia.

Người đàn ông phía trước cô đi thật chậm, chú ý quan sát khắp mọi nơi, từ khuôn mặt nho nhã đó, một lần nữa lại toát lên sự lạnh lùng đáng sợ khác hẳn ngày thường. Suốt cả buổi chiều anh không nói gì, theo phía sau anh, cô cũng đã đi dạo hết cả khu phố.

Trước khi đi, cô chú ý tới một tấm biển gần như sắp rơi xuống phía đầu đường, trên đó có ghi ba chữ mờ mờ: Đường Nam Uyển.

Thì ra đây chính là Nam Uyển, mảnh đất mà anh không mua không được.

Trên đường về, Ngụy Đồng cứ nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cũng không kiềm chế được hỏi anh, “Lăng tống, tại sao anh nhất định phải mua Nam Uyển?”

Lăng Thái cũng đoán được cô sẽ hỏi như vậy, điềm nhiên nhìn cô, “Vì công việc.”

Rất lâu sau này, khi Ngụy Đồng nhớ lại câu nói “vì công việc” ngày hôm ấy, cô vẫn luôn thấy tim mình đập mạnh. So với một Lăng Lạc An tuổi trẻ nông nổi, thì người đàn ông này thực sự rất tài giỏi.

Về chuyện đính hôn, Ngụy Đồng chưa từng đồng ý. Nhưng điều đó không hề cản trở Lăng Lạc An lui tới nhà cô.

Ngụy Đồng cũng từng hỏi anh tại sao, đáp án là làm vậy có thể quang minh chính đại trấn áp cô. Nghe xong, cô nhất thời không kiềm chế nổi, đấm anh một phát.

Từ sau khi Ngụy Đồng trở thành vệ sĩ riêng cho Lăng Thái, Lăng Lạc An không những càng ngày càng quấn lấy cô, mà trước mặt cô anh cũng biết điều hơn, tuy vẫn chưa đạt tới mức đánh không đánh lại, mắng không cãi lại, nhưng ít nhất cũng không thù dai, không giở trò...

Tết năm nay đến sớm, hạ tuần tháng một cả nước bắt đầu nghỉ lễ. Thành phố Z tuyết rơi không ngừng mấy ngày liền, trời lạnh cắt da cắt thịt.

Đối với những thương nhân trong giới xây dựng, Tết năm nay không ảm đạm chút nào. Sau Tết, kế hoạch Nam Uyển của Lăng Thị và Hằng An bắt đầu khởi động. Mấy năm nữa, khu phố cũ kỹ này sẽ trở thành trung tâm phân hoa thứ hai của thành phố S. Miếng thịt béo bở này, ai cũng muốn có phần, các công ty lớn nhỏ đều bận rộn chuẩn bị hồ sơ đấu thầu.

Sau Tết, Lăng Lạc An quay ngoắt một trăm tám mươi độ, anh tham gia tất cả cuộc họp liên quan tới kế hoạch Nam Uyển mà không hề có một tiếng phản đối.

Điều này khiến cả công ty bàn tán sôi nổi, không biết có phải Lăng công tử đã hoàn toàn thần phục Lăng Thái rồi hay không? Còn các cổ đông của Lăng Thị, cũng vì sự thay đổi thái độ của Lăng công tử mà có chút thay đổi. Một vài người trong phái “công tử” dần dần ngã theo Lăng Thái, phần khác thì chọn cách giữ trạng thái trung lập.

Bên cạnh kế hoạch Nam Uyển, kế hoạch đính hôn của Lăng Lạc An cũng đang gấp rút triển khai.

Điểm đặc biệt là, tin tức này được công khai trong một cuộc họp của Lăng Thị. Lăng công tử dựa mình trên ghế mềm, ngồi bắt chéo chân, tay mân mê chiếc kẹp giấy, khi Lăng Thái phái anh tới thành phố B tham gia buổi lễ mời thầu, anh đã mỉm cười từ chối.

“Tháng sau tôi muốn xin nghỉ dài hạn, nhiệm vụ quan trọng này xin Lăng tống cử người khác đi.” Dưới ánh mắt lạnh lẽo phảng phất màu xanh âm u của Lăng Thái, Lăng Lạc An cười rạng rỡ: “Tháng sau tôi đính hôn.”

Những người phụ nữ đến và đi bên cạnh Lăng công tử tuy rất nhiều, nhưng để bàn tới chuyện hôn nhân, thì Ngụy Đồng là người đầu tiên.

Sau đó Hình Phong Phong có hỏi cô, tại sao lại thay đổi chủ ý? Rốt cuộc Lăng Lạc An - chàng công tử đào hoa này đã làm chuyện gì khiến cô cảm động, đến nỗi phải chấp nhận nguy cơ trở thành người phụ nữ đáng thương nhất thành phố để đính hôn với Lăng Lạc An?

Ngụy Đồng vỗ trán, cười khổ sở.

Nói tới lý do, thật ra cũng rất hoang đường. Đáp án không phải Lăng Lạc An, mà lại là Lăng Thái.

Ngày mà tin về lễ đính hôn đã được lan truyền khắp công ty,...đón... chỉ mình Ngụy Đồng vẫn chưa hay biết. Vì suốt cả buổi chiều cô ở bên ngoài văn phòng Lăng Thái chơi game trên điện thoại. Những chuyện phiếm kia chỉ có thể truyền tới tầng thứ hai mươi chín, còn tầng ba mươi là một không gian hoàn toàn tách biệt.

Khi tan làm, như thường lệ, Ngụy Đồng tháp tùng Lăng Thái lên xe, anh lái xe thẳng tới Thanh Phong Vọng Sơn. Nhưng hôm nay không dừng ở trước nhà như ngày thường mà đi thẳng vào trong bãi đỗ xe.

Ngụy Đồng nhìn anh khó hiểu, “Có chuyện gì sao, Lăng tổng?”

Lăng Thái nhìn thẳng vào cô, giọng nói có chút lạnh lùng, “Theo tôi lên nhà, có chuyện muốn hỏi cô.”

“Vâng, nhưng tối nay tôi đã hẹn Lăng Lạc An ăn tối, tôi chỉ có thể ở đây thêm nửa tiếng nữa.”

Lăng Thái khẽ nhíu mày, “Giờ tan làm của cô là tám giờ tối, vẫn còn hai tiếng nữa.”

“Nhưng chiều nay tôi đã xin phép Lục Lộ về sớm rồi, tối nay...”

“Tôi đâu có phê chuẩn.” Anh xuống xe trước, ra hiệu cho cô theo sau.

13. Chương 13: Lễ Đính Hôn Bất Ngờ

Ngụy Đồng thoáng nhìn qua dáng anh từ phía sau. Thang máy đi lên rất nhanh, hầu như không có cảm giác gì đã lên tới tầng cao nhất.

Ở độ cao bốn mươi tám tầng lầu, Ngụy Đồng có cảm giác vô cùng mới mẻ. Căn hộ của Lăng Thái không hề giống như cô đã tưởng tượng. Một căn hộ đơn giản với ba phòng ngủ, một phòng khách, một phòng ăn, không có sự trang hoàng lộng lẫy, cũng không có các vật dụng xa hoa, tất cả hầu như được trang trí bằng một màu tàn thuộc đơn giản, một không gian quá nhiều màu lạnh. Điểm đáng chú ý duy nhất là ban công hình cánh cung phía nam ngoài phòng khách.

Một không gian khép kín hoàn toàn bằng vách kính, trên dưới trái phải đều là vách kính. Bước trên đó mà giống như đang đứng giữa không trung, với những người yếu bóng vía, chỉ cần ngó mắt nhìn xuống là sẽ ngất xỉu ngay.

Trong nhà mở điều hòa ấm áp dễ chịu, Lăng Thái cởi bỏ áo khoác, khẽ xắn ống tay áo, pha một li cà phê, đặt lên bàn.

“Sao chỉ có một ly, của anh đâu?”

“Cô uống trước đi.” Nói rồi anh mở tủ lạnh, nhìn cô hỏi, “Có thứ gì cô không ăn được không?”

“Lăng tổng, tôi không ăn cơm ở đây đâu.” Ngụy Đồng tiến tới bên cạnh anh, nhẹ nhàng đóng tủ lạnh. “Có chuyện gì anh cứ nói thẳng với tôi, anh làm thế này tôi thấy không thoải mái.”

Lăng Thái quay người đi lại phía ban công, dựa người vào vách tường kính, “Lại đây, tôi muốn nói chuyện với cô về việc đính hôn.”

Bây giờ Ngụy Đồng mới biết tên Lăng Lạc An kia đã tự ý tuyên bố chuyện này với mọi người.

Theo lẽ thường, Ngụy Đồng sẽ lập tức giải thích rõ ràng với người đang hiểu lầm kia, nhưng nhìn thấy thái độ không vừa lòng của Lăng Thái đối với chuyện này, có lẽ anh đang nghĩ cô là một người phụ nữ quý kẻ đa đoan, muốn trèo à bắt chấp thủ đoạn. Đột nhiên cô có hứng thú muốn nghe xem anh sẽ nói gì....ti3u+_+ha0... Dđ lE+quYd0n.c0m

“Chuyện đính hôn này tôi hoàn toàn không đồng ý.”

Trước giờ Ngụy Đồng không phải là một đứa con gái nhất gan, cho dù là bây giờ hay trước kia, những sự phản đối hay đe dọa đều không có tác dụng với cô.

Giây phút này, đột nhiên anh nhớ lại buổi tối hôm đó. Dưới ánh đèn lung linh mờ ảo, cô khẽ xoay người, cơ thể mềm mại kia nhẹ nhàng dựa sát vào người anh. Làn tóc dài rối bời, giống như một cô gái hư hỏng đi chơi cả đêm không về nhà, lớp trang điểm quá dày và già dặn che mất khuôn mặt thật của cô, nhưng lại không che nổi đôi mắt to sáng trong như ngọc và nụ cười đáng yêu đến mê hồn.

Một tay cô giữ lấy vai anh, tay kia khẽ vuốt lên mặt anh, đôi môi cô hé mở, thì thầm khen anh thật là đẹp, rồi hôn vội lên môi anh. Mùi rượu thật nồng, nhưng xen lẫn đâu đó là vị hoa quả rất ngọt. Anh nhúu mày muốn đẩy cô ra, nhưng cô đã buông anh ra trước, nhìn anh nhoẻn miệng cười, “Đừng tức giận, tôi thích anh nên mới hôn anh thôi, người khác tôi không hôn đâu!” Rõ ràng là cô đang cười, nhưng đáy mắt lại ánh lên sự cô độc.

Sự cô độc giống anh...

Lăng Thái phản đối chuyện đính hôn của hai người họ không chỉ vì anh nghĩ Lăng Lạc An có tính toán gì đó trong chuyện này. Thế giới có lúc rất rộng lớn, tìm kiếm nhiều năm cũng không thu được gì. Cũng có lúc thật nhỏ bé, ký ức về mùi hương và xúc cảm khi đó, khiến cho hình bóng mơ hồ của một cô gái bỗng lại như hiện rõ ngay trước mắt.

Sau khi nhận ra cô, anh mới phát hiện năm năm có thể khiến một con người thay đổi nhiều đến vậy, gần như là hai người phụ nữ hoàn toàn khác nhau.

Anh luôn là người rất có nguyên tắc, chuyện xảy ra trong một đêm của năm năm trước là sự cố lớn nhất và duy nhất của anh trong suốt cuộc đời này.

Anh cũng đã từng nghĩ, nếu gặp lại đối phương, thì sẽ như thế nào, anh sẽ nói những gì, và cô sẽ nói những gì. Chỉ không ngờ rằng kết quả cuối cùng, là anh nhận ra cô, nhưng cô lại quên mất anh rồi.

Hàng lông mày thanh tú khẽ nhíu lại, giọng anh trầm xuống, “Thời gian cô làm việc ở công ty cũng không phải là ngắn, chắc cô cũng có nghe nói về quan hệ của tôi và Lăng Lạc An.”

“Có nghe nói, nhưng hai chuyện này có liên quan gì tới nhau?”

“Tôi đã từng phái cô tới bên cạnh nó, trong mắt nó, cô là người của tôi.”

“Vì vậy nên Lăng tổng định nói là, anh ta vốn không hề thích tôi, anh ta muốn đính hôn với tôi chỉ là vì lợi dụng tôi?” Ngụy Đồng từ từ mỉm cười, “Và bây giờ, có phải là tôi nên cảm ơn sự quan tâm của Lăng tổng đối với tôi, sau đó từ chối việc đính hôn với Lăng Lạc An, chia tay anh ta, từ nay về sau không ai liên quan tới ai không?”

Anh yên lặng nhìn cô rất lâu, cả căn phòng trở nên tĩnh lặng, cho tới khi anh lên tiếng, “Tốt nhất là cô nên giữ được sự tỉnh táo của mình.”

“Lăng tổng, anh đã bao giờ thích một người chưa?” Cuối cùng cô cũng không kiềm chế nổi, “Có thể người đó có rất nhiều khuyết điểm, có thể tất cả mọi người xung quanh đều phản đối, nhưng tình cảm đó sẽ không vì vậy mà thay đổi. Trước kia Lăng Lạc An có vẻ như không phải là một người đàn ông tốt, sau này cũng chưa chắc sẽ là một người đàn ông tốt, nhưng anh ấy tốt với tôi, đó là sự thật. Người tiếp xúc với anh ấy là tôi, không ai có thể biết rõ hơn đâu là thật đâu là giả. Tôi vẫn chỉ có một câu đó, đây là chuyện riêng của hai chúng tôi, cho dù sau này có bị lừa dối, bị tổn thương, Ngụy Đồng tôi cũng cam lòng. Vì đây là sự lựa chọn của tôi. Tôi không thể không đính hôn được!”

Nguy Đồng vốn là người rất cố chấp, từ nhỏ đã vậy rồi. Có thể ngày thường cô vẫn đánh mắng mọi người như vậy, nhưng về phần bản thân mình, sự chỉ trích hay phê bình của người khác, hầu như cô không hề chấp nhận.

Vậy là, trong lúc nhất thời tức giận, cô đã chấp nhận chuyện đính hôn đó...

Trước ngày đính hôn, Lãng phu nhân từ châu Úc xa xôi nhận được tin. Bà không về nước, mà dặn dò Lãng tiểu thư Tĩnh Ưu nhà họ Lãng vội vàng bay về ngăn cản.

Khi cô vừa xuống máy bay đã lập tức tới thẳng Lãng Thị.

Tiểu thư Lãng gia, tuổi tròn hai mươi, người giống hệt như tên, vừa “tĩnh” vừa “ưu”, có nét đẹp ôn nhu thuần khiết vô song cùng giọng nói uyển chuyển mượt mà, bất kỳ nét biểu cảm nào của cô, cũng hoàn hảo đến mức khiến người khác cảm thấy si mê.

Tĩnh Ưu quãng hành lí lại cho thư ký của Lãng Lạc An, đi thẳng tới văn phòng của anh, đóng cửa nói chuyện.

Thư ký của anh không dám làm phiền hai người, tuy Lãng tiểu thư rất ít khi đến công ty, nhưng ai ai cũng biết Lãng Lạc An rất cưng chiều cô em gái này. Nhưng hôm nay, Lãng tiểu thư chạy ra ngoài mà hai mắt đỏ au, còn người đang ngồi trong văn phòng kia vẫn cúi đầu làm việc, không hề ngẩng đầu lên nhìn cô.

Tin Lãng tiểu thư thay mặt bà chủ tập đoàn Lãng Thị về nước ngăn cản chuyện đính hôn nhưng bị Lãng thiếu gia thẳng thừng từ chối đã nhanh chóng lan truyền khắp công ty.

Tối hôm đó, khi đang ăn khuya, Nguy Đồng liếc xéo người đang ngồi sát bên cô, cười khúc khích nói, “Hay là, đừng đính hôn nữa?”

“Sao?” Anh nhú mày, “Em hối hận rồi sao?”

Hối hận từ lâu rồi... Nguy Đồng một lần nữa liếc xéo anh, “Không phải cả nhà anh đều không đồng ý hay sao? Thật ra không chỉ có mẹ và em gái anh không đồng ý, mà ngay cả người chú đáng kính của anh cũng phản đối...” Ngoài ra, còn có cả cha và mười một sư huynh đệ của cô cũng nhất định phản đối chuyện này. Tuy chưa gọi điện sang châu Úc xa xôi thông báo cho Nhược Thần, nhưng cô chắc chắn anh cũng sẽ không đồng ý. Tính cách của anh giống hệt cha cô, luôn có thành kiến với những kẻ nhiều tiền.

“Ồ? Người chú đó của anh cũng không đồng ý?” Lãng Lạc An cười mắt nheo lại, “Nói anh nghe xem, Lãng Thái đã nói gì với em?”...ti3u+_+ha0... Dđ lE+quYd0n.c0m

“Điều đó không quan trọng, quan trọng là mọi người đều phản đối...”

Ngón tay anh khẽ lướt lên mặt cô, dừng lại ở đôi môi, ngăn không cho cô nói hết, “Em biết tính anh, chuyện mà anh đã quyết định, trước giờ chưa từng vì ý kiến của người khác mà thay đổi.” Anh cúi đầu, môi anh lướt qua môi cô, rồi dừng lại thổi vào tai cô một luồng hơi nóng, “Đặc biệt là Lãng Thái.” Anh đã đoán đúng, người đó đích thực là có gì đó với cô.

Lãng Thái làm việc, chưa từng nóng nảy vội vàng. Không giống anh, thật sự không giống anh.

Nhưng điểm thú vị nhất của câu chuyện này cũng chính là ở chỗ đó. Một khi xác định được Lãng Thái để tâm tới cô, thì anh càng liều mạng để có được cô.

Cô gái bên cạnh anh cúi đầu, từng ngón tay vuốt qua, chỉnh lại mái tóc dài màu nâu, không biết cô đang nghĩ điều gì, đôi mắt to sáng như ngọc khẽ chớp chớp hệt như chú mèo nhỏ đang suy tư, đáng yêu vô cùng.

Tay anh vòng qua vai, kéo cô vào lòng. Tận sâu đáy mắt anh ánh lên niềm vui, mang theo sự ấm áp mà bản thân anh cũng chưa phát hiện ra.

Không giống như kế hoạch ban đầu của Lãng Lạc An, lễ đính hôn không xa hoa, ồn ào mà được tổ chức đơn giản tại Lãng gia, giống như một bữa tiệc gia đình.

Đây có lẽ là sự thỏa hiệp lớn nhất của Lăng Lạc An đối với mẹ mình.

Không cần phô trương khiến cả thành phố đều biết, không có các phóng viên tới làm phiền, cũng không có các cô nhân tình cũ của Lăng Lạc An tới diễn cảnh khóc lóc ỉ ôi, điều này khiến Ngụy Đồng rất vừa ý. Thật ra cô cũng thầm tự khâm phục mình, có trời mới biết, để hạ quyết tâm đính hôn với một chàng công tử đào hoa, phong lưu đa tình phải cần bao nhiêu dũng khí. Số người phụ nữ anh đã từng qua lại, có lẽ còn nhiều hơn tất cả số đàn ông cô quen biết từ hai mươi năm trước cho tới tận sáu mươi năm sau.

Ngày đính hôn, ông Ngụy không xuất hiện, tuy bây giờ ông thực hiện chính sách để con cái tự do sống theo ý mình, nhưng chuyện đính hôn này, ông thật sự rất không hài lòng. Trước lễ đính hôn hai ngày, ông đã hẹn bạn về quê câu cá. Còn về mười một sư huynh đệ trong Ngụy gia cũng đã được lệnh không được tham dự lễ đính hôn, đồng thời không được phép gọi điện báo tin này cho Nhược Thần.

Cuối cùng, bên phía Ngụy Đồng chỉ có hai người là Hình Phong Phong và Tô Sung tham dự. Nhưng hai người này cũng không đáng tin cậy chút nào, đến tận khi buổi lễ đã bắt đầu, họ vẫn mãi mê tranh luận chuyện đính hôn này là đúng hay sai.

Tối hôm đó, Ngụy Đồng đã gặp mặt em gái của Lăng Lạc An.

Lời đồn quả không sai, Lăng Tĩnh Ưu quả là cô gái có nét đẹp của một thiên thần. Nhưng đôi mắt búp bê đang cười kia, khi nhìn cô lại toát lên cái lạnh đến thấu xương. Thật là một cảm giác vô cùng kỳ lạ, cô không biết có phải mình đã nhầm hay không.

Lăng Thái cũng không hề xuất hiện trong bữa tiệc, nghe chú tổ trưởng nói thành phố S có chuyện gấp, hai ngày trước Lăng Thái và hai vệ sĩ nữa đã vội vàng tới đó. Dường như Lăng Lạc An đã biết trước chuyện này, nên trước đó đã xin nghỉ phép cho cô, nếu không giờ này có lẽ cô vẫn đang ở thành phố S chưa kịp quay về.

Tuy chỉ là bữa tiệc gia đình, nhưng số người đến Lăng gia không hề ít, trời đông giá rét, những vị khách này lại chỉ ăn mặc rất phong phanh. Nghi lễ đính hôn rất đơn giản, mở sâm-panh, cắt bánh ga tô, sau đó Lăng Lạc An đeo nhẫn đính hôn cho Ngụy Đồng.

Chiếc nhẫn kim cương hai cara lấp lánh, khi nó xuất hiện, ánh mắt của Hình Phong Phong còn sáng hơn cả viên kim cương trên đó. Tuy nhiên điều này cũng không làm cho cuộc tranh luận của cô và Tô Sung xung quanh lễ đính hôn này chấm dứt.

Sau lễ đính hôn hai ngày, những thông tin về kế hoạch Nam Uyển của tập đoàn Lăng Thị tràn ngập trên mạng.

Theo những bài báo này, cư dân Nam Uyển bất mãn với các biện pháp cưỡng ép di dời của Lăng Thị nên đã kháng nghị. Trước ngày gửi đơn ra tòa, một bộ phận người dân ở đây đã liên hợp lại, tuyên bố sẽ nhờ tới pháp luật để bảo vệ lợi ích của mình.

Ngụy Đồng tắt máy tính, lập tức gọi điện cho Lăng Thái.

Điện thoại đổ chuông, nhưng không có ai nghe máy.

Nửa tiếng sau, Lăng Thái gọi điện lại cho cô, giọng nói đầu dây bên kia có chút yếu ớt, dường như đang rất mệt mỏi, “Có chuyện gì vậy?”

“Lăng tổng, tôi đã xem tin tức trên mạng. Thành phố S không có chuyện gì chứ, nếu cần thiết bây giờ tôi sẽ tới đó ngay.”

“Không sao.” Giọng anh lạnh lùng.

“Vậy khoảng khi nào thì anh về? Là thế này, tôi đã đi làm trở lại rồi, nhưng anh không có ở đây, tôi không biết phải làm gì cả.”

“Chắc phải vài ngày nữa, trước khi tôi quay về, cô có thể tiếp tục nghỉ phép.”

“VẬY ĐƯỢC, TÔI BIẾT RỒI, LẶNG TỔNG.” VỐN TƯỜNG CÓ THỂ TIẾP TỤC NGHỈ NGƠI THÊM VÀI NGÀY, NHƯNG CHIỀU HÔM ĐÓ NGAY TRƯỚC GIỜ TAN LÀM, LỤC LỘ ĐÃ GỌI CHO CÔ, GIỌNG ANH NGHIÊM TRỌNG, NÓI NẾU CÔ ĐÃ LO XONG CHUYỆN RIÊNG RỒI THÌ LẬP TỨC TỚI THÀNH PHỐ S MỘT CHUYẾN.

“CÓ CHUYỆN GÌ SAO? HỒI CHIỀU TÔI CÓ NÓI CHUYỆN ĐIỆN THOẠI VỚI LẶNG TỔNG, ANH ẤY NÓI KHÔNG SAO?”

“CHUYỆN NÀY TẠM THỜI CÔ ĐỪNG NÓI CHO AI BIẾT.” LỤC LỘ NHẮC NHỞ CÔ, “SẾP BÂY GIỜ ĐANG NÀM TRONG BỆNH VIỆN.”

14. Chương 14: Sự Thật Về Tình Một Đêm

Tối hôm trước Lặng Thái đã nhập viện, như vậy tức là, khi Ngụy Đồng gọi điện cho anh, thật ra anh đang nằm trong bệnh viện.

Vấn đề xảy ra ở Nam Uyển, chỉ được công khai một phần. Người dân ở đây do phải chịu những biện pháp cưỡng ép di dời mạnh tay, nên đã dồn hết sự phẫn nộ lên đầu Lặng Thái. Kết quả anh đã gặp tai nạn, bị thương phải nhập viện. May mà có hai vệ sĩ đi cùng nên mới sớm không chế được tình hình.

“VẾT THƯƠNG CỦA LẶNG TỔNG CÓ NGHIÊM TRỌNG LẮM KHÔNG?” NGUY ĐỒNG ĐÃ ĐI TÀU HỎA SUỐT ĐÊM TỚI ĐÂY, CÔ HỎI LỤC LỘ.

“ĐỀU LÀ VẾT THƯƠNG NGOÀI DA, CHỈ CÓ VẾT THƯƠNG Ở CỔ TAY LÀ TƯƠNG ĐỐI PHIÊN PHỨC.”

“LẶNG THỊ THỰC SỰ ĐÃ DÙNG BIỆN PHÁP MẠNH CƯỜNG CHẾ DI DỜI DÂN SAO?”

“CÔ CHO RẰNG SẾP LÀ NGƯỜI NHƯ VẬY SAO?” LỤC LỘ NHÌN CÔ HỎI.

Ngụy Đồng lắc đầu. Tuy người đàn ông kia ở văn phòng lúc nào cũng ra vẻ lạnh lùng khó gần, nhưng cô chắc chắn anh không phải loại người đó. Một tổng giám đốc quan tâm tới cả nơi ăn chốn ở cũng như ngày nghỉ lễ của công nhân, thì tuyệt đối không phải loại người máu lạnh vô tình.

Ánh đèn trong phòng bệnh cá nhân vẫn sáng, anh ngồi trên sô-pha mở máy tính.

Có lẽ vì tay phải bị thương, tay trái sử dụng máy tính không được thuận tiện nên cứ một lúc, anh dừng lại nghỉ rồi mới tiếp tục.

Lục Lộ thấy vậy thở hắt ra, bước tới cầm lấy chiếc máy tính xách tay từ phía Lặng Thái, “Sếp, anh nên nghỉ ngơi đi!”

“ĐÃ NGHỈ CẢ MỘT NGÀY TRỜI, BÂY GIỜ KHÔNG SAO NỮA RỒI.” ANH MỈM CƯỜI, VỚI TAY LẤY LẠI CHIẾC MÁY TÍNH.

Lục Lộ không dám lấy lại chiếc máy tính một lần nữa, chỉ biết than vãn, “SAO CÓ THỂ KHÔNG SAO ĐƯỢC, MỚI VỪA RỒI CÒN ĐAU TỚI NHƯ VẬY... BÁC SĨ NÓI SẾP PHẢI NGHỈ NGƠI VÀI NGÀY!”

“TÔI KHÔNG YẾU ĐUỐI NHƯ VẬY ĐÂU.” NÓI RỒI ANH HƯỚNG TẦM MẮT RA PHÍA NGOÀI CỬA, NƠI CÔ GÁI CÓ LÀN DA NÂU NHẠT ĐANG ĐỨNG...ti3u+_+ha0... Dđ lE+quYd0n.c0m

Ngụy Đồng đi giữa đêm đông rét buốt, cái lạnh khiến đôi má cô ửng hồng, còn làn môi thì tái nhợt, thấy anh đang nhìn mình, đôi mắt cô khẽ chớp, nụ cười tinh nghịch để lộ hàm răng trắng như tuyết, “LẶNG TỔNG! ANH LẠI BỊ THƯƠNG RỒI!”

Lục Lộ trừng mắt. Sếp bị thương, cô ta vui mừng cái gì chứ!

“CHỈ BỊ THƯƠNG NHẹ THÔI. KHÔNG PHẢI TÔI ĐÃ CHO CÔ NGHỈ PHÉP SAO?” Tuy đang nói chuyện với Ngụy Đồng, nhưng ánh mắt anh lại hướng về phía Lục Lộ đang đứng kế bên. Anh vốn không định cho cô biết chuyện anh nhập viện. Thấy sếp có vẻ không vui, Lục Lộ liền lập tức viện cớ rời khỏi phòng bệnh.

Ngụy Đồng đóng cửa, cởi áo khoác treo lên móc áo, “LẦN NÀY NẾU CÓ TÔI Ở ĐÂY, CÓ LẼ LẶNG TỔNG ANH ĐÃ KHÔNG BỊ THƯƠNG.” Tuy cuộc nói chuyện lần trước không mấy vui vẻ, nhưng bây giờ dù gì thì cô cũng đã đính hôn

với Lăng Lạc An. Nói cho cùng anh cũng là chú của Lăng Lạc An, nếu sau này cô thật sự kết hôn với Lăng Lạc An, ..lê.. thì anh cũng sẽ trở thành chú của cô. Nghĩ vậy, bây giờ tốt nhất cô vẫn nên tạo quan hệ tốt với anh thì hơn.

“Lần này cho dù có cô cũng vô dụng thôi.” Tình hình lúc đó vô cùng nguy cấp, một tấm bê tông cực lớn đổ sập xuống, cho dù thân thủ của cô có giỏi tới mức nào, cũng hoàn toàn không thể chống đỡ nổi mà không bị xây xát gì. “Lục Lộ không nói cho cô biết, hai vệ sĩ kia cũng bị thương sao?”

“Thân thủ của họ hoàn toàn không bằng tôi.” Điểm này thì tuyệt đối không có gì phải nghi ngờ. Thấy anh phải ngừng lại vì cánh tay phải bị thương, cô không chịu được tiến tới đỡ lấy chiếc máy tính, “Lăng tổng, anh muốn xem gì, tôi mở giúp anh.”

Nguy Đồng ngồi xuống bên cạnh anh, khoảng cách rất gần, thậm chí anh có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoang trên cơ thể cô. Khuôn mặt cô trong sáng thuần khiết, chiếc mũi dọc dừa nhỏ nhắn, đôi môi căng mọng khê mở, để lộ hàm răng trắng như tuyết. Có lẽ cảm thấy môi hơi khô, nên cô bất giác liếm nhẹ lên môi, chiếc lưỡi nhỏ mềm mại xuất hiện, đánh thức phần kí ức trong anh năm nào.

Chiếc lưỡi mềm mại của cô gái, nửa như rụt rè sợ hãi, lại có phần mạnh bạo len vào trong miệng anh, hiểu kỳ do thám từng chút một. Khi chạm phải lưỡi của anh, chiếc lưỡi nhỏ kia vội vàng rụt lại, rồi ngay lập tức quay trở lại. Cứ như vậy không biết bao nhiêu lần, chiếc lưỡi kia như ngọn lửa, từ từ thiêu đốt anh, khi cô đang thích thú trong trò chơi với chiếc lưỡi nhỏ của mình, thì bất ngờ bị nụ hôn của anh khóa chặt.

Cô có chút bất ngờ sợ hãi, khẽ rên lên một tiếng, nhưng rồi lại nhanh chóng chìm đắm trong anh.

...

“Lăng tổng?”

Ánh mắt xa xăm trở về với thực tại, anh khẽ chớp mắt, cười lạnh nhạt như một thói quen, “Tay”. Khi cô còn chưa hiểu gì, thì anh đã nắm lấy bàn tay cô, đặt lên bàn phím.

“Tối nay tôi phải xem hết số tài liệu này.” Tay cô rất nhỏ, ngón tay cũng thật mềm. Nhưng nếu chỉ nắm tay thôi, thì không thể tưởng tượng nổi, khi nắm ngón tay kia siết chặt lại, sẽ tạo ra uy lực lớn thế nào.

“Vâng, tôi biết rồi.” Ngón tay anh lạnh lạnh, những ngón tay thon dài nắm trọn bàn tay Nguy Đồng. Cô đợi một lát, không thấy anh buông tay, trong lòng cảm thấy có gì đó là lạ, đang định không nói gì mà từ từ rút tay ra, thì bàn tay kia bỗng siết lại, giữ chặt lấy bàn tay cô. Không biết làm thế nào, cô lên tiếng, “Lăng tổng, có phải anh thấy lạnh không?” Căn phòng bật điều hòa, nhưng dù gì anh cũng là bệnh nhân, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh cũng có phần hơi lạnh.

“Không.” Anh vẫn hướng mắt vào màn hình máy tính, dưới hàng lông mày thanh tú phẳng phất sự dịu dàng ảm áp.

“Vậy anh...”

Nguy Đồng còn chưa nói hết câu, thì đã bị anh cắt ngang, “Xin hãy giữ yên lặng!”

“...” Thôi vậy, người đàn ông này tính tình khó đoán, anh ta thích nắm thì cứ để anh ta nắm, dù gì thì nắm tay một lát cũng không chết.

Ngày thứ hai, khi Lục Lộ mang bữa sáng tới, Nguy Đồng vừa chớp mắt không bao lâu. Cảnh tượng trước mắt khiến Lục Lộ giật mình.

Trên chiếc sofa, sếp của anh đang ngồi gọn một góc, chiếc máy tính đặt trên ghế, tay trái anh lướt chậm trên bàn phím, còn tay phải bị thương lại đang ôm lấy người con gái nằm phía dưới. Nguy Đồng nằm ngang, gần như chiếm toàn bộ chiếc sofa, cô gối đầu trên đùi anh, ngủ thật ngon lành.

Tiếng “sếp” còn chưa kịp cất lên, Lăng Thái đã theo trực giác ngẩng đầu, ra hiệu cho anh đừng lên tiếng. Lục Lộ gật gật đầu, nhẹ nhàng đặt đồ ăn sáng xuống một bên, rồi từ từ tiến tới trước mặt Lăng Thái, giọng nhỏ nhẹ hết mức, “Sếp, đã điều tra rõ rồi, những người gây chuyện đều là dân từ nơi khác tới vùng này, không có nghề nghiệp ổn định, thường ngày hay làm những việc như bắt gà, trộm chó. Lần này rõ ràng là

nhận tiền làm việc theo sự chỉ thị của người khác,...qUý.. gia đình bị vướng vào vụ này cũng có chút tiếng tăm ở Nam Uyển, còn có người quen làm việc trong đài truyền hình, xem ra muốn không làm lớn chuyện là điều không thể!” Nói xong, anh thở dài một tiếng, “Sếp, tôi còn tưởng anh ta đã thật sự dừng tay, thật không ngờ...”

Lăng Thái nhếch môi cười nhạt, đáy mắt sâu thẳm thẳm, “Anh đã quá coi thường cậu ta rồi. Những thứ tôi dặn anh đã chuẩn bị xong cả chưa?” Cô gái đang ngủ trên đùi anh khẽ trở mình, thiếu chút nữa thì rơi khỏi chiếc sofa. Anh vội vàng giữ chặt cô, hàng lông mày nhíu lại, gương mặt anh cau có.

“Vâng, đều xong cả rồi!” Thấy bộ dạng cố chịu đau của Lăng Thái, Lục Lộ vội tiến lên một bước, “Sếp, để cô đưa cô ấy lại giường nằm”. Lục Lộ vừa khẽ chạm vào áo Ngụy Đồng thì đã bị Lăng Thái ngăn lại. “Không cần, để tôi.” Anh gấp máy tính, cẩn thận, nhẹ nhàng bế cô lên.

Khi Ngụy Đồng tỉnh lại, trong phòng không có ai, cô nằm một mình trên giường giống như bệnh nhân. Trên bàn có đặt một phần ăn sáng, gồm một ly cà phê trong túi giữ ấm và một chiếc sandwich cá ngừ.

Có vẻ như là để lại cho cô, nhưng cô đoán chắc đây là phần ăn sáng của Lăng Thái. Chỉ có một chiếc sandwich vào bụng, thật chẳng thấm vào đâu, cô vẫn còn đói nên đành ra ngoài kiếm gì đó ăn.

Vừa vào tới thang máy, tiếng một người đàn ông hét lớn: “Đợi đã!”, rồi nhanh chân chạy lại phía thang máy.

“Cám ơn!” Đối phương rất khách sáo. Ngụy Đồng nhìn người đó một lát, anh khoác trên mình chiếc áo Bluse trắng, đầu tóc chải chuốt vô cùng gọn gàng, có lẽ là bác sĩ ở đây. Cô nhìn anh ta, anh ta cũng nhìn cô. Ngụy Đồng có một cảm giác rất lạ. Cảm giác này chỉ biến mất khi thang máy xuống tới tầng một, cô đang chuẩn bị bước ra khỏi thang máy thì người đàn ông kia bỗng gọi tên cô: “Ngụy Đồng!”

“Ồ...” Thì ra đúng là họ quen nhau thật, chẳng trách cô lại có cảm giác quen thuộc như vậy. Chỉ là nhất thời không nhận ra là ai.

Thấy cô vẫn còn đang nghi ngờ, đối phương cười nói, “Tiểu Đồng Đồng, mới năm năm không gặp, cô thật sự đã quên tôi rồi sao?”

Tiểu Đồng Đồng... Ngụy Đồng chau môi, cách gọi nổi da gà đó, cũng chỉ có một mình anh ta mới gọi nổi....ti3u+_ha0... Dđ lE+quYd0n.c0m

Mười phút sau, hai người tới ngồi tại một nhà hàng nhỏ đối diện bệnh viện. Ngụy Đồng vẫn không ngừng quan sát anh, chẳng trách cô không nhận ra. Cậu ấm với mái tóc ngang vai, suốt ngày lêu lổng nơi những cửa hàng điện tử và các quán bar ngày nào, nay đã trở thành bác sĩ của một bệnh viện lớn, quả thực là một kỳ tích.

Năm xưa Trần Úc là khách quen của con phố đó, có lúc còn kiêm luôn chân chạy bàn, nghe nói anh ta không phải người bản địa, có thói quen lui tới một mình. Hai người họ hơn kém nhau vài tuổi, hoàn cảnh gia đình lại không giống nhau, ..đỒn.. theo lẽ thường thì không thể nào trở thành bạn bè thân thiết được. Nhưng quãng thời gian đó cô cũng thường lui tới con phố đó thư giãn, lâu dần thành thân nhau.

Sau khi xảy ra sự cố đêm hôm đó, cô cũng từng quay trở lại con phố đó để tìm nhân vật nam chính, nhưng không hề gặp lại Trần Úc, nghe người khác nói lại, hình như anh đã bị người nhà bắt về rồi.

Hôm nay gặp lại, mới biết năm xưa cha anh ta đã đích thân tới thành phố Z tìm, trực tiếp đóng gói thu dọn hành lý rồi tống anh ta sang nước ngoài du học. Không ngờ mới học hành thành tài, về nước chưa được một năm thì đã gặp lại cô rồi.

Đất khách quê người gặp lại bạn cũ, tất nhiên có rất nhiều điều để nói, hai người nói chuyện quên mất thời gian, cho đến khi Lăng Thái gọi điện tới.

“Tôi đang ở nhà hàng đối diện bệnh viện, anh muốn về ngay bây giờ sao?... Bằng lái xe? Tôi có, nhưng từ hồi thi bằng lái tới giờ, chưa từng lái xe, bây giờ hầu như là quên hết rồi.” Ngụy Đồng cố thuyết phục đối phương, nhưng không có hiệu quả.

“Bây giờ tôi đang đi qua trước cửa nhà hàng đó, cô ra ngoài lấy chìa khóa xe, tôi đỗ xe ở bãi để xe dưới tầng hầm, mười phút sau tới cửa sau bệnh viện đợi tôi.” Đối phương lạnh lùng hạ lệnh.

Nguy Đồng nói Trần Úc đợi một lát, rồi lao như bay ra ngoài cửa, có chiếc xe taxi đỗ bên đường, tấp kính phía cửa sau từ từ hạ xuống, gương mặt người đàn ông đẹp như tượng thần xuất hiện. Cả đêm qua anh không ngủ, nhưng thần sắc vẫn vô cùng tỉnh táo. Có thể trở về thành phố Z, có lẽ mọi chuyện đã được giải quyết xong.

Nguy Đồng đón lấy chiếc chìa khóa xe, quay lại nhà hàng định chào tạm biệt Trần Úc. Chưa kịp lên tiếng, đối phương đã nhìn chằm chằm vào cô với một ánh mắt vô cùng khâm phục, “Cô thật sự đã hạ gục được anh ta rồi! Tiểu Đồng Đồng, trước kia đúng là tôi đã xem thường cô!”

Nguy Đồng ngẩn người hỏi, “Anh nói gì vậy?”

“Nói anh ta đó!” Trần Úc hất hàm, nhìn về phía chiếc xe bên ngoài cửa kính, “Người đàn ông đẹp trai vừa rồi đó! Năm xưa anh ta xuất hiện ở hộp đêm, không phải chúng ta đã cá cược xem cô có thể nói chuyện với anh ta nổi mười phút hay không còn gì...”

15. Chương 15: Cục Diện Bể Tắc

Tuy năm năm đã trôi qua, nhưng đối với Trần Úc, chuyện đó như vừa mới xảy ra ngày hôm qua. Những nơi như hộp đêm, rất ít khi xuất hiện mẫu đàn ông có khí chất cao quý như vậy. Thông thường đàn ông tới nơi này, không phải vì muốn tìm phụ nữ thì cũng là tìm đàn ông. Nhưng anh ta lại ngồi đó một mình, vắng trán rộng, gương mặt ôn nhu, thần thái lại lạnh lùng kiêu ngạo.

Dáng dấp ấy tỏa ra khí chất cao quý thoát tục, khác hẳn người thường.

Tới khi cô gái thứ n tiếp cận anh ta thất bại, Trần Úc và Nguy Đồng đã cá cược với nhau, còn cá điều gì thì bản thân Trần Úc cũng không nhớ nữa, chỉ có một thứ vẫn mãi hằn sâu trong ký ức anh, đó là khuôn mặt đẹp hơn tranh vẽ của người đàn ông đang cô độc ngồi kia.

Lúc đó Nguy Đồng cũng đã say mềm, chưa nói được đến câu thứ hai thì đã đổ người về phía anh. Rồi chẳng hiểu tại sao, hai người bắt đầu nói chuyện thật, sau đó khách đến rất đông, Trần Úc nhất thời không chú ý, khi quay đầu lại, thì đã không thấy hai người kia đâu nữa. Khi đó Trần Úc cũng không thể ngờ, đây là đêm cuối cùng anh ở lại quán rượu này....

Khi dòng hồi tưởng trở về với thực tại, Trần Úc phát hiện, bên cạnh mình, Nguy Đồng đứng như hóa đá, “Cô không sao chứ?”

Nguy Đồng phải mất nửa ngày mới thốt lên thành tiếng, “Ý anh là, người đàn ông trên chiếc xe vừa rồi kia... là người đã nói chuyện với tôi trong quán rượu năm năm trước? Anh chắc chắn là anh không nhìn nhầm chứ?”

“Nhìn nhầm? Xí! Trần Úc này là ai chứ? Hơn nữa kiểu đàn ông như vậy, chỉ cần gặp một lần, là cả đời không thể nào quên được, cô nghĩ ai sinh ra cũng có điểm phúc mang khuôn mặt đó sao?...”

Trần Úc còn đang lẩm bẩm, thì Nguy Đồng đã lao vụt đi.

Nguy Đồng chạy thục mạng tới cổng lớn bệnh viện, trong đầu cô trống rỗng, bộ não dường như ngừng hoạt động, chỉ có tay chân cô đang tự chạy đi mà thôi, ánh mắt không ngừng đảo khắp nơi tìm kiếm.

Cuối cùng, cô cũng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trong đại sảnh bệnh viện. Người đó đang chờ thang máy, cúi đầu từ tốn nói điều gì đó với Lục Lộ, thần thái thanh đạm, ôn hòa, nhưng khí chất cao quý hơn người vẫn không thể nào lẫn đi đâu được.

Lục Lộ hoảng hốt khi thấy người con gái phía trước đang xồng xộc lao tới, còn chưa kịp nói tiếng nào thì Lục Lộ đã bị cô gạt qua một bên. Ngụy Đồng giữ chặt Lăng Thái, đẩy anh vào trong thang máy, hung dữ đuổi tất cả người bên trong ra ngoài.

Cô ấn bừa một nút nào đó để thang máy đi lên, quay sang trừng mắt nhìn anh, “Anh nói đi, có phải năm năm trước anh đã từng đến quán bar Độ Ngạn ở khu phố cũ không?”

Sâu thẳm trong đôi mắt người đàn ông trước mặt Ngụy Đồng,... hai nhãn đồng đen đến mê hoặc tựa như mặt nước hồ đồng không nhìn thấy đáy, đôi mắt ấy đang nhìn chăm chú bao phủ lấy cô, như một chiếc khóa vô hình giữ chặt cô lại. Không chịu nổi sự im lặng đến bế tắc này, cô bóp chặt vai anh.

“Chết tiệt, rốt cuộc anh có tới đó không?” Ngụy Đồng như muốn phát điên.

“Cô biết cả rồi sao?” Sắc mặt Lăng Thái vẫn bình tĩnh như vậy, chỉ có đôi mắt sâu thẳm mê hoặc kia, dường như đang gợn sóng.

Câu hỏi đó khiến tia hi vọng nhỏ nhoi cuối cùng trong lòng Ngụy Đồng cũng vụt tắt. Cô cúi đầu thở hắt ra, ôm đầu khụy chân xuống đất, “Thì ra đúng thật là anh... Thì ra anh đã biết từ lâu... Khoan đã!” Cô đột nhiên đứng bật dậy, siết chặt cà vạt của anh, “Sao anh có thể biết được? Đồ chết tiệt này, anh biết từ bao giờ?”

“Lần ở Hồng Kông.” Từ khi anh kéo tay cô khỏi chiếc cà vạt của mình, bàn tay anh vẫn nắm chặt tay cô, thật chặt, lửa giận bùng bùng trong lòng khiến cô không chú ý tới điều này.

“Vậy không phải cũng đã ba bốn tháng rồi sao? Từ lúc đó anh đã biết rồi, tại sao không nói với tôi?” Ngụy Đồng như kẻ ngốc không hề hay biết gì, mới đính hôn với Lăng Lạc An, bây giờ phát hiện mình có tình một đêm với chủ của anh ta. Đừng nói là Lăng Lạc An sau khi biết chuyện này sẽ nổi điên thế nào, mà ngay cả bản thân cô, cũng chưa phóng khoáng đến mức trẻ không tha già không thương như vậy.

Cánh cửa thang máy mở rồi lại đóng, anh bấm cho thang máy chạy xuống, sau khi tới nơi, anh kéo cô gái còn đang đứng ngẩn ngơ trong đó ra ngoài.

“Đợi đã.” Giọng nói Ngụy Đồng vang lên từ phía sau, anh không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía phòng bệnh của mình.

“Tôi bảo anh đứng lại đó! Tôi muốn anh nói cho rõ ràng, tại sao sớm đã biết chuyện mà không nói cho tôi? Còn mở to mắt nhìn tôi đính hôn với Lăng Lạc An? Hay là anh cảm thấy như vậy rất thú vị?”

Ngụy Đồng nói nhiều như vậy, nhưng không hề thấy Lăng Thái dừng bước. Anh là một người đàn ông trưởng thành, chứng chắc, lại có gia thế và địa vị mà người bình thường không thể nào với tới, thậm chí nếu anh nói những lời như cuộc tình một đêm đều là do cả hai tự nguyện, không ai phải chịu trách nhiệm với ai, thì cô cũng có thể hiểu được. Nhưng vấn đề là, trước tình hình hiện nay, tại sao anh vẫn có thể bình tĩnh đến lạnh lùng như vậy?...

Không lẽ trong mắt anh, vị khách qua đường như cô chỉ là trò tiêu khiển một đêm không hề có chút ý nghĩa gì? Dùng xong rồi thì lập tức vứt bỏ, lập tức lãng quên, cho dù có gặp lại cô cũng không cần thiết phải nhắc tới chuyện đó?

Thái độ của anh khiến lửa giận trong lòng cô càng bốc lên ngàn ngạt, cô dồn hết sức vào cánh tay, giữ chặt lấy anh, “Lăng Thái! Đồ chết tiệt nhà anh mau đứng lại cho tôi! Tôi muốn anh nói cho rõ ràng!...”

Người đàn ông trước mặt cô bỗng khựng lại, ngoảnh đầu nhìn cô, ánh mắt anh sâu thẳm thẳm, không thể nào đoán được ý nghĩ bên trong. Hai cánh tay to lớn giữ chặt vai cô, đôi môi người đàn ông trước mặt ép xuống, lạnh lạnh, nhưng mềm mại không ngờ.

Ngụy Đồng sống người, toàn thân tê cứng.

Hơi thở của anh thơm mát nồng nàn, thuần túy trong suốt, hoàn toàn không giống với Lăng Lạc An.

Trái ngược với sự đột ngột có chút sợ hãi lúc đầu, anh hôn cô thật nhẹ nhàng, nhẹ như hạt sương mai, dịu dàng, đắm say. Nếu không phải ở một tình huống trở trêu như bây giờ, nếu không phải là nụ hôn của anh và cô, thì Ngụy Đồng còn nghĩ rằng, đây là nụ hôn ngọt ngào nhất của một cặp tình nhân.

Nguy Đồng sững người, mắt tròn xoe nhìn khuôn mặt đẹp tuyệt gần trong gang tấc, đôi tay cứng đờ đang muốn đẩy anh ra, thì anh đã buông cô ra trước.

“Bây giờ, đã bình tĩnh lại chưa?” Khoảng cách rất gần khiến Nguy Đồng có thể nhìn anh rõ hơn. Đôi môi anh khẽ động, hơi thở vẫn nồng ấm,..qu Y.. trên môi anh vẫn còn vương hơi ấm của cô. Nhưng ánh mắt nhìn cô lại lạnh lùng, điềm nhiên đến vậy, cứ như người đàn ông hôn cô vừa rồi không phải là anh.

Những ngón tay thon dài khẽ lướt qua khuôn mặt cô, chỉnh lại vài sợi tóc buông xuống, vuốt nhẹ mái tóc dài màu nâu mềm mại như dải lụa, “Nếu đã bình tĩnh rồi, chúng ta nói chuyện.”

Thành phố Z.

Trong căn phòng ăn khép kín tại một nhà hàng sang trọng, một người đứng khom lưng, cung kính đem những tin nóng hổi nhất vừa nhận được từ thành phố S báo cáo lại cho cậu chủ của mình. Sau cùng, người đó dừng lại một lát, do dự không biết có nên nói nốt chuyện đó cho cậu chủ nghe hay không.

“Có chuyện gì thì mau nói, tôi ghét nhất là kiểu úp úp mở mở!” Ánh sáng từ chiếc đèn nhỏ không đủ chiếu sáng cả căn phòng, trên chiếc ghế sô-pha, chàng trai gương mặt thanh tú, mỉm cười tự mãn xoay xoay ly rượu vang trong tay mình. Dung dịch màu hồng đậm lắc lư trong chiếc ly thủy tinh trong suốt, phản chiếu đôi mắt đào hoa phảng phất nét buồn man mác của người đối diện. Người đó có thể dễ dàng giải quyết vấn đề đó một cách gọn gàng, thực sự khiến anh không thể nào vui nổi.

“Là... chuyện liên quan đến cô Nguy Đồng.” Tên trợ thủ cúi đầu, rốt cuộc cũng đã nói ra tất cả những chuyện thám tử quan sát được ở bệnh viện.

Một sự yên lặng kéo dài, dài tới nỗi tên thuộc hạ kia nghĩ rằng cậu chủ không nghe rõ lời báo cáo của mình. Đột nhiên, một tiếng đổ vỡ vang lên xé tan sự yên lặng của căn phòng. Ly rượu rơi xuống đất, vỡ tan. Tên thủ hạ khẽ ngẩng đầu, phát hiện sắc mặt của cậu chủ còn khó coi hơn trong tưởng tượng của hắn rất nhiều.

“Nói lại một lần nữa, hai người họ đã quen nhau như thế nào?”

“Là... là tình một đêm... năm năm về trước...” Tuy tên thuộc hạ không thể nghe rõ cuộc nói chuyện của họ đến thế, nhưng vì thái độ quá khó hiểu của hai người, nên hắn đã đi sâu điều tra. Kết quả là điều tra đến tận chỗ Trần Úc, và biết được mọi chuyện từ miệng của anh.

Tên thuộc hạ khẽ liếc nhìn người đàn ông với đôi mắt u tối lạnh lẽo đang ngồi trên chiếc sô-pha, sợ hãi không dám thở mạnh.

Hắn chưa từng thấy cậu chủ của mình có nét biểu cảm như vậy, chẳng qua cũng chỉ là một đứa con gái thôi mà. Theo hắn được biết thì cậu chủ chưa bao giờ thật lòng với bất kỳ một cô gái nào. Cũng vì hắn biết được điều này, nên mới dám báo cáo toàn bộ chuyện đó. Nếu sớm biết cậu chủ thật sự để tâm tới cô gái kia, thì hắn sẽ kín miệng như bưng, đánh chết cũng không nói ra nửa lời.

Lăng Lạc An với tay, lấy một chiếc ly khác, tự rót ỉnh một ly rượu vang thượng hạng, “Vậy bây giờ hai người họ đang ở đâu?”

“Họ đang trên đường về, theo dự tính thì có lẽ cũng sắp tới nơi rồi. Là... cô Nguy Đồng lái xe, trợ lý của Lăng Thái phụ trách đánh lạc hướng...”

“Được rồi!” Anh giữ chặt ly rượu, quai hàm như đang co cứng.

Tên thuộc hạ không dám nán lại lâu, cung kính cúi chào, nhanh chóng bước ra khỏi căn phòng.

Xe chạy khá chậm, trên cả quãng đường Nguy Đồng không nói câu nào, người đàn ông ngồi trên ghế lái phụ cũng trầm mặc không kém, hình như anh đang muốn dành cho cô một không gian riêng để tự mình suy nghĩ.

Trưa nay tại phòng bệnh, chỉ sau một câu nói của anh, cơn thịnh nộ của cô đã tan biến như chưa từng tồn tại.

“Chuyện này nếu nói ra thì cô nghĩ có ích lợi gì? Với cô, với tôi, hay là với cả Lăng Lạc An? Không phải cô không biết quan hệ giữa tôi và Lăng Lạc An, cũng thừa hiểu hậu quả của chuyện này đối với quan hệ hai người. Tôi không ngần ngại làm những chuyện bất chấp thủ đoạn, nhưng cô thì khác.”

Anh ngồi trên sô-pha, đôi chân thon dài bắt chéo, hai hàng lông mày nhíu lại, thần sắc lạnh nhạt. Khóe môi khẽ cong lên, nửa cười nửa như không, đôi mắt đen lạnh lùng, sâu thẳm, tại nơi thâm sâu nhất tựa như đang chứa đựng điều gì đó mà cô không thể nhìn thấu được.

“Mối quan hệ giữa người với người, một khi đã thay đổi thì rất khó khôi phục lại như lúc ban đầu, tôi không muốn cô phải hối hận.” Ánh mắt anh bao trùm lấy cô, một phản ứng dù là nhỏ nhất của cô, cũng không lọt qua được mắt anh.

“Vậy ý của anh là, chuyện này đối với anh không có chút ý nghĩa nào sao?” Vì vậy, sau đêm đó mới không từ mà biệt rồi mất tích luôn?... Trong lòng cô lửa giận lại dâng trào, nếu anh dám nói “phải” thì cô sẽ lập tức đánh anh một trận, mặc kệ anh có phải là sếp của cô hay không?

“Ý nghĩa phải là từ cả hai phía, được xây dựng trên lập trường của cả tôi và cô.” Ánh mắt đang bao trùm cô nhẹ nhàng di chuyển, dừng lại nơi ánh nắng đang soi thẳng vào căn phòng qua khe cửa sổ. “Nếu chỉ từ phía một mình tôi, thì không thể có ý nghĩa gì được. Đợi tới một ngày, cô muốn nó thực sự có ý nghĩa, thì hãy tới hỏi tôi.”

Cuộc nói chuyện kết thúc ở đó, sự tức giận trong lòng Ngụy Đồng không còn nữa, nhưng sự việc vẫn chỉ là một mớ hỗn độn....

Nhân vật nam chính trong chuyện tình một đêm của Ngụy Đồng năm năm về trước, thật sự vượt xa tầm tưởng tượng của cô, là cô của năm năm trước quá tài giỏi, hay cô của năm năm sau quá kém cỏi đây? Năm năm trước cô chỉ dùng một đêm đã chinh phục được cơ thể của người đàn ông này, nhưng năm năm sau, bất kể cô làm thế nào cũng không thắng nổi miệng lưỡi sắc bén và cái đầu quá tỉnh của anh.

16. Chương 16: Sự Thay Đổi Khác Thường Của Lăng Thiếu Gia

Sau nhiều suy nghĩ, Ngụy Đồng cuối cùng cũng rút ra được kết luận, Lăng Thái quả thực rất đáng sợ.

Anh rất sâu sắc, rất cơ trí, rất ung dung nhưng cũng rất thành thực, trước mặt anh, cô như một cô gái nhỏ ngốc nghếch, hoàn toàn không có bất kỳ sức uy hiếp nào. Đến quả đấm của cô cũng giống như thứ đạo cụ không lý trí mà thanh niên trẻ thường ỷ vào.

Qua hai giờ đi xe, cuối cùng Ngụy Đồng cũng nghĩ thông suốt: người đàn ông như vậy, có thể tránh thì tránh, tuyệt đối không thể giao đầu chính diện, nếu không ngay cả chết như thế nào cũng sẽ không thể biết được.

Chuyện năm đó dù sao đã qua rồi, hãy dứt khoát để nó vĩnh viễn qua đi, anh không nhắc đến, cô cũng không nhắc đến, cứ như vậy mà quên đi thì tốt.

Cô làm theo lời anh dặn, trực tiếp đưa anh trở về “Thanh Phong Vọng Sơn”.

“Cô lái xe về, ngày mai đúng giờ tới đón tôi, mấy ngày nay cô tạm thời làm lái xe.”

“Lăng tổng, chiếc xe xa hoa như vậy, tôi sợ đỗ ở chỗ tôi sẽ bị người ta đập.” Ngữ điệu Ngụy Đồng lạnh nhạt.

Tầm nhìn của Lăng Thái dừng ở phía cô một lúc, sau đó nhẹ nhàng cười nhạt, “Vậy, xe đỗ ở đây, cô cũng ở lại đây, thế nào?”

“Anh có ý gì?” Con người nóng nảy rốt cuộc nhịn không được, lại xì lông lên.

“Cô thấy tôi có ý gì?” Anh tháo dây an toàn ra, cúi người tới gần cô. Hơi thở nam tính ào tới, đôi môi mỏng gần ngay trước mắt, Ngụy Đồng luống cuống, dính chặt vào ghế ngồi, ngậm chặt miệng lại.

Anh cười nhẹ, tay lướt qua ghế, lấy chiếc laptop ở đằng sau, đẩy cửa xe trước, chậm rãi nói, “Lái về đi, ngày mai đừng đến muộn. Nếu quả thật bị đập, tôi cũng không bắt cô đền đâu.”...

Nhìn bóng dáng nho nhã cao lớn của người đàn ông đó đi vào tòa nhà, Ngụy Đồng phát tiết đập đầu khắp nơi.

Anh, anh ta dùng ngôn ngữ trêu chọc cô, trêu chọc cô, trêu chọc cô!

Thật muốn đánh anh ta, thật muốn đánh, thật muốn đánh anh ta... Nhưng tại sao cô lại không dám, tại sao, tại sao, tại sao? Cô vô cùng bức tức.

Buổi trưa Lục Lộ về đến công ty, phát hiện vệ sĩ kiêm lái xe Ngụy Đồng mang về mặt rất khó coi.

Tuy không biết giữa cô và sếp đã xảy ra chuyện gì, nhưng chuyện cô vô lễ với anh hôm qua là sự thật, anh đặt giấy tờ xuống, với thái độ là trợ lý vừa dạy dỗ hai câu, cô gái vốn cuộn tròn trên sô-pha giả chết đột nhiên đứng bật dậy.

Ngụy Đồng lấy lon nước Vương Lão Cát trên bàn trà, mở ra uống một hơi cạn sạch, sau đó cầm chiếc lon không giơ lên trước mặt anh. Cô chỉ dùng lực một tay,...lê.. chiếc lon cứng kia kêu răng rắc rồi bẹp dần. Khoảnh khắc ấy, Lục Lộ cảm thấy tim mình cũng đang bị bóp bẹp dần giống chiếc lon kia.

Không phải lon Coca bằng nhôm, mà là lon Vương Lão Cát bằng sắt.

Cô gái này thật đáng sợ!

Cô gái đáng sợ kia thị uy xong, lại ôm chiếc điện thoại ngã xuống sô-pha.

Từ sáng đến giờ, cô chỉ suy nghĩ một vấn đề: rốt cuộc có gọi cho Lăng Lạc An không?

Chuyện này tới quá đột ngột, tuy rằng cô muốn nó vĩnh viễn qua đi, hoàn toàn quên lãng. Nhưng cô là người không giỏi che giấu, trong lòng có chuyện, nhất định sẽ bị Lăng Lạc An nhìn ra. Đến lúc đó anh hỏi, cô làm sao có thể giả vờ như không có chuyện gì tiếp tục ăn cơm hẹn hò với anh?

Ngụy Đồng từng nghĩ sẽ chủ động nói rõ chuyện này cho anh, nhưng vừa nghĩ đến thân phận của nam chính, cách nghĩ ấy liền tự động tan biến.

Cô sao có thể mở miệng được đây?

Người đó là chú của anh!

Nghĩ đến đây, cô gái co ro trên sô-pha không nhận được rên lên khe khẽ. Cô vút điện thoại, che mắt, vùi cả người vào trong sô-pha.

Trên đời này sao lại có chuyện trùng hợp như thế? Xấu hổ quá, bức tức quá, thật muốn tìm một người đánh một trận cho hả giận.

Trợ lý Lục Lộ đứng trong phòng, đột nhiên không khỏi rung mình một cái...

Ngụy Đồng ảm đạm như vậy đến hết giờ làm, cô theo Lăng Thái vào thang máy, thang máy dừng ở tầng hai tám, Lăng Lạc An bước vào.

“Hi!” Hôm nay anh mặc một chiếc măng tô ngắn màu xám ôm sát, ống quần thẳng, càng làm tôn lên dáng của anh, chân dài, eo gầy, đẹp trai vô cùng.

Anh bước vào, một mùi nước hoa hấp dẫn quý phái lan tỏa khắp thang máy chật hẹp. Anh chào hỏi Lăng Thái, cặp mắt đào hoa mang đầy tình ý dừng trên người Ngụy Đồng, “Ngụy Ngụy, anh đợi điện thoại của em cả ngày nay, em xem đi, hôm qua về đến nhà cũng không biết gọi điện cho anh.”

“A...” Ngụy Đồng phát ra một đơn âm vẻ vô tội.

Lăng Lạc An cúi đầu cười, vừa nói vừa bá vai Ngụy Đồng, đặt tay lên mái tóc dài xinh đẹp, nghịch mái tóc cô, “Tình Ưu nói muốn mời em ăn cơm, có nhận lời không?”

“Tình Ưu? Không phải chứ...” Suy nghĩ bất an tạm thời bị cát tên này cắt đứt. Nếu cô nhớ không lầm,...quý.. cô em gái gặp đêm đính hôn của Lăng Lạc An có vẻ không thích cô. Bây giờ lại chủ động mời cô ăn cơm, chẳng lẽ là Hồng Môn Yên?

Một luồng khí nóng đặt lên trán Ngụy Đồng, tiếng hôn nhỏ nhưng nghe rất rõ trong thang máy. Cô che trán trừng mắt nhìn anh, thật sự là ngày càng quá đáng, có người ở đây còn dám tự tiện như vậy.

Ngụy Đồng định lùi lại, nhưng cánh tay trên vai lập tức giữ chặt hơn, độ mạnh của lực kéo vượt quá dự liệu của cô.

“Lăng tổng, chú cũng nghe rồi đấy, đêm nay hiem có dịp em gái tôi mở lời, không biết chú có nể mặt cho bạn gái tôi về sớm hơn một chút không?” Ánh mắt Lăng Lạc An dời về phía người còn lại trong thang máy, người đang quay lưng với hai người họ xoay đầu lại, anh còn cao hơn Lăng Lạc An một chút, đứng ở đó như vậy khiến người ta cảm thấy một áp lực vô hình. Tầm mắt của anh hướng từ bàn tay trên vai quét lên mặt Ngụy Đồng....

Một cái nhìn đơn giản nhưng lại khiến Ngụy Đồng có chút hoảng hốt vô cớ. Quả nhiên Lăng Thái nói không sai, chuyện này nói ra không hề tốt, loại xấu hổ này không phải ai cũng có thể chấp nhận được. Cô không thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra. Có trời chứng giám, mỗi lần anh nhìn cô như vậy, trong đầu cô lại tự động hiện ra hình ảnh bọn họ lăn lộn trên giường, óc tưởng tượng phong phú thật không phải chuyện tốt.

Cô muốn chết...

“Đây không phải lần đầu tiên cháu làm ảnh hưởng đến công việc của vệ sĩ.” Lăng Thái lạnh nhạt, “Cháu cũng biết trước giờ ta không thích không phân biệt được công tư.”

“Hết giờ làm rồi còn nghiêm chỉnh như vậy. Chú cũng có thể cùng đi, dù sao Tình Ưu cũng đã lâu không gặp người chú này.”

“Tình Ưu?” Lăng Thái nheo mắt như cười nhưng không phải cười, “Số lần ta gặp nó hình như không nhiều lắm.”

“Đừng phiền phức nữa, vết thương của Lăng tổng còn chưa khỏi. Như vậy đi, em đưa Lăng tổng về trước sau đó quay lại, dù sao đi về một chuyến thôi, sẽ không chậm trễ nhiều thời gian.” Nếu thật sự phải ở cùng hai người đàn ông này cả tối, cô sẽ càng mệt...

Nói xong, Ngụy Đồng chỉ cảm thấy bàn tay trên vai nắm chặt hơn, dường như muốn bóp chặt cô. Gương mặt tuần tú nở nụ cười mê hoặc, không biết tại sao cô có cảm giác nụ cười ấy không thật.

Lát sau, tay anh mới rời lỏng ra. Màu mắt nhìn cô dường như có chút lạnh, “Ngụy Ngụy, em thật là một nhân viên tốt.”

Hai tiếng sau Ngụy Đồng mới đến được câu lạc bộ mà Lăng Lạc An nói, đúng giờ tan tầm, đường tắc hơn nhiều so với cô tưởng tượng.

Lái chiếc Bentley của Lăng Thái, cô không dám chạy nhanh, chỉ có thể bò như rùa trên đường, Lăng Lạc An cũng không gọi điện giục cô.

Trong phòng ở câu lạc bộ, bữa tối chưa bắt đầu. Trên sô-pha, một cô gái tóc đen, mắt đen ngoan ngoãn tựa vào Lăng Lạc An, như một chú cún cưng rất vâng lời. Nghe Lăng Lạc An nói chuyện, thỉnh thoảng cô cười vài cái, hoặc là hờn dỗi đánh anh.

Nghe thấy tiếng Ngụy Đồng bước vào, đôi mắt đen của Lăng Tình Ưu hướng ra, nhìn chăm chú vài giây, sau đó cười dịu dàng. Khi đó Ngụy Đồng đang cởi chiếc áo lông dày, bên trong chỉ mặc một chiếc hoodie mỏng, cô luyện võ đã lâu, tố chất sức khỏe rất tốt, mùa đông chỉ mặc một cái trong một cái ngoài.

Chiếc áo hoodie mỏng khiến khuôn ngực tròn và vòng eo nhỏ nhắn lộ rõ, hết sức động lòng người, cô vuốt lại tóc, mái tóc xoăn màu nâu mềm mại buông xuống.

Vừa đi về phía sô-pha, Ngụy Đồng vừa cười nói “Thật xin lỗi”, ánh đèn thủy tinh chiếu lên gương mặt cô, ánh mắt Lăng Lạc An lập tức bị thu hút, giống như bị một thứ gì đó dính chặt vào, không rời ra được.

Ngụy Đồng không phải là loại phụ nữ mới nhìn đã khiến người khác cảm thấy vô cùng kiều diễm, mới đầu sẽ cảm thấy rất hung dữ,..dởn.. hoàn toàn không giống phụ nữ. Sau khi tìm hiểu sẽ phát hiện cô rất đáng yêu, đơn giản, hoàn toàn không giống những cô gái tâm tư cẩn trọng nghiêm túc bên cạnh anh.

Còn nụ cười của cô, cổ nhân từng nói “nụ cười nhẹ, tan sương khói”, anh cảm thấy chính là cảm giác đó. Cô không cần mở miệng, chỉ cần lẳng lặng nhìn ai đó cười, chỉ e trên đời này không có mấy người đàn ông bình thường có thể cự tuyệt.

Tình một đêm... Trong đầu anh lại hiện lên mấy chữ này, ngực bỗng trào lên sự không vui vượt qua sức anh tưởng tượng.

Thân thể, đôi môi của cô gái này từng bị người đó vuốt ve, hôn lên; ngay cả anh cũng chưa được đụng vào, bị một bộ phận của người đó xuyên qua. Lúc đó, cô ở dưới người đó rên rỉ thế nào, biểu cảm vui mừng hay là đau khổ?

Nhớ lại cảnh tượng hai người đứng chung trong thang máy, sự tức giận lại quay cuồng trong anh, có lẽ anh không nên tiếp tục với cô trong tình cục này.

Cô, còn cả người đó, hai người làm gì anh sẽ không để ý nữa, có lẽ như vậy mới đúng.

Nụ cười của Lăng Tĩnh Ưu sau khi phát hiện biểu cảm của Lăng Lạc An tắt dần, cô đẩy nhẹ anh, một tiếng “anh” còn chưa ra khỏi miệng, anh đã đứng lên.

Ngụy Đồng nhìn người đang bước tới trước mặt mình, bước chân dừng lại, mới tránh được va vào nhau.

Nhưng ngay sau đó, cả người cô bị anh ôm vào lòng. Cánh tay ôm rất chặt, cái ôm lại đường đột, cả mặt cô vui vào vai anh, thiếu chút nữa bị ngạt thở chết.

17. Chương 17: Em Gái

“Lăng Lạc An...” Ngụy Đồng hét lên trong sự vùng vẫy. Đối phương đột nhiên buông cô ra, sau đó lập tức dùng hai tay giữ chặt khuôn mặt cô, trao cho cô nụ hôn mãnh liệt. Chiếc lưỡi còn vương mùi khói thuốc xâm nhập vào trong miệng cô, nụ hôn khiến cô như ngạt thở, sau cùng thậm chí còn cắn vào môi cô một cái.

Ngụy Đồng vùng vẫy một hồi mới đẩy được anh ra, tên chết tiệt này bỗng khỏe như vậy từ khi nào không biết?...

“Lăng Lạc An! Bệnh cảm thú của anh lại phát tác rồi phải không? Tại sao lúc nào cũng như vậy, em gái anh còn đang nhìn kia kia...”

Cô còn chưa nói hết câu, thì hàm dưới đã bị anh giữ chặt, đôi mắt đào hoa đầy mê hoặc thường ngày đột nhiên tỏa ra cái nhìn thật lạnh lùng, nghiêm nghị, “Hãy nhớ, em là của anh! Là người phụ nữ của Lăng Lạc An này!”

Sau đó Ngụy Đồng đã nghĩ ra, vào những đêm trăng tròn, là lúc người sói biến hình, chuyện tương tự như vậy cô phải làm quen dần thì hơn...

Bữa cơm này thật sự không ra làm sao.

Trước bữa cơm Ngụy Đồng bị quấy rối, bên cạnh còn có một người ngồi xem kịch hay. Sau đó đang ăn dở đứng lên vào nhà vệ sinh, cô lại gặp phải kẻ “sờ ngực” mình trong đó!

Ngụy Đồng giật mình nhìn vào tấm gương trước mặt, ở đó hiện lên gương mặt không chút biểu cảm của cô gái đang sờ ngực cô từ phía sau.

Nguy Đồng sững người...

Cô ta đang làm gì vậy?

Lăng Tĩnh Ưu lạnh nhạt rút tay lại, lên tiếng nói với cô, “Cảm giác cũng không tệ.”

“...” Cô phải nói cảm ơn cô ta sao? Đúng là anh nào em nấy!

Sau đó đối phương nhoẻn miệng cười dịu dàng, nhưng giọng đầy châm chọc, “Chị Nguy, chị làm ở đâu vậy?”

“...” Nguy Đồng nhìn vào khuôn mặt dễ thương với nụ cười trong veo như nước mùa thu, nhưng theo trực giác của phụ nữ, cô nhận ra nụ cười đó không hề thánh thiện như vẻ bề ngoài. Cô nhìn đối phương mỉm cười, rút một tờ giấy vừa lau tay vừa trả lời, “Cảm ơn, cha mẹ tôi làm đó.”

“Thì ra cha mẹ chị mở thẩm mỹ viện à, vậy hôm nào tôi nhất định phải tới đó hỏi thăm mới được. Nhưng chị Nguy à, cho dù là nhà chị có làm tốt đến đâu, chị cũng phải thật cẩn thận. Tay anh tôi khỏe lắm đó, hàng giả thì vẫn là hàng giả thôi. Đừng để nhất thời sơ xuất, lại vỡ cái ”bùm“...”

Cô phẩy phẩy tay, quăng tờ giấy vào thùng rác, cười nhạt nhẽo, “Cô muốn gây sự phải không?”

“Chị à, con gái tức giận là nhanh già lắm đó!” Đôi mắt ngây thơ vô tội, chớp chớp trên người cô, giọng nói trong veo.

“Già sao?” Nguy Đồng nhìn vào gương, vuốt nhẹ gương mặt mịn màng không tì vết của mình, nhìn về phía Lăng Tĩnh Ưu, đá lông nheo, “Chị đây không gọi là già,..l3.. mà là trưởng thành. Ít nhất, những chỗ nên phát triển thì đều phát triển đầy đủ cả rồi!” Nói xong, cô nửa như vô tình phần như cố ý thoáng nhìn xuống ngực của Lăng Tĩnh Ưu. Đúng vậy, Lăng tiểu thư tuy kiêu sa kiêu diễm, có khuôn mặt thiên thần vạn người mê, đôi mắt đen láy, trong veo như đầm nước mùa thu. Nhưng chỉ đáng tiếc, vòng một của cô lại không hoàn hảo cho lắm.

”Em Lăng à, nếu em thật sự có nhu cầu về chuyện này, thì chị khuyên em nên bay sang Hàn Quốc, phẫu thuật ngực ở đó tốt hơn trong nước nhiều. Còn về chị đây, là hàng thật 100%! Nếu em thích, chị không ngại để em sờ thêm một lát nữa, nhưng em nên hiểu rằng, cho dù em có sờ bao lâu thì của em cũng không thể lớn như của chị được đâu. Con người mà, đâu có phải là Harry Potter, đúng không?”

Nhìn đôi môi Lăng Tĩnh Ưu đang từ từ mím chặt lại, Nguy Đồng thở hắt ra rồi quay người bỏ đi. Chỉ động khẩu không động thủ, hôm nay Lăng tiểu thư đúng là đã quá may mắn. Sớm đã nghe Hình Phong Phong nói nhà giàu lắm kẻ biến thái, vốn tưởng rằng chỉ một Lăng Lạc An, cộng thêm một Lăng Thái nữa là đủ đau đầu lắm rồi, không ngờ cả nhà toàn một lũ biến thái!

Nếu không phải vì nể mặt Lăng Lạc An... cô đã dùng đến nắm đấm rồi! Mấy cái chuyện tình cảm này thật là phiền phức, tên Lăng Lạc An đáng ghét!

Sau đó, từ nhà vệ sinh đi ra, Lăng tiểu thư vẫn nở trên môi nụ cười ngây thơ trong sáng, vẫn khuôn mặt đẹp như búp bê, nũng nịu nói gì đó với Lăng Lạc An, đồng thời không quên cười thân thiện với Nguy Đồng, diễn xuất đó thật xứng đáng đoạt giải Oscar.

Bữa cơm này diễn ra thật dài, Lăng Lạc An vốn định tiếp tục nói chuyện, nhưng Lăng Tĩnh Ưu nhỏ bé nói cô đột nhiên bị đau bụng, muốn về nhà.

“Không sao, anh đưa em ấy về đi, em đi xe đến đây.”

“Xe của Lăng Thái sao?” Lăng Lạc An cố tỏ ra không bận tâm. Thấy cô gật đầu, đầu đó nơi đáy mắt anh lại phảng phất sự suy tư.

Nguy Đồng vốn không hề biết, chiếc xe Bentley GT Speed đó, trước giờ đều chỉ có một mình Lăng Thái lái, đừng nói là lái xe ở công ty, mà ngay cả trợ lý rất mực trung thành với anh là Lục Lộ, cũng chưa từng được lái.

Lăng Tĩnh Ưu thất xong dây an toàn, phát hiện ra người ngồi sau tay lái - anh trai cô đang nhìn vào kính chiếu hậu không chớp mắt, không biết nhìn gì, ánh mắt như phảng phất một làn sương mỏng.

“Anh!” Cô gọi anh thật nhẹ. Ngữ điệu quá dỗi ngoan ngoãn lễ phép, khiến bất kỳ ai nghe cũng cảm thấy đáng yêu.

“Ừ, đi thôi.” Anh khởi động xe, từ từ lái xe ra khỏi bãi.

Trên đường đi, Lăng Tĩnh Ưu nũng nịu với anh, “Anh, về nhà anh cùng em xem phim được không?”

“Bụng em không đau nữa sao?”

“Người ta không phải bị đau bụng đâu...” Lăng Tĩnh Ưu ngượng ngùng nói, “Thật ra là người ta tới tháng, nhưng vừa rồi có chị Ngụy Đồng ở đó nên ngại không dám nói ra.” Cô nhìn vào khuôn mặt đẹp đang hướng tâm nhìn vào chiếc gương chiếu hậu, từ từ ngả đầu vào vai anh,...Q[u]ý.. “Anh, anh ngồi trên ghế sofa ôm em xem phim như trước kia được không, như vậy em sẽ không đau nữa...”

“Được.” Lăng Lạc An đồng ý cho qua chuyện, nhưng tâm trí anh từ nãy đến giờ vẫn luôn để ở chỗ khuôn mặt thuần khiết với làn da màu nâu nhạt phía xa xa.

Mấy ngày nay, thái độ của Lăng Lạc An khiến Ngụy Đồng cảm thấy khá phiền phức. Lúc thì anh nhiệt tình như ngọn lửa, khi lại lạnh lùng xa cách, các kiểu thể hiện tình cảm của anh có thể xứng với từ “nghệ thuật” được rồi, không lẽ Lăng thiếu gia đang định chuyển hướng sang nghề diễn viên sao?

Chuyện này phải bắt đầu nói từ buổi tối sáu ngày trước, đêm hôm đó khi Lăng Lạc An gọi điện tới, Ngụy Đồng vừa leo lên giường, cô nhìn đồng hồ lúc ấy đã mười hai giờ đêm rồi.

Hôm đó là thứ sáu, hiếm khi thấy Lăng Thái có bữa hẹn dùng cơm với khách hàng, cô cũng phải đi theo, sau đó còn phải đưa anh về “Thanh Phong Vọng Sơn”, khi về đến nhà đã hơn mười giờ tối. Một ngày nay, hình như Lăng Thái đã hoàn toàn quen với việc Ngụy Đồng đưa đón, anh biết mỗi sáng hàng ngày cô đều đứng giờ tới đợi anh. Sau đó cô đưa anh tới quán cà phê dùng bữa sáng kiểu Mỹ, nhân tiện anh cũng sẽ mua cho cô ly cà phê và một chiếc bánh ngọt.

Trước kia Ngụy Đồng đã quen với việc ăn một bữa sáng nhiều như bữa trưa, thấy anh ngày nào cũng chỉ một ly cà phê với bánh mì, thật thấy làm ái ngại, nhưng sau khi ăn hai lần thì cô cũng bị nghiện luôn. Thật sự là Medellin ở cửa hàng đó có vị thơm rất đặc biệt, buổi sáng không uống một ly thì cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Theo sự quan sát của Ngụy Đồng, tay phải của Lăng Thái cũng đã gần hồi phục hoàn toàn rồi, nhưng chuyện lái xe anh không hề đề cập tới, vẫn để cô làm lái xe như là lẽ đương nhiên vậy. Nếu đổi lại là trước kia, cô sẽ lập tức đòi tăng lương, nhưng bây giờ, nhiều nhất cô cũng chỉ than vãn vài câu với Lục Lộ mà thôi. Sếp lớn Lăng Thị có chiếc lưỡi nhạy bén như vậy, ánh mắt thâm sâu như vậy, cô không muốn tự chuốc thêm khổ vào người....

Trong điện thoại, Lăng Lạc An chỉ nói vắn vện một câu, “Anh đang ở trước cửa nhà em, mau ra đây.”

“Lăng thiếu gia, bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Mau ra đây!” Anh lặp lại vắn vệt với cái giọng ra lệnh đó, “Nếu không anh sẽ tới gõ cửa nhà em.”

Tên này đúng là muốn ăn đòn đây mà. Đúng là cậu chủ nhà giàu không hiểu được nỗi khổ của cô, nửa đêm canh ba còn làm trò gì không biết? Cô bực mình đi ra khỏi giường, vẫn mang trên người bộ đồ ngủ mỏng manh với mái tóc rối bởi chẳng buồn chải, xỏ bừa đôi giày vải bước ra ngoài tìm người kia tính đánh ột trận.

Kết quả khi ra tới đầu đường thì thấy một chiếc xe nhỏ màu đỏ, thay cho chiếc xe việt dã của anh trước kia, đây là chiếc Audi Q7 mới nhất, dựa trên công nghệ 4.2 FSI, kiểu ngạo đầy bá khí giữa màn đêm thăm thẳm.

Ngụy Đồng co người siết chặt bộ đồ ngủ bước lên xe, còn chưa kịp nói gì thì đối phương đã nổ máy, lao vút đi trong đêm đen.

Lăng Lạc An đưa Ngụy Đồng đến khách sạn trong khu nghỉ dưỡng suối nước nóng của Lăng Thị, quần áo hay vật dụng hàng ngày không hề cần cô phải bận tâm, thậm chí ngay cả áo tắm anh cũng đã chuẩn bị cho cô. Khi quẹt thẻ vào phòng đã là hai giờ đêm.

Ngụy Đồng nói với anh, đây là vụ bắt cóc tổng tiền sao?

“Hôm nay là sinh nhật anh, anh muốn ở bên em từ khi ngày mới vừa bắt đầu.” Khi Ngụy Đồng định đóng cửa lại, anh lập tức nghiêng người lách qua khe cửa vào phòng, ôm trọn cô, xoay vài vòng rồi ngã xuống giường. “Anh chỉ đặt một phòng thôi, em không định để anh ngủ ngoài hành lang đấy chứ, người vợ chưa cưới đáng yêu của anh!” Anh nhìn xuống bàn tay cô, nhưng không hề thấy chiếc nhẫn đính hôn như anh mong đợi.

Hàng lông mày thanh tú khẽ nhíu lại, anh có vẻ không vui.

Ngụy Đồng nhận ra ánh mắt anh, nên đã giải thích trước, “Viên kim cương lớn quá, em không thể đeo nó đi ngủ được.”

“Vậy sao, nhưng lần trước khi ở công ty cũng không thấy em đeo nó.” Anh nhướn miệng cười mê hoặc, nhưng đáy mắt không hề mang theo sự ấm áp.

“Em là vệ sĩ, đeo theo chiếc nhẫn kim cương lớn như vậy làm sao mà làm việc được!”

“Em lúc nào cũng viện cớ này cớ nọ.” Anh khẽ vuốt lên khuôn mặt cô, trong căn phòng ấm áp này chỉ có hai người, cô đang ở đây, ở ngay trước mặt anh, trên thế giới này không còn điều gì khiến anh hạnh phúc hơn thế, “Thôi được rồi, không so đo với em chuyện này nữa, nhưng bây giờ, anh muốn có quà sinh nhật của mình...” Môi anh ép lại, như không thể chờ đợi lâu hơn được nữa, anh hôn cô cuồng si.

Ngụy Đồng lập tức giận dữ đẩy anh ra. Nửa đêm canh ba cô nam quả nữ, còn làm mấy trò kích thích này, theo như Hình Phong Phong nói thì đây rõ ràng là dấu hiệu sắp bị “ăn thịt” rồi!

“Đừng quậy nữa, đã hai giờ rồi, để em ngủ một lát, anh cũng về phòng nghỉ đi!” Ngụy Đồng cho rằng dựa vào số lần bị đánh lần trước thì anh cũng đã hiểu được cách tự kiềm chế bản thân mình.

Tuy nhiên, Lăng Lạc An không hề dừng lại, anh nắm chặt bàn tay cô,...d0n.. dùng lực kéo xuống giường, cơ thể anh áp lên người cô. Đôi môi anh nuốt trọn môi cô. Nụ hôn tràn đầy hơi thở thèm khát, anh ôm cô thật chặt, ép sát người cô vào mình, hôn cuồng si.

Hai người đã yêu nhau lâu như vậy rồi, cô cũng không thể ra tay đánh anh như lúc đầu, trước kia chỉ đe dọa vài câu, hoặc húc mạnh anh một cái là anh sẽ dừng lại. Nhưng Lăng Lạc An đêm nay có gì đó khác thường, cô có thể cảm nhận được sự thèm khát muốn chiếm hữu trong nụ hôn của anh, thậm chí tay anh đang bắt đầu di chuyển trên cơ thể cô.

18. Chương 18: Quan Hệ Tay Bốn

Ngón tay Lăng Lạc An rất điêu luyện, uyển chuyển linh hoạt như rắn, nhưng không thám hiểm vào bên trong, chỉ di chuyển bên ngoài chiếc áo ngủ mỏng.

Nhiệt độ cơ thể tăng dần khiến mùi nước hoa trên người anh trở nên quyến rũ vô cùng, môi anh trượt trên cổ cô, một chút cắn nhẹ, kích thích khiến cô bất giác run rẩy.

Động tĩnh nhỏ ấy tự nhiên không giấu được anh, thân thể anh càng dính chặt lên, ép chặt cô vào lòng, ánh mắt đầy phong tình, còn cả sự ham muốn đang dần dâng trào, “Ngụy Ngụy, đừng lo lắng, anh chỉ muốn cảm giác có được em, cứ thả lỏng...”

Thả lỏng con khi! Tình huống này cô sao có thể thả lỏng được! Chính lúc này, cô lại nghĩ tới Lăng Thái. Nghĩ đến lúc ở bệnh viện, anh thản nhiên nhìn cô, ánh mắt tối sầm cộng thêm ngữ điệu lạnh nhạt nói, “Cô biết rồi?”

Còn cả cảnh tượng mơ hồ buổi tối năm năm trước. Theo cách nói của Trần Úc, người chủ động bắt chuyện là cô, như vậy rốt cuộc là anh đổ trước cô, hay là cô đổ trước anh?

...

Bàn tay trên người bắt đầu cởi cúc áo ngủ của cô, cô nhanh chóng giữ chặt bàn tay đó, “Lăng Lạc An, hôm nay bỏ đi, anh về phòng của mình, có được không?” Không phải cô bảo thủ, mà là chưa tiêu hóa được chuyện kia.

Chú và cháu?... Mỗi lần nghĩ tới quan hệ của hai bọn họ, cô lại cảm thấy khó chịu.

“Sao vậy, không muốn?” Lăng Lạc An nhú mày, ánh mắt chăm chú nhìn cô thăm dò và suy đoán, ngữ điệu có chút hách dịch, “Chẳng lẽ là chồng sắp cưới, ngay cả chút quyền lợi ấy cũng không được?”...

“Quyền lợi?” Ngữ điệu của anh khiến Ngụy Đồng tức giận, “Có chịu cho hay không là do phụ nữ quyết định. Cái chiêu với người phụ nữ khác anh đừng dùng với em!”

“Nói như vậy, em không muốn sao?” Khuôn mặt tuần tú dần dần tỏa ra một sự ngạo mạn điên cuồng. Ngón tay của anh khẽ vạch lên mặt cô, “Nguy Nguy, em phải suy nghĩ cho thật kỹ. Phải biết rằng, phụ nữ thành phố Z này còn đang xếp hàng đợi lên giường với anh. Em thật sự không muốn thử?” Ngón tay anh lướt xuống cằm, trượt xuống cổ, hướng về phía ngực cô.

Bàn tay nghịch ngợm bị Ngụy Đồng không do dự đẩy ra, “Không muốn!” Tự vạch áo cho người xem lưng, thứ cô ghét nhất chính là lịch sử phong lưu trước kia của anh. Đừng bảo hôm nay không chịu, ngày mai, ngày mốt, ngày kia cô cũng không chịu. Anh muốn lên giường với cô? Vậy thì anh cứ chờ đi!

Ngón tay trượt xuống ngực Ngụy Đồng cuối cùng cũng dừng lại, anh thu tay về, cúi đầu nhìn cô thật lâu, cuối cùng thấp giọng, “Nguy Nguy, đừng quên, hai chữ này là em nói.”

Uy hiếp cô? Cô nheo mắt lại, sau đó cũng cười, “Vâng, em sẽ không quên, anh tốt nhất cũng đừng quên!” Cô kéo cửa ra, “Trở về phòng đi, thiếu gia!”

Sáng hôm sau, Ngụy Đồng tự mình đi ngâm suối nước nóng.

Trải qua một đêm, sự tức giận trong lòng cũng bớt đi không ít nhưng cô không định chủ động tìm Lăng Lạc An. Hình Phong Phong đã nói, lần cãi nhau đầu tiên giữa nam và nữ, người thỏa hiệp trước sẽ quyết định vị trí sau này.

Anh vốn đã đủ kiêu ngạo rồi, tiếp tục thuận theo anh, e rằng sau này một chút quyền chủ động cô cũng không có. Điều này thật sự trái lại nguyên tắc bú dưỡng bình của cô. Thử nghĩ có một ngày, cô cũng giống như mấy cô gái kiêu diễm khác,... mặc gợi cảm khế nép bên cạnh anh, dùng đôi môi đỏ hấp dẫn gọi một tiếng: Lăng thiếu gia!

Cảnh tượng ấy cô nghĩ đã thấy rừng mình, thôi xin miễn!

Chỗ này là suối nước nóng chuyên dùng cho khách quý của khách sạn, mấy hồ vương bích xây giữa rừng đá và trúc, rất yên tĩnh tao nhã, ngoài cô ra hầu như không có ai. Vừa ngâm mình không lâu, liền thấy một bóng dáng quen thuộc đi tới. Anh mặc quần bơi, trên người khoác một chiếc khăn tắm màu trắng. Lần đầu tiên thấy anh để lộ thân hình, Ngụy Đồng mới hiểu lý do tại sao anh thích cởi quần áo người khác như vậy.

Thân hình anh quả thật rất đẹp, đường nét cường tráng, không một vết sẹo, màu da cũng rất khỏe mạnh, kết hợp với gương mặt tuần tú, rất đẹp mắt. Cô đang suy nghĩ Lăng thiếu gia chủ động tìm đến, cô nên nói gì để làm rõ sự việc, kết quả trên con đường nhỏ giữa rừng đá chật hẹp xuất hiện thêm một cô gái trẻ, dung mạo diễm lệ.

Cô gái mặc bikini màu trắng, đầu xuân thời tiết vẫn rất lạnh, nơi đây lại là bên ngoài, nhưng cô không hề khoác thêm khăn tắm. Bước đi nhẹ nhàng đó, thân hình dong đưa đó, giống như đang bước trên bãi biển Hawaii rực rỡ.

“Lạc An!” Cô cười gọi anh một tiếng, “Sao anh lại lấy khăn tắm của em, anh ra đây mà không mang theo, không biết em sẽ lạnh ư?”

Bình! Đầu Ngụy Đồng như bị người ta gõ một cái. Tình huống gì đây?

“Nguy Nguy?” Hai người đi đến mép nước, Lăng Lạc An lúc này mới giả bộ vừa nhìn thấy cô, ánh mắt đảo hoa hấp háy, “Thì ra em đã đến trước rồi, chẳng trách vừa nãy anh gọi điện không thấy nghe máy.”

“Lạc An, giới thiệu một chút đi?” Ngụy Đồng còn chưa mở miệng, người đẹp kia đã nói trước.

“Nguy Đồng.” Anh lời ít ý nhiều, “Jane Vinis.”

Jane Vinis lại cười, ước chừng Lăng Lạc An giới thiệu như vậy khiến cô rất hài lòng, cô gật đầu với Ngụy Đồng rồi bước xuống hồ bên cạnh. Lăng Lạc An nói với Ngụy Đồng “Anh qua bên đó nói chuyện với cô ấy”, rồi cũng bước xuống hồ bên cạnh.

Nguy Đồng không nói gì, ngồi trong làn nước ấm xem hai người đối diện.

Nói chuyện rất vui vẻ, khoảng cách rất gần, thỉnh thoảng lại có vài động tác thân mật như đẩy vai cốc đầu... Khốn nạn, anh định làm gì vậy?

Chẳng lẽ, vì chuyện hôm qua nên anh đang cố ý chọc giận cô?

Lăng Lạc An, anh ấu trĩ như vậy sao?

Hai người nói chuyện chừng mười phút, tuy rằng thân mật, nhưng không thấy có gì quá đáng để cô ra tay hành động. Sau đó Jane Vinis dường như có việc, lấy khăn tắm quấn quanh người vội vàng rời đi. Cô vừa đi, Lăng Lạc An bước vào cái hồ bên này, thấy Ngụy Đồng nheo mắt nhìn mình,...qu Y.. sờ lên khuôn mặt đang nóng bừng của cô, “Sao vậy, còn giận chuyện hôm qua? Sẽ không phớt lờ anh như vậy chứ?”

Ngữ khí, thần thái vô cùng bình thường, vẫn là Lăng Lạc An đó, xem ra là cô suy nghĩ nhiều, “Cô gái kia là ai?” Là bạn gái, cũng nên hỏi một tiếng....

“Một người bạn, vừa hay gặp ở đây.” Anh cười, “Nguy Nguy của anh ghen ư?”

“Cút! Em không bao giờ thêm ghen với anh! Anh nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, em mà ghen thì chết đuối mất!”

Cho rằng chỉ là ngẫu nhiên, không ngờ những chuyện sau đó còn rất nhiều.

Lăng Lạc An cùng Ngụy Đồng ở khách sạn suối nước nóng hai ngày, cô Jane Vinis kia cũng luôn ở đó. Bởi vì Ngụy Đồng khác phòng Lăng Lạc An, luôn có tình huống là, cô đi gõ phòng anh nhưng không có ai. Lúc sau gặp anh ở cùng Jane Vinis, anh còn nói không tìm được cô.

Đều do hai người này nửa đêm canh ba khiến cô phải ra ngoài, trên người cô không có gì ngoài chiếc điện thoại, hơn nữa lại hết pin rồi.

Việc này khiến cô thấy có chút không thoải mái, nhưng lại không nói được là không thoải mái ở chỗ nào.

Trưa chủ nhật ba người cùng nhau ăn cơm. Lúc sắp ăn xong, Lăng Lạc An nói Jane Vinis không có xe đến đón, buổi chiều lại cần đến sân bay. Vì sân bay không cùng hướng về thành phố Z, anh bảo Ngụy Đồng đợi anh ở khách sạn.

Buổi chiều Ngụy Đồng xem tivi trong phòng, điện thoại hết pin lại không biết số của anh, chuyển đi chỉ mất một tiếng mà cô đã đợi ba tiếng rồi vẫn không thấy anh. Đợi đến năm giờ, cô hết kiên nhẫn, thay quần áo, cầm điện thoại đến quầy lễ tân để lại lời nhắn cho anh, bảo lễ tân gọi cho cô một chiếc taxi, tự mình trở về thành phố Z.

Chuyện này khiến Ngụy Đồng vô cùng tức giận, cô chửi thầm Lăng Lạc An hàng trăm lần. Đêm đó, cô không sạc điện thoại, ăn cơm tắm rửa rồi đi ngủ.

Ai ngờ hôm sau Lăng Lạc An cũng không chủ động gọi điện cho cô. Sau khi đi làm, Lăng Thái phải dự tiệc nhiều, cô cũng đi cùng, sau đó còn đi công tác cùng anh, cơ bản không về công ty, cũng không gặp mặt Lăng Lạc An.

Đại khái là kế hoạch Nam Uyển khởi động, sếp lớn Lăng vô cùng bận rộn. Sáng nay cô vừa thức dậy, liền nhận được điện thoại của Lục Lộ, bảo cô lập tức chuẩn bị vài bộ quần áo mùa hè, nói phải đi công tác, còn bảo cô rời nhà sớm nửa tiếng, đón sếp rồi đến sân bay luôn.

Nghe đến quần áo mùa hè, cô liền nhớ đến Hồng Kông. Nghĩ đến lần này lại là một trận vô gian đạo, nữ thư ký nóng bỏng quyết đấu với bọn đường phố, kết quả nơi đến của bọn họ không phải Hồng Kông mà là Hải Nam.

Lục Lộ không đi cùng, chỉ có hai người họ lên máy bay.

Trong chuyến bay hơn ba giờ đồng hồ, Lăng Thái luôn im lặng đọc sách. Trên máy bay tương đối ấm, anh cởi áo vest, trên người chỉ mặc chiếc sơ mi trắng, nới lỏng hai cúc áo cổ, có thể thấy được da thịt bên trong, trơn bóng trắng nõn như cốt đồ sứ. Ngụy Đồng không nhịn được liếc nhìn hai lần, hình như phát hiện anh đeo một sợi dây chuyền bạc bên trong, giấu trong sơ mi, nhìn không rõ lắm.

“Sao, có phát hiện gì mới không?” Người đàn ông không biết đã đóng sách lại từ lúc nào, tựa cười mà như không cười thản nhiên nhìn cô, “Quang cảnh dưới lớp áo này cô chưa nhìn qua sao?”

Ngụy Đồng bực tức, lại dùng ngôn ngữ trêu chọc cô... Chẳng qua cô đang ngưỡng mộ làn da của anh thôi.

“Kem đủ ăn không?” Anh đặt cuốn sách xuống, lấy hai chiếc hộp không trên bàn cô, làm bẹp rồi vứt nó vào túi rác, quay đầu lại thấy tóc cô dính một vệt màu trắng. Anh lấy khăn tay, rất tự nhiên giúp cô lau sạch.

“Để tôi tự lau!” Ngụy Đồng kháng nghị, đưa tay ra chắn.

“Không sao.” Giọng nam cuốn hút theo thân thể tiến lại gần, hơi thở sạch sẽ lan trong không khí, trong cô bất giác có chút bối rối. Đang định chống cự tiếp, động tác của anh bỗng dừng lại.

Cô quay đầu lại thấy hành động vén tóc cô của anh, ánh mắt tập trung ở phía sau gáy.

Trên làn da màu nâu nhạt, có một dấu đỏ sắp tan mất.

Anh đương nhiên biết đấy là cái gì, cũng biết là ai làm. Mặt cô ngơ ngác nhìn anh, xem ra hoàn toàn không biết gì.

Đôi mắt đẹp hiện lên sắc lạnh nhạt, anh buông tay ra, không nói gì ngồi trở lại, suốt cả chuyến bay không nói một lời....

Nhìn biển số xe có thể biết, người ra sân bay đón thân thể không hề nhỏ, đủ để thấy quan hệ của Lăng Thái rộng cỡ nào. Tối Hải Nam vừa qua buổi trưa, một đoàn người chiêu đãi ăn một bữa hải sản phong phú, liền đặt phòng bảo họ nghỉ ngơi, nhân tiện mời đến dự bữa tiệc buổi tối.

Buổi tối có thêm nhiều lãnh đạo phía đối phương, địa điểm dùng bữa cũng nâng thêm một bậc.

Đối phương thích uống rượu, cầm hai chai Mao Đài bắt Lăng Thái uống một ly.

Ngụy Đồng biết anh đi xã giao trong thành phố Z xưa nay không uống rượu, khi đối phương yêu cầu cũng đều là Lục Lộ xử lý. Lần này Lục Lộ không ở đây, cô nghĩ thâm trọng trách này chắc cô phải gánh. Lúc cô giờ tay định lấy ly rượu thì bị người bên cạnh ngăn lại.

Anh nắm tay cô để lại về bàn, đồng thời cầm ly rượu, một hơi uống cạn.

Lãnh đạo cực kỳ vui mừng, người bên cạnh thuận thế lại rót đầy một ly. Lăng Thái cười, lại một hơi uống cạn.

Như vậy, trong một bữa ăn, anh trước sau uống hết ba bốn chai rượu nhưng sắc mặt không hề thay đổi. Cô thâm khâm phục tửu lượng của anh, kết quả khi bữa tiệc kết thúc, còn chưa tới khách sạn anh đã lăn ra ngủ trên xe.

Người ta thường nói, từ cách uống rượu có thể thấy được nhân phẩm, Lăng Thái uống say thật yên lặng, ánh mắt lạnh lùng ngày thường sau khi nhắm lại, cả khuôn mặt tỏa ra vẻ thanh tú dịu dàng. Chiếc xe hơi rung lắc, thân thể của anh dao động, đầu nhẹ nhàng dựa vào vai Ngụy Đồng.

Cô nghiêng đầu, chỉ nhìn thấy chiếc mũi cao thẳng và hàng mi dày của anh. Sức nặng trên vai khiến cô có hơi khó chịu, vừa định cẩn thận đẩy ra, chiếc điện thoại trong tay rung lên.

Cô vui vẻ, tưởng là Lăng Lạc An, kết quả là Hình Phong Phong gọi điện tới, tìm cô cuối tuần uống trà. Cô không có tâm trạng, nói vài câu rồi cúp máy.

Vì bận công việc, điện thoại thường xuyên rung. Cả ngày trời, không có một cuộc gọi nhớ hay tin nhắn nào.

Tên Lăng Lạc An kia thật sự không gọi cho cô! Thật đáng ghét!

Xe chạy dọc theo bờ biển, một bên là khách sạn đèn đuốc sáng rực và những quán ăn đêm, một bên là biển lớn thâm tịch. Ngụy Đồng suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc không nhận được nữa, trực tiếp gọi điện cho Lăng Lạc An.

Một lát sau, có tiếng bắt máy, bên đó truyền đến giọng nữ giới. Đầu dây bên kia thật yên lặng, không giống như ở bên ngoài. Cô gái giọng nói dễ thương, hỏi cô tìm ai? Sau đó nói cho cô biết Lăng thiếu gia đang tắm, cô sẽ báo cho anh ấy có người gọi tới.

Cô gái kia nói xong liền cúp máy, thái độ như nắm được phần thắng. Ngụy Đồng cúp máy trong trạng thái vô cùng bức tức.

Ném mạnh điện thoại xuống dưới chân, vừa quay đầu lại, Ngụy Đồng phát hiện Lăng Thái đã tỉnh, trong xe yên lặng như vậy, lời của cô gái kia anh không có lý nào lại không nghe thấy. Anh ngồi thẳng người,...d n.. ánh mắt lạnh nhạt dừng lại trên người cô một lúc, sau đó nhấc điện thoại lên, để vào tay cô.

Thấy Lăng Thái không nói gì, Ngụy Đồng không nhận được nữa nói, “Lăng tổng, anh có lời gì cứ nói đi!”

Anh hơi nheo mắt, ánh mắt nhìn cô suy đoán, khóe môi khẽ cong, “Bảo tôi nói, nói cái gì? Không phải cô tự chọn sao? Người luôn bảo vệ từng câu từng chữ cho cậu ta trước mắt tôi chính là cô. Cô nói đi, là chuyện của hai người, cô muốn đính hôn.”

“Cho nên bây giờ anh vui sướng khi người khác gặp họa?” Cô biết rõ mình đang giận cá chém thớt, song cô không nhận được...

“Vốn là chuyện trong dự liệu.” Anh dựa vào lưng ghế vươn đôi chân dài, ngón tay đặt lên đầu gối “Không có gì bất ngờ, cho nên cũng không có gì để nói.”

“Anh nói thật thoải mái!”

“Ngụy Đồng.” Anh đột nhiên gọi cả họ tên cô, khiến cô giật mình. Trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên Lăng Thái gọi thẳng tên cô. Anh xưa nay là lãnh đạo cấp cao nhất, đa phần đều đối thoại trực tiếp, tên người khác với anh chẳng có tác dụng gì.

Đôi mắt đen láy được ánh nắng từ ngoài xe chiếu vào càng trở nên tối hơn, anh nghiêng người, đỡ lấy mặt cô, không nói lời nào hôn cô. Ngụy Đồng kinh hãi mở to mắt, khi cảm thấy đầu lưỡi mềm mại đầy mùi rượu của đối phương chạm vào đầu lưỡi mình mới vội vàng đẩy ra, “Lăng Thái!”

Anh vẫn nghiêng người, nhưng không có ý tiếp tục, đầu ngón tay hơi lạnh lướt qua đôi môi ẩm ướt của cô, cảm giác được hơi thở của mình trên đó, môi lại hơi mấp máy.

Trong chiếc xe tối tăm, anh nhìn khuôn mặt cứng đờ của cô, thản nhiên nói, “Như thế... Cho dù tối nay cậu ta ở đâu làm gì với ai, em cũng không bị thiệt.”

19. Chương 19: Phía Sau Sự Ngọt Ngào

Bị Lăng Thái cưỡng hôn, tức giận cả ngày trời nhưng Ngụy Đồng cũng không dám ra tay với vị sếp lớn này.

Thật sự không hiểu nổi bản thân đã bị làm sao, khi ở bên cạnh Lăng Lạc An, chuyện thượng cẳng chân hạ cẳng tay diễn ra như cơm bữa, nhưng khi đối diện với chú của anh ấy, cô lại không dám ra tay nữa.

Sau khi Ngụy Đồng về phòng không bao lâu thì Lăng Lạc An gọi điện lại cho cô.

Giọng nói anh hơi khàn, ngữ điệu lạnh lùng, kiêu ngạo hỏi cô có chuyện gì. Có chuyện gì? Người đã bỏ mặc cô trong khách sạn cả ngày trời có phải đã bị mất trí nhớ rồi không?

Nhưng hiện tại điều cô muốn biết nhất không phải chuyện đó, “Lăng Lạc An, cô gái vừa nghe điện thoại vừa rồi là ai?”

Hình như anh có chút khó chịu, tùy tiện trả lời một từ lạnh tanh “Bạn”, rồi lại vẫn câu hỏi đó, hỏi cô gọi anh có chuyện gì. Lửa giận trong lòng Ngụy Đồng lại bùng bùng, nói không có chuyện gì, rồi lập tức tắt máy....

Tên Lăng Lạc An đáng ghét, cho rằng cô dễ bị bắt nạt sao?

Cuối tuần trở lại thành phố Z, khi uống trà cùng Hình Phong Phong và Tô Sung, Ngụy Đồng đem toàn bộ chuyện đó kể lại cho hai người nghe, cả hai cùng tròn mắt nhìn cô, hỏi cô tại sao lại tắt điện thoại như vậy.

“Lúc đó cậu nên tra khảo anh ta cho ra lẽ, chuyện qua rồi muốn truy cứu lại thì rất khó!” Hình Phong Phong bắt đầu tẩy não cho cô.

“Nói như vậy thì Lăng Lạc An có vẻ rất trắng hoa, có nhiều tiền thì phụ nữ cũng nhiều, cậu nói xem có phải anh ta lại... bỏ bịch bên ngoài không?” Tô Sung tuy thích tiểu thuyết ngôn tình, nhưng cũng không chịu nổi loại đàn ông đó...

“Anh ta dám!” Ngụy Đồng nheo mắt, “Anh ta không phải là không biết tính cách của mình.”

Sau cuộc nói chuyện cùng hai người bạn thân, Ngụy Đồng trở về nhà, ở lối rẽ trên con phố cũ vào nhà mình, cô phát hiện chiếc Q7 đang đỗ ở đó.

Không bỏ lỡ cơ hội, sau khi lên xe, Ngụy Đồng lập tức hỏi anh chuyện về cuộc điện thoại ngày hôm đó.

“Hôm đó anh đang ở trong bệnh viện, vừa lúc cô ấy tới thăm anh thì em gọi điện tới, anh đang tắm nên cô ấy nghe điện giúp anh.” Sự giải thích của anh rất đơn giản nhưng lại tìm không ra sơ hở.

“Tại sao anh lại phải vào viện?”

Lăng Lạc An khẽ nhếch môi, nụ cười đầy châm biếm, “Anh đã nằm viện mấy ngày liền, em không biết sao?”

Anh nói cho cô, hôm đó khi anh đưa Jane Vinis ra sân bay, đã xảy ra tai nạn, sau đó anh được đưa tới bệnh viện, sau khi vết thương được xử lý xong, anh gọi điện tới khách sạn thì được biết cô đã để lại lời nhắn và rời khỏi đó.

Đêm đó anh liên tục gọi điện cho cô, nhưng thuê bao luôn trong tình trạng không liên lạc được.

“Anh đã phải nằm viện thật sao? Anh không sao chứ?” Nghe thấy anh nói như vậy, cô cảm thấy có chút tự trách, “Tại sao anh không gọi điện nói cho em biết, mấy ngày nay Lăng Thái rất bận, hầu hết thời gian em đều phải ở lại công ty, sau đó còn tới Hải Nam công tác nữa.”

“Lăng Thái?” Anh cười, đôi mắt đào hoa khẽ cong lên, “Em bắt đầu gọi thẳng tên người đó từ khi nào vậy?”

“Chỉ những lúc không có ai thôi. Anh bị thương ở đâu, đã khỏi chưa, để em xem nào.”

Anh lập tức giữ chặt bàn tay cô đang đặt trên tay áo mình, đưa lên lồng ngực, “Vết thương của anh ở một nơi mà em không nhìn thấy được, nếu em có hứng thú, tối nay sẽ cho em xem?”

“Anh có thể nghiêm túc một chút được không hả?”

“Được, nghiêm túc một chút. Thật ra anh chỉ ghé qua thăm em một lát thôi, tối nay anh có hẹn ăn cơm, nên em hãy ngoan ngoãn ở nhà nhé!” Anh nhoài người sang phía cô, đặt lên môi cô nụ hôn nồng ấm trước khi đưa cô xuống xe.

Trời dần tối, ánh nắng hoàng hôn heo hắt, hình bóng mảnh mai của cô đổ dài trên con đường quen thuộc.

Trên xe, khoe môi người đàn ông ngồi sau tay lái khẽ cong lên, trong đôi mắt đào hoa phảng phất nụ cười đắc ý chưa từng có trước đây.

Thứ hai trở lại công ty làm việc, Ngụy Đồng đã nghe được chuyện Lăng Lạc An vào viện từ tổ bảo vệ, nghe nói còn có vài lãnh đạo cấp cao tới thăm anh ta. Xem ra đúng là Lăng Lạc An không gạt cô. Ngụy Đồng yên tâm, vui vẻ trở lại.

Sau đó cô bận làm việc, anh bận học hành. Nghe nói anh học đại học những năm năm, cuối cùng cũng sắp tốt nghiệp rồi... Số lần hẹn gặp nhau cũng ít hơn. Nhưng Lăng Lạc An vẫn đúng giờ gọi điện hỏi thăm cô, hỏi cô đã ăn gì chưa, làm việc có mệt không hay những câu hỏi đại loại như vậy. Tính ra thì cuộc tình này cũng kéo dài được gần năm tháng rồi. Từ khi bắt đầu bị động không tình nguyện, cho tới sau này động lòng đồng ý đính hôn, không thể không nói cả một quá trình này đúng là kỳ tích.

Ngay cả thái độ của cha cô - ông Ngụy gần đây cũng có thay đổi, có lẽ là mấy tháng gần đây không thấy các tin đồn về chuyện tình cảm của Lăng Lạc An trên báo nữa (kể ra thì ông Ngụy cũng thật không dễ dàng chút nào, đã từng tuổi này rồi mà ngày nào cũng phải chạy ra ngoài mua một đồng tạp chí các loại về xem...). Thỉnh thoảng còn hỏi thăm Ngụy Đồng xem gần đây chuyện tình cảm của cô thế nào. Hôm đó cô ở nhà ăn cơm, ông Ngụy còn đánh tiếng với cô, là cuối tuần này ông không đi câu cá, nếu cô muốn mời ai đó về nhà ăn cơm thì báo trước với ông một tiếng, ông đi mua đồ ăn.

Hôm đó sau khi ăn cơm xong, cô đã bị mười một vị sư huynh đệ bao vây.

“Ý của sư phụ là... Không lẽ đã đồng ý rồi sao?”

“Chuyện này không phải đã rõ mười mười rồi sao? Sư phụ chẳng phải đã ám chỉ mời người đó về nhà ăn cơm rồi còn gì!”

“Sư tử, chị đã thuyết phục sư phụ như thế nào vậy? Đúng là thần kỳ!” Các sư huynh đệ đều thở phào, với thái độ trước kia của ông Ngụy, lần này ông xuống nước như vậy quả không dễ dàng.

“Sư phụ quan sát lâu như vậy rồi, còn có thể không xuống nước sao?” Ngụy Đồng còn chưa kịp lên tiếng, thì đã bị tứ sư đệ - vốn tự xưng là sát thủ tình trường cướp lời, cậu ngồi bắt chéo chân, xoa xoa chiếc cằm đầy vẻ tự đắc, phân tích tỉ mỉ, “Sư phụ xuống nước lần này, cũng coi như đã thừa nhận chuyện đính hôn của sư tử, xem ra không bao lâu nữa chúng ta phải chuẩn bị làm đám cưới rồi. Sư tử, đính hôn thì đính hôn, nhưng trước khi chính thức làm đám cưới chị phải cẩn thận đó, đừng để xảy ra sự cố gì. Chị cũng biết, bụng to mà mặc váy cưới là không đẹp đâu.”

“Sát thủ tình trường” này vì ăn nói lung tung đã ăn trọn một quyền của đại tiểu thư Ngụy gia. Các sư huynh đệ khác thấy tình hình không ổn, lập tức giải tán, ai làm việc người nấy. Ngụy Đồng thối thối nắm đấm, tâm trạng hân hoan trở về phòng tắm gội.

Đợi sau khi nhân vật Ngụy Đồng rời khỏi, mười một sư huynh đệ kia lại tụ tập lại, lần này, không khí còn náo nhiệt hơn trước nhiều.

“Đồng Đồng nhà chúng ta lần này nghiêm túc thật rồi!” Tứ sư đệ vừa nhận trọn cú đấm của Ngụy Đồng đến giờ vẫn đang nằm dài dưới đất, thỉnh thoảng lại rên lên vài tiếng than đau đớn, vị sư tử này ra tay quả không nhẹ.

Mười một sư huynh đệ than ngắn thở dài, mỗi người một câu. Kết hôn không phải là chuyện nhỏ, chàng công tử nhiều tiền kia nhìn thế nào cũng thấy không đáng tin. Bọn họ còn đỡ, chứ nếu đại sư huynh Nhược Thần biết được thì lớn chuyện rồi.

“Vậy thì đừng nói chuyện này cho đại sư huynh biết!” Tam sư huynh lên tiếng quả quyết, sư đệ ngũ lục thất bát lập tức phụ họa.

“Không được! Chuyện lớn như việc kết hôn này không thể giấu được, bất kể thế nào cũng phải thông báo cho đại sư huynh Nhược Thần biết!” Nhị sư huynh phản bác, sư đệ cửu thập nhất gật đầu tán thành.

Ý kiến không thống nhất, các sư huynh đệ chia làm hai phe, dần dần chuyển từ động khẩu sang động thủ...

Tứ sư đệ vẫn đứng ngoài cuộc nhìn trận chiến, tiểu sư đệ nhỏ nhất thân thủ cũng yếu nhất, lại vốn không thích đánh nhau, nên từ từ tránh qua một bên, nấp sau tứ sư huynh, tránh khỏi bị trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.

Nhị sư huynh tuy thân thủ giỏi, nhưng người bên phía tam sư huynh lại đông hơn, sau màn đọ sức đầy kịch tính, cuối cùng mọi người thống nhất nghe theo tam sư huynh, quyết định không nói - đánh chết cũng không nói ra chuyện này! Còn về việc khi Nhược Thần từ châu Âu trở về, biết được chuyện này thì họ phải ứng phó thế nào lại là chuyện khác.

Trong phòng, Ngụy Đồng không hề hay biết gì về tình hình bên ngoài, cô vừa gọi điện thoại cho Lăng Lạc An, hỏi anh cuối tuần này có rảnh không, sau đó nói cho anh biết cha cô có ý mời anh tới nhà dùng cơm.

“Hai tối cuối tuần có thể anh đều bận cả rồi.” Anh ngập ngừng giây lát, “Hay là, anh tạm gác những chuyện đó lại?”

Nghe anh nói vậy, Ngụy Đồng vội nói không cần, cô biết việc học tập của anh ở trường đại học cũng không dễ dàng gì, còn chuyện ăn cơm thì hôm nào cũng được, đợi khi nào anh có thời gian rồi tính sau.

Khi Ngụy Đồng sắp tắt máy, anh đột nhiên gọi tên cô, “Ngụy Ngụy...” Dường như có gì đó muốn nói nhưng rồi lại thôi, ngay sau đó là giọng nói ầm ập xen lẫn tiếng cười quen thuộc, “Mấy ngày không gặp, có nhớ anh không?”

Cô trườn dài trên giường, cười lớn, “Một chút chút.”

“Chỉ có một chút chút thôi sao?” Hình như anh có đôi chút không vui, “Ngụy Ngụy, anh rất nhớ em!”

Tối đó, Ngụy Đồng nhìn ngắm tấm ảnh chụp chung của hai người trong điện thoại rất lâu. Tấm hình đó vốn là do anh ép cô chụp. Khi cô đang ăn cơm, anh bỗng chạy lại ôm chặt bờ vai cô, khiến cả nửa thân trên của cô không cử động nổi, môi anh đặt trên má cô, còn tay kia đưa điện thoại lên chụp. Khuôn mặt cô đầy vẻ khó chịu, còn anh thì lại cười rất sảng khoái, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Nhớ đến câu nói “Anh rất nhớ em!” của anh, trong lòng Ngụy Đồng miên man cảm giác ngọt ngào, lâng lâng, đột nhiên cô muốn nhìn thấy anh. Ôm anh, hôn anh... chuyện tình yêu nam nữ, quả là kỳ diệu.

Trước khi tắt đèn đi ngủ, cô đã hạ quyết tâm, phải nói cho anh biết chuyện giữa cô và Lăng Thái.

Nếu hai người thật sự ở bên nhau, thì không nên có bí mật, cô hi vọng, có thể tiếp tục ở bên anh như bây giờ, không che giấu, không dối gạt, ở bên nhau thật vui vẻ.

Sau khi nghĩ thông suốt, Ngụy Đồng thở phào nhẹ nhõm, tâm sự nặng trĩu trong lòng dường như đã vơi đi một nửa. Cô nắm chặt chiếc điện thoại, từ từ chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Ngày hôm sau, Lăng Lạc An không tới công ty, Lăng Thái cũng không thấy xuất hiện. Ngụy Đồng nhàn rỗi không có việc gì làm, thấy Lục Lộ đã đi ra ngoài, cô mở máy tính của anh bắn zombie. Lần đầu tiên khi cô bị Lục Lộ phát hiện dùng máy tính của anh chơi game, đối phương có chút khó chịu, nhưng gần đây trò chơi này lúc rảnh rồi Lục Lộ cũng chơi, vì vậy anh không xóa bỏ nó, cũng không phản nản gì về việc cô dùng máy tính của anh chơi game.

Trong lúc trò chơi đang đến hồi gay cấn nhất, điện thoại Ngụy Đồng bỗng đổ chuông, cô vội nhấp chuột, bấm nghe máy mà không nhìn xem là ai gọi tới. Bên kia đầu dây vang lên giọng đàn ông lạ mặt, người đó nhắc cô kiểm tra hòm thư QQ của mình, nói có một đoạn video quan trọng muốn cô xem.

Cuộc nói chuyện rất ngắn, đối phương nói xong liền tắt máy. Ngụy Đồng lập tức quay trở lại trò chơi còn dang dở, nhưng tình hình đã không thể cứu vãn được nữa, zombie tràn qua rào chắn, ăn hết số cây cô đã trồng, cô chán nản bấm thoát trò chơi.

Trên màn hình điện thoại hiển thị số vừa gọi đến là một số lạ, cô nghĩ một lúc, thôi thì thử mở QQ lên xem sao. Ngay sau đó, cô nhìn chăm chăm vào màn hình, ngồi bất động trên ghế.

Đoạn video không dài, chỉ khoảng hai ba mươi giây, hình ảnh vô cùng rõ ràng, vừa nhìn đã biết là quay lén. Một đoạn video chỉ vắn vắn hơn hai mươi giây, nhưng đã khiến cả người cô như rớt xuống hầm băng ngàn năm.

Đây là một đoạn video quay cảnh ân ái, cô gái trong đó hơi thở gấp gáp, đoạn băng quay từ phía sau chỉ thấy tấm lưng trần trắng như tuyết cùng làn tóc rối bời, và người đàn ông đang quần lấy cô gái đó chính là... Lăng Lạc An.

Ngụy Đồng nhấp chuột tắt đoạn video, bàn tay siết chặt, vì dùng lực quá mạnh nên con chuột máy tính bật tung ra.

Cô hít thở thật sâu, cố gắng kiềm chế cơn giận đang thiêu đốt tâm can. Trong khi thoát QQ, xóa đoạn video, tắt máy tính, Ngụy Đồng không quên đọc thuộc phần thời gian và địa điểm đính kèm với đoạn băng đó.

Rất rõ ràng, đối phương sợ cô không tin, nên đã gửi kèm theo địa điểm để cô đích thân tới kiểm tra.

Là ai đã làm, tại sao lại làm như vậy...? Những nghi vấn này cứ ong ong trong đầu nhưng Ngụy Đồng không thể nào lí giải nổi. Sau khi ra khỏi công ty, cô đi thẳng tới khu biệt thự cao cấp phía nam thành phố Z, suốt quãng đường đi cô hoàn toàn yên lặng. Những ngón tay trắng toát nắm chặt lấy tay lái, quai hàm siết chặt là thứ duy nhất thể hiện rõ sự phẫn nộ cũng như sự rối bời trong lòng cô.

Đúng vậy, cô phải tới đó xem, cô phải nhìn cho rõ ràng - cho dù sự thật có đúng như những gì trong đoạn video đó thì cũng phải nhìn tận mắt cô mới tin.

Cô gái nhỏ bé nhanh chóng bước vào khu biệt thự không một tiếng động, tòa nhà đang ở trước mặt, căn biệt thự hai tầng hoa lệ đứng sừng sững trong màn đêm tĩnh lặng.

Ánh mắt cô di chuyển từ chiếc Q7 quen thuộc đang đỗ tại nhà xe tới cánh cửa lớn của ngôi biệt thự...

Cánh cửa chỉ đóng hờ chứ không khóa, dường như biết trước có người sẽ tới đây.

Bên trong rất yên tĩnh, điều hòa mở nhiệt độ rất cao, cô từ từ bước vào, trên lầu vọng xuống những âm thanh thật mơ hồ. Hai bàn tay cô bất giác nắm chặt lại, cô hướng lên lầu hai, bước từng bước nhẹ nhàng trên cầu thang.

Căn phòng cạnh hành lang không đóng kín, chốc chốc lại vang lên tiếng thở gấp gáp của một người đàn ông và tiếng rên khe khẽ của cô gái, bàn tay đang nắm chặt của cô khẽ thả lỏng, rồi lại siết chặt, cứ như vậy cho đến khi bàn tay cô bị ngón tay làm cho đau rát.

Lần trước gặp anh, là khi hai người cùng đi xem phim, anh đặt vị trí ngồi dành cho tình nhân, suốt cả hai tiếng đồng hồ, anh ôm trọn lấy cô, nhoẻn miệng cười thật tươi, thì thầm bên tai cô những âm thanh đáng yêu.

Lần này gặp anh, lại là ở một nơi hoàn toàn xa lạ. Hai người trên giường hình như đã quá nóng vội, quần áo trên người còn chưa cởi hết, hai cơ thể quần lấy nhau dưới ánh đèn mờ ảo của chiếc đèn trùm.

20. Chương 20: Mỗi Câu Chuyện Đầu Có Một Cô Gái Quỷ Quyết

Ngụy Đồng đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp anh, tưởng nhầm anh là kẻ háo sắc. Nói nghiêm túc, đó không phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy cảnh ấy, cũng chưa từng nghĩ, lên giường lại là một chuyện bản thủ

như vậy.

Anh nằm trên người cô ta, mắt nhắm lại, giống như đang rất hưởng thụ, bộ phận không thấy kia đang tiến lui trên người cô gái.

Lúc thấy rõ khuôn mặt của cô gái nằm dưới, Ngụy Đồng thiếu chút nữa kêu thành tiếng.

Là Lăng Tĩnh Ưu? Em gái anh ấy! Hai người bọn họ loạn luân sao?

Thế giới này thật sự điên rồi sao?

Ngụy Đồng kiềm chế nỗi hoảng sợ, lặng lẽ đi đến cầu thang, khi sắp bước đến bậc thang cuối cùng cô bỗng dừng lại.

Chấn động, sợ hãi, mờ mịt, đau lòng, buồn bã... Những cảm xúc phức tạp ấy cuối cùng biến thành sự phẫn nộ. Bạn trai của mình lên giường với một cô gái khác ở tầng trên, cô đi như vậy có còn giống phụ nữ không?

Còn là Ngụy Đồng không?

Tầm mắt của cô tìm quanh bốn phía, cuối cùng tập trung ở một bình hoa gốm dài.

Cô bước lại lên lầu, bước nhanh không có tiếng động, một cước đá bay chiếc cửa phòng để hé, gờ bình hoa đó lên, “Lăng Lạc An! Anh là đồ biến thái! Ngay cả em gái của mình cũng không tha.”...

Biến cố đột nhiên đó khiến hai người cả kinh, mắt thấy bình hoa đang bay tới phía mình, anh vội cúi người, khó khăn lắm mới né được. Bình hoa vỡ trên tường, Lăng Tĩnh Ưu hét lên một tiếng, kéo chăn lên, che kín thân mình.

Bất gian tại trận?

Nhìn cô gái đang xông vào phòng, Lăng Lạc An đột nhiên mỉm cười. Chuyện như vậy, quả nhiên trước giờ chỉ có mình cô làm, hành động thật không giống một phụ nữ.

Cười xong, anh sửa sang lại quần áo, ngồi xuống chiếc sô-pha bên cạnh, tiện tay lấy một điều thuốc, dựa vào ghế, hài hước nói, “Ngụy Ngụy, em có biết làm gián đoạn đàn ông vào lúc này là việc làm rất không đạo đức, còn chút nữa thôi... là đến cao trào rồi.”

“Anh...” Lăng Tĩnh Ưu cuộn trong chăn, hình như đang xấu hổ.

“Anh, anh nói lại xem?” Ngụy Đồng thu nắm đấm phát ra tiếng lắc rắc, móng tay đã đâm sâu vào thịt.

“Ngụy Ngụy, em thật sự muốn anh nói lại lần nữa?” Anh cười tươi như hoa, đến cả bả vai cũng rung lên, trái lại với tiếng cười đó, cô tái nhợt mặt.

Anh nhìn chăm chăm cô, mỗi một biểu cảm của cô đều không bỏ qua. Là biểu cảm anh chưa nhìn thấy bao giờ, thì ra cô cũng có biểu cảm này vì anh.

Ngụy Đồng không ra tay, trước khi đi nói rất lạnh lùng hoàn toàn không giống cô, “Lăng Lạc An, anh là đồ bại hoại! Coi như tôi có mắt không trông nhìn lầm anh rồi! Đánh anh chỉ làm bẩn tay tôi. Chúng ta sau này chấm dứt,..l .. đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. Nếu không, gặp là đánh!”

Cô đá tủ trang sức bên cạnh, cái tủ kính chấn động, loảng xoảng đổ xuống, thủy tinh vỡ đầy mặt đất, trong phòng một đồng hồ hỗn loạn.

Anh nhìn bóng cô rời đi, trầm mặc hít một hơi thật sâu.

Kỳ thật anh vốn định cười phản bác cô, ở cùng một công ty, không chạm mặt là điều không thể. Nhưng không biết tại sao, khi nhìn bóng cô phẫn nộ kiên quyết bỏ đi, nụ cười trên mặt anh cứng lại.

“Anh...” Cô gái xinh đẹp trên giường khẽ gọi.

Anh nghiêng đầu, ánh mắt rõ ràng trở nên lạnh lùng, “Là em làm?” Ba chữ đơn giản, lại làm cho gương mặt Lăng Tĩnh Ưu vốn dịu dàng có một tia dị sắc.

“Anh, không phải em...” Cô mở to đôi mắt ngấn nước, muốn giải thích, nhưng lại thấy nụ cười nhạt trên khóe môi nên dừng lại.

“Tình Ưu, anh không phải tên ngốc, từ buổi tối đầu tiên em trèo lên giường anh, anh đã biết đó không phải là sự cố.” Anh bóp tắt tàn thuốc, đáy mắt không có một tia ấm áp nào.

Thời gian quay lại mấy ngày trước, khi anh còn đang nằm viện.

Mấy ngày nay, công ty liên tục có người đến thăm anh, nhưng trong đám người tới không có cô. Ngày chủ nhật, cả tối anh đã gọi cho cô, tính nhắn nài sớm đã dùng hết, tuyệt đối không thể tiếp tục chủ động liên lạc.

Thật ra, anh cũng không muốn thừa nhận mình đang đợi, càng không muốn thừa nhận thì ra trong lòng đã có nhưng nhớ. Anh hi vọng cô chủ động tìm đến, chủ động quan tâm. Đúng vậy, đã lâu như vậy rồi, số lần cô chủ động hỏi han anh ít ỏi không có mấy, có lẽ cô chưa từng để ý đến anh.

Càng chờ đợi càng tức giận, sau đó nghe nói có người gọi điện tìm anh, thực ra anh rất vui, chỉ là không muốn cô phát hiện ra, kết quả cô chỉ nói hai chữ liên cúp máy.

Đêm đó, anh vứt điện thoại, một mình thay quần áo ra bệnh viện, tìm một quán bar ngồi.

Anh không ngờ lại có một ngày, tâm tình của mình lại bị cô gái này làm ảnh hưởng. Thật buồn cười, tất cả đều là vở kịch của anh, cô chỉ là một con cờ trong đó, anh cần gì cho là thật.

Chỉ là, từ sau khi bị cô từ chối ở khách sạn suối nước nóng, anh thường xuyên buồn bực vô cớ. Đó là một loại cảm giác rất khó khống chế, âm thầm chạy trong cơ thể anh, không rõ ràng, không nắm bắt được cũng không đuổi đi được.

Càng buồn cười hơn là, rõ ràng là người phụ nữ của anh, thân thể lại của người khác, ngay cả chạm nhẹ cũng không được. Thế thì có cũng như không.

Gặp Jane Vinis ở khách sạn chỉ là tình cờ, trong đầu xẹt qua ý nghĩ muốn xem phản ứng của cô thế nào. Nhưng mới vừa xuất hiện đã bị anh gạt đi. Lăng Lạc An anh chưa từng ấu trĩ như vậy, trước kia không, sau này cũng không.

Đúng rồi, anh nghĩ chẳng qua anh đã quên mất, cô vốn là quân cờ mà người đó đưa đến bên cạnh anh,...qu Y.. anh đang diễn kịch, cô cũng đang diễn kịch. Bây giờ anh không kiểm soát được cô, đây không phải là để tâm, mà là tính kiêu ngạo trước giờ của anh đang bị hạ thấp.

Uống vài ly rượu mạnh, anh lại nở nụ cười.

Ngẫm lại cũng thật sự vô vị, cần gì chứ? Cũng không phải thực sự thích cô. Bộ dạng này còn giống Lăng Lạc An sao? Quả nhiên, giả bộ chân thành lâu dần, người cũng trở nên hồ đồ.

Người phụ nữ kia tới cũng tốt, không tới cũng chẳng sao, chủ động hay không, thật lòng hay không, anh đều không sao cả....

Trong tiếng nhạc dưới ánh đèn mờ ảo, dường như mọi chuyện đều trở nên không đáng nhắc tới. Anh cười không tiếng động, gương mặt tinh xảo mê hoặc lòng người.

Uống đến ly thứ mười, một mỹ nữ đến quán bar kiểm ăn xuất hiện trước mặt anh, mùi nước hoa đắt tiền tràn ngập trong không khí, ngón tay mềm mại vuốt qua vai, càn rỡ du ngoạn khắp ngực anh.

“Một mình sao?” Đối phương cười, “Tôi cũng một mình...”

Anh nhận rượu đối phương đưa tới, đôi mắt đào hoa quyến rũ đã say ngà ngà.

...

Người phụ nữ này sau khi vào phòng khách sạn đã đổi thành người khác, điều này anh biết rõ, nhưng chẳng sao cả.

Lúc này, là ai cũng được.

“Tình Ưu, xem ra những ngày ở châu Úc em học được không ít đấy, là mẹ anh dạy em, hay là học người khác?” Lăng Lạc An nheo mắt, khóe môi cười, nhưng ánh mắt lại làm cho người ta sợ hãi.

“Anh, em không hiểu anh đang nói gì. Em không phải đã nói rồi sao, đêm hôm đó vừa hay ở gần đấy, thấy anh uống say em rất lo lắng... Chuyện xảy ra sau đó em biết anh rất khó chấp nhận. Nhưng em thật sự yêu anh, cho nên em không hề bị ép buộc, em...”

“Tình Ưu, đừng gọi anh là anh trai, anh chưa bao giờ là anh trai em cả.” Anh không muốn tiếp tục cuộc đối thoại này, chậm rãi đứng lên, cầm áo khoác dưới đất, “Thật ra em không cần diễn kịch, đối với anh bất cứ cô gái nào cũng được. Lên giường với người khác cũng được, cùng em cũng được, căn bản không có gì khác nhau. Sau này, em có thể tiếp tục làm em gái ngoan ngoãn,...d n.. hoặc làm một người phụ nữ nghe lời, lựa chọn thế nào, em tự quyết định.”

Anh mặc áo khoác, không chút do dự cũng không hề lưu luyến rời khỏi phòng.

Khi tai không còn nghe thấy tiếng bước chân của người đó nữa thì gương mặt đáng thương của Lăng Tình Ưu mới giãn ra, thậm chí hoàn toàn biến mất.

Sự đau đớn trên cánh tay dường như bây giờ mới dâng lên, mảnh vỡ của bình hoa rạch một đường trên làn da mềm mại, máu đang từ trong chảy ra, mà người đàn ông vừa bỏ đi lại hoàn toàn không để ý.

Có lẽ cho dù để ý, anh cũng không quan tâm.

Từ nhỏ cô đã sống sung sướng, cho tới bây giờ chưa bị thương lần nào. Nhưng giờ khắc này, cô bị vết thương đang chảy máu, trong lòng lại không đau, chỉ có sự vui sướng vô cùng.

Không có gì vui mừng hơn là làm tổn thương người cô oán hận.

Nhiều năm qua, Lăng Lạc An qua lại với nhiều cô gái bên ngoài như vậy, cô đều không hận một ai, chỉ có Ngụy Đồng là ngoại lệ.

Đêm hôm đó, lúc cô đón Lăng Lạc An từ tay cô gái quán bar kia ở khách sạn, trong lòng cô vẫn tồn tại một tia chờ mong khờ dại. Chỉ là cô thật không ngờ, sự bày tỏ chân thành của cô, lại đổi lấy sự sỉ nhục như vậy.

Đúng vậy, cô và Lăng Lạc An không phải là anh em ruột, cô từ nhỏ được Lăng phu nhân nhận nuôi, được giáo dục ưu việt, vì một ngày có thể làm vợ của anh.

Cô rất thông minh, sau khi cô nhận thấy Lăng Lạc An không thích sự sắp xếp này, trước mặt anh luôn diễn vai một cô em gái hoàn hảo. Khéo léo, ngoan ngoãn, nghe lời hiểu chuyện, cô tạo ra bộ dáng mà anh thích, đồng thời tìm cơ hội thay đổi mối quan hệ.

Tửu lượng của Lăng Lạc An rất tốt, mặc dù thường xuyên uống rượu, nhưng rất ít khi uống say...

Cô nghĩ anh sẽ không để ý. Anh ôm nhiều phụ nữ như vậy, cô cũng là phụ nữ, bọn họ không có quan hệ huyết thống, không có gì không được.

Cô dìu anh lên sô-pha, khẽ vuốt anh, ghé vào lỗ tai nói cho anh biết: “Anh, em luôn yêu anh, như một người phụ nữ yêu một người đàn ông. Đêm nay, anh làm gì em cũng được...”

Đáy mắt anh hiện ra vẻ mê hoặc, cô nghĩ chắc là anh nhận ra cô, cô gọi tên anh, hôn lên môi anh.

Quá trình thuận lợi hơn cô tưởng tượng, động tác của anh có chút thô bạo, thậm chí còn không có đạo đầu lập tức đè cô lên sô-pha.

Quần áo bị anh vội vàng cởi ra, cái khoảnh khắc bị anh chiếm hữu mãnh liệt, thân thể bị kích thích run rẩy của cô bám chặt lấy anh, rốt cục thì cũng có được. Thân thể thỏa mãn, nhưng ngay sau đó lại giống như rơi xuống địa ngục, bởi vì trong tiếng thở dốc, anh kêu lên hai chữ bên tai cô: Ngụy Ngụy.

Mỗi lần gọi tên, động tác của anh càng thêm mãnh liệt, dường như muốn nuốt trọn cô.

Đây là sỉ nhục!

Cho dù sau chuyện đó anh không hề nói một câu hối hận, cho dù sau này bọn họ quan hệ khi đang tỉnh táo, nhưng cô lại không hề cảm thấy vui sướng.

Cho nên, cô lên lắp máy quay loại nhỏ, lưu lại thời gian địa điểm, chờ chính cô ta đến phát hiện.

“Nguy Đồng...” Cô gái trẻ trên giường cười, dịu dàng mà vô cảm, “Đây chỉ là bắt đầu.”

21. Chương 21: Sau Khi Thất Tình

Trong võ đường Nguy gia, những tiếng “bùm bụp bùm bụp” vang lên liên tục đến tận nửa đêm. Mấy ngày nay đều như vậy, hàng xóm xung quanh cũng đã quen với việc này. Lúc đầu cũng có vài người tới gõ cửa phân nản, nhưng sau khi nghe được tin, con gái Nguy gia bị bạn trai bỏ rơi từ các sư huynh đệ của cô, thì họ mới thông cảm bỏ qua.

Tuy nhiên, điều mà mọi người không biết chính là, đại tiểu thư Nguy gia trong lúc đi mua đồ ăn sáng, nghe loáng thoáng được các cô các thím đầu phố đang bàn tán về chuyện cô bị bạn trai bỏ rơi, cô giận điên người lao về nhà, và quyết định “rèn luyện võ công” thêm cho các sư huynh đệ...

Chẳng qua là trong tối đầu tiên về nhà, cô trốn trong võ đường uống cạn bình rượu mạnh của cha cô, miệng lẩm bẩm mắng chửi vài câu, không ngờ bị một sư huynh đệ nào đó phát hiện, kết quả là tối ngày thứ hai, chuyện của cô đã lan truyền khắp đầu đường cuối phố.

Chuyện thất tình đối với cô mà nói cũng không phải lần đầu, thời còn học đại học cô cũng có vài mối tình thoáng qua, lần nào cũng là nam nhân vật chính bỏ chạy mất dép, nhưng những lần đó đều không khiến cô đau như lần này.

Nguy Đồng trở về suy nghĩ rất lâu, nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu, một người đàn ông mới chỉ vài ngày trước nói rất nhớ cô, sao có thể ngay lập tức leo lên giường cô gái khác được. Đáng ghê tởm nhất là, cô gái đó, không phải ai khác mà chính là em gái anh ta.

Sau khi dùng một đấm hạ gục tiểu sư đệ, Nguy Đồng tâm trạng buồn bực rời khỏi võ đường.

Cô đi đâu? Cô còn có thể đi đâu được nữa! Đương nhiên là trở về phòng tắm gội rồi đi ngủ. Nói cho cùng thì cũng chỉ là thất tình thôi mà, đâu có phải thất thân. Hơn nữa cũng đâu phải cô chưa từng thất thân bao giờ, thất thân cộng thêm với thất tình, chết tiệt! Đúng là cô đã thua trắng trong tay hai chú cháu nhà họ Lăng kia rồi!

Cho dù có buồn bực thế nào, thì cũng vẫn phải đi làm. Như thường lệ sáng cô tới “Thanh Phong Vọng Sơn” đón sếp lớn Lăng Thị, tới đúng giờ đưa anh về nhà. Sau khi bị anh tập kích thành công ở Hải Nam lần trước, cô đối với anh cũng có đôi chút đề phòng. Nhưng Lăng Thái vẫn điềm nhiên, lạnh lùng, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Mấy ngày nay tâm trạng của Nguy Đồng thật sự không tốt, mỗi khi nghĩ tới chuyện ngày ngày cô và Lăng Lạc An đi ra đi vào cùng một công ty, nói không chừng còn có thể chạm mặt ở đâu đó, trong lòng cô lại thấy khó chịu, cơn giận cứ âm ứ trong lòng, không tìm được chỗ nào để trút ra.

Trong lúc cô đang cố kiềm chế cơn giận trong lòng, thì lại có người tới gọi đôn.

Hôm nay là thứ bảy, hiếm khi được một ngày nghỉ, cô cùng Hình Phong Phong và Tô Sung tới ăn kem tại Haagen-Dazs. Cô ăn liền một mạch bốn viên kem, cơn giận trong lòng mới coi như nguôi được phần nào. Nhưng nhìn cách cô ăn điên cuồng như vậy, hai người kia biết chắc cô đang có vấn đề, nhưng chưa kịp lên tiếng hỏi, thì Nguy Đồng đã lấy cớ chạy vào nhà vệ sinh.

Haagen-Dazs nằm trong một trung tâm thương mại cao cấp, mà tầng một của tòa nhà lại là nơi chuyên bán các sản phẩm xa xỉ, nhà vệ sinh cũng thuộc đẳng cấp năm sao, bên trong rộng thênh thang hình như không có người, chỉ trừ một người đang đứng trước gương tô son - Lăng Tĩnh Ưu.

Chết tiệt! Đúng là cô có ác duyên với nhà vệ sinh.

“Ôi, thật là trùng hợp!” Lăng Tĩnh Ưu cười châm biếm cô gái trong gương.

Ngụy Đồng liếc xéo cô ta, đẩy cửa bước vào phòng vệ sinh.

Đợi cô giải quyết xong đi ra, Tĩnh Ưu vẫn đang ở đó chuốt mascara, hết lượt này tới lượt khác, mãi không thôi, “Không ngờ ở một nơi sang trọng như thế này mà cũng gặp phải chị, xem ra lương của nữ vệ sĩ bây giờ cũng cao thật, ngay cả những thứ xa xỉ như ở đây mà cũng mua nổi.”

Ngụy Đồng rửa tay rồi lau tay, không hề đáp lại.

“Tôi biết rồi, nhất định là anh tôi đã cho chị một khoản phí chia tay rất hậu hĩnh.” Cô chuốt xong mascara, nhoẻn miệng cười, “Chị Ngụy, thật ra chị như vậy cũng là rất giỏi rồi, có thể ở bên anh tôi lâu như vậy, còn bày được ra trò dính hôn gì đó nữa, mấy chị trước kia đều không...”

“Cô có im miệng không thì bảo?” Ngụy Đồng giận giữ trừng mắt nhìn cô ta.

“Chị Ngụy, chị hà tất phải... Á!” Một viên giấy vệ sinh tròn bay thẳng vào mũi cô ta, Ngụy Đồng dùng hết mười phần sức lực, cô ta đau đớn nước mắt trào ra, “Chị dám động vào mặt tôi sao?”

“Cô nên tạ ơn trời phạt vì trong tay tôi chỉ là giấy vệ sinh chứ không phải là bi sắt.” Ngụy Đồng mắng xối xả vào mặt cô ta, “Tôi chưa từng gặp loại người nào không biết liêm sỉ như cô. Loạn luân với chính anh trai của mình thì có gì mà đáng rêu rao? Muốn chế giễu tôi sao? Cô còn non lắm! Loại đàn ông chỉ biết dùng cái đó để suy nghĩ như anh ta, cho tôi tôi cũng không thèm!”

“Chị...”

“Đừng có chị chị nữa, còn ”chị” nữa tôi sẽ đánh cô không nhận ra hình người luôn!”

“Chị dám!”

“Vậy cứ thử xem!” Ngụy Đồng giơ nắm đấm về phía Tĩnh Ưu, cô ta sợ hãi hét lên một tiếng, vợ vội tút xách lao nhanh ra ngoài.

Sau khi bình tĩnh trở lại chỗ ngồi ở Haagen-Dazs, Ngụy Đồng nhận được một tin nhắn.

Là của một số điện thoại lạ gửi tới, cô đọc lướt qua, cơn giận kìm nén trong lòng mấy ngày qua lại bùng hực bùng lên. Dưới con đường bên ngoài cửa kính, chiếc xe thể thao màu đỏ từ từ hạ cửa sổ, Lăng Tĩnh Ưu ngồi bên trong nhìn cô cười chế nhạo, cô đeo kính râm vào, từ từ lái xe đi.

Ngụy Đồng không lãng phí một giây nào, nói với một câu mình có việc gấp, rồi xách ba lô lao nhanh ra ngoài. Chiếc Bentley của Lăng Thái từ đó tới giờ vẫn do cô lái, dựa vào những tính năng ưu việt của nó, muốn đuổi theo chiếc xe

Màu đỏ kia thật dễ như trở bàn tay.

Đáng tiếc, cô quên mất một chuyện vô cùng quan trọng rằng cô là khắc tinh của đường phố. Tuy thi bằng lái từ mấy năm trước, nhưng chính thức lái xe thì chỉ có một hai tháng gần đây thôi...

Chiếc Bentley đã đuổi kịp chiếc xe màu đỏ, không những đuổi kịp, mà còn đâm thẳng vào đuôi của nó nữa...

Có lẽ là đầu chiếc Bentley quá cứng, nên toàn bộ phần sau chiếc xe thể thao màu đỏ kia bị đâm nát, khoảng khắc trông thấy khuôn mặt kinh hãi của cô gái bên trong chiếc xe đó, trong lòng Ngụy Đồng thấy thật sáng khoái.

Không ngờ chỉ nhanh một giây mà hậu quả lại rất nghiêm trọng.

Một tiếng đồng hồ sau, Ngụy Đồng vì không xuất trình được giấy phép lái xe và vi phạm nghiêm trọng luật an toàn giao thông nên đã bị đưa đến đồn công an gần đó. Chiếc xe thể thao màu đỏ bị đâm bẹp dúm, Lăng

Tình Ưu một mực khẳng định rằng đối phương cố tình đâm vào xe cô, sau khi gọi xe cứu hộ tới đưa chiếc xe màu đỏ đi, Tình Ưu cũng theo tới đồn công an để chờ xem kịch hay.

Tuy nhiên, cô ta chưa xem được kịch gì hay, thì chủ nhân chiếc Bentley sau khi được thông báo đã vội vàng chạy tới.

Sau khi từ châu Úc trở về, đây là lần đầu tiên Lăng Tình Ưu gặp Lăng Thái.

Nếu trong nhà họ Lăng có một người nào đó mà Lăng Tình Ưu tận sâu trong tiềm thức không dám tiếp cận, thì đó chính là người chú có vẻ ngoài tao nhã chín chắn kia.

Trên người đàn ông đó, có một luồng khí chất cao quý, lạnh lùng rất đặc biệt, nhìn bề ngoài thì rõ ràng là vô cùng hòa nhã, dịu dàng, nhưng lại đáng sợ tới mức khiến người khác không thể coi thường. Trước mặt anh, bất kể là nói gì, làm gì cô cũng đều phải cẩn thận gấp bội. Cô luôn có cảm giác, đôi mắt sâu thẳm lạnh lùng kia chỉ cần liếc qua, là có thể nhìn thấu những thứ cô che giấu tận nơi thâm sâu nhất trong tâm hồn.

Từ khi xuất hiện tới lúc đưa người rời đi, Lăng Thái chỉ mất có năm phút. Anh nói không nhiều, thần thái thần nhiên, dường như anh không để ý tới Lăng Tình Ưu đang đứng bên cạnh, chỉ mãi kéo Ngụy Đồng đứng dậy, anh mới khẽ liếc qua cô.

Chỉ là một cái liếc mắt rất nhanh, ngoài Lăng Tình Ưu luôn chú ý quan sát anh từ nãy tới giờ ra thì không ai nhận ra điều đó.

Lăng tiểu thư cuộn chặt tờ giấy vệ sinh trong tay, trong lòng một lần nữa trào dâng thứ cảm giác khó chịu – cảm giác của sự đổ kỵ.

Chiếc xe Lăng Thái đang lái là chiếc Bentley S5000 của công ty.

Suốt quãng đường đi, Ngụy Đồng luôn giữ yên lặng.

Ngày nghỉ, lái xe của sếp lớn đi chơi, lại nông nổi gây ra tai nạn, dẫn tới cả hai chiếc xe đắt tiền đều bị hư hại... Cô càng nghĩ càng thấy mình gây go, đúng là nóng giận hại chết con người ta mà...

Sau một hồi suy tư, cô mới phát hiện con đường mà Lăng Thái đang đi không phải là đường về nhà cô.

“Lăng tổng, nếu anh còn có việc, thì có thể thả tôi xuống đây, tôi tự bắt taxi về.”

“Tôi không có việc gì cả.”

“Nhưng con đường này không phải là đường về nhà tôi.”

“Tôi đâu có nói là đưa em về nhà.”

“...?”

Anh nói cho cô một con số, thấy cô không hiểu, anh tiếp tục. “Đó là chi phí sửa xe.”

“Không phải là đã có công ty bảo hiểm lo rồi sao?” Cô kinh ngạc.

“Đó là chuyện của tôi và công ty bảo hiểm.” Anh quay qua phía cô, cười nói, “Còn về con số này, là chuyện giữa tôi và em.” Anh dừng lại vài giây rồi mới nói tiếp, “Vì vậy bây giờ chúng ta tìm một nơi nào đó bàn về chuyện này.”

Cuối cùng Lăng Thái lái xa thẳng về “Thanh Phong Vọng Sơn”.

Ngồi một mình trong căn phòng khách thênh thang tĩnh lặng, Ngụy Đồng lòng dạ bồn chồn.

Nam chủ nhân duy nhất của căn nhà vừa mở cửa đã đi thẳng vào phòng, không biết là thay quần áo hay cởi quần áo, cô thật sự sợ khi anh ta quay ra sẽ quăng ngay vào mặt cô một câu, lấy thân trả nợ... Chết tiệt, chỉ đụng lõm chút đầu xe thôi mà phải sửa đắt như vậy. Có lẽ cô nhìn ăn nhìn uống mấy năm mới kiếm đủ số tiền đó.

Nghĩ đi nghĩ lại, tất cả đều tại tin nhắn chết tiệt đó của Lăng Tình Ưu. Trong lúc cô đang nghiến răng chờ đợi tin nhắn trong điện thoại thì Lăng Thái đã bước ra, anh đặt chiếc khăn tắm trắng tinh sạch sẽ và khăn tắm lên trên bàn. “Em đi tắm đi.”

“...” Anh ta trực tiếp đến vậy sao?”

“Quần áo để em thay, tôi đã dặn Lục Lộ đi chuẩn bị rồi, chỉ lát nữa thôi anh ấy sẽ mang tới.” Anh cầm tay cô đưa lên trước mặt, “Vết thương không nặng lắm, chú ý rửa cho sạch.”

Nghe thấy anh nói vậy, Ngụy Đồng mới phát hiện sau tay trái của mình bị trầy xước, máu vẫn còn dính lại trên miệng vết thương, từng vệt đỏ sẫm.

“Chỉ là bị thương nhẹ thôi, tôi không sao!”

“Đi tắm!” Anh trực tiếp ra lệnh, thấy đôi mắt cô nhìn anh khó chịu, anh nhoẻn miệng nói, “Trên người em còn có chỗ nào tôi chưa nhìn thấy sao?”

Ngụy Đồng đỏ mặt, cúi đầu lẩm bẩm chửi vài câu, cầm lấy đồ đi vào phòng tắm.

22. Chương 22: Mắt Nhìn Đàn Ông

Phòng tắm đàn ông rất sạch sẽ, chỉ có đồ dùng của nam giới.

Ngụy Đồng tắm xong đi ra ngoài, anh đang ngồi làm việc trên ghế sofa. Trên bàn trà có đặt một tách cafe uống dở, bên cạnh là mấy bộ giấy tờ. Anh đã thay bộ đồ ở nhà màu tàn thuốc, càng nổi bật lên làn da trắng của anh, nho nhã ngồi ở đó, giống như một bức tranh tự nhiên hài hòa buổi chiều xuân.

Nghe thấy có tiếng bước chân, anh ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên người cô một lúc lâu....

Ngụy Đồng kéo cổ áo, ý bảo mình đã tắm xong rồi, chỉ là không rõ đồng chí Lục Lộ đem quần áo đến từ lúc nào.

“Lại đây ngồi đi.” Anh đặt máy tính xuống, từ dưới bàn trà lấy ra một cái hòm thuốc nhỏ, lấy hai miếng dán vết thương, kéo tay cô lại, cẩn thận dán lên miệng vết thương.

Tay cô có chút lạnh, lòng bàn tay của anh thì ấm áp, sự chênh lệch nhiệt độ khiến sự tiếp xúc da thịt mất cảm hơn bình thường. Thấy anh đã dán xong, cô vội vàng muốn thu tay lại, nhưng đã bị anh nắm chặt.

Ngón tay thon dài vuốt ve mu bàn tay cô, cô ngẩng đầu, tầm mắt của người đàn ông trước mắt trở nên khó nắm bắt, đáy mắt hiện lên chút tàn khốc. Lần này cô đã thông minh hơn, anh không mở miệng, cô sẽ chờ ở đây.

Hồi lâu, anh mới chậm rãi nói, “Mắt nhìn đàn ông của em thật quá kém.”

Anh biết rồi? Cô chợt giật mình, ánh mắt vô tình dừng ở chiếc điện thoại trên góc bàn trà. Vừa rồi vội vàng vào phòng tắm, quên tắt tin nhắn, nhất định là đã bị anh nhìn thấy.

Tin nhắn do Lăng Tình Ưu gửi tới, nội dung đại khái là cười nhạo cô tới giờ vẫn không biết cô ấy vốn không có quan hệ huyết thống với Lăng Lạc An. Cô là vị hôn phu tương lai của Lăng Lạc An, được Lăng gia nuôi dưỡng từ nhỏ. Quan hệ của cô và Lăng Lạc An cũng không phải một hai ngày. Bất luận bên cạnh Lăng Lạc An có bao nhiêu cô gái, cuối cùng người có tư cách kết hôn với anh ấy chỉ có cô. Còn cô căn bản là bị Lăng Lạc An lừa gạt, đến tiệc đính hôn cũng chỉ là thủ đoạn để kéo cô lên giường mà thôi.

Ngụy Đồng đột nhiên nhớ tới lời Lăng Thái nói với cô, lần cô đến chung cư này trước đây.

Anh nói cho cô biết, cô là người phụ nữ anh phái đến bên cạnh Lăng Lạc An, trong mắt đôi phương, cô ở vị trí đối địch. Anh cũng đã nói với cô, bảo cô phải giữ tinh tảo. Đáng tiếc khi đó, cô bao biện cho Lăng Lạc An, hơn nữa cũng không có cảm tình với Lăng Thái, cho nên cố tình làm trái lại.

Cuối cùng biến thành như vậy, thật sự là cô tự mình chuốc lấy cực khổ.

“Lăng tống, anh dẫn tôi về, chỉ là để cười nhạo tôi?”

Anh hơi nheo mắt, khóe môi lại tựa như cong lên, “Cười nhạo em có lợi gì cho tôi?”

Lại là giọng điệu bình tĩnh tự nhiên ấy, người này hình như trước giờ không biết mùi vị thất bại là gì. Ngụy Đồng quay đầu muốn đứng dậy, quên mất tay mình còn đang bị anh nắm, người không đứng vững, tay của đối phương chỉ kéo nhẹ, cô cứ như vậy bị túm lại, ngã vào lòng anh.

Hơi thở dần ông khoan khoái thanh nhã sạch sẽ, nhẹ nhàng ulla đến, cô đẩy ngực anh muốn đứng lên, cánh tay anh lại bám chặt, ôm trọn lưng cô, ôm cô vào lòng.

“Ngoan, cứ như vậy một lát.” Tiếng nói hơi trầm hấp dẫn từ bên tai truyền đến, hơi thở của anh lay động từng sợi tóc bên tai cô, ngứa tê dại. Ngực khí và tư thế thân mật như vậy khiến tim cô bất giác đập nhanh, muốn dùng lực thoát khỏi, rồi lại nghe thấy anh nói tiếp, “So với quá khứ năm năm trước, cái ôm này có là gì. Nghe lời đi, bây giờ em cần thả lỏng người, cứ như vậy, đừng cử động.” Anh nhẹ nhàng chải mái tóc ướt trên lưng cô, dựa vào sô-pha, ôm cô chặt hơn.

Mặt cô dựa sát vào ngực anh, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở phập phồng cùng tiếng tim đập trong lồng ngực, ấm áp mạnh mẽ.

Quả thật cô cần một cái ôm để dựa vào, nhưng đối tượng nghĩ thế nào cũng không nên là anh.

Cảm giác cô vẫn muốn trốn thoát, đôi lông mày dài của người đàn ông hạ xuống mấy phân, dường như thở dài, âm thanh nghe như bình thản, lại mang theo tính chấn động vang lên bên tai cô, “Ngụy Đồng, em định khi nào

Thì chịu trách nhiệm với tôi?”

Lời của sếp lớn Lăng quả khiến người ta sợ hãi, chỉ ngắn gọn mười chữ liền trấn án thành công cô.

Những câu tiếp theo của anh, câu sau chấn động hơn câu trước.

“Buổi tối năm năm trước, thực ra tôi chỉ định đưa một cô gái vừa uống say vừa không biết nhà ở đâu vào phòng khách sạn nghỉ. Kết quả...”

“Đừng đùa nữa Lăng tống, anh là đàn ông mà!” Cô gái trong lòng anh ngược đầu lên, đối diện với ánh mắt thanh đạm của anh.

Người đàn ông nắm lấy tay cô, mở những ngón tay đang nắm ra, vuốt qua từng đầu ngón tay cô, “Có phải em quá xem thường thân thể của mình không?”

“...” Ngụy Đồng kinh hãi.

“Ngụy Đồng, tối đó tôi bị đâm không ít đâu.”

“...” Cô tiếp tục kinh hãi.

“Em hãy nhớ lại chuyện hôm đó đi, sau đó nói cho tôi, chuẩn bị chịu trách nhiệm thế nào với tôi?” Thần thái người đàn ông bình thản, giống như đang nói chuyện của người khác...

Ngụy Đồng ngây ra rất lâu, mãi sau mới tỉnh lại sau cái “sự thật” đột nhiên đến đó. Cô ngây ngốc a một tiếng, sau đó tìm được một cơ hội nói: “Nếu là tôi cưỡng bức anh, vậy tại sao anh không đợi tôi tỉnh lại rồi bắt tôi chịu trách nhiệm ngay tại đó? Tại sao trời chưa sáng đã một mình lén lút chạy mất?”

“Sau đó tôi có quay lại, nhưng em đã không còn ở đó nữa.” Anh xoa mặt cô. “Không nhìn thấy tờ giấy tôi để lại cho em ư?”

“Hả?” Cô lại bị chấn động “Tờ giấy gì cơ. Tôi không nhìn thấy. Trong đó viết gì vậy?”

Ánh mắt anh ngưng lại, một lúc sau mới từ từ nói, “Không nhìn thấy thì thôi, dù sao đều là chuyện đã qua. Nghĩ kỹ sẽ chịu trách nhiệm thế nào rồi hãy đến nói với tôi.”

Sự thật chó gặm này thật sự khiến Ngụy Đồng mù mịt.

Thời gian sau đó, cô luôn nhớ tới tới đó mình đã chủ động đến làm quen dự dồ thể nào, bám lấy anh lên phòng khách sạn thể nào, đề ngẫ ngẫu nhiên ăn thịt anh như thể nào, cưỡng ép tiến hành chuyện xấu xa đó ra sao?

Đáng tiếc, trong đầu cô vẫn chỉ là một bức tranh mơ hồ.

Cô chăm chú suy nghĩ, Lục Lộ đến từ lúc nào cũng không phát hiện ra. Cho đến khi nghe thấy Lăng Thái dặn thay quần áo xong hay ra ngoài, mới để ý đến một vấn đề.

Chịu trách nhiệm với anh ta? Năm năm trước, anh là một người đàn ông hai mươi sáu tuổi bình thường, cho dù bị phụ nữ đề ngẫ thì sao chứ? Nói cho cùng cũng là anh được lợi.

Nghe xong câu này của cô, người đàn ông đang chậm rãi mặc áo vest nhìn cô rất lâu.

Ánh mắt sâu thẳm khó đoán ấy khiến cô cảm thấy không thoải mái.

Anh đi tới, khẽ cúi người, hôn lên má cô, “Rất tốt, xem ra chúng ta đã nói đến điểm chính rồi.”

Ngụy Đồng: “...”

Chiếc S5000 lướt đi bình ổn trên đường.

Trong xe bật nhạc đồng quê nước Mỹ mà anh thích, giai điệu nhẹ nhàng nhưng không thể xoa dịu tâm trạng bức bối của cô.

Đánh cược sau khi uống rượu quả là chuyện không hay, năm đó cô là thiếu nữ bất lương, cô chỉ điên một lần, kết quả phiền phức hện giờ suốt năm năm, đến giờ phát hiện ra mới nổ.

Cô có nên tin lời anh không?

Nếu tin thì phải chịu trách nhiệm thể nào?

Trong khi cô chìm đắm trong các câu hỏi, chiếc xe đã dừng trước một câu lạc bộ.

Câu lạc bộ này nằm ở ven thành phố, mới nhìn qua thì không xa hoa lắm, nhưng chỉ cần nhìn những chiếc xe dừng trước cửa câu lạc bộ đã có thể đoán ra những vị khách ở đây không tầm thường.

Nếu đem ra so sánh, chiếc S5000 của Lăng Thái rõ ràng rất bình thường.

Ngụy Đồng không thể nhớ đến một chuyện đau đầu khác, chi phí sửa chiếc Bentley.

Sau khi ngồi vào phòng, anh đẩy menu đến trước mặt cô như thường lệ, để cô tự xem, muốn ăn gì thì gọi. Cô nhìn giá, ngụm trà mắc nghẹn trong họng. Còn đắt hơn cả nhà hàng lẩu hải sản ở thành phố S trước đây. Đây có phải đồ ăn cho người không? Chẳng lẽ toàn vàng bạc châu báu?

“Lăng tổng, tôi...”

“Lăng Thái.” Anh sửa lại.

“...?”

Ánh mắt của anh chuyển từ một nhân viên đang cúi người cung kính nói chuyện bên cạnh sang cô, con người đen lầy thâm u, “Gọi là Lăng Thái.”

“Lăng...Lăng tổng...” Cô không gọi được, đột nhiên bảo cô đối xứng hô, thật là kì quái!

“Lăng Thái.” Anh xoay hẳn người lại, hơi thở nhẹ nhưng lại nghiêm nghị.

“Lăng...”

“Lăng Thái.”

“Lăng...”

“Tiếp đi.”

Nguy Đồng nổi đóa, lớn như vậy rồi còn bị người khác ép gọi tên.

“Lăng Thái, Lăng Thái, Lăng Thái! Mẹ kiếp. Được chưa!”

Khí thế bất ngờ ấy khiến cô nhân viên bên cạnh lạnh người lo lắng thay cô. Số lần sếp của Lăng Thị đến câu lạc bộ này không nhiều, nhưng theo quan sát của cô, anh không phải người đàn ông có tính khí bên ngoài tốt. Gương mặt đẹp để đó nhìn nho nhã dịu dàng, nhưng không ai dám hỗn xược một câu trước mặt anh. Một là vì anh ít nói, hai là vì tính nghiêm nghị của anh.

Nhưng hôm nay cô lại phát hiện ra một chuyện đáng kinh ngạc.

Nghe câu nói vô lễ đó của cô gái, sếp lớn Lăng lại từ từ nhếch khóe môi, “Không cần gọi nhiều như vậy. Ngoan, đợi ăn cơm xong, dẫn em đi xem phim.”

Nguy Đồng: “...” Người kinh ngạc không chỉ có mình cô nhân viên.

23. Chương 23: Dẫm Lên Vết Xe Đổ

Khi bữa tối sắp kết thúc thì Lục Lộ gọi điện thoại tới. Thấy Lăng Thái hình như có việc cần phải giải quyết, Nguy Đồng vội tỏ ý có thể tự về nhà.

Anh không nói gì, nhưng sau đó vẫn đưa cô về đến khu phố cũ gần nhà.

Thứ hai đi làm, vì chiếc Bentley vẫn còn đang bảo dưỡng, nên Nguy Đồng đến thẳng công ty luôn. Trước buổi họp, cô đang đi trên hành lang thì nhìn thấy Lăng Lạc An cũng đang tiến về phía phòng họp. Cô không muốn vào đó chuốc bực mình, nên đưa hồ sơ mà Lục Lộ giao cho cô ột vị giám đốc bộ phận khác cũng chuẩn bị vào họp. Sau đó lập tức trở về tầng thứ ba mươi, cô co người ngồi trên sofa chơi game trên điện thoại, ngay cả ánh mắt khó hiểu của Lăng Thái nhìn cô khi anh trở về từ cuộc họp, cô cũng chẳng buồn bận tâm.

Kết quả là sau bữa tối ngày hôm đó, Lăng Thái quả thật đã đưa cô tới rạp chiếu phim, còn mua cho cô một xuất bắp rang bơ cỡ lớn và cả một ly kem Haagen-Dazs nữa.

Khi xem phim xong cũng không còn sớm, nhưng con đường trong trung tâm thành phố vẫn khá tấp nập người qua lại, chủ yếu là các cặp tình nhân.

Anh nhìn ngó xung quanh, bỗng dừng lại, quay đầu đợi cô bước tới, rồi bất ngờ đưa tay nắm lấy tay cô.

Cô vội rút tay lại, khó chịu nhìn anh, “Lăng tổng, xin hỏi anh đang làm gì vậy?”

Dưới ánh đèn đường heo hắt, anh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt thật dịu dàng, khóe môi khẽ động tựa mây, “Không phải các cô gái trẻ bây giờ đều thích như vậy sao?” Những câu nói có chút đột ngột, nhưng được phát ra từ miệng anh lại tự nhiên đến lạ. Đôi mắt sâu thẳm càng trở nên mê hoặc giữa màn đêm, “Thật ra tôi cũng không hiểu tâm tư của các cô gái trẻ bây giờ, em thích gì thì cứ nói thẳng với tôi, muốn đi đâu cũng nói với tôi.”...

Nguy Đồng nhìn Lăng Thái một hồi lâu. Anh giúp cô giải quyết êm xuôi vụ đụng xe, cô rất cảm kích, anh không chằm chằm giễu cợt chuyện cô bị Lăng Lạc An đá, cô rất cảm ơn, ngay cả chuyện anh muốn cô phải suy nghĩ xem nên chịu trách nhiệm với anh thế nào, cô cũng đang nghiêm túc suy nghĩ. Nhưng những hành động của anh bây giờ, thì gọi là gì? Người đàn ông này thật sự càng ngày càng khiến cô cảm thấy khó hiểu.

Gió đêm nhẹ nhàng, Nguy Đồng buông xõa mái tóc đang cột cao, trong đầu chợt lóe lên một ý tưởng. Cô nhìn anh cười tinh nghịch, “Có đúng thật là... tôi muốn đi đâu cũng được không?”

Hai mươi phút sau, hai người đã có mặt tại một quán bar sôi động trên mặt đường lớn. Quán bar trang hoàng vô cùng lộng lẫy, tiếng nhạc mở lớn đến đỉnh tai nhức óc.

Sau khi vào trong, Ngụy Đồng quan sát sắc mặt Lăng Thái, nhưng không thấy sự khó chịu như cô vẫn mong đợi. Cô kéo anh ngồi xuống ghế trước quầy bar, vẫy tay về phía phục vụ, gọi hai ly rượu Rum.

“Cạn ly!” Cô biết anh không thích uống rượu, nên mới cảm thấy vô cùng thích chí.

Anh thoáng nhìn cô, nhẹ nhàng uống cạn ly rượu.

Cô lại gọi thêm bốn ly rượu nữa, xếp thành một hàng ngang trên bàn. Thật ra không phải cô thật sự muốn thi uống rượu với Lăng Thái, chẳng qua là cô biết anh thích sự yên tĩnh, nên mới cố ý muốn chọc anh tức giận.

Dù gì thì trình tiết lần tiền bạc cô đều nợ anh, chẳng còn gì để mất, cùng lắm là anh điên lên đuổi việc cô, thế là xong.

Nhưng kết quả hoàn toàn ngược lại, sức chịu đựng của anh tốt hơn cô tưởng rất nhiều, qua ba vòng ược, cô vừa chóng mặt lại buồn vệ sinh, liền đập bàn lao thẳng về hướng toilet. Khi trở ra thì thấy cầu thang chật kín người, cô bèn rẽ sang một hướng hành lang khác. Hai bên phía hành lang này đều là các phòng kín, thường thì những người vào phòng kín đều đi thành từng nhóm hoặc hai người.

Một nhóm người thì là đến quầy, còn hai người đến để “tâm sự”.

Khi tới gần cầu thang, bỗng cô nhìn thấy từ đằng xa, bóng dáng một đôi nam nữ đang tiến lại gần.

Cô gái ăn mặc mát mẻ như một con bạch tuộc dính chặt lấy chàng trai, thoạt nhìn cũng có vài phần nhan sắc. Chàng trai có gương mặt vô cùng thanh tú, đôi mắt đào hoa, nụ cười đẹp như sương mai.

Ngụy Đồng sững người, thật là xui xẻo, lại là Lăng Lạc An.

Ngụy Đồng từng nói với Lăng Lạc An, cứ gặp lần nào là đánh lần đó, nhưng anh thật may mắn, chỗ cô đứng khuất trong bóng tối, trước khi anh nhìn thấy cô thì cánh cửa căn phòng kín kia đã khép lại. Ngụy Đồng vốn đang cố gắng kiềm chế cơn giận, nhưng cô gái ẻo lả kia vô duyên vô cớ lại hỏi anh về người yêu cũ, và anh lại càng đáng chết hơn khi trả lời rằng: Chỉ là một cô gái bảo thủ, nhạt nhẽo, đã bỏ rồi!

Cùng lúc cánh cửa căn phòng kia từ từ khép lại thì nắm đấm của Ngụy Đồng cũng đang siết chặt, các khớp tay kêu răng rắc.

Ngay lập tức, cô tiến về phía một người đàn ông, nở nụ cười thiên thần với đối phương, ngỏ ý muốn mượn điện thoại dùng một lát. Đối phương đã bị nụ cười của cô mê hoặc, lập tức rút điện thoại ra đưa cho cô.

Cô đứng sang một bên, lấy điện thoại của mình tìm lại tin nhắn kia, nhanh như cắt dùng chiếc điện thoại vừa mượn được gửi tin nhắn đó đi.

Mười lăm phút sau khi trở lại quầy bar, cô nhìn thấy dáng vẻ vội vàng của cô gái biến thái kia mà cười tít cả mắt. Cô vỗ tay gọi một lúc sáu ly rượu, các ly rượu nối nhau xếp thành hàng dài trên bàn, cô lớn tiếng nói Lăng Thái đừng khách sáo, hôm nay cô mời.

Trong lúc uống rượu, Ngụy Đồng cười không ngớt, cứ như có chuyện đại hỉ gì đó vậy, nụ cười trong sáng đáng yêu, nhưng lại quyến rũ đến mê hoặc. Theo như cách nói của mười một sư huynh đệ Ngụy gia, sư tử của họ thể chất đặc biệt hơn người, mỗi khi uống say không thể hiện trên mặt, nhưng nếu nhìn thấy cô có những biểu hiện như bây giờ, thì chắc chắn là đã quá chén rồi.

Trước kia mỗi khi trong nhà xảy ra tình huống này, đều là đại sư huynh Nhược Thần đưa cô về phòng nghỉ ngơi. Còn mười một sư huynh đệ khác, thì tự nhận công lực không đủ, không thể kháng cự nổi sức nóng của cô gái có thân hình bốc lửa, liên tục cởi quần áo và lao về phía mình...

Đáng tiếc Lăng Thái không phải là Nhược Thần, càng không phải là mười một sư huynh đệ Ngụy gia kia, chỉ với kinh nghiệm một đêm ngắn ngủi năm năm trước, không đủ để anh hoàn toàn nhận thức được, sự “dũng mãnh” của Ngụy Đồng, khi cô uống say... (Thôi được, dù gì thì ngay cả nữ nhân vật chính cũng không nhận thức được điều đó...)

Vì vậy khi anh lái xe đưa cô về nhà, hành động vừa kêu nóng vừa hồn nhiên cởi áo của cô khiến anh chết đứng.

Anh mở cửa sổ xe, đầu tháng tư, đêm xuân gió lạnh, sợ cô bị cảm, nên chỉ một lát sau anh đã vội đóng cửa sổ lại. Kết quả là khi dừng xe chờ đèn đỏ, cô tiếp tục cởi đến chiếc áo thứ hai.

Không thể không nói thêm rằng, cô chỉ mặc tất cả có ba chiếc áo. Chiếc thứ nhất là áo hoodie, thứ hai là áo hai dây bó sát, còn thứ ba chính là nội y. (Cởi đến chiếc thứ hai thì còn lại gì, các bạn biết rồi chứ?)

Lăng Thái vội vàng bật chế độ lái tự động, cởi áo vest khoác lên người cô. Ánh đèn mờ ảo chiếu vào trong xe, càng ánh lên vẻ mượt mà của nước da như trắng mặt, sự quyến rũ mê hoặc trong đôi mắt, và càng làm cho nụ cười của cô trở nên ngọt ngào không thể cưỡng lại.

“Làm gì vậy?” Cô hét lớn, đồng dạng từng tiếng một, nhưng ánh mắt nhìn anh lại ngây ngô phảng phất nét đa tình, “Anh cho rằng tôi uống say rồi cởi đồ bữa bãi sao? Anh nhầm rồi, còn lâu tôi mới say, chút rượu đó không làm khó được tôi đâu.” Nói xong, cô lật tung chiếc áo vest ra khỏi người, rồi nhoài về phía anh, tay cô bám lấy cổ anh, hôn tới tấp.

Bây giờ Lăng Thái mới biết là cô đã uống say. Anh chau mày, đẩy cô ngồi lại ghế của mình, nhặt chiếc áo vest khoác lên người cô, rồi tiếp tục lái.

Đoạn đường này Lăng Thái lái xe thật vất vả, Ngụy Đồng dường như không cho anh nghỉ một chút nào. So với những người uống say rồi tìm trò phá phách, thì cô cũng được xem là yên tĩnh hơn nhiều, không gào, không hét, cô chỉ cười, nhưng cứ chốc chốc lại nhoài về phía anh, hai tay ôm choàng lấy cổ anh mà hôn điên cuồng.

Rồi chốc chốc cô lại nói chuyện một cách rất rõ ràng, nhưng lời nói thì chỉ có thể là của người say, “Anh đẹp trai... Anh thật sự rất đẹp trai. Anh không vui sao?... Tôi thích anh nên mới hôn anh thôi, nếu là người khác, còn lâu tôi mới hôn... Thân hình tôi đẹp lắm đó, chỉ thiếu một chút nữa là đạt 90 - 60 - 90 rồi...” Nói đoạn, cô lại hất tung chiếc áo vest, tiếp tục nghịch chiếc áo lót cuối cùng còn sót lại trên cơ thể, có lẽ là dùng lực quá mạnh, nên một bên chiếc áo đã bị lệch hẳn ra ngoài.

“Ngồi yên!” Sắc mặt Lăng Thái hoàn toàn biến đổi, đáy mắt anh là sự giận dữ, nhưng dường như có một sự tranh đấu đang diễn ra.

Anh một lần nữa khoác lại chiếc áo lên người cô, một tay giữ cô ngồi yên trên ghế, một tay lái xe.

Cô bị anh làm cho giật mình, ngoan ngoãn ngồi yên trên ghế, đôi mắt to tròn nhìn anh, nhưng con mèo dễ thương lại lập tức biến hình, cô nhoài dậy ôm chặt lấy anh, đặt lên đôi

Môi anh một nụ hôn mãnh liệt.

Đôi môi mềm mại, thơm mát mơn trớn môi anh thật dễ chịu. Cô tiếp tục tiến sâu hơn, chiếc lưỡi tinh nghịch của cô một lần nữa thâm nhập vào trong miệng anh, rồi sau đó nụ hôn dần dần di chuyển xuống cổ anh.

Tầm nhìn bất ngờ bị che khuất, chiếc xe lao đảo mất phương hướng trong giây lát, anh vội vàng nhấn phanh, may mà đường đêm vắng xe qua lại, nên hai người mới không xảy ra tai nạn.

Anh nắm chặt hai tay cô đẩy mạnh ra khỏi người mình, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Không được phản kháng, phải nghe lời!” Cô lập tức đưa chân lên, dường như ngồi hẳn trên người anh, đôi mắt còn đang nhắm nghiền nhưng nắm đấm về phía mặt anh thì vẫn vô cùng chính xác.

Đến lúc đó, cho dù Lăng Thái có là người điềm tĩnh tới đâu, thì cũng phải sụp đổ...

Tay Ngụy Đồng ôm trọn cổ anh, dùng sức đè xuống, tiếp tục hôn lia lịa. Ôm, hôn, cào, cắn...

Ánh mắt Lăng Thái như mê rồi lại tỉnh, tỉnh rồi lại mê. Màn “quyết đấu” giữa hai người xảy ra vô cùng ác liệt, cái chân không chịu yên phận của cô cứ giầy đạp lung tung, vô tình ấn vào nút nào đó, khiến chiếc ghế lái bỗng ngã hẳn về phía sau. Ngụy Đồng nhân đó đè hẳn lên người anh.

Thân thể nóng rực của cô gái đang nằm trọn trên người, khiến Lăng Thái nhớ lại ký ức năm xưa, nếu cô biết được mình đang làm gì thì hay biết mấy, nhưng đằng này, ngoài ôm và hôn ra, cô không làm gì khác cả.

Tới lần thứ n lạnh lùng ra lệnh cho cô gái bên cạnh không có tác dụng, thì sự lạnh lùng bằng giá nơi đôi mắt sâu thẳm kia cuối cùng cũng dần tan biến, thay vào đó là sự nồng nàn, cháy bỏng. Nửa thân trên của cô gần như không còn gì che chắn, chiếc dây áo ngực trễ hờ trên vai, nhan sắc cô gái tuổi đôi mươi tràn trề sức sống mê hoặc trước mắt anh. Có lẽ là hôn mệt quá rồi, cô khẽ nghiêng đầu nghỉ ngơi, tự liếm môi mình trong vô thức, chính trong lúc đó, anh hôn trọn đôi môi cô.

Lúc đầu anh hôn cô thật nhẹ nhàng, sau đó càng hôn càng đắm say, đôi môi anh càng lúc càng cuồng nhiệt, hơi thở càng lúc càng nóng bỏng.

Hôn và được hôn là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau, khi được hôn, quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay đối phương, tiết tấu cũng do đối phương quyết định. Cô bị nụ hôn của anh siết chặt, cùng với nụ hôn ngày càng mãnh liệt, cơ thể anh cùng từ từ sát lại gần cô, ghế lái cũng từ từ được hạ xuống. Bên dưới cơ thể anh, làn da mềm mại của cô dần dần cảm nhận được cái lạnh của chiếc ghế da, dường như dưới lưng cô chạm phải vật gì cứng rất khó chịu, cô bực dọc nói không muốn ở lại đây.

Anh ngồi dậy, nhìn cô say mê, anh chỉnh lại mái tóc cô, nụ cười thật dịu dàng, anh đỡ cô ngồi lại trên ghế, quay đầu xe đi thẳng về hướng Thanh Phong Vọng Sơn.

Anh dùng chiếc áo vest quấn quanh người cô, bế cô lên nhà.

Sau khi về tới nhà, sự hỗn loạn trong lòng anh cũng đã bình tĩnh trở lại. Anh vốn định đưa sẽ cô vào phòng nghỉ ngơi, nhưng không ngờ, vừa đắp chăn cho cô thì anh lại bị tập kích...

So với cô gái khác thì sức khóa của cô thật đáng nể. Nhất thời giật mình khiến anh ngã nằm xuống giường, nhân cơ hội đó, cô lại nhào lên người anh mà hôn lia lịa, còn liên tục cười không ngớt.

Anh nằm đó, bàn tay anh giữ trên tấm lưng trần của cô, tuy nét mặt vẫn điềm tĩnh như không, nhưng chỉ có anh mới biết, hơi thở và nhịp tim của anh bị cô làm cho điên đảo.

Trong ánh mắt sâu thẳm của Lăng Thái, một lần nữa diễn ra sự đấu tranh. Cô say, cô có thể không tự chủ được bản thân, nhưng anh thì khác.

Một lần mất kiểm soát đã là quá đủ rồi, năm năm trước là vì anh uống khá nhiều, nhưng hôm nay thì hoàn toàn không. Nếu tiếp tục, người sai, người sai lại sẽ là anh.

Tâm trí anh vẫn vô cùng tỉnh táo, nhưng cơ thể và trái tim anh thì không, chúng chỉ hoạt động theo những bản năng tự nhiên nhất của mình.

“Ngụy Đồng...” tay anh đặt sau lưng cô, đỡ cô ngồi dậy, cô theo đà ngồi hẳn lên lòng anh, không biết từ khi nào mà đôi chân thon dài mềm mại kia đã kẹp chặt hai bên hông của anh, đung đưa quỵn rũ anh.

Hàng lông mày anh nhíu thật sâu, sự ảnh hưởng của cô đối với anh, vượt xa anh nghĩ rất nhiều.

“Hả? Anh gọi tôi sao?” Ngụy Đồng ôm trọn lấy vai anh, nụ cười thật ngọt ngào, “Tôi tên là Ngụy Đồng, anh đẹp trai, anh thì sao?”

“Lăng Thái.” Một nụ hôn nhẹ nhàng, lướt trên cổ cô như cơn gió mùa thu, nhưng lại mang theo hơi thở bỏng rát.

“Lăng Thái?” Cô học theo, hôn thật nhẹ lên cổ anh, “Cái tên này rất quen!”

“Đúng vậy, tôi là sếp của em.” Lại một nụ hôn nữa, đặt trên khuôn ngực mềm mại của cô.

Cô lại học theo đúng như vậy, sau khi cởi bỏ chiếc áo còn vướng bận trên người anh, những nụ hôn vội vàng và mãnh liệt lướt trên ngực anh. Hơi thở anh cháy bỏng giữa màn đêm, bàn tay nơi eo cô càng siết chặt.

24. Chương 24: Cô Nói Cô Sẽ Chịu Trách Nhiệm

Một nụ hôn sâu dài.

Anh ôm chặt lưng cô, lực mạnh kiên quyết, quần áo trên người cô không còn một mảnh.

Cởi quần áo trước giờ không phải là chuyện gì khó, hơn nữa Ngụy Đồng cũng gần như không mặc gì.

Thắt lưng nói ra, chiếc quần âu bị cọ vào tuột dần xuống... Cô dang chân gồi trên người anh, như con gấu koala bám chặt lấy anh. Da thịt anh hơi lạnh, vừa thích hợp hạ nhiệt độ. Cô càng cao hứng, tiếp tục cười cọ vào anh, hoàn toàn không cảm thấy sự thay đổi của người bên dưới.

Quyền chủ động bị đoạt mất lần nữa, hôn biến thành bị hôn, con người đen láy như bầu trời đêm, sâu thẳm, im lặng không tiếng động nhìn chằm chằm cô gái bị hôn. Mặt gần như vậy, đôi mắt cười và hàng mi rung khê của cô đều thấy rất rõ.

Hơi thở trở nên mãnh liệt hơn, thân thể kề nhau, tứ chi giao thoa, tư thế nữ trên nam dưới này càng khó từ chối.

Mái tóc dài mềm mại của cô buông xuống, rũ trên vai anh, màu da nâu nhạt vừa hay hài hòa với màu da trắng. Ngón tay của anh vuốt từ mắt cá chân cô lên trên, lên đến cổ chân, rồi tới đùi, cuối cùng là...

Cô khê kêu một tiếng, rời khỏi môi anh, cúi đầu vì có chút không hiểu.

Đầu ngón tay lại cử động, thân thể cô như mềm ra, một luồng khí khô nóng khó hiểu lan khắp cơ thể. Ước chừng là cảm thấy không đúng lắm, cô đẩy vai anh muốn rời đi, nhưng lúc này sao anh có thể để cô rời đi.

Ánh mắt sâu thẳm đã nhuốm đầy tính dục, cho dù là người đàn ông điềm đạm cũng không thể bình tĩnh trong tình huống này. Lý trí đã mất đi ba bốn phần, anh hơi nhắc cơ thể cô lên, tìm được vị trí, nhanh chóng đè xuống...

Cảm giác không thoải mái làm cô đứng thẳng lưng, phát ra tiếng thở đứt quãng, nắm chặt cánh tay anh, không cho anh động tới cơ thể của mình nữa.

Những ngón tay dài đang ôm eo cô run lên, không biết vì cảm giác mãnh liệt trong lúc này, hay là sự đau đớn khi cô ép anh dừng lại.

Cô cử động, lại muốn chạy trốn, làm cho lý trí của anh mất thêm năm phần.

Đôi môi ẩm ướt hôn lên cằm cô, sau đó là khoe môi, tiếp theo là một cái hôn sâu, đồng thời ôm chặt chiếm hữu cô.

Hơi thở yếu ớt của cô biến mất trong đôi môi của người đàn ông...

Đêm tối như mực, rèm cửa chiếc cửa kính vẫn mở, bởi vì đang ở tầng cao, không cần phải lo lắng ánh mắt nhìn trộm.

Ánh trăng sáng trong, trước giường là một cảnh tượng hỗn độn, tiếng rên khê và hơi thở dồn dập tạo nên một giai điệu không ngừng. Lý trí của người đàn ông đã hoàn toàn mất, vẫn là cô ở phía trên, nhưng tiết tấu hoàn toàn không theo ý cô.

Cánh tay của cô không còn sức lực đặt lên bả vai anh, anh nắm eo cô, lúc di chuyển hôn cô nhiều lần. Môi, chóp mũi, mi mắt, lông mày, hai má, vành tai, cằm, cổ, xương quai xanh, ngực... Dấu màu đỏ lưu lại khắp người cô. Giống như muốn bù đắp lại những ký ức bị lãng quên lần trước. Như vậy, cô sẽ không quên nữa.

Cô mềm mại nhẹ nhàng, như lông vũ thoáng qua đầu ngón tay, muốn có được, chỉ có cách thu chặt năm ngón tay lại.

Cô luôn nhìn anh, đôi mắt mở thật to, mi mắt giương lên, thoát nhìn dường như rất tỉnh táo. Nhưng thật sự chỉ là dường như, anh biết có lẽ sáng hôm sau tỉnh lại, cô lại quên tất cả chuyện này lần nữa.

Điểm khác là, lần này anh sẽ không rời đi. Lần này... chỉ không phải kết thúc trong một lần.

Đêm nay, ánh trăng chiếu rọi bao lâu, cảnh tượng hỗn độn trước giường kéo dài bấy lâu.

Chỉ nghỉ ngơi ngắn ngủi, người đàn ông mất đi lý trí có sức lực vô tận, anh thủy chung dịu dàng, có mười phần kiên nhẫn, hôn môi triền miên cùng vuốt ve vô tận, sau đó yên lặng không tiếng động thử đẩy mạnh, cuối cùng kiên quyết chiếm hữu thật sâu.

Động tác này kiên quyết, mỗi lần ngẩng đầu lên cô đều kêu nhỏ vì không thoải mái và giãy giụa theo bản năng...

Anh ôm hôn cô, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ nói bên tai cô những lời vô nghĩa.

Cô sớm đã say không phân biệt được gì nữa, anh nghĩ anh nhất định cũng say rồi, say ngây ngất trong thân thể cô.

Nếu một lần không đủ khắc sâu, tỉnh lại sẽ hoàn toàn không có ấn tượng, vậy hết lần này đến lần khác cho đến khi trời sáng thì sao?

Khoảnh khắc bừng tỉnh sau giấc ngủ sâu, Ngụy Đồng đau đầu trầm trọng như năm năm trước, nhớ lại tất cả ký ức tồi qua rất nhanh.

Người đàn ông cả đêm ôm cô, người đàn ông quấn lấy cô cả đêm có gương mặt tuấn tú, đôi mắt nho nhã và con ngươi đen như mực. Sâu trong đáy mắt có một ngọn lửa, mỗi một lần đều giống như đang thiêu đốt người cô...

Phòng ngủ màu xám nhạt, ban công kính trong suốt, nhìn xuống muôn độ cao. Không sai, đây là chung cư của Lăng Thái.

Ngụy Đồng sợ hãi lăn từ trên giường xuống, thân thể tiếp xúc với sàn nhà lạnh ngắt mới phát hiện trên người vẫn đang trần như nhộng. May mà trong phòng chỉ có mình cô, cô tùy tay lấy quần áo vương vãi khắp mặt đất, vọt vào phòng tắm bên cạnh.

Cả người vô cùng tê thắm...

Đồ đàn ông chết giấm, coi cô là đất trồng dâu hay sao?

Cho dù trồng dâu cũng không trồng cách đó, quả thực giống như bị nổi ban lúc nhỏ vậy?

Lúc bước vào bồn tắm, cô không cẩn thận đụng đến thân dưới, còn sưng tấy đau hơn cả cái đêm lần đầu của cô.

Đồ đáng chết! Bình thường giả bộ nhã nhặn, giả bộ đứng đắn, không thể ngờ lúc bỏ mặt nạ ra lại độc ác như vậy. Khi cô còn đang mắng, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Cửa phòng tắm có tiếng gõ, rất lịch sự gõ ba cái.

Cô vừa bực mình vừa xấu hổ hỏi anh muốn gì.

“Điện thoại của em đổ chuông, có nghe không?” Giọng nói của người đàn ông vẫn nho nhã như trước, dường như có ý cười mỉm.

“Tôi bây giờ... không tiện lắm!” Ngụy Đồng tắt vòi nước, “Là ai gọi đến vậy?”

“Không có tên, đã gọi mấy cuộc rồi.”

“Vậy anh giúp tôi nghe đi.” Cô nói xong lại mở vòi nước tắm tiếp.

Cô tắm rất lâu, cuối cùng cũng sắp xếp được sự việc tồi qua. Vì thế bị đất phát hiện ra, quả thật là cô cưỡng ép anh...

Như vậy, có phải cô lại phải nói về vấn đề chịu trách nhiệm với anh? Sớm biết mình uống say sẽ thành ra thế này, dù thế nào cô cũng không dẫn anh đi bar, kết quả lại gặp Lăng Lạc An... Thật sự là càng nghĩ càng buồn bực.

Đi từ phòng tắm ra, trong phòng không có ai, góc giường đặt một bộ quần áo sạch sẽ. Từ ngoài vào trong, thậm chí cả áo lót và quần lót đều phù hợp với số đo của cô. Mặt Ngụy Đồng lại nóng lên, nhanh chóng mặc quần áo chỉnh tề, đi vào phòng khách.

Phòng ăn nối liền với phòng bếp, trên chiếc bàn đá cẩm thạch màu đen dài có đặt hai phần bữa sáng.

Anh mặc chiếc quần suông và áo khoác mỏng, đang cầm laptop xem tin tức trên mạng, trên bàn trà có đặt mấy túi quần áo phụ nữ, trừ bộ cô đang mặc trên người, bên trong còn có mấy bộ.

“Lục Lộ đã tới sao?” Có thể đích thân mang quần áo lên đây, chỉ có Lục Lộ mà thôi.

“Ừ.” Anh trả lời khẽ, nghe thì không có gì khác thường, nhưng đã bớt dịu dàng hơn trước.

Đồng hồ chỉ mười giờ, cô đang suy nghĩ nên bắt đầu câu chuyện từ đâu thì anh đã đóng máy tính, ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt hơi lạnh nhạt xa xăm, khuôn mặt tuấn tú vì ngược sáng nên trông có chút mơ hồ, “Ăn sáng trước đó, mười một giờ tôi có cuộc họp, ăn xong cùng đến công ty.”

Ngụy Đồng đáp vâng một tiếng, cùng anh ngồi xuống hai bên bàn. Lát bánh sandwich, thịt hun khói, trứng gà và cà phê, anh ăn khá yên lặng, lòng cô lại càng hoang mang, “Bữa sáng là anh làm? Hương vị không tồi, tôi còn tưởng ông chủ một công ty lớn sẽ không tự nấu thức ăn chứ! Ha ha!” Cười xong, Ngụy Đồng cảm giác mình có chút ngốc nghếch, lại mãi miết ăn vài miếng.

Lăng Thái vẫn không lên tiếng, lẳng lặng uống cà phê, ánh mắt dưới đôi lông mi dài hơi hướng xuống, không thèm nhìn cô một lần.

Trạng thái này, chẳng lẽ là muốn ép cô bộc lộ?

Cô gái thân thể còn đau nhức bực tức, nói cho cùng tối hôm qua cô chỉ chủ động lần đầu tiên, sau đó đều là do anh, hơn nữa chuyện này hai bên nam nữ đều giống nhau, cô cũng không phải kẻ dao vào cổ ép anh cởi quần áo.

Ngụy Đồng nhin hồi lâu, rốt cục vẫn nhin không được, ném mạnh chiếc đĩa lên đĩa, nói, “Muốn thế nào thì anh phải nói đi chứ! Có người ép người khác bộc lộ như anh sao? Anh là đàn ông đấy!”

Bàn tay đang bưng tách cafe dừng lại, anh chậm rãi ngược lên, có chút lạnh lùng quá đáng, nhanh chóng quét qua người cô, liền đứng dậy đi lấy máy tính.

Ngụy Đồng bị chọc tức. Loại người gì thế! Cái cá tính này quá là kỳ lạ rồi!

“Lăng tổng!”

Không có trả lời.

“Lăng Thái!”

Vẫn là không đáp lại.

Nhìn thấy bóng lưng lạnh lùng của anh, trong lòng cô giống như có ngàn con kiến chui vào, đốt hết chỗ này đến chỗ khác. Cô nhin nửa ngày, cuối cùng nói ra một câu thế này, “Được, được! Tôi biết rồi! Tôi chịu trách nhiệm, chịu trách nhiệm còn không được sao? Ngày hôm qua là tôi sai, năm năm trước cũng là tôi sai, tôi và anh đi đăng ký!”

Câu cuối cùng cô hét rất lớn, hét xong cô cảm thấy mình thật ngốc, nghĩ thầm đã gặp ma thật rồi.

Người đàn ông trước sofa rốt cuộc dừng động tác, xoay người lại, đôi mắt vốn lạnh nhạt sau khi nhìn rõ thần thái của cô dần dần tối lại, anh lạnh lùng mở miệng: “Không cần. Lăng Thái tôi cho dù muốn kết hôn, cũng sẽ không kết hôn với người không cam tâm tình nguyện.”

Anh xách chiếc túi, lấy chiếc áo vest rồi đi về phía cửa, “Cuộc họp rất gấp, tôi đến công ty trước, lúc em đi nhớ khóa cửa.”

Rầm một tiếng cánh cửa đóng lại, Ngụy Đồng vẫn ngồi ngây ngốc.

Nói như vậy, lời

cầu hôn lần đầu tiên trong đời cô đã bị từ chối?

Cô thở dài một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa rồi thật sự là gặp ma mới nói ra câu ấy, may mà anh không đồng ý, nếu không việc này cô cũng không biết làm thế nào.

Có chút buồn bực, Ngụy Đồng ăn hết bữa sáng, rồi bắt đầu tìm lại đồ của mình. Lúc ấy điện thoại trên sô-pha, cô nhớ đến cuộc gọi lúc nãy nhờ Lăng Thái nghe, mở ra xem, lại phát hiện số điện thoại đó khá quen mắt.

Thì ra là điện thoại Lăng Tĩnh Ưu.

Ngoài ra, còn có một tin nhắn đã bị đọc: Đừng tưởng rằng không nói gì là chị lợi hại! Tôi biết người gửi tin nhắn hôm qua là chị, chị nghĩ tôi giống chị, chỉ đơn giản như vậy đã bị đá kích? Thôi đi! Anh của tôi không phải hôm nay mới ra ngoài chơi, rõ ràng là chị ghen tị. Tôi khuyên chị sau này đừng như vậy nữa, làm nhiều lần anh tôi sẽ không cần chị nữa.

Ngụy Đồng không còn gì để nói.

Lăng tiểu thư này quả nhiên không phải tầm thường, xem ra lần sau gặp mặt phải dùng nắm đấm “hầu hạ” cô ta một chút.

Cắt điện thoại vào túi, Ngụy Đồng đột nhiên ý thức được một vấn đề.

Chẳng lẽ cú điện thoại và tin nhắn này chính là nguyên nhân thái độ khác thường của Lăng Thái?

Quan hệ lạnh nhạt xa cách này duy trì được một tháng, Ngụy Đồng nghĩ, sắp của cô chắc chắn là người đàn ông hẹp hòi nhất trên đời này.

Một tháng này, anh ra ra vào vào vì công việc, làm cô không thể không đi theo vô cùng vất vả. Mùi vị bị cho rằng dụ dỗ người khác chẳng ra sao, mùi vị bị một người rõ ràng có quan hệ bất chính với mình giả vờ quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường càng chẳng ra sao.

Buổi tối đi cùng anh đến gặp đối tác còn tốt, dù sao cũng là công việc, trên bàn ăn sẽ có người của đối phương nói chuyện với anh, không khí mặc dù không thể nói là thân thiện nhưng nếu cần phải ứng phó anh vẫn sẽ mở miệng, trên môi còn có nụ cười lịch sự. Ngụy Đồng ngồi bên cạnh cũng không ngại ngùng.

Điều khiến cô không thể chịu được là thời gian hai người ở riêng với nhau. Lục Lộ tuy là trợ lý, nhưng dù sao có công việc của mình, nhiều lúc dùng cơm hoặc đi công tác cũng chỉ có hai người bọn họ.

Thực ra thì cũng không phải cô chưa thử chủ động mở miệng.

Nhưng mấy câu nói khê đó không đủ, thậm chí không thăm dò được gì, không khiến anh có bất cứ phản ứng nào. Lần hiệu quả mạnh nhất cũng chỉ là ánh mắt hồ hững của anh. Đa số thì anh không thèm liếc nhìn cô một lần.

Ngụy Đồng rất bực tức, cô vốn không phải là người giỏi đoán tâm tư người khác, huống chi đối tượng lại là Lăng Thái, người đàn ông vốn dĩ không thể đoán được. Anh không nói lời nào cũng không có nghĩa là anh từ chối giao tiếp với đối phương, chỉ là từ ánh mắt và biểu cảm của anh, cô không nhìn ra manh mối nào.

Nói ngược lại, nếu cô thực sự có bản lĩnh trong tình huống người khác giới từ chối giao tiếp, đoán được đối phương đang nghĩ gì và nghĩ ra biện pháp giải quyết, những mối tình ngắn ngủi thời đại học của cô cũng sẽ không lần lượt kết thúc nhanh chóng như vậy.

Mùi vị bị lạnh nhạt phải là người trải qua rồi mới biết, dùng binh pháp để giải thích, giống như là khi quyết chiến bại trận rồi gặp một đối thủ kỳ lạ. Dứt khoát ột đao hay tha cho đối phương? Nhưng trong hai lựa chọn trên, đối thủ lại không âm không dương, không nóng không lạnh, lấp một chiếc cùm lên cổ, dùng sự lạnh nhạt vô hình trấn áp thần kinh đối thủ, không chịu hành động dứt khoát.

Số lần như vậy càng nhiều, ý nghĩ của Ngụy Đồng cũng càng xấu hơn. Theo cô thấy, Lăng Thái sở dĩ có thể giữ được thái độ điềm đạm và không gây sợ hãi ấy, khả năng lớn nhất là những lời anh nói trước đây, trong sự việc “Bá vương bị ép bắn cung” không rõ ràng này giữa hai người, anh tuyệt đối là người bị hại....(Được

rồi, phải thừa nhận, đại tiểu thư Ngụy gia trưởng thành trong tình yêu của cha và các sư huynh đệ, năng lực suy nghĩ có chút hạn chế.)

Tóm lại Lăng Thái càng lạnh nhạt, Ngụy Đồng càng nóng nảy buồn bực.

Sau này vì trong lòng quá bức bách, cô nói chuyện này với Hình Phong Phong, đối phương nghe xong, ôm chặt cốc nước, ánh mắt như nhìn thấy quái thú, ngăn người sững sờ nhìn cô hồi lâu.

“Nếu còn nhìn nữa thì bữa này cậu trả tiền đấy!” Ngụy Đồng nóng nảy.

Hình Phong Phong xoa môi. “Nha đầu cậu giỏi thật đấy! Sự việc kinh hoàng như vậy mà giấu bọn mình lâu thế!”

“Đừng nói nhảm! Nói cho cậu là để cậu nghĩ giúp mình. Cậu nói xem tại sao người đó lại như vậy! Trước đây thái độ tốt như vậy, còn nói với mình muốn đi đâu cũng được, chỉ qua một đêm đã thay đổi hoàn toàn. Anh ta muốn làm gì thì nói thẳng ra không được sao? Nói một câu cũng không chết! Mình cũng không phải người không hiểu đạo lý!”

“Cậu thật không biết tại sao anh ấy lại biến thành như vậy?” Hình Phong Phong trợn mắt

25. Chương 25: Gậy Ông Đập Lưng Ông

“Có lẽ là vì điện thoại và tin nhắn của Lăng Tĩnh Ưu... Nhưng trước đó mình đã nói với anh ta rồi, mình nói là mình sẽ chịu trách nhiệm.”

“Chịu trách nhiệm cái con khỉ! Anh ấy là đàn ông, nếu chịu trách nhiệm thì phải là anh ấy mới đúng! Sau này đi ra ngoài, đừng nói là quen biết Hình Phong Phong này!”

Sát thủ tình trường giận điên người, thiếu chút nữa là ném thẳng chiếc cốc xuống đất, “Nhưng Lăng Lạc An nhanh như vậy đã qua lại với những người con gái khác, thật sự khiến mình cảm thấy tuyệt vọng về những người có tiền!” Hình như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, cô hỏi Ngụy Đồng, có phải trước khi chia tay, Lăng Lạc An đã biết chuyện của cô và Lăng Thái không?

“Mình còn chưa kịp nói.” Cô lắc lắc chiếc cốc trong tay mình, gương mặt suy tư.

Bên ngoài Starbucks là phố đi bộ, ánh nắng chiều rực rỡ mà dịu dàng, ngoảnh đi ngoảnh lại, tháng năm đã bắt đầu gõ cửa. Tháng này Lăng Thái coi cô như người vô hình, thật ra ngoài sự buồn chán và bức bối, trong lòng còn có một cảm giác gì đó rất khó hiểu, cô chưa từng có thứ cảm giác đó, hư hư thực thực, như có như không, cứ trong những lúc cô gần như không còn cảm thấy sự tồn tại của nó, thì nó lại đột nhiên xuất hiện trong lòng cô....

Khó chịu, thật là khó chịu. Một cảm giác kỳ quái đáng ghét, cũng không hoàn toàn là tức giận, chỉ là mỗi lần nhớ tới anh, trái tim cô như siết lại, nhói lên một thứ cảm xúc không tên.

Tại sao? Chính cô cũng thật sự không hiểu nổi.

Hình Phong Phong thấy bộ dáng đó của cô, nghi hoặc hỏi, “Đồng Đồng, không phải là cậu... có rồi chứ?”

Ô hô! Câu nói của Hình Phong Phong kéo hồn cô về với mặt đất, cô đập bàn, “Cậu có thì có! Mình không phải là trẻ con, đương nhiên biết phải xử thế nào sau chuyện đó!”

Sau câu nói đó, Ngụy Đồng cũng không còn tâm trí tiếp tục nghiên cứu cảm xúc kỳ lạ kia, hai người rời khỏi Starbucks, rồi cùng nhau đi ăn buffet, sau đó ai về nhà nấy.

Thứ hai đi làm, Ngụy Đồng phát hiện ra ông chủ mặt lạnh như tiền của mình không thấy đâu nữa.

Chiếc xe Bentley bị Ngụy Đồng làm hỏng đã được sửa xong từ lâu, nhưng Lăng Thái không hề nhắc tới chuyện để cô tiếp tục làm lái xe ỉnh, vì vậy cả tháng nay, hai người không hề đi làm chung. Thỉnh thoảng anh có việc vào buổi chiều, không về công ty mà tới thẳng gặp khách hàng, nhưng những trường hợp như vậy, thường thì sẽ có Lục Lộ đi cùng.

Nhưng hôm nay đến tận chiều mà cô vẫn không thấy Lăng Thái đâu, chỉ có một mình Lục Lộ cứ đi qua đi lại trước mặt. Cuối cùng cô cũng không nhịn nổi, chạy tới trước mặt Lục Lộ hỏi thăm tin tức của Lăng Thái.

Cho dù thế nào thì cô cũng là vệ sĩ riêng của Lăng Thái, sao có thể ngồi chơi không mà nhận lương được, Ngụy Đồng cô không thể làm những chuyện vô trách nhiệm như vậy.

Lục Lộ nhìn cô ngạc nhiên, tại sao ngay cả chuyện sắp đi tới thành phố S mà cô lại không biết được.

“Sếp đi công tác tại sao lại không nói cho tôi?” Ngụy Đồng đập mạnh xuống bàn, khiến Lục Lộ sợ xanh mặt, anh tựa sát vào thành ghế, cố gắng giữ giọng nói thật bình tĩnh: “Làm sao tôi biết được nguyên do vì đâu sếp không nói với cô? Tôi cứ nghĩ là cô đã biết rồi chứ?”

“Chuyện quan trọng như vậy, cho dù tôi không hỏi thì anh cũng phải nói cho tôi biết chứ, tôi không có ở đó, ngộ nhờ sếp lại bị thương thì phải làm sao?”

“Sếp có đi cùng người của tổ bảo vệ.” Lục Lộ thở dài, “Ngụy Đồng, cô nghĩ là tôi rảnh rỗi lắm sao! Nếu không phải vì ở đây còn một núi công việc cần giải quyết, thì tôi đã đi cùng sếp từ lâu rồi.”

“Được rồi.” Ngụy Đồng không muốn nghe thêm những lời thừa thãi, cô hỏi Lục Lộ và biết được địa chỉ khách sạn Lăng Thái đang ở, sau đó cô lập tức thu dọn đồ đạc rời khỏi công ty. Thật là xui xẻo, Ngụy Đồng lại bắt gặp Lăng Lạc An trong thang máy.

Tháng này số lần anh tới công ty thật sự không nhiều, những dự án lớn của Lăng Thị, như mảnh đất Nam Uyển của thành phố S, hay kế hoạch ở Hồng Kông đều đã bắt đầu triển khai.

Nghe Lục Lộ nói, Lăng Lạc An thường xuyên phải bay qua bay lại giữa hai nơi đó.

Hồng Kông có thể nói là thiên hạ của Lăng Lạc An, quan hệ của anh ở đó rộng hơn Lăng Thái rất nhiều, có lẽ cũng chính vì vậy mà sếp lớn đã giao dự án đó cho anh.

Ngụy Đồng cũng đã từng hỏi Lục Lộ về chuyện này, Lăng Thái và Lăng Lạc An vốn bất hòa, tại sao lại giao một dự án quan trọng như vậy cho anh ta, cứ tự quyết định giống như dự án Nam Uyển trước kia không phải là tốt hơn sao?

“Cô nghĩ sếp là người như vậy sao?” Lục Lộ vẫn dùng câu hỏi ngược lại đó để trả lời cô.

Nghe thấy câu hỏi đó của Lục Lộ thì cô không còn biết nói gì nữa. Đúng vậy, cho dù Lăng Thái có thâm sâu khó đoán, có thất thường khó hiểu đến thế nào, thì cô vẫn luôn cảm thấy anh không phải loại người đó.

Anh và Lăng Lạc An, họ là hai người hoàn toàn khác nhau.

Cũng trong tháng này, nhân viên trong công ty sớm đã nhận ra chuyện giữa cô và Lăng Lạc An, họ thì nhau bàn tán, suy đoán nguyên nhân chia tay của hai người. Phần lớn đều cho rằng, Lăng thiếu gia cuối cùng cũng không chịu nổi sự thô lỗ, bạo lực của “bông hoa ăn thịt người” này, cho nên đã không do dự mà bỏ rơi cô.

Đương nhiên, tin đồn thì vẫn chỉ là tin đồn, không ai dám nói lung tung trước mặt Ngụy Đồng nửa câu. Dù gì thì cô cũng có thân thủ hơn người, hơn nữa lại là vệ sĩ riêng của sếp lớn, đặc tội với cô quả là việc chẳng khôn ngoan gì.

Sau khi chia tay, Lăng Lạc An càng muốn làm gì thì làm, nữ nhân vật chính bên cạnh anh trên mấy tờ báo lá cải liên tục thay đổi, không ít người khi tan làm đã nhìn thấy anh sánh đôi cùng với những cô gái khác nhau.

Nguy Đồng tự nhận không phải là người có kinh nghiệm phong phú trong tình yêu, nhưng như ông Nguy vẫn thường nói, làm người, cái gì cầm lên được thì cũng phải đặt xuống được. Anh và cô đã chia tay, đó là sự thật không có gì phải bàn cãi, cô cũng chưa từng nghĩ có một ngày nào đó hai người sẽ tái hợp. Nhưng cứ nhớ tới những lời nói ngọt ngào giả dối của anh trước đây, là lửa giận trong lòng cô lại trỗi dậy. Cứ tức giận, là ngón tay cô lại tự động làm việc.

Mỗi lần thấy anh đang tình tứ ôm hôn những cô gái khác, Nguy Đồng lại chụp ảnh hoặc quay phim lại, sau đó gửi từng thứ, từng thứ một cho Lăng Tĩnh Ưu.

Đó chính là cái gọi là: gậy ông lại đập lưng ông. Ban đầu Lăng Tĩnh Ưu còn có thể chịu được, nhưng sau đó cứ mỗi khi tin nhắn được gửi đi, Lăng Tĩnh Ưu lại điên cuồng gọi điện cho Nguy Đồng, nhưng cô không những không nghe, mà còn lạnh lùng tắt máy. Sau khi mở máy, cô nhận được tin nhắn của Lăng Tĩnh Ưu: “Cô là cái thứ gì vậy hả?”

Nguy Đồng xóa sạch tất cả, cô không phải là thứ gì cả, cô là phụ nữ, hơn nữa còn là một người phụ nữ rất có khí phách.

Cô biết cô không phải là người biết giả bộ, thỉnh thoảng trong công ty vô tình chạm mặt anh, cô đều coi như không nhìn thấy gì. Cũng giống như bây giờ, trong thang máy chỉ có hai người, cô cũng coi như không nhìn thấy anh.

“Nghe nói, gần đây em đã gửi không ít thứ thú vị cho Tĩnh Ưu.” Anh bỏ tay túi quần, dựa sát vào thành thang máy, nhìn thẳng về phía người con gái đang đứng trước mặt.

Nguy Đồng thoáng nhìn qua hình ảnh Lăng Lạc An phản chiếu trên cửa thang máy, thần thái nói chuyện của anh vẫn phong lưu như xưa, trước kia cũng có lúc, cô cảm thấy sự đào hoa toát lên gương mặt anh thật đẹp, nhưng bây giờ, cô chỉ cảm thấy lúc đó đúng là cô đã mù.

“Tĩnh Ưu bị em làm cho tức điên, đã tới chỗ anh làm loạn mấy lần. Bây giờ ngay cả số điện thoại cũng đã đổi rồi. Nguy Nguy, những chuyện em làm luôn vượt xa sự suy đoán của người khác.” Anh cười, khóe môi cong lên, không biết là đang khen ngợi, hay là đang trêu chọc.

Thang máy đã xuống tới tầng một, khi cô đang chuẩn bị bước ra, thì anh lại đưa tay giữ cô lại. Anh ấn nút cho thang máy chạy xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, cánh cửa thang máy đóng lại.

“Phải chụp nhiều ảnh như vậy, thật vất vả cho em, nếu em thật sự nhớ anh như thế, thì cứ nói thẳng với anh.” Anh từ từ tiến lại gần cô, ép cô dựa sát vào thành thang máy. Khóe môi cong lên, anh khẽ cúi đầu, “Nguy Nguy, có phải nhớ anh lắm không?”

Nguy Đồng vẫn không nói gì, ngón tay từ từ nắm lấy vai anh, khóe mắt khẽ nheo lại, ẩn hiện một nụ cười đắc ý....

Đã rất lâu Lăng Lạc An không được nhìn gương mặt cô ở khoảng cách gần như vậy, cũng đã rất lâu không thấy nét biểu cảm đó của

cô, trong tích tắc, anh chỉ kịp cảm thấy vai mình bị đối phương dúi mạnh, sau đó thì toàn thân anh ngã nhào xuống đất.

Nguy Đồng đứng trước cánh cửa thang máy đang từ từ hé mở, khoác lại ba lô lên vai, nhìn về phía anh cười sáng khoái. “Anh nghĩ tôi là loại con gái không có đầu óc đó sao?”

Từ trước đến nay, cô vốn không phải là kiểu con gái không có đầu óc. Tuy EQ của cô không cao, thường xuyên thất bại trong tình yêu, nhưng bao năm qua lớn lên trong vòng tay của cha cùng các sư huynh đệ Nguy gia, cô đã trở thành một người còn mạnh mẽ, kiên cường hơn cả một đấng mày râu.

Yêu và ghét, cô luôn phân biệt rất rõ ràng.

Những thứ đã bỏ đi, cô chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ lấy lại, cô luôn chọn ình phương pháp giải quyết sự việc một cách triệt để và dứt khoát không bao giờ khiến mình phải chuốc thêm những phiền phức không đáng có.

Khi thích một người, cô cũng sẽ có những suy nghĩ mơ mộng như bao cô gái khác, nhưng khi đã quyết định ghét bỏ một người, thì cũng sẽ tuyệt đối không vì những hành động hay lời nói của đối phương mà mềm lòng.

Cô không hề mù, đêm hôm đó cô đã nhìn thấy rất rõ ràng, vì vậy cho dù đau lòng đến thế nào, cô cũng quyết định vứt bỏ không luyến tiếc.

Lăng Lạc An, anh đã quá không hiểu cô rồi!

Nguy Đồng về nhà thu xếp hành lí, vốn định sẽ tới thành phố S Ngay trong đêm, nhưng vì không mua được vé tàu đêm nên đành đợi tới sáng sớm hôm sau. Cô không chỉ cảm thấy nhớ chiếc xe của sếp lớn, mà đồng thời còn nhớ cả Lục Lộ-người luôn mua được tất cả loại vé vào bất cứ lúc nào...

Khi cô tới thành phố S là hơn chín giờ, cô mua tạm chiếc bánh ngọt trên đường rồi vừa ăn vừa bắt taxi tới thẳng khách sạn.

Lăng Thái không có ở đó, trong phòng chỉ có nhân viên phục vụ đang dọn phòng. Nguy Đồng chỉ còn cách gọi điện thoại hỏi Lục Lộ, anh nói với cô nếu sếp không ở khách sạn, thì nhất định là đã tới Nam Uyển.

Từ trước tới nay công việc di dời dân cư vẫn diễn ra không mấy thuận lợi, lần này lại xuất hiện mấy hộ phản đối quyết liệt, còn xếp ghế ngồi trước cửa nhà để kháng nghị, thu hút không ít nhà báo tới phỏng vấn.

Những công việc như thế này vốn không cần sếp lớn phải đích thân giải quyết. Lăng thị thiếu cái gì thì thiếu nhưng không thiếu người, tùy ý phái một người đi là được rồi. Nhưng họ biết rõ, những người đó không chỉ đơn giản là hộ dân chống đối thông thường, mà sau lưng nhất định có người chỉ thị, vì vậy sếp lớn của tập đoàn Lăng thị mới phải đích thân giải quyết. Đương nhiên, nguyên nhân này Lục Lộ không hề nói với Nguy Đồng.

Đáng tiếc là khi Nguy Đồng tới Nam Uyển, thì Lăng Thái vừa vội vàng tới bệnh viện. Nghe vệ sĩ lại nói, có một người dân muốn tự sát để uy hiếp, kết quả là đã ngã từ trên lầu xuống, bây giờ Lăng tổng đang cùng họ tới bệnh viện.

Nguy Đồng tức muốn học máu, vòng đi vòng lại, cuối cùng khi gặp được Lăng Thái thì cũng đã hơn một giờ chiều.

Nhưng đối phương lại không nể tình chút nào, khi đang nói chuyện với bác sĩ ở hành lang, nhìn thấy cô chỉ hỏi một câu lạnh tanh là tại sao cô lại ở đây.

Nguy Đồng giận dữ hét lên. “Tôi là vệ sĩ riêng của anh đó, thưa Lăng tổng!”

Có lẽ vì nhìn thấy dáng vẻ hốt hơ hốt hải, đầu tóc rối bời của cô, nên ánh mắt anh cũng ảm áp lên vài phần, anh hỏi cô đã ăn cơm chưa. Sau đó dặn dò vài câu với vệ sĩ đứng kế bên, vài vệ sĩ rời khỏi bệnh viện từ cửa sau. Anh và cô đi tới nhà hàng đối diện bệnh viện.

“Anh vẫn chưa đi khỏi đây được sao?” Cô để ý thấy dáng vẻ mệt mỏi trên gương mặt anh.

“Vẫn chưa được.” Anh trả lời rất đơn giản. Sau đó hai người yên lặng dùng cơm, bầu không khí này khiến cô rất khó chịu. Sau khi ăn cơm xong, anh nói chiều cô hãy về trước, chuyện ở đây cô không giúp được.

Nguy Đồng không lên tiếng, nhưng trên mặt như có dán hai chữ “khó chịu” to đùng.

Dường như ông trời muốn chứng minh “cô không giúp được” là chuyện sỉ nhục vô cùng to lớn, sau khi anh bước ra khỏi nhà hàng không bao lâu, những phóng viên nghe được tin Lăng Thái đang ở đây đã vội vàng ập tới.

Những vệ sĩ khác đều đang ở bệnh viện, bên cạnh Lăng Thái lúc này chỉ có một mình Nguy Đồng. Cô một bên ngăn cản các phóng viên, một bên kéo Lăng Thái chạy về hướng bệnh viện.

Người thật sự quá đông. Nguy Đồng lại không thể thật sự động thủ, còn các phóng viên thì cứ nháo nhào cả lên, không biết chiếc máy quay của ai đó giữ không vững nên đã đổ sập về phía hai người. Nguy Đồng

vội đưa tay ra đỡ, không cho chiếc máy đựng phải Lăng Thái. Do tình huống qua bất ngờ nên cổ tay Ngụy Đồng bị treo, cô đau điếng kêu nhẹ.

Người đàn ông giữa vòng vây của cánh phóng viên đưa tay đỡ lấy cô, kéo cô vào lòng.

“Tránh ra!” Anh lạnh lùng ra mệnh lệnh, khiến đám phóng viên sững người.

26. Chương 26: Phụ Nữ Đã Kết Hôn

Ngụy Đồng ngẩng đầu, gương mặt nho nhã tuấn tú không biết đã nổi giận từ lúc nào, anh một tay ôm chặt cô, một tay diu cô, bước nhanh ra khỏi vòng vây của phóng viên.

Những người đó không biết là do bất ngờ, hay do Lăng Thái đột nhiên tức giận, đều ngăn người không đuổi theo.

Bảo vệ bệnh viện thấy sắp lớn vẻ mặt tức giận tiến vào, liền vội vàng sắp xếp một phòng bệnh đơn yên tĩnh cho anh.

Bác sĩ nhanh chóng được mời tới, nói chỉ là chút thương nhỏ, dùng dầu thuốc xoa lên massage một chút sẽ không sao. Ngụy Đồng chỉ cảm thấy Lăng Thái kinh hãi thái quá, người luyện võ, vết thương nào cũng đã từng bị, cái này không là gì.

Nhưng anh không để ý đến cô, đặt cô ngồi lên ghế sofa, chính mình lấy dầu thuốc y tá mang đến, xoa cẩn thận và massage cho cô.

Ánh mắt của anh rất chăm chú, sự lạnh lùng trên gương mặt đã bớt đi, động tác lại rất nhẹ nhàng, coi cô như một viên ngọc trai dễ vỡ, cẩn thận xoa bóp.

Ngụy Đồng đột nhiên cảm thấy mềm lòng, sự nóng nảy lúc trước, đến cả sự thoải mái kì lạ kia đều tan biến hết.

“Lăng tổng...” Cô nói khẽ.

Động tác của anh dừng một chút, lại tiếp tục giúp cô xoa nhẹ một hồi, sau đó ngẩng đầu nhìn cô, “Gọi Lăng Thái.”

Ngụy Đồng không nói gì, nhìn chăm chăm vào anh, ánh mắt của anh dần dần trở nên dịu dàng, anh khẽ thở dài, cúi đầu hôn nhẹ lên vết thương của cô.

Vừa mềm mại như bông, vừa mát như hoa quả ướp lạnh.

Anh lại ngẩng đầu, cầm tay cô, hôn lên môi cô, một cái hôn mềm mại và nhanh chóng, lại làm đáy lòng cô khẽ run lên, giống như có một luồng điện xẹt qua người.

“Anh...” Ngụy Đồng rất ngạc nhiên, “Không phải anh đang tức giận sao?”

“Em biết tôi đang tức giận?”

“Tôi cũng không phải đồ gỗ.” Cô mở to mắt, “Sao anh lại hôn tôi?”

Anh nhìn cô, chỉnh lại mái tóc rối bời của cô, dịu dàng cười, “Chồng hôn vợ, không phải rất bình thường sao?”

“...” Bất kỳ từ ngữ nào cũng không thể hình dung được sự chấn động của Ngụy Đồng lúc này.

“Em đã cầu hôn anh mà, quên rồi sao?” Đôi mắt anh lên niềm vui.

“Nhưng anh không đồng ý mà!”

“Bây giờ anh đồng ý.”

“ ... ”

Nguy Đồng cảm giác sếp mình chắc là điên rồi, lời cô thuận miệng nói ra lại cho là thật.

Kết hôn với Lăng Thái? Chi bằng bảo cô chết đi cho xong!

Nhưng mà đầu óc và cách nói của sếp lớn làm Nguy Đồng không thể theo kịp.

“Tôi... Tôi... buổi sáng hôm đó còn chưa tỉnh ngủ, nói lung tung thôi!”

“Nói như vậy, em hạ quyết tâm không chịu trách nhiệm này?” Sự vui vẻ trong ánh mắt biến mất, anh chậm rãi ngồi xuống sô-pha, tư thế thoải mái, mí mắt hạ xuống vài phân.

Nguy Đồng cảm giác nhiệt độ trong phòng bệnh lập tức hạ thấp 30%, cô lập tức ngồi thẳng, thần thái nghiêm túc, đáng tiếc tự tin lại chưa đủ, “Lăng tổng... Tôi nhớ anh đã nói, cho dù phải kết hôn, cũng sẽ không kết hôn với người phụ nữ không cam tâm tình nguyện mà?”

“Chính xác, hôm đó anh có nói như vậy.” Anh dừng một chút, nheo mắt tựa cười nhưng không cười chăm chú nhìn cô, “Nhưng anh có nói người phụ nữ đó là em sao?”

“...” Tự tin lại hạ thêm 30%.

“Nguy Đồng, nghe nói người luyện võ rất nghĩa khí, nói lời một là một hai là hai, không bao giờ lật lọng đúng không?”

“...” Chút tự tin còn lại sắp hết.

“Vốn dĩ cũng không muốn em chịu trách nhiệm triệt để như vậy, nhưng em đã mở lời, anh là đàn ông chẳng lẽ lại để phụ nữ thất vọng, đúng không?”

“ ... ”

“Cho nên, chúng ta cứ quyết định như vậy đi.”

“ ... ”

Ngày hôm sau, Nguy Đồng mang theo ba lô, vẻ mặt như sắp tận thế đứng trước cửa nhà mình.

Sáng hôm qua lúc rời nhà đi, cô vẫn là một cô gái độc

thân vui vẻ, nhưng giờ phút này, cô đã chính thức bước vào giới phụ nữ đã kết hôn....

Hiệu quả làm việc của Lăng Thái rất kinh ngạc, chỉ trong hôm qua đã giải quyết xong sự việc, buổi sáng hôm nay đã giao nốt phần việc còn lại cho Lục Lộ đang gấp rút đến thành phố S, lúc sau trực tiếp đưa cô quay về thành phố Z, tiện đường đến Cục dân chính một chuyến.

Trong lúc cô lấy có “Không mang hộ khẩu, hay là đợi hôm khác rảnh từ từ nói chuyện cụ thể” sống chết không chịu xuống xe thì sếp lớn Lăng biểu cảm thần nhiên từ trong túi máy tính lấy ra cuốn hộ khẩu sáng sớm Lục Lộ đưa tới.

Từ đó có thể thấy, ông Nguy không phải là người không biết thời thế.

Chụp ảnh, điền giấy tờ, đóng dấu...

Bác nhân viên già vừa làm thủ tục vừa khen cô có phúc, chồng vừa trẻ vừa đẹp trai.

Lúc nhìn thấy ngày tháng năm sinh của Lăng Thái thì đối phương thực sự sửng sốt, lại vội vàng đổi lời, nói đàn ông nhiều tuổi một chút tốt, nhiều tuổi mới biết yêu thương chăm sóc phụ nữ.

Nguy Đồng rất trầm tư...

Lúc này, cô trầm tư với người cha ra mở cửa cho cô.

Thật ra, với thân chủ của cô, nếu muốn trốn thoát trước khi sự kiện ngã ngũ hoàn toàn không thành vấn đề.

Cô chỉ cần dùng tay, lấy năm phần sức mạnh đánh vào gáy anh, chắc chắn anh sẽ ngã xuống đất và cô có thể bỏ trốn. Nhưng, sau đó thì sao?

Chuyện Lăng Thái muốn làm, chỉ cần cô chạy trốn là có thể giải quyết triệt để? Chẳng lẽ cô không muốn đi làm, sau đó trốn anh cả đời?

Còn chưa nhắc đến việc trong chuyện này anh không làm gì sai. Đúng vậy, người ép Bá Vương bắn cung là cô, người chủ động mở miệng nói kết hôn cũng là cô, cái gì cũng là do cô làm, do cô nói, bây giờ hối hận thì thật không nghĩa khí.

Quan trọng hơn là, cô vốn không đủ tự tin, trong lòng áy náy nên bây giờ chỉ có thể nhắm mắt ký tên.

Thôi vậy, coi như bù đắp cho anh ấy. Đại tiểu thư Ngụy gia tự an ủi chính mình như thế....

Mặt khác, ông Ngụy vừa ăn cơm xong, đang thưởng thức trà, nghe thấy tiếng gõ cửa liền đặt tách trà xuống ra xem, thấy con gái liền hỏi luôn, hộ khẩu đã nhận được chưa, chuyện đó đã giải quyết xong chưa?

“Xem như giải quyết...” Ngụy Đồng đập bả vai, cho dù không nhìn cũng biết giờ phút này ánh mắt của người đàn ông phía sau đang hướng vào cô.

Lúc này ông Ngụy mới chú ý đến người đàn ông nho nhã tuấn tú đang đứng cạnh con gái ông, ánh mắt đen láy sạch sẽ, khí chất trầm ổn, nhìn thuận mắt hơn nhiều so với anh công tử con nhà giàu lần trước.

Ông Ngụy vừa uống nước vừa nói. “Vị này là...”

“Sếp của con.” Ngụy Đồng trần thuật lại sự thật.

“Thì ra là lãnh đạo! Bất kính rồi!” Ông Ngụy khuôn mặt tươi cười đón khách, thuận tiện rót một tách trà.

Đại tiểu thư Ngụy gia tiếp tục mở miệng, trần thuật lại sự thật. “Con rể của cha...”

Nụ cười của ông Ngụy cứng đờ lại, ông ngậy người ba giây, sau đó phun hết nước trà lên người Lăng Thái.

Bữa tối hôm nay, Ngụy gia có thêm một người lạ.

Thấy khuôn mặt nghiêm nghị của ông Ngụy, mười một sư huynh đệ không ai dám hỏi gì.

Bữa cơm được một nửa, ông Ngụy bắt đầu uống rượu, nhân tiện cũng giúp Lăng Thái rót một chén, tiếp theo không nói tiếng nào muốn cùng anh cạn ly. Lăng Thái cười cười, một hơi uống cạn.

Sắc mặt ông Ngụy giãn ra một chút, lại đổ chén thứ hai, hai người lại uống cạn.

Uống đến hết chén thứ năm, tay cầm đũa của Lăng Thái hơi run. Ngụy Đồng thấy vậy muốn mở miệng, nhưng nghĩ tới thân phận thay đổi kỳ lạ của mình, cô lại không nói gì.

Rốt cuộc, một chai rượu trắng đã cạn thấy đáy, mặt ông Ngụy cũng dần đỏ lên, gờ ngón tay cái về phía Lăng Thái. “Tửu lượng không tồi!”

“Đâu có, là cha hạ thủ lưu tình.” Lăng Thái âm thanh bình tĩnh, nhưng trong đôi mắt đẹp đẽ đã có nét say ngà ngà, làm cho gương mặt dưới ánh đèn vàng của anh thêm dịu dàng....

Một tiếng “Cha” khiến Ngụy Đồng ghen hờn.

Ông Ngụy không để ý đến con gái, tiếp tục nói: “Rượu phẩm cũng không tồi. Anh Lăng đã quen Đồng Đồng nhà tôi bao lâu rồi?”

“Gọi con là Lăng Thái được rồi. Năm năm trước bọn con đã quen nhau, chỉ vì có một số chuyện không gặp được, đến mùa thu năm ngoái mới gặp lại nhau.”

“Ồ... Vậy cũng không quá ngắn.” Ông Ngụy xoa đầu hai cái, lại nói. “Lăng Thái, nói thật với cậu, tôi cũng chiều con gái từ nhỏ, từ sau khi bà nhà tôi qua đời, càng càng chiều nó. Hai đứa đều đã lớn rồi, chuyện kết hôn suy cho cùng cũng là chuyện của hai đứa. Nhưng hôn nhân không phải trò đùa, hai đứa đăng ký như vậy là đã coi như kết hôn rồi?”

“Quả thật là con có chút gấp gáp, nhưng con thành tâm thành ý muốn kết hôn với Ngụy Đồng. Nghi lễ con sẽ bổ sung, đương nhiên cũng phải xem ý của cha. Con không còn cha mẹ, tất cả đều nghe theo cha.”

“Ừm.” Ông Ngụy lại gật đầu hai cái. Người đó đã nói vậy rồi, ông cũng không nói thêm được gì nữa. Nghĩ hồi lâu, ông lại nói một câu. “Cậu có biết trước đây con gái tôi đã có bạn trai không?”

27. Chương 27: Sếp Là Chồng

“Cha...” Ngụy Đồng phun luôn ngụm nước canh ra ngoài. Cha, cha đúng là không đánh mà tự khai.

Thần thái của Lăng Thái vẫn không hề thay đổi. Anh đặt đĩa xuống, cười dịu dàng, “Con biết, Lạc An là cháu con. Hai người họ tính tình không hợp, phải chia tay cũng thật đáng tiếc.”

“Cháu ư?” Trong số mười một sư huynh đệ đang ngồi bên cạnh lắng nghe câu chuyện, cuối cùng cũng có người không nhin nổi, nhưng rất nhanh đã bị ánh mắt của Ngụy Đồng làm cho sợ cứng người.

Ông Ngụy thật sự cảm thấy trong lòng như có lửa đốt, (vì vậy nên người ta vẫn nói, con gái rượu của cha mà...) sau khi nghe Lăng Thái nói vậy, ông lại cẩn thận quan sát thật kỹ từ đầu đến chân anh, rồi từ từ nói tiếp, “Cậu năm nay... bao nhiêu tuổi rồi?”

“Dạ, ba mươi một tuổi.” Lăng Thái đã được hỏi là phải trả lời.

“Ồ, trông cậu trẻ hơn tuổi nhiều!” Ông dừng lại một lát, rồi hỏi tiếp, “Cậu thật sự không để tâm chuyện con gái tôi và cháu cậu sao?” Ông Ngụy rất thương xót con gái mình, chỉ sợ đối phương miệng thì nói rất hay, nhưng sau khi lấy về nhà rồi, lại đối xử tệ bạc với con gái ông.

Lăng Thái nắm lấy tay Ngụy Đồng, giữ thật chặt trong tay mình, trả lời, “Cha, con thật lòng yêu thương cô ấy, cha yên tâm!”

Tuy biết rằng hầu hết các câu nói trong tối hôm nay của anh đều là nói dối, nhưng trong giờ phút đó, khi anh nắm chặt tay Ngụy Đồng nói thật lòng với cô, trái tim cô vẫn loạn nhịp.

Ngụy Đồng thậm chí còn nghĩ rằng, nếu người đàn ông này, ngày nào cũng có thể dịu dàng như vậy thì có thể ở bên cạnh anh cũng không phải là một việc quá tệ lắm.

Đương nhiên, ý nghĩ đó chỉ chợt thoáng qua trong đầu mà thôi, cô đâu phải kẻ ngu ngốc, sao có thể nhanh như vậy mà đã yêu người đàn ông khác được.

Cuộc hôn nhân này chẳng qua chỉ là màn kế tiếp của hai lần “tai nạn” kia, cho dù chữ cũng đã ký rồi, nhưng cô vẫn chưa định thần lại được. Ngoài hai chữ “tín nghĩa” ra, bây giờ trong đầu cô không thể có thêm thứ gì khác được.

Quyết định là do cô tự đưa ra, cho dù hối hận thì cũng chỉ có thể giữ ở trong lòng, hiện thực vẫn là hiện thực.

Nếu muốn trách, cũng chỉ có thể trách cô họa từ miệng mà ra. Cái gì mà “kết hôn để chịu trách nhiệm”, đúng là cái miệng làm tội cái thân!

Tối hôm đó, ông Ngụy mời con rể ngủ lại một đêm, anh nhận lời rồi tự giác đi thẳng vào phòng Ngụy Đồng.

Sau khi Lăng Thái đóng cửa lại, mười một sư huynh đệ lén quan sát bên cạnh cả buổi tối liền xông đến, ghé sát tai vào vách tường nghe ngóng động tĩnh. Nhưng còn chưa kịp nghe được gì thì ông Ngụy đã xuất hiện, [l] một chuông tung ra khiến mấy sư huynh đệ ngã túi bụi. Mười một người sợ xanh mặt không ai bảo

ai tự động rút lui, nhưng khi quay đầu lại nhìn, họ phát hiện sự phụ của họ cũng đang làm cái việc mà họ vừa làm lúc này...

Trong phòng, Ngụy Đồng căng thẳng nhìn người đàn ông đang cởi áo chuẩn bị vào phòng tắm, chú ý tới ánh mắt của cô, anh quay đầu lại nhìn, hỏi nhỏ, “Muốn tắm chung sao?”

Ngụy Đồng dùng hết sức lắc đầu quầy quậy: “Đừng khách sáo, anh trước.”

Anh mỉm cười thật nhẹ, bước vào trong nhà tắm.

Mười lăm phút sau, một người đàn ông xong việc bước ra, một người phụ nữ vào trong bắt đầu tắm.

Một tiếng sau, người phụ nữ vẫn chưa xuất hiện. Người đàn ông đặt máy tính xuống, tiến tới phòng tắm gõ cửa, gõ ba tiếng rất lịch sự.

“Em muốn ngâm thêm một lúc nữa, anh ngủ trước đi.” Ngụy Đồng vẫn ngồi trong bồn tắm, nghịch những bọt bong bóng nổi trên mặt nước.

Nửa tiếng sau, Ngụy Đồng sau khi rửa trôi hết cả một lớp da của mình, cuối cùng cũng bước ra ngoài. Cả căn phòng chỉ còn ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn ngủ. Lăng Thái quả thật đã đi ngủ trước, anh nằm chiếm hết cả nửa chiếc giường của cô.

Ngụy Đồng khoác trên người bộ đồ ngủ hình con gấu bông đứng bên cạnh giường, từ trước tới giờ cô chưa từng nghĩ, có một ngày trên chiếc giường của mình sẽ có thêm một người đàn ông nữa.

Người đàn ông này hôm qua vẫn là sếp, nhưng hôm nay đã trở thành chồng của cô rồi! Tâm trạng đó không thể diễn tả bằng một hai từ được. Cô gãi đầu, thở hắt ra, tắt đèn nằm xuống giường. Mặc kệ anh ta! Dù gì thì cũng không phải lần đầu, ai sợ ai chứ.

Vừa nhắm mắt lại không bao lâu, người đàn ông nằm cạnh cô đã xoay người lại, luồn tay qua lưng cô, ôm trọn cô vào lòng.

“Làm gì mà tắm lâu như vậy?” Tiếng nói anh trầm ấm mà trong trẻo, trong đêm đen tĩnh lặng, phảng phất sự quyến rũ mê hoặc.

“Anh chưa ngủ sao?”

“Còn đợi em.”

“Đợi em...” Còn chưa dứt câu thì đôi môi anh đã khóa chặt môi cô. Một nụ hôn có chút vội vàng, có lẽ vì đã uống chút rượu,[qu Y] nên nụ hôn của anh càng thêm phần cuồng nhiệt, chiếc lưỡi tham lam hôn cô cuồng si, một nụ hôn bỏng rẫy, khiến cả gương mặt cô nóng bừng như phát sốt.

Anh dùng sữa tắm của cô, mùi hương quen thuộc quyến luyến hơi thở thơm mát nồng nàn của một người đàn ông trưởng thành.

Cô cảm giác những ngón tay thon dài của anh đang luồn vào trong áo ngủ, vòng qua sau lưng, cởi chiếc áo lót cô còn đang mặc trên người ra.

Khi chiếc áo vừa được gỡ bỏ, cô có chút lo lắng, đang muốn đẩy anh ra thì anh đã buông cô ra trước.

Anh ghé sát vào tai cô thì thầm, “Sau này đi ngủ đừng mặc áo lót, không tốt cho sức khỏe.”

“Em có thể tự cởi được!” Chuyện này cô còn cần anh phải nhắc sao? Nếu không phải vì anh thì cô cũng đâu cần phải mặc làm gì cho khó chịu?

Cánh tay vòng dưới eo cô vẫn không hề rời lỏng, anh ôm cô thật chặt, nhẹ nhàng chúc cô ngủ ngon.

Vốn nghĩ lại sắp xảy ra một trận “mưa to gió lớn” nên giờ phút này Ngụy Đồng thấy nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng, trước mắt thì giới hạn lớn nhất vẫn là cùng anh ngủ chung trên một chiếc giường, còn về nghĩa vụ vợ chồng, sau này hãy tính...

Sau khi Lăng Thái trở về Thanh Phong Vọng Sơn, Ngụy Đồng vẫn tiếp tục ở lại nhà mình thêm ba ngày nữa.

Ông Ngụy tuy xót con gái, nhưng cũng biết sau khi kết hôn thì phải về nhà chồng, không bao lâu ông đã giục già cô thu xếp đồ đạc về ở với Lăng Thái, còn thông báo cho con rể tới đón vợ về. Đồ đạc của cô không nhiều, chỉ có một ba lô và một va li, chẳng khác nào đi du lịch xa mười ngày.

Nhân lúc cha không chú ý, Ngụy Đồng đã chạy tới thì thầm to nhỏ với Lăng Thái, nói nếu anh cảm thấy bất tiện thì cô có thể tiếp tục ở lại đây, hoàn toàn không có vấn đề gì hết!

Lăng Thái nhìn Ngụy Đồng, chậm rãi nói. “Cũng được, vậy để anh kêu Lục Lộ tới nay chuyển hết đồ của anh qua đây.”

“...” Kiểu bình cũ rượu mới đó thì có ý nghĩa gì chứ! Ngụy Đồng thở hắt ra, chán nản bỏ cuộc.

Tối đó, Lăng Thái mời cha vợ dùng cơm, anh đặt phòng riêng tại một nhà hàng món ăn Tứ Xuyên. Ông Ngụy vốn thích ăn cay, cao hứng ông lại cùng với Lăng Thái cạn hết hai chai rượu Thiệu Hưng.

Sau bữa ăn, ông Ngụy lên nhà Lăng Thái ngồi một lát, vốn nhìn quen những ngôi nhà cổ gần nhà, nhưng ông vẫn rất vừa ý với căn hộ này. Trang trí đẹp, phong cảnh đẹp, vệ sĩ ở phòng khách cũng rất lịch sự lễ phép, chỉ có một điểm đáng ngại duy nhất đó là ban công hoàn toàn bằng kính trong suốt, ông lo nếu con gái ông đứng ở đó thì chứng sợ độ cao sẽ tái phát...

Đương nhiên, lúc này ông Ngụy không hề hay biết, căn chung cư cao cấp mà ông đang đứng đây, chính là nơi được mệnh danh là tòa nhà quý tộc bậc nhất tại thành phố Z mà A Thành nhà hàng xóm từng nhắc tới - “Thanh Phong Vọng Sơn” mà anh cảm hận bấy lâu.

Sau khi đưa ông Ngụy ra bắt taxi về nhà, cuộc sống của cặp vợ chồng mới cưới chính thức mở màn. Một tuần sau, sau khi nghe thông tin chính xác từ Ngụy Đồng, hai cô bạn thân tròn mắt nhìn cô như đang nhìn một sinh vật lạ. Ngụy Đồng lại thờ dài thườn thượt.

Không phải tiếng sét ái tình, không phải mối tình lãng mạn như phim Hàn, không có những lời thề non hẹn biển, chỉ có một con dấu đóng “cộp” trên tờ giấy đăng ký kết hôn... Cô nghĩ, chuyện hoang đường nhất trên thế giới chẳng qua cũng chỉ đến vậy là cùng.

Trong công ty, ngoài Lục Lộ ra không ai biết vệ sĩ riêng của sếp lớn đã một bước lên mây, trở thành phu nhân của tập đoàn Lăng Thị.[d n] Cô vẫn làm công việc vệ sĩ của mình như trước kia, trước mặt người khác vẫn một hai điều “Lăng tổng”. Mỗi lần nghe cô gọi như vậy, Lăng Thái đều liếc xéo cô, ánh mắt nửa như cười nửa như không. Thông thường khi bên cạnh có người khác, anh rất ít nói chuyện với cô. Đợi đến khi mọi người đều đi khỏi, anh mới bắt cô sửa lại cách xưng hô, mỗi lần gọi sai trừ 5% tiền lương.

Mệnh lệnh này được ban xuống, khiến tiền lương tháng này của Ngụy Đồng còn chưa kịp tới tay thì đã gần như không cánh mà bay, nhưng trước mặt người khác mà bắt cô gọi thẳng tên sếp lớn thì cô không làm được, cách duy nhất là khi có người khác cô tuyệt đối không gọi anh, chỉ khi không có ai thì cố gọi tên anh thêm vài lần.

Hình Phong Phong nói dù gì thì hai người cũng đã kết hôn, thì nên sớm công khai chuyện này, đồng thời phải tổ chức một đám cưới thật linh đình, nếu không thì quá thiệt thòi cho cô. Nhưng Ngụy Đồng vốn không để tâm tới chuyện này, dù gì thì cho dù có tổ chức đám cưới hay không hai người cũng đã kết hôn, câu nệ chuyện đó làm gì.

Còn về phía Tô Sung, điều duy nhất cô quan tâm chính là chuyện phòng the của cô và Lăng Thái. Tần suất ra sao, chất lượng thế nào, hình thức ra làm sao...? Sau đó, có lẽ cảm thấy mình hơi vô duyên nên cô giải thích thêm, “Gần đây trên mạng cũng không có gì mới mẻ, lâu lắm rồi không được ăn thịt, hôm nay cho cậu mở mang đầu óc một chút...”

Ngay lúc đó Ngụy Đồng bóp nát chiếc bánh đậu đỏ trong tay mình, làm “chuyện đó” với Lăng Thái vốn là cái gai nhứt nhối trong lòng cô, nếu không phải hai “tai nạn” lần trước, thì cũng không có cục diện ngày hôm nay.

Thật ra trong buổi tối đầu tiên dọn tới Thanh Phong Vọng Sơn, cô đã chủ động nói với Lăng Thái chuyện này, đại ý là nói cô vẫn chưa hoàn toàn thích ứng được với mối quan hệ hiện nay của hai người, vì vậy có thể ngủ ở phòng khác được không.

Sau khi nghe xong, Lăng Thái lặng lẽ nhìn cô một lúc lâu, trong khoảng thời gian đó, cô chỉ cảm giác được nhiệt độ trong phòng giảm rồi lại tăng, tăng rồi lại giảm.

Sau đó anh phẩy tay phản đối, nói hai người đã kết hôn, nếu ngủ riêng thì không thể chấp nhận được, hơn nữa nhà anh cũng không có chiếc giường thứ hai. Nếu điều cô lo lắng là một chuyện khác, thì anh có thể nhượng bộ, để cô từ từ thích nghi.

Nghe thấy anh chịu nhượng bộ như vậy, Ngụy Đồng cũng không thể đòi hỏi gì hơn, đành gật đầu đồng ý.

Chỉ có điều cô đã quen ngủ một mình hai mươi tư năm nay, cho dù không làm chuyện đó, nhưng hơn một tuần nay cô vẫn không thể nào ngon giấc. Vì mỗi tối Lăng Thái đều hôn cô, hôn xong thì ôm cô ngủ.

Hơi thở và cơ thể ấm áp của người đàn ông ở phía sau cô, cô vẫn chưa thể nào quen được, muốn thích ứng với điều đó, e là còn cần một thời gian nữa.

Ngoài chuyện đó ra, thì tất cả cũng không đến nỗi tệ. Ví dụ như ngày thứ hai sau khi dọn về sống chung, Lăng Thái đã đưa cho cô một chiếc thẻ, nói đó là phí sinh hoạt trong gia đình và tiền tiêu vặt của cô, sau này muốn mua gì thì cứ mua, không cần nói với anh.

Hôm sau trên đường đi làm, Ngụy Đồng đã ghé qua cây ATM kiểm tra thẻ và bị con số trong đó làm cho giật mình. Hôm đó khi về nhà, nét mặt cô rất khó coi, cô rút từ trong ví mình ra ba tờ tiền, suy nghĩ một lúc, rồi nhét lại một tờ vào trong ví, sau đó quẳng hai tờ tiền xuống trước mặt Lăng Thái.

Thấy ánh mắt anh khó hiểu, Ngụy Đồng cao giọng nói: “Cầm lấy đi. Đây là tiền tiêu vặt tháng này của anh. Sau này tháng nào cũng sẽ có, muốn ăn gì thì cứ mua, không cần báo cáo với em.”

28. Chương 28: Bạn Gái Cũ Là Vợ Của Chú

“Tiền tiêu vặt?” Anh vuốt hai tờ tiền giấy mỏng, phát hiện mình cũng có lúc không nói được gì.

“Ừ, em đưa anh tiền tiêu vặt.” Ngụy Đồng nhắc lại.

Hôm đó, Lăng Thái cầm tiền, cười rất lâu. Cô chưa từng thấy anh cười vui vẻ như vậy, đôi mắt thanh tú hoàn toàn giãn ra, một đường cong tuyệt đẹp trên khóe môi, con ngươi đen lấy chăm chú nhìn cô.

Cười xong, anh kéo cô lại, hôn lên trán cô, thận trọng nói một câu, “Anh sẽ dùng thật tốt. Cảm ơn bà xã.”

Ngụy Đồng bỗng nhiên thấy mát mảy mát mặt, cô đã không ngạc nhiên khi nghe tiếng “bà xã” nữa.

Nói tóm lại cuộc sống hôn nhân mới của hai người cũng không tồi.

Nếu có thể, Ngụy Đồng đồng ý giấu kín danh hiệu Lăng phu nhân này. Chỉ là, trong chuyện này Lăng Thái đã có kế hoạch của mình.

Chớp mắt đã đến hạ tuần tháng năm, Lăng Thị tổ chức tiệc rượu mừng kỷ niệm, một tiệc buffet ở vườn hoa quán rượu. Hôm ấy ăn cơm trưa xong, Lăng Thái không về công ty, dẫn Ngụy Đồng đến một trung tâm thiết kế thời trang.

Ngụy Đồng nhìn những bộ váy ngắn nhà thiết kế mang ra, sắc mặt dần bực bội “Em không thích mặc váy. Mặc váy làm việc không tiện.”

“Buổi chiều không cần em làm việc.” Lăng Thái ngồi ở sô-pha bên cạnh, tiện tay lấy tạp chí xem, “Tối nay là tiệc rượu mừng kỷ niệm Lăng Thị, cũng là lần đầu tiên em tham dự với thân phận là vợ anh.”

“... Tất cả nhân viên công ty đều đi?”

Anh nhìn cô, thần thái như thường, khẽ gật đầu, “Phàm là nhân viên bộ phận Lãng Thị đều sẽ tham dự.”

“Em không đi có được không?”

Lãng Thái không nói gì, anh đặt tạp chí xuống từ từ đến trước mặt Ngụy Đồng, cầm lấy tay cô và nửa quỳ xuống: “Ngụy Đồng, em chắc hiểu rằng anh hoàn toàn có thể không nói trước với em, dẫn em đến bữa tiệc luôn.”

“Vâng...”

“Bây giờ anh nói cho em là vì anh tôn trọng em. Chúng ta đã kết hôn, nên tôn trọng thông cảm cho nhau, đúng không?” Ngực khí và ánh mắt của người đàn ông đều vô cùng dịu dàng, cô bất giác gật đầu với anh.

Anh vuốt tóc cô, nói tiếp, “Vâng, bây giờ anh tôn trọng em rồi, có phải em cũng nên thông cảm cho anh không?”

“Anh nói cũng đúng...” Quả thật, nếu anh làm được mà cô không làm được, quả thật không có nghĩa khí!

“Rất tốt.” Khóe môi của người đàn ông cong lên. Anh đứng dậy, ra hiệu với mấy người đứng đằng sau, mấy người đó lập tức tiến lên, khiến Ngụy Đồng hoàn toàn không kịp phản ứng.

Đợi đến khi cô ý thức được đã bị Lãng Thái thôi miên thì ván đã đóng thuyền.

Lần thứ hai trong cuộc đời Ngụy Đồng lại mặc váy. Trang điểm xong, Ngụy Đồng nhìn mình trong gương một lúc.

Ánh mắt người đàn ông vô cùng chăm chú, từ lúc cô trang điểm xong chưa rời cô nửa milimet nào, nồng nhiệt như lửa, sâu thẳm như biển xanh.

“Chiếc váy này không tồi!” Phu nhân Lãng gia phát biểu ý kiến của mình. Những nhà thiết kế, nhà trang điểm đứng bên cạnh đều nở nụ cười, đợi đối phương khen ngợi. Trong ánh mắt đổ dồn của mọi người, cô nói tiếp, “Chiếc váy này cũng không bó sát lắm, chỉ cần mặc chiếc quần đùi bên trong, đánh nhau không thành vấn đề!”

Mọi người: “...”

Tiệc rượu lễ kỷ niệm, là công tử của Lãng Thị - Lãng Lạc An đương nhiên cũng tham dự.

Gần đây anh vẫn ăn chơi như trước, tiểu minh tinh, con gái nhà giàu đến và đi không ngừng bên cạnh anh, nhưng đêm nay người khoác tay anh cùng tham dự lại là Lãng tiêu thư hiếm khi lộ diện - Lãng Tĩnh Ưu. Cô vừa bước vào, những nữ nhân viên cố gắng trang điểm thật xinh đẹp xem ra đều kém sắc hơn.

Trang phục trên người cô đều là hàng hiệu đắt tiền.

Chanel, Prada, Hermes... Trang phục không dưới một triệu tệ này của Lãng tiêu thư khiến các nữ nhân viên vừa ngưỡng mộ vừa ghen tỵ, đồng thời cũng khiến các nam nhân viên thêm dỏ dãi. Bình tĩnh mà xem xét, gương mặt Lãng Tĩnh Ưu thật là xinh đẹp. Là cái đẹp dịu dàng ngoan hiền điển hình, thân hình mềm mại động lòng người, con ngươi đen láy ngây thơ, gương mặt trắng nõn mềm mại, đôi môi tình xảo.

Dáng vẻ này trước giờ là loại phụ nữ mà đàn ông mong muốn lấy làm vợ nhất, nghe lời dịu dàng, đáng thương động lòng người.

Cảm giác được sự chú ý từ bốn phía, tâm trạng đêm nay của Lãng Tĩnh Ưu rất tốt. Lúc trước vì những tấm ảnh và đoạn phim xuất hiện dày đặc của Ngụy Đồng, cô thực sự phiền lòng. Cho dù trước giờ hiểu rõ Lãng Lạc An có rất nhiều cô gái vây quanh, nhưng tai nghe và mắt thấy rốt cuộc là hai việc khác nhau. Lúc đó, cô không nhận được, thường xuyên xảy ra cãi vã với anh, kết quả lại ép anh đến Lãng gia cũng không về, đêm nào cũng ngủ ở ngoài.

Lãng Tĩnh Ưu phải mất một thời gian rất lâu mới làm bản thân bình tĩnh lại được. Thật ra đàn ông có tiền đều giống nhau, cho dù kết hôn rồi, có mấy người chung thủy với vợ? Có tiền, lại có vẻ ngoài đẹp đẽ,

có nhiều cô gái vây quanh, ngăn không được chặn cũng không xong. Đạo lý này cô luôn luôn biết, chỉ là bị Ngụy Đồng làm cho đầu óc hỗn loạn.

Tĩnh Ưu không làm loạn, Lăng Lạc An tự nhiên quay về nhà, chỉ là không chạm vào cô nữa. Cho dù cô mặc áo ngủ mỏng tang chủ động tiến vào phòng, anh cũng không làm gì.

Anh nói với cô, trong cái nhà này cô chính là em gái của anh. Nếu cô muốn làm người phụ nữ của anh, sau này đừng mang họ Lăng nữa.

Cô biết anh vì chuyện lần trước nên mới như vậy, nói cho cùng, trong lòng anh còn đang nghĩ đến người phụ nữ kia. Gần đây anh rất tiêu sái tự tại, nhưng cô đã rất nhiều lần nhìn thấy anh không mở đèn ngồi một mình trong phòng khách hút thuốc.

Đầu thuốc lúc sáng lúc tắt, cô đứng ở cửa cầu thang lẳng lặng nhìn, đáy lòng đầy oán hận.

Xung quanh cô, những lời ca ngợi hỏi thăm vẫn tiếp tục, trong lòng Lăng Tĩnh Ưu trăm ngàn suy nghĩ, nhưng trên mặt vẫn thánh thiện như thiên kim tiểu thư sống trong khuê phòng. Lời khen ngợi thì luôn êm tai, đợi cô nhận ra thì Lăng Lạc An chẳng biết đã đi đâu rồi.

Tiệc rượu tổ chức ở bãi cỏ gần biệt thự, ở giữa có một vườn hoa tường vi cảnh lá sum suê, một cảnh xuyên qua hành lang dài.

Lăng Lạc An tựa vào một cây cột tròn ở hành lang, cúi đầu châm điếu thuốc, mới hút được một hơi, nơi yên tĩnh này có một người đến quấy rầy.

Anh nhíu mày quay đầu lại, trong ánh sáng chạng vạng của hoàng hôn, một bóng dáng màu xanh đậm yểu điệu dừng lại tại khúc quanh cách anh không xa.

Cô dường như không phát hiện ra anh, đang cúi người kéo thứ gì đó trên mặt đất. Cô gái có thân hình rất đẹp, mái tóc dài theo động tác của cô từ đầu vai rủ xuống, nhẹ nhàng mềm mại.

Mặc dù không thấy mặt, nhưng nhìn dáng người đã biết vô cùng xinh đẹp. Đôi mắt của Lăng Lạc An nhướng lên, anh vút điếu thuốc lá, im lặng đi tới.

“Cô gái, có cần giúp gì không?” Anh rất ga lăng khẽ khom người, đưa tay tới trước mặt cô gái kia.

Cô gái trước mặt chậm rãi ngẩng đầu, giây phút đó anh hoàn toàn ngây ra, thậm chí quên cả thu cánh tay lại.

Những bóng đèn trang trí trong vườn hoa tường vi chậm rãi sáng lên, những đóa hoa kiêu diễm, những cảnh lá sum suê, những bóng đèn nhỏ không đếm hết, khoảnh khắc đó một cảnh tượng vô cùng đẹp đẽ như trong phim hiện lên trước mắt anh.

Cô đứng giữa cảnh đẹp ấy, tỏa sáng lung linh.

Chiếc váy có màu sẫm của biển cả, hơi bông, đuôi váy đến đầu gối, điểm xuyết vô số hạt kim cương nhỏ, chính eo là một chiếc thắt lưng đen, phô ra đường eo nhỏ nhắn hoàn mỹ.

Chiếc váy hở sau lưng, một con bướm đen xinh đẹp mềm mại đặt ngay trước hông như ẩn như hiện. Đôi chân nhỏ nhắn đi một đôi giày cao gót màu đen, mái tóc nâu dài buông xõa và lối trang điểm tự nhiên đã tôn vẻ đáng yêu và gợi cảm của cô.

Lăng Lạc An chưa từng thấy Ngụy Đồng như vậy, sớm đã biết cô rất đẹp, chỉ là không nghĩ rằng trang điểm vào lại có thể kiêu diễm đến thế.

Trước kia cô không mặc váy, đến cả hôm đính hôn với anh cũng chỉ mặc quần bò đơn giản.

Tính ra, đã rất lâu rồi anh không gặp cô. Từ hôm bị cô va vào trong thang máy, trong lòng anh rất tức giận.

Trước kia những cô gái chia tay với anh, không người nào không khóc sụt sùi cầu xin tái hợp, cho dù anh có làm gì quá đáng hơn nữa cũng không sao. Tối hôm phát hiện anh đang nằm trên giường với Lăng Tĩnh Ưu cô rất tức giận, anh cho rằng cho dù bên ngoài cô tỏ vẻ lạnh lùng nhưng trong lòng chắc sẽ dễ dàng.

Nhưng lúc cô va vào anh, cô chỉ cười rồi bỏ đi.

Mấy ngày nay, trong lòng anh lại thường nghĩ đến cô, việc không thể không nghĩ đến hình dáng ấy khiến anh rất phiền lòng chán ghét. Nhưng bây giờ nhìn thấy cô, lại phát hiện mình không chán ghét như trong tưởng tượng. Thậm chí, trong lòng lại nổi lên một tia vui mừng.

Nguy Đồng kéo một lúc lâu, cuối cùng cũng lôi được gót giày đang mắc kẹt dưới khe gỗ sàn hành lang, lúc đứng dậy phát hiện Lăng Lạc An vẫn ở trước mặt nhìn mình.

“Sao hả, lại muốn bị đánh?” Cũng không phải cô không muốn động thủ, chỉ là lúc trước nghỉ ở căn phòng trong biệt thự, Lục Lộ dẫn đi dẫn lại, hi vọng cô đêm nay đừng gây chuyện, giữ thể diện cho sếp.

“Nguy Nguy.” Lúc này anh mới tỉnh ra thu tay lại, thấy cô muốn rời đi, xoay người một cái, tự động chắn trước mặt cô.

Cách xưng hô quen thuộc đã lâu không được nghe thấy khiến cô nhớ lại một số chuyện, đương nhiên, đa số đều là kỷ ức không hay. Nắm đấm có chút ngứa ngáy, ngón tay chậm rãi nắm lại. Cô thật không biết người này rất cuộc nghĩ thế nào, người phản bội chính là anh ta, mấy lần dây dưa cũng là anh ta. Đàn ông không phải nên dứt khoát vứt bỏ sao? Thật sự muốn ăn đòn mà!

Cô hít vào một hơi, nhẩn nhẩn thật lâu mới nhìn được cơn thèm đánh người, “Tôi đã hứa với một người hôm nay không động thủ, cho nên anh đêm nay tốt nhất rút ra xa một chút cho tôi!” Cô thân thủ lạnh lợi, khi nói chuyện người đã né qua, chỉ vài bước đã bỏ lại người phía sau.

Cô bị nhà thiết kế giày vò đến quá trưa, sớm đã đói bụng. Lăng Thái có việc phải rời đi một lát, Lục Lộ nghe cô kêu đói, cũng không đi lấy gì cho cô ăn trực tiếp chỉ đến tiệc rượu bảo cô tự đi lấy.

Kết quả vất vả lắm mới lấy được đĩa, tìm được đồ ăn thì Lăng Lạc An lại xuất hiện. Ánh mắt đào hoa càn rỡ soi xét khắp người cô, khóe môi hơi cong lên, “Sao, cô cũng học mấy nhân viên nữ công ty này, muốn nhân dịp này kiếm một anh? Lăng Thị tuy rằng nam thanh rất nhiều, nhưng nữ tú cũng không thiếu, so sánh với nhau, bạn gái cũ của công tử cũng không là gì đâu.” Ngụ ý rằng, những cô gái Lăng Lạc An anh từng qua lại, cho dù chia tay rồi, cả công ty cũng không ai dám động đến.

“Nguy Nguy, hàng năm tiệc rượu theo thông lệ thường có một màn khiêu vũ mở đầu, nếu lát nữa cảm thấy xấu hổ, cứ tìm tôi đứng ngại.” Anh tươi cười mỉa mai, tư thế vẫn kiêu ngạo như cũ.

Nguy Đồng trợn mắt, đang muốn phát tác, đã có người đi tới, “Anh, người ta tìm anh từ nãy, đám người chú Từ muốn nói chuyện với anh!” Lăng Tĩnh Ưu nhẹ nhàng khoác tay anh, miệng cười ôn tồn, nói xong, mới làm vẻ phát hiện ra Nguy Đồng đứng bên cạnh, lại là nụ cười dịu dàng, “Chị Nguy, chị cũng tới rồi, hôm nay chị thật là xinh đẹp. Bộ quần áo này hình như là mẫu mới của Villan, fake không tồi. Nhà thiết kế Villan gần đây lại được giải, bộ này cho dù là fake thì cũng đắt hơn nhiều so với một số hàng thật nhân hiệu bình thường. Xem ra kinh phí của tổ bảo vệ công ty chúng ta không tồi!”

“Ừ, bộ fake này của cô cũng không tồi!” Nguy Đồng thuận miệng đáp lại một câu.

“Chị có ý gì?” Lăng Tĩnh Ưu sắc mặt xấu đi vài phần.

“Khen cô!” Câu trả lời có chút không thành thật.

“Chị Nguy, đây không phải hàng fake.” Lăng Tĩnh Ưu nhẩn nại đáp, mắt liếc người đàn ông bên cạnh. Lăng Lạc An không lên tiếng, một tay cầm ly rượu vang, tay kia đút trong túi quần, ánh mắt giãn ra, khóe môi cong nhẹ, như là đang xem kịch.

Sự căm tức trong lòng có vài phần lộ ra, Lăng Tĩnh Ưu khẽ biến sắc, đôi mắt nhẹ rũ xuống, “Chị Nguy, tôi không biết chị cố ý nói như vậy là có ý gì. Nếu vì tôi mà chị không vui coi như tôi nhiều chuyện. Chị hẳn là hiểu được, đêm nay nơi này hầu như toàn bộ nhân viên nữ đều hi vọng trang điểm hoàn mỹ, có thể thu

hút được người đàn ông mình thích. Nhưng cho dù muốn gây chú ý, cũng sẽ không làm tôi khó chịu như chị. Tôi tuy tính tình tốt, đối đãi với nhân viên khách khí, nhưng cũng có mức độ thôi.”

Nguy Đồng ghi nhớ lời dặn dò của Lục Lộ, vốn định mặc cô ta làm gì thì làm, nhưng Lăng Tĩnh Ưu nói vô cùng quá đáng, cô thật sự không nhịn được, “Được rồi, được rồi! Cô nói với tôi những điều vô lý này mãi mà cô không thấy chán à? Thích diễn kịch lấy tiền đập trước mặt đạo diễn đi, cả ngày ở trước mặt tôi giả bộ, giả bộ cái con khỉ! Tôi cũng không phải không biết cô có thân phận cao quý thể nào, cô thì suốt này cứ nói mãi, tôi vừa nghe đã thấy phiền!”

Những người nổi tiếng tập trung ở tiệc rượu, không ít những phóng viên được mời đến, Lăng công tử và Lăng tiểu thư đều ở đó, mọi ánh mắt tự nhiên đều hướng về nơi này.

Lăng Tĩnh Ưu mặt xẹt qua một tia khó chịu, Lăng

Lạc An vẫn không có ý nhúng tay vào, cô chậm rãi hít một hơi, mở miệng. “Bảo vệ đâu?” Làm như vậy trước mặt anh là không lý trí, nhưng không lý trí cũng phải làm một lần, nếu không Lăng gia hôm nay sẽ mất thể diện. Người đó nói hôm nay sẽ trở về, giữa đặc tội Lăng Lạc An và người đó, cô đành chọn đặc tội Lăng Lạc An.

Lăng tiểu thư mở miệng, bảo vệ đến rất nhanh.

Lăng Tĩnh Ưu chỉ Nguy Đồng, nói: “Cố gái này rất không lễ phép, nơi này không chào đón cô ta, đưa cô ta ra ngoài.”

Mấy anh tổ bảo vệ vừa nhìn đối tượng là Nguy Đồng, nhất thời sửng sốt, mời đi cũng không được, không mời đi cũng không xong, cục diện bỗng đông cứng.

Mọi người xì xào bàn tán, Lăng Lạc An cũng nhíu mày, Lăng Tĩnh Ưu hiểu được đạo lý “thấy tốt mới làm”, giả bộ mềm lòng thở dài. “Thôi bảo cô ta xin lỗi tôi, việc này coi như đã xong.”

“Việc này cũng không thể chấm dứt như vậy được.” Một giọng trầm ấm tao nhã từ phía sau truyền đến, Lục Lộ tách đám người ra, chủ nhân của tiệc rượu hôm nay cuối cùng đã xuất hiện.

Đáy mắt Lăng Tĩnh Ưu xẹt qua một tia bất ngờ, cô không ngờ Lăng Thái lại ra mặt vì cô ta.

Hôm nay anh mặc một bộ vest màu đen tuyền, cà vạt cúc áo đều rất ăn ý, màu da vốn đã trắng, ăn mặc như vậy lại càng sáng như ngọc. Con người đen láy tuyệt đẹp, ánh mắt sạch sẽ mà tuần tú, không khí bữa tiệc lại xôn xao, khiến mọi cô gái có mặt đều rung động.

Lăng Tĩnh Ưu nhìn Lăng Lạc An rồi hướng về phía Lăng Thái chào một câu “Chú!”

Đôi môi mỏng của Lăng Thái khẽ nhấc lên, ngữ điệu bình thản. “Rất ít khi nghe cháu xưng hô như vậy.”

“Đâu có, bình thường chú cũng bận, rất ít quay về Lăng gia, cho nên mới thấy như vậy.” Cô khéo léo ứng đối, nở nụ cười xinh đẹp.

“Cũng đúng, thực sự gặp quá ít, cho nên có một người còn chưa kịp giới thiệu.” Lăng Thái chậm rãi đi đến bên cạnh Nguy Đồng, ôm nhẹ vào vai cô, cười nói. “Lạc An, Tĩnh Ưu, tối chào thăm của các cháu đi.”

Mọi người: “....”

Nguy Đồng: “....”

Sếp lớn Lăng Thị ăn nói kinh người dường như đã thành thói quen, một người phụ nữ mới kết hôn dù nghe đã nhiều lần, nhưng một tiếng “Thím” này như thiên lôi địa hỏa, dung nham núi lửa phun trào, làm cho người ta khiếp sợ.

Từ lúc ký tên kết hôn cho tới bây giờ, Nguy Đồng luôn không ý thức được một vấn đề đó là vai vế của Lăng Thái.

Tuy rằng tuổi không kém nhiều, nhưng ở Lăng gia, quả thật anh cao hơn một bậc so với Lăng Lạc An và Lăng Tĩnh Ưu. Bây giờ cô đã kết hôn với anh, vì thế trở thành thím của họ thì cũng là lẽ thường tình.

Nguy Đồng vốn vẫn chưa quen cách xưng hô, song vừa thấy mặt Lăng Tĩnh Ưu trắng rồi xanh, xanh lại tím, tím lại trắng, khuôn mặt biến đổi như một bàn gia vị, trong lòng lại thích thú, người cũng theo bản năng nép sát về phía Lăng Thái.

Lăng Tĩnh Ưu hồi lâu mới thốt ra vài chữ. “Chú đùa thế cũng thật...”

“Tĩnh Ưu, cháu cảm thấy trước mặt bao nhiêu người thế này, ta lại đi nói đùa?” Vẫn là ngữ khí nhẹ nhàng, nhưng Lăng Tĩnh Ưu nghe xong lại run lên, một nỗi sợ hãi khó hiểu nổi lên trong lòng.

Lăng Thái vuốt mái tóc dài của người trong lòng mình, thần thái bình thản. “Bọn chú đã kết hôn rồi.”

Loảng xoảng tiếng vỡ vụn, ly rượu vang trên tay Lăng Lạc An đã rơi xuống đất vỡ vụn.

Ánh mắt của mọi người đổi vị trí, người không biết rõ tình hình cảm thấy kinh ngạc, những nhân viên biết chuyện của Lăng Thị đều rất biết điều tránh đi. Bạn gái cũ đột nhiên biến thành tím của mình, lần này không những sĩ diện mà tinh thần của Lăng công tử đều mất hết. Quả nhiên người có tiền thật lắm kịch hay, sếp lớn và sếp nhỏ Lăng Thị không những đối đầu trong công việc, này giờ đến phụ nữ cũng bắt đầu dùng chung. Chẹp chẹp, thật đặc sắc.

Lăng Lạc An ngơ ngẩn nhìn mảnh vỡ dưới chân, cho đến khi phục vụ đến thu dọn, mới ngẩng đầu lên. Về ngang ngược lúc trước đã được thay thế bằng sự lo lắng, anh chậm rãi nheo mắt lại, ánh mắt lạnh như băng nhìn Nguy Đồng một lượt, khóe môi lần thứ hai cong lên, đáy mắt không có ý vui mừng nữa.

Anh lại lấy thêm một ly rượu từ bàn phục vụ, bước chân như muốn rời khỏi nơi đây, nhưng lại dừng lại khi ngang qua người cô, anh thoáng cúi đầu, nói bên tai cô. “Cô quả nhiên chưa bao giờ làm tôi thất vọng, thật sự là chúc mừng cô, thưa thím!”

“Cám ơn.” Ánh mắt của Lăng Lạc An khiến cô rất không thoải mái, lại bất giác nép vào Lăng Thái. Cũng may Lăng Lạc An nói xong liền đi, không dây dưa nữa.

Bên này, Lăng Tĩnh Ưu rốt cuộc cũng lấy lại được tinh thần. “Hai người thật sự đã kết hôn?”

Nguy Đồng nhướn mày, cười nói với cô. “Tĩnh Ưu, gọi thím đi!”

“Cô...”

“Gọi một tiếng thím, chuyện vừa rồi coi như xong, thân là trưởng bối và nữ chủ nhân không nên nhỏ mọn như vậy.” Nguy Đồng nhìn Lăng Thái, thành khẩn hỏi: “Lăng Thái, em nói như vậy có đúng không?”

“Đúng.” Lăng Thái cười vui vẻ

29. Chương 29: Sự Trở Về Của Lăng Phu Nhân

Tối hôm đó, sau khi quảng lại một câu bực bội, Lăng Tĩnh Ưu đã lặng lẽ rời khỏi bữa tiệc, cũng chính lúc đó, Lăng Thái trao sợi dây chuyền kim cương cao quý cho người vợ mới cưới trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, đẩy không khí của bữa tiệc lên tới đỉnh điểm.

Sau đó, có người nhận ra sợi dây chuyền này, chính là tác phẩm nổi tiếng của một nhà thiết kế người Pháp, mang tên “ngôi sao”. Mùa thu năm ngoái, trong một buổi bán đấu giá, một người bí ẩn đã mua lại sợi dây chuyền này với giá cao. Không ngờ, người bí ẩn đó lại chính là sếp lớn của tập đoàn Lăng Thị.

Đúng là người có tiền thật sự đều rất khiêm tốn, chỉ trong một thời gian ngắn, người vợ trẻ mới cưới của Lăng Thái đã trở thành chủ đề bàn tán của tất cả các danh môn phú hào trong thành phố.

Theo như cách nói của Hình Phong Phong, nếu dùng kim cương để đo sự chân thành, thì tình cảm mà Lăng Thái dành cho Nguy Đồng lớn hơn Lăng Lạc An rất nhiều.

Sau bữa tiệc, Nguy Đồng theo một lẽ đương nhiên, trở thành đối tượng nịnh bợ của tất cả các nhân viên trong công ty. Cô cảm thấy phiền phức nhất chính là mối quan hệ bầy đàn này, biết không ai là không sợ

Lăng Thái, chỉ cần có anh xuất hiện là không ai dám ho he nên Ngụy Đồng ngày càng theo sát anh hơn. Tóm lại, chỉ cần anh đi tới đâu là cô theo tới đó, phát huy tinh thần tận tụy với công việc lên mức cao nhất.

Hôm nay, Lăng Thái không có lịch hẹn, trong khi Ngụy Đồng đang gặng hỏi xem anh có muốn về nhà cha cô dùng cơm hay không, thì Lục Lộ sau khi nghe một cuộc điện thoại đã vội vàng chạy tới, thì thầm vào tai sắp điều gì đó.

“Có chuyện gì vậy?” Ngụy Đồng bỏ điện thoại xuống.

“Lăng phu nhân muốn mời chúng ta cùng dùng cơm.” Sắc mặt Lăng Thái rất bình tĩnh.

Tại sao lại là bà ấy?

Lần đầu tiên Ngụy Đồng gặp mặt Lăng phu nhân cũng là trong bữa tiệc hôm trước, sau khi Lăng Thái đeo sợi dây chuyền cho cô không bao lâu, Lục Lộ cũng vội vàng chạy tới thì thầm điều gì đó vào tai sắp lớn giống như hôm nay. Sau đó, cô cùng Lăng Thái đi vào một căn phòng xa hoa trong khách sạn. Ở đây, cô đã gặp bà chủ thường xuyên sống ở nước ngoài của tập đoàn Lăng Thị - Quan Tuệ Tâm.

Quan Tuệ Tâm sinh non, cộng thêm các loại chăm sóc sắc đẹp, cho nên dù năm nay đã bốn mươi bảy tuổi nhưng nhìn bề ngoài vẫn chỉ như gần bốn mươi.

Trong phòng ngoài bà ra, còn có Lăng Tĩnh Ưu nét mặt ngây thơ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, cùng Lăng thiếu gia Lăng Lạc An đứng bắt chéo chân nhâm nhi ly rượu vang bên phía cửa sổ. Nét mặt thanh tú, cao ngạo của anh có nét tương đồng với Quan Tuệ Tâm, thoát nhìn thì rõ ràng là giống hai chị em ruột.

Lăng Thái vốn bất hòa với Lăng Lạc An, đương nhiên quan hệ của anh và người chị dâu này cũng không mấy vui vẻ. Nhưng người có tiền thường thích đóng kịch, rõ ràng là trong lời nói chứa đầy gai góc, nhưng ngoài mặt lại làm ra vẻ hòa thuận, yêu quý lẫn nhau.

Theo như Quan Tuệ Tâm nói, lần này vì bữa tiệc ngày hôm đó nên bà ta mới thay đổi lịch trình trở về thành phố Z, nhưng không ngờ khi vừa về tới thì đã nghe được tin này.

Sau khi màn chào hỏi của Quan Tuệ Tâm và Lăng Thái kết thúc, ánh mắt hai người đổ dồn về phía Ngụy Đồng, “Cô Ngụy, tôi nghe được một vài thông tin về cô, không biết cô có cảm thấy phiền khi nói chuyện với tôi một lát không?”

“Có phiền.” Ngụy Đồng gật đầu rất nghiêm túc.

“Cô Ngụy đúng là rất hài hước, giống hệt như trong lời đồn.” Quan Tuệ Tâm cười mỉm thật dịu dàng.

“Nhưng rõ ràng là tôi không hề đùa.” Nói chuyện với loại người này, cô tuyệt đối không hề có hứng thú, so với việc cố gượng đồng ý, rồi cuối cùng lại chuốc bực vào người, thì chi bằng từ chối thẳng cho xong, nhưng đối phương lại cứ cố làm ra vẻ rộng lượng thông cảm.

Lăng phu nhân chuyển ánh mắt sang phía người đang đứng cạnh Ngụy Đồng, “Lăng Thái, tôi vốn nghĩ chú yêu cầu cao, đẳng cấp cũng cao, tại sao lần này lại đưa ra thất sách như vậy?”

“Chị dâu, có một số phương diện, em cũng giống như anh trai em thôi.” Lăng Thái lặng lẽ trả lời ngắn gọn.

Nghe thấy câu nói nhẹ nhàng mà như chửi thẳng vào mặt đối phương của anh, Ngụy Đồng không nhịn nổi bật cười sảng khoái. Lăng Thái khẽ xoay đầu, nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô, “Anh chỉ đùa với chị dâu một chút thôi, đừng cho là thật, nếu em tin, thì chẳng phải cũng đang tự cười chính bản thân mình hay sao?”

“Ai tin chứ, em chỉ cười chút thôi mà.” Ngụy Đồng chỉ trả lời cho có lệ, sau đó khẽ nháy mắt với anh, biểu thị cô đã nghe hiểu cả rồi.

Nụ cười của anh càng rạng rỡ, ngón tay khẽ luồn qua mái tóc, giữ chặt đôi vai cô, ôm về phía mình. Ngụy Đồng không kịp chuẩn bị, cộng thêm đôi giày cao gót khiến hai chân cô loạng choạng ngã dúi vào lòng anh.

Cô bám vào người anh đứng dậy, đang định phản nài vài câu, thì chợt phát hiện ánh mắt lạnh lùng của Lăng Lạc An đang nhìn cô từ bao giờ. Trong đôi mắt đó, ngoài sự châm biếm cười nhạo, còn có một thứ gì đó mơ hồ tựa như màn sương đêm dày đặc, vừa có vẻ kiêu hãnh đạo mạo, lại len lỏi đâu đó sự oán hận

nặng trĩu... Nguy Đồng cảm thấy rùng mình. Sao cô lại cảm nhận được sự oán hận trong mắt Lăng Lạc An? Cho dù có thù hận, thì cũng phải là cô hận anh mới đúng.

Trong lòng Nguy Đồng thật sự thấy không thoải mái, cô kéo tay Lăng Thái, nói rằng cô đói bụng, muốn rời khỏi nơi này trước. Anh nắm chặt tay cô, quay sang phía Quan Tuệ Tâm nói xin lỗi, rồi cùng cô bước ra khỏi căn phòng.

Lục Lộ đang chờ sẵn bên ngoài, thấy hai người bước ra liền chạy tới thì thầm gì đó vào tai Lăng Thái, sắc mặt lo lắng. Tuy tiếng nói của Lục Lộ rất nhỏ, nhưng Nguy Đồng trời sinh tai thính, nên vẫn nghe được hai từ Thăng Hoa, Hồng Kông. Lăng Thái nghe xong, hai hàng lông mày bất giác nhíu lại thật chặt.

“Có chuyện gì vậy?” Nguy Đồng hỏi anh.

“Không có chuyện gì.” Khóe môi anh khẽ cong lên, ôm chặt bờ vai cô.

Tuy rằng sau đó anh không nói thêm điều gì, nhưng trực giác mách bảo Nguy Đồng rằng nhất định đã có chuyện, hơn nữa cô chắc đến tám, chín phần là chuyện đó có liên quan tới Quan Tuệ Tâm vừa trở về kia.

Và sự cố xảy ra hai ngày sau, đã chứng tỏ trực giác của cô là đúng.

Hôm nay thời tiết thật đẹp, Lăng Thái đưa Nguy Đồng tới một nông trại ngoài ngoại ô thành phố Z dùng bữa trưa.

Nông trại này không lớn lắm, nằm giữa một khu rừng bên cạnh hồ nước, không khí trong lành, mang theo hơi thở của cỏ cây. Chủ nhân nông trại này là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, dường như là có quen biết với Lăng Thái, trước khi xe hai người tới nơi thì ông ta đã đứng ở cổng nông trại đợi sẵn.

Có lẽ nông trại này được xây dựng không phải vì mục đích kinh doanh, chủ nhân nơi này rất thân thiện, nhiệt tình. Trên chiếc bàn gỗ gần hồ nước, bữa trưa của hai người đã được chuẩn bị rất thịnh soạn.

Đến lúc đó Nguy Đồng mới biết chuyến đi lần này không phải vì công việc, mà là một hoạt động dã ngoại Lăng Thái đặc biệt chuẩn bị riêng cho cô.

Kết hôn cũng đã được một thời gian, ngoại trừ mỗi tối vẫn chưa quen với việc ngủ cạnh anh ra, thì cô cũng đã dần thích nghi với cuộc sống mới.

Đồ dùng sinh hoạt hàng ngày của nhà Lăng Thái hàng tuần đều có giúp việc mua rồi mang tới tận nơi, đồng thời sẽ giúp quét dọn sạch sẽ trong ngoài căn nhà. Bình thường có chỗ nào không sạch sẽ, Lăng Thái sẽ tự tay làm, bây giờ có cô rồi thì việc đó thuộc về cô. Cũng không phải anh bắt cô phải làm việc nhà, mà do cô bản tính hiếu động, trước kia khi còn ở căn nhà cũ, ngày nào cô cũng phải luyện tập võ nghệ rồi mới đi ngủ. Bây giờ chuyển tới căn nhà xa hoa cách biệt giữa tầng không này, cô cảm thấy có chút buồn chán, bèn lấy việc nhà làm thú vui.

Thật ra đồ dùng của “Thanh Phong Vọng Sơn” rất đầy đủ, chỉ có sân golf là không có, còn những vật dụng khác hầu như không thiếu thứ gì. Ngoài chơi golf ra, Lăng Thái gần như không có bất kỳ hoạt động thể thao nào khác.

Nhưng đối với việc ngồi cả nửa ngày xe, chỉ dùng một cây gậy đánh đi đánh lại một quả bóng, Nguy Đồng không có chút hứng thú nào, đi cùng anh một lần là không còn muốn đi lại lần thứ hai. Cô thích những môn thể thao mang tính kịch liệt, ví dụ như... đánh nhau, đấu vật với người khác, đánh nhau tập thể (haiz...), hoặc cùng lắm thì cũng là chạy bộ.

Nhưng cô lại không thể nói với Lăng Thái, cô thích “những môn thể thao mang tính kịch liệt”, sợ anh lại nghĩ lệch sang hướng khác. Vì vậy cô chỉ có thể đưa ra đề nghị chạy thể dục buổi sáng, nhưng kết quả cuối cùng là, khi cô đã chạy được ba vòng sân thì anh mới chạy được nửa vòng, cô chạy toàn thân ướt đầm mồ hôi, trong khi anh lững thững, nhàn nhã ung dung...

Vậy là Nguy Đồng đã hiểu, hoạt động thể thao cũng phải tùy vào tính cách từng người.

Anh thích nghe nhạc, thích đọc tin tức trên mạng, thích đọc sách tài chính, và thích làm việc, thỉnh thoảng được ngày nghỉ, anh sẽ tự xuống bếp làm điểm tâm chiều. Anh say từng hạt cà phê, pha chế ra loại cà phê

thượng hạng, uống kèm với bánh mì nướng rán vàng hoặc bánh pho mát tự chế. Mỗi lần thấy anh thay quần áo mặc ở nhà, xắn tay áo vào bếp, cô lại ngây ngời nhìn rất lâu.

Lúc này, Lăng Thái rất giống với người mẹ đã mất của cô. Cũng sự bình tĩnh thâm trầm, mang theo sự ám áp khiến người khác yên lòng đó. Xem ra người ở cực dân chính nói không sai, những người đàn ông nhiều tuổi một chút sẽ hiểu cách chăm sóc phụ nữ hơn.

Cũng giống như chuyện hôm nay, cô chỉ tùy tiện nói vài câu, rằng gần đây thời tiết đẹp, thích hợp đi ra ngoài dã ngoại. Không ngờ chỉ cách một ngày sau, anh quả thật đã chuẩn bị bữa trưa này cho cô.

Một Lăng Thái chu đáo như vậy, thật sự khiến cô cảm thấy ngạc nhiên khi được yêu chiều. Vẫn biết muốn hiểu được một người phải cần một khoảng thời gian tiếp xúc nhất định, trong những ngày sống chung với anh, cô đã phát hiện được ở anh rất nhiều ưu điểm.

Nếu đem so sánh với Lăng Thái, Lăng Lạc An quả thật quá trẻ con và bồng bột.

Những ngày vừa qua Ngụy Đồng sống rất vui vẻ, tâm trạng lo lắng khi mới kết hôn cũng đã dần bình tĩnh trở lại. Ngụy Đồng thậm chí còn nghĩ rằng, có thể cứ làm một cặp vợ chồng trọng nhau như khách thể này cũng không phải một điều quá tệ. Điều tuyệt vời nhất là, trước mắt cô vẫn không cần thực hiện “nghĩa vụ làm vợ”.

Sau bữa trưa, Lăng Thái ngồi bên bàn gỗ uống trà cùng chủ nông trại, Ngụy Đồng hiếu động không ngồi yên được một chỗ, bèn một mình chạy khắp nơi ngắm phong cảnh.

Dưới ánh nắng đầu hè rực rỡ vàng ruộm, bóng dáng nhỏ bé phía xa xa lạnh lợi chạy nhảy, Lăng Thái thần thờ ngẩn nhìn rất lâu, khi quay người lại thì người chủ nông trại không biết đã đi khỏi từ khi nào.

Năm người đàn ông mặc áo đen cao lớn tiến nhanh về phía chiếc bàn gỗ cạnh hồ nước, vừa nhìn qua đã cảm thấy giống những tên xã hội đen hay xuất hiện trong mấy bộ phim truyền hình. Khóe môi Lăng Thái khẽ cong lên, anh đặt cốc trà trong tay mình xuống, “Ở nơi này mà cũng có thể tìm ra được, tin tức cũng thật là nhạy bén.”

“Rất xin lỗi, xin hãy đi cùng chúng tôi một chuyến.” Một trong số những người áo đen đó tiến tới, giọng nói như cung kính, nhưng nét biểu cảm lại không cho phép người khác từ chối.

Lăng Thái lặng lẽ nhìn bóng dáng nhỏ bé phía xa xa bên kia hồ, biết chắc Ngụy Đồng không phát giác chuyện đang xảy ra bên này, anh mới từ từ đứng dậy.

Chiếc xe hơi màu đen mới khởi động không được bao lâu, thì đã bị một bóng người từ xa lao vút tới chặn lại.

Lái xe giật mình thẳng gấp, khiến chiếc xe phía sau thiếu chút đâm vào đuôi xe. Người áo đen ngồi cạnh Lăng Thái tức giận bước nhanh xuống xe, nhưng hần chưa kịp lên tiếng thì đã bị người chặn xe kia một cước đá văng ra xa.

Lăng Thái nhìn ra ngoài cửa xe, nữ vệ sĩ rất mực trung thành nháy mắt cười với anh, “Kẻ thù của anh thật không ít đâu nhỉ! Chẳng trách Lục Lộ dặn em phải để mắt tới anh thật kỹ, anh ta quả đúng là liệu việc như thần!”

Nghe thấy tên của vị trợ lý trung thành đó, Lăng Thái mới chợt hiểu ra mọi chuyện. Biết Lục Lộ không hiểu rõ tình hình mà tự mình quyết định, Lăng Thái vỗ trán từ từ bước xuống xe, “Lần này anh ta đã quá lo lắng rồi, yên tâm, anh chỉ là đi gặp mặt nói chuyện một lát thôi, không sao đâu.”

Ngụy Đồng khẽ nhíu mày, chỉ về phía đám người phía sau Lăng Thái, “Nhưng em không nghĩ như vậy đâu.” Những tên áo đen trong chiếc xe đằng sau kia hung hăng xuống xe, cộng với hai tên trong chiếc xe vừa rồi, tất cả là năm tên, dần dần siết chặt vòng vây.

Tên cầm đầu cười nhạt nhẽo, “Rất xin lỗi, bà chủ đã dặn, nếu không mời được, thì chúng tôi bắt buộc phải dùng cách khác, nhất định phải đưa được anh đi.”

Ngụy Đồng cười đắc chí, “Anh nói xem, lần này em có giúp được anh không?”

Lăng Thái chớp mắt nhìn về phía Ngụy Đồng, nửa như cười nửa như không trả lời, “Nếu anh nói có, thì bây giờ em định sẽ làm gì?”

“Còn có thể làm gì nữa? Chẳng qua là một đấu năm thôi mà, đánh thì đánh!” Vừa dứt lời, cô dang tay chặn phía trước Lăng Thái, lớn tiếng nói với mấy tên áo đen, “Các người muốn động tới anh ấy, phải hỏi ý kiến tôi trước.”

Đại tiểu thư Ngụy gia vừa nói vừa bẻ ngón tay chuẩn bị quyết chiến, hoàn toàn không nhận ra nụ cười đẹp như ánh nắng hè của người đàn ông phía sau cô, khi nghe thấy câu nói vừa rồi.

Nhưng thực tế là, hoàn toàn không cần cô phải ra tay.

Tay phải của Lăng Thái khẽ vẫy một cái, sáu, bảy vệ sĩ cao lớn lập tức xuất hiện. Theo như cách nói của Ngụy Đồng, thì trận đấu đã còn chưa diễn ra, cô còn chưa đánh đã tay thì những vệ sĩ kia đã tóm gọn mấy kẻ mặc áo đen rồi.

Trước khi bọn chúng tháo chạy, Lăng Thái ra hiệu cho các vệ sĩ bắt lấy tên cầm đầu. Anh từ tốn bước tới trước mặt hắn, thản nhiên nói, “Hãy đưa tôi tới gặp bà chủ của anh.”

Đó là một tòa biệt thự cách nông trại hơn ba cây số.

Tuy đã lờ mờ đoán ra, nhưng khi nhìn thấy Quan Tuệ Tâm trong tòa biệt thự, Ngụy Đồng vẫn không khỏi lạnh sống lưng.

Tới giờ phút này, cô mới dần dần phát giác ra những chuyện mà cô chưa từng nghĩ tới trước đây.

Nhìn thấy những kẻ mặc áo đen vừa đột kích tại nông trại, đang đường hoàng đứng đằng sau Quan Tuệ Tâm, cô thậm chí còn liên tưởng tới sự cố xảy ra ở Hồng Kông năm ngoái.

Cuộc nói chuyện giữa Lăng Thái và Quan Tuệ Tâm diễn ra trong một căn phòng riêng biệt. Tuy kéo dài không lâu nhưng khi bước ra khỏi phòng, trên khuôn mặt anh tuấn của Lăng Thái phảng phất thêm sự mệt mỏi chán chường.

Hôm đó trên đường về nhà, cô luôn quan sát nét mặt của anh. Cô chăm chú nhìn không chớp mắt khuôn mặt đẹp như tượng thần đang trầm tư suy nghĩ kia một hồi lâu, cuối cùng Lăng Thái cũng quay đầu lại mỉm cười thật khó hiểu, “Sao vậy?”

“Quan hệ trong nhà họ Lăng các anh, hình như không ra làm sao cả...”

“Rồi sao?” Đôi môi quyến rũ mỉm cười càng rực rỡ.

“Không sao, anh còn có em!” Cô vỗ ngực, giọng nói thật khẳng khái, nhưng ngay sau đó, cô chợt nhận ra sự ám áp đến lạ thường nơi đáy mắt anh. Không biết tại sao, khi nhìn vào ánh mắt sâu thẳm thẳm đó, trái tim cô bỗng loạn nhịp. Một cảm giác thật kỳ lạ, từ trước tới giờ khi nói chuyện với anh, cô chưa từng cảm thấy như vậy. Nhìn vào mắt anh, nói chuyện với anh như bây giờ, trái tim cô hoang mang bối rối, như có một sợi lông vũ đang nhẹ nhàng bay nhảy trong đó, mềm mềm, nhồn nhột, khiến cô có một cảm giác thật khó tả, hoàn toàn không phải sự căm ghét, mà ngược lại, có một sự yêu thích không diễn tả bằng lời.

Những ngón tay thon dài luồn qua làn tóc, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô như đang an ủi một chút mèo nhỏ.

“Ngoan!” Sự dịu dàng đến mê hoặc đó của Lăng Thái một lần nữa khiến trái tim Ngụy Đồng đập mạnh. Vì vậy nên trên cả quãng đường sau đó, cô không chủ động nói một lời nào.

Sau khi nghĩ lại tất cả những chuyện đã xảy ra đó, Ngụy Đồng thở dài, “Quan hệ tệ đến mức như vậy rồi, tại sao Quan Tuệ Tâm vẫn còn muốn mời chúng ta ăn cơm?”

“Em không muốn đi sao?” Lăng Thái gập máy tính, ra hiệu cho Lục Lộ đi trước.

“Không lẽ anh muốn đi sao?” Chú ý thấy bước chân Lục Lộ dừng lại bên bậc cửa, Ngụy Đồng cảm thấy có chút buồn cười. Hôm trước anh ta tự mình thông minh, dặn dò cô phải để ý tới sếp lớn, kết quả làm cho tình hình càng phức tạp hơn. Sau đó cô cố tình phóng đại mọi chuyện dọa Lục Lộ một trận, khiến anh ta mấy ngày nay càng lo lắng cẩn thận hơn, nhất loạt hành động đều sợ có sai sót.

“Từ trước đến giờ anh cũng không thường xuyên qua lại với họ, nếu em không muốn đi thì chúng ta sẽ không đi nữa.”

Đương nhiên là Ngụy Đồng không muốn đi, được lời như mở cờ trong bụng, cô lập tức kéo anh rời khỏi công ty, trên đường về nhà họ tạt qua siêu thị, mua một lô những vật dụng đi cắm trại.

“Anh cần mua những thứ này làm gì?”

“Đi cắm trại!”

“Anh nói muốn đi cắm trại bao giờ vậy?”

“Không phải anh nói, mà là em nói.” Ngụy Đồng thản nhiên đáp, “Chúng ta đã kết hôn, nên tôn trọng nhường nhịn lẫn nhau. Nên em đã tôn trọng anh, nói trước với anh là chúng ta sẽ đi cắm trại, vậy có phải là anh cũng nên nhường nhịn em, đồng ý đi cùng em hay không?” Học đi đôi với hành là một đức tính tốt, cô cười híp cả mắt nhìn anh, khiến khuôn mặt thanh tú với làn da mịn màng màu nâu nhạt càng trở nên rạng rỡ.

30. Chương 30: Trái Tim Bất Đầu Lay Động

Chuyện đi dã ngoại thực ra là yêu cầu của Hình Phong Phong và Tô Sung.

Nghe nói bọn họ lần này đều dẫn theo bạn trai, kiên quyết yêu cầu cô dẫn theo sếp lớn Lăng đến, tuy Ngụy Đồng từng nói Lăng Thái thích tĩnh không thích động, nhưng chỉ làm tăng thêm hứng thú muốn Lăng Thái tham gia dã ngoại của hai người. Bọn họ thậm chí còn đánh cược xem Ngụy Đồng có thuyết phục được Lăng Thái hay không. Hình Phong Phong cược không đến, Tô Sung cược sẽ đến. Bất luận ai thắng, Ngụy Đồng cũng sẽ thắng cùng.

Vì thế hôm đó về nhà, cô gọi cho Hình Phong Phong, bảo cô chuẩn bị mời khách, vì cô đã nắm chắc rồi.

Đang vui vẻ cúp máy, quay đầu lại thì thấy Lăng Thái mặc áo tắm mỏng đi từ phòng tắm, ngồi lên sofa mở máy tính.

Chiếc áo tắm rộng mỏng chỉ buộc lỏng, mái tóc đen của anh vẫn nhỏ nước xuống, cổ áo lộ ra làn da trắng ửng ửng, sợi dây bạc lúc ẩn lúc hiện.

Cảnh tượng đêm thứ hai uống say cô vẫn còn nhớ, bây giờ tuy ngủ cùng một chiếc giường nhưng vẫn chưa có quan hệ thân mật lần nữa, nhìn thấy bộ dạng này của anh cô vẫn thấy rất ngại.

Ngụy Đồng giả vờ vào phòng bếp, nhưng lại bị anh gọi “Qua đây.”

“Làm gì?” Ngụy Đồng không muốn qua đó.

“Có chuyện, nào!” Anh đang chú ý vào màn hình, không thấy được sự khác thường của cô.

Cô bước đến, bị anh kéo xuống ngồi bên cạnh, anh chỉ vào quảng cáo một chiếc xe mới ra trên màn hình, hỏi cô có thích không?

Có thích không? Đại nãi Ngụy Đồng giờ phút này có chút rối loạn, tầm mắt của cô đang dừng ở vật áo dưới chân anh. Một người đàn ông có làn da trắng như vậy, nhưng không hề bị nữ tính, ngược lại còn mang một nét đẹp khó cưỡng.

Ánh mắt nhìn thẳng lên một đường, cuối cùng dừng trên mặt anh. Lúc anh chăm chú vào chuyện gì đó, mắt hơi chau lại, nhưng không phải vì suy nghĩ, chỉ là một thói quen. Nhìn nghiêng, dáng môi của anh rất đẹp, khóe môi khẽ mím lại nhìn như có chút lạnh nhạt, nhưng kỳ thật cô biết nó rất mềm mại.

Ngón tay Ngụy Đồng chỉ còn cách môi của Lăng Thái một phân thì dừng lại, cô đột nhiên tỉnh táo vì ánh mắt của anh khi xoay người lại, sự ngạc nhiên trong đôi mắt đen láy kia nhắc nhở chuyện kỳ lạ mà cô đang làm lúc này.

Nguy Đồng muốn chạm vào anh? Nguy Đồng xúc động, xấu hổ rút tay về, bình phẩm vài câu chiếc xe trên màn hình, rồi vội vàng đi tắm.

Trước khi đi ngủ, Lăng Thái trao cho cô một nụ hôn sâu hơn bất cứ lần nào, trong hơi thở hỗn loạn, cô có cảm giác một bàn tay đang vuốt ve thân thể cô, trong lòng hoảng hốt, rốt cuộc vẫn là cự tuyệt.

Anh ôm chặt cô, mất rất lâu để thở lại bình thường, cuối cùng nhẹ nhàng nói bên tai, “Ngủ đi.”

Sáng sớm hôm sau, Nguy Đồng bị chuông điện thoại đánh thức, màn hình hiện tên Lục Lộ, vừa nghe máy đối phương liền sốt ruột hỏi sếp có ở bên cạnh cô không, nói điện thoại của Lăng Thái hết pin, không gọi được.

Nguy Đồng muốn trêu anh, nói hai người đang dã ngoại trên núi. Lục Lộ kinh hãi, hỏi cô sao lại đưa sếp đi leo núi.

“Không thể leo núi?”

“Sếp bị chứng sợ độ cao, chỗ nào không đi cô lại dẫn sếp đi leo núi!”

“Chứng sợ độ cao? Vậy tại sao anh ấy còn ở chung cư trên cao, trong nhà lại có một cái ban công bằng kính?”

“Tính sếp là như vậy, càng sợ cái gì lại càng muốn đối mặt...” Ý thức được mình nói quá nhiều, Lục Lộ nói muốn sếp nghe máy.

Ngón tay đàn ông thon dài vươn ra từ sau lưng cô, nhận lấy chiếc điện thoại, “Tôi đây.” Giọng nói lúc sáng sớm có chút khàn khàn, Nguy Đồng nghe mà trong lòng rung động. Đôi môi tuyệt đẹp tối qua hiện lên trước mắt, cô quyết không quay đầu lại, giống một chú mèo lẩn về phía còn lại.

Nguy Đồng lẩn được một nửa, cánh tay anh ôm nhẹ ngang eo, kéo cô vào lòng. Lưng cô áp vào lồng ngực anh, chiếc áo mỏng manh không che giấu được nhiệt độ cơ thể, hơi thở đàn ông trong nháy mắt bao trùm. Hơi thở của anh rất tự nhiên dừng ở sau tai cô, hôn lên vành tai nhỏ nhắn, mềm mại. Một luồng điện tê dại lan đi từ nơi anh hôn, trong lòng Nguy Đồng như có bàn chân mèo đang cào...

Nguy Đồng nóng nẩy, mới sáng ra đã làm gì vậy?

Lục Lộ còn đang nói gì đó, anh thỉnh thoảng ừ vài tiếng, giọng nói trầm làm lồng ngực rung lên, mỗi lần nói đều truyền đến lưng cô. Cô chỉ cảm thấy thân thể nóng lên, ngay cả chân tay cũng không biết nên đặt ở đâu. Thật sự là gặp ma rồi, rốt cuộc cô làm sao vậy?

Nghe thấy anh cúp máy, Nguy Đồng vội vàng chuyển sự chú ý, hỏi anh có việc gì không.

“Ừ. Buổi dã ngoại hôm nay...”

“Không sao, anh cứ đi làm việc của anh, em không sao!” Nguy Đồng nói xong lặng lẽ lẩn về mép giường, kết quả lại bị anh kéo trở về, “Anh mau dậy đi!” Cô oán hận.

Anh trầm tư phía sau lưng cô, không biết đang suy nghĩ gì, ngón tay chậm rãi luồn qua mái tóc dài màu nâu, “Đợi lát nữa Lục Lộ tới đón anh, xe để em lái, chú ý an toàn, tới nơi gọi điện cho anh.”

Nguy Đồng nhất nhất vâng dạ, lần thứ ba muốn thoát khỏi vòng tay anh, nhưng lần này đã bị giữ chặt cánh tay. Cơ thể cô bị xoay lại, gương mặt tuần tú lập tức hiện trước mắt, sau đó môi cô chạm vào môi anh.

Rõ ràng là mềm mại mát lạnh, nhưng lại nóng bỏng như ngọn lửa. Bắt đầu từ nơi chạm môi, lan ra mặt, trào tới toàn thân với tốc độ kinh người.

Nguy Đồng thấy trong lồng ngực như vỡ một tiếng, đầu như có thứ gì bị đứt, một sự choáng váng cực lớn ập đến. Giây phút này, trong cô phảng phất một thanh âm, đang ra lệnh cho cô làm chuyện vô cùng to gan mà tối qua cô muốn làm.

Đúng lúc Nguy Đồng định chìm đắm vào, Lăng Thái lại buông cô ra rồi rời khỏi giường.

Hành động vô tình đó làm Ngụy Đồng tỉnh táo lại, cô xấu hổ vô cùng, yên lặng chui vào trong chiếc chăn mỏng...

Lúc Ngụy Đồng lái chiếc Audi đến đón Hình Phong Phong và Tô Sung mới biết, hai người này không dẫn ai đi cùng, vốn tính kế để cô dẫn sếp lớn Lăng đi cùng phục vụ chị em.

Kế hoạch dã ngoại là hai ngày một đêm, ba người vốn định trưa ngày thứ hai ăn cơm xong mới xuống núi, kết quả vì sự xuất hiện của một người mà thay đổi kế hoạch.

“Quả nhiên là Lăng đào hoa, lại đổi phụ nữ rồi!” Hình Phong Phong nhìn hai đôi nam nữ cách lều của họ không xa, cười mỉa mai. Lăng đào hoa là biệt danh Tô Sung đặt cho Lăng Lạc An.

Mùa thu năm ngoái cũng ở nơi này, là lần đầu tiên hai cô thấy anh, lúc đó hai người đều bị vẻ đẹp xuất chúng và khí chất kiêu ngạo của anh hấp dẫn, lần này gặp, lại cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Đối phương cũng không biết điều, công viên sinh thái to như vậy, lại đi hạ trại gần chỗ họ, còn tùy ý trêu ghẹo cô bạn gái mới cưới duyên làm nũng bên cạnh.

“Ngựa đực!” Hình Phong Phong mắng.

“Cặn bã!” Tô Sung nói theo.

“Nhàm chán.” Ngụy Đồng ngáp một cái.

Ba người đều cảm thấy mất hứng, quyết định thu dọn đồ đạc xuống núi sớm.

Trước khi thu dọn trại, Ngụy Đồng phải đi thuê móc nướng thịt, trên đường trở về đụng phải khách không mời mà đến.

Hôm nay không nắng ráo lắm, sáng sớm trên núi có sương mù mỏng, lúc này sương tuy đã tan, nhưng thời tiết vẫn có chút ẩm thấp. Trong không khí tràn ngập hơi nước chưa tan hết, xen lẫn mùi cỏ non và mùi thuốc lá.

Ngụy Đồng ngẩng đầu thấy Lăng Lạc An đang dựa vào hòn đá cạnh đường núi hút thuốc. Khói thuốc bốc lên, làm mất mũi anh có chút mơ hồ. Cô nhớ tới ánh mắt cùng lời chúc mừng tại tiệc rượu kỷ niệm của anh, cùng những chuyện mẹ anh làm, còn cả những chuyện không rõ ràng khác, trong lòng nhất thời không thoải mái.

Ngụy Đồng giả vờ không nhìn thấy, lúc đi qua người anh thì thấy anh cười mỉa mai, cùng với một câu, “Cô cho rằng Lăng Thái thật lòng với cô?”

Ngụy Đồng không nhin được, dừng bước hỏi lại, “Sao, lại muốn bị đánh ư?”

Lục Lộ để ý sếp đã nhìn đồng hồ lần thứ ba. Người nhà nạn nhân vẫn khóc sụt sùi, công tử Hằng An - Trần Vĩ Phàm chán ghét đứng ở phía xa, cảnh sát giao thông vừa đi không lâu, luật sư của anh đang nói chuyện với đối phương.

Hôm qua vừa xử lý chuyện bên Hồng Kông, hôm nay lại chạy tới đây giải quyết chuyện này. Lục Lộ cảm thấy nếu cứ tiếp tục thế này, việc sinh đẻ mai táng của nhà Trần Vĩ Phàm đều phải giao cho sếp xử lý.

Thật là quá đáng, coi sếp như bảo mẫu thu dọn đồng bữa bọn họ hay sao?

Thái độ của Trần Vĩ Phàm này đừng nói là người nhà đối phương, đến Lục Lộ cũng bắt đầu không chịu được, anh nhường mày muốn tiến lên, nhưng đã bị sếp ngăn cản.

“Anh nói với luật sư, chỉ cần điều kiện đối phương đưa ra không quá đáng thì đáp ứng hết, đừng mất thời gian, sếp anh ta tôi sẽ đi nói chuyện.” Lăng Thái dặn dò vài câu, bản thân thì đi về hướng Trần Vĩ Phàm.

Thấy anh đi tới, công tử Hằng An vốn đang hút thuốc lập tức đứng dậy, giơ đầu thuốc về phía Lăng Thái cười, “Anh Thái, hôm nay làm phiền anh nửa ngày trời thật là ngại quá, nhưng anh cũng biết đấy, tôi là người mềm lòng không có chủ kiến, chỉ sợ gặp phải người bám chặt lấy thành ra oan uổng.”

Khóe môi Lăng Thái cong lên, cười lạnh nhạt, “Sao, bây giờ người oan uổng không phải tôi sao?”

“Anh Thái, xem anh nói kia!” Trần Vĩ Phàm cũng không phải là người không biết điều, chỉ là kế hoạch Nam Uyển hợp tác với Lăng Thị khiến gần đây, anh trở thành con cưng của giới truyền thông, các công ty xây dựng đều muốn lôi kéo quan hệ với anh, anh được thăng bốc lên cao, càng ngày càng kiêu ngạo. Bây giờ thấy mình lỡ lời trước Lăng Thái, lập tức hiểu ra, nói mình không tốt, làm phiền đến thời gian của Lăng Thái.

“Giờ chúng ta không nói chuyện thời gian.” Nếu không phải có chuyện khác, hôm nay anh vốn sẽ không đến.

Nụ cười trên khóe môi Lăng Thái chưa tắt, Trần Vĩ Phàm có cảm giác không khí quanh mình như giảm đi vài độ.

Trần Vĩ Phàm đang nghĩ đến một chuyện, cuối cùng không dám giấu giếm, “Anh Thái, tôi sai rồi, người ở chỗ Thắng Hoa quả thật là do tôi phái đến. Nhưng anh cũng biết, Lăng Lạc An tiểu tử này thật quá đáng, mảnh đất Nam Uyển làm từ mùa đông đến bây giờ, kế hoạch vẫn bị hoãn, tôi làm vậy không phải vì lợi ích của anh Thái hay sao?”

“Cho nên, cậu liền tự tiện làm chủ?” Lăng Thái lạnh lùng.

Trần Vĩ Phàm vừa nhìn, biết Lăng Thái thực sự có chút tức giận, vội xua tay, lập tức gọi điện bảo người từ Hồng Kông về.

“Không cần, người của cậu tôi xử lý rồi.” Lăng Thái liếc Trần Vĩ Phàm một cái, ánh mắt vẫn lạnh lùng, giọng điệu lại nhẹ nhàng vài phần, “Tôi nói lần cuối cùng, khu Nam Uyển, cậu không cần nhúng tay, chỗ Lăng Lạc An cậu càng không cần để ý tới. Cả Hằng An bây giờ do cậu làm chủ, đừng học theo cha cậu. Còn về lợi ích, mất hay được đều là của tôi, cậu vội cái gì?”

Trần Vĩ Phàm nghe xong câu này, lập tức hiểu Lăng Thái sẽ không tính thiệt hại lên đầu mình, lập tức vui vẻ, bảo luật sư nhanh chóng giải quyết xong việc. Lăng Thái liếc Trần Vĩ Phàm một cái, dẫn theo Lục Lộ rời khỏi bệnh viện.

31. Chương 31: Cảm Xúc

Mái tóc xoăn dài của cô gái trước mặt khẽ bay trong gió như từng đợt sóng, nước da màu nâu nhạt mịn màng, đôi mắt sáng, đôi môi căng mọng, cô mặc một chiếc áo sơ mi dài tay cùng chiếc quần sooc bó đơn giản. Một Ngụy Đồng hoàn toàn khác so với khi anh gặp ở bữa tiệc hôm trước.

Rõ ràng là một hình dáng vô cùng quen thuộc, nhưng ánh mắt phẫn nộ kia khiến cô trở nên xa lạ.

Anh nhíu mày, ánh mắt phẫn nộ phát sự ngang tàng, giọng nói độc đoán, “Cô nghĩ tôi cố tình nói những điều đó để chọc tức cô sao? Ngụy Đồng, cô đừng có quá ngây thơ như vậy. Chuyện giữa tôi và Lăng Thái, rốt cuộc cô biết được bao nhiêu? Những gì cô thấy chẳng qua chỉ là phần nổi của tảng băng chìm mà thôi, sự chống đối đã kích trong công việc chỉ là một phần rất nhỏ, còn phần khác quan trọng hơn,...” Anh hạ thấp ánh mắt, “Lại ở những nơi mà người khác không nhìn thấy được.”

“Lăng Thái kết hôn với cô, không ngoài hai lý do. Thứ nhất, Lăng Thái đã tới tuổi lập gia đình, muốn tìm một cô gái cưới về làm vợ cũng là chuyện rất dễ hiểu, nếu không phải là cô, thì cũng sẽ là người khác. Thứ hai, rõ ràng Lăng Thái biết quan hệ giữa tôi và cô, lại nhất định phải tuyên bố hôn sự của hai người trước toàn thể công ty. Cô nghĩ Lăng Thái làm vậy là vì cô sao? Chẳng qua chỉ là muốn trả thù tôi, lợi dụng cô để công kích tôi mà thôi. Vì vậy, cô nghĩ, mỗi quan hệ không hề có tình cảm mà chỉ hoàn toàn vì mục đích vụ lợi như vậy, có thể coi là một cuộc hôn nhân không?”

Ngụy Đồng vẫn không hề lên tiếng, Lăng Lạc An khẽ thở dài, đôi mắt đào hoa khẽ nhắm lại, “Tôi thừa nhận, sự cố năm ngoái Lăng Thái gặp ở Hồng Kông là do người bên tôi gây ra, nhưng Lăng Thái cũng đâu phải kẻ ngốc. Hạng mục vừa rồi của tôi ở Hồng Kông, cũng gặp không ít rắc rối. Cô cho rằng con mèo

không kêu bao giờ thì không biết cần người sao? Người đàn ông đó, hoàn toàn không đáng để cô tin tưởng. Vì người đó vốn không có trái tim.”

Nguy Đồng yên lặng nhìn Lăng Lạc An rất lâu, dường như muốn từ đôi mắt đào hoa quen thuộc kia, nhìn vào tận sâu bên trong trái tim anh.

“Ý anh muốn nói, bây giờ anh ấy kết hôn với tôi, là vì muốn lợi dụng tôi công kích anh...” Nguy Đồng dừng lại giây lát rồi tiếp tục nói, “Cũng giống như cái cách mà anh đã lợi dụng tôi, để đả kích anh ấy trước đây?”

Lăng Lạc An sững người, mãi cho đến khi điều thuốc gần cháy hết khiến tay anh bỏng rát, anh mới phản ứng lại.

Cô gái trước mặt anh nở một nụ cười nhạt, rồi nói tiếp, “Sự cố tại Hồng Kông của Lăng Thái, anh ấy cũng chưa bao giờ nói với tôi là do ai làm. Hơn nữa, tôi cũng chưa bao giờ là người bên phía anh ấy, tất cả chuyện đó, đều là do anh tự nghĩ ra mà thôi. Vì vậy, cho dù anh ấy không thật lòng với tôi, cũng tuyệt đối không lợi dụng tôi giống như anh đã làm. Cuối cùng, tôi có thể khẳng định với anh rằng, bất kể anh đã gặp phiền phức gì ở Hồng Kông, thì cũng tuyệt đối không phải do Lăng Thái làm. Anh ấy không phải loại người đó, hoàn toàn không giống anh.”

Khuôn mặt cô trở nên lạnh lùng, nhanh chóng xoay người bỏ đi, còn anh từ đầu tới cuối không thể lên tiếng.

Vì tính cách của Nguy Đồng rất đơn giản, chính sự đơn giản đó khiến anh chỉ chú ý tới vẻ ngây thơ của cô mà quên mất rằng, cô còn là một cô gái vô cùng thông minh. Chỉ vài câu nói ngắn gọn, đã khiến anh cứng họng không thốt lên lời.

Vấn đề liên quan tới chuyện anh lợi dụng cô, anh muốn nói “Không phải” biết bao lần, nhưng rốt cuộc vẫn không thể thốt lên thành lời. Anh vốn nghĩ anh vẫn có thể diễn kịch, vẫn có thể gạt cô như trước kia, nhưng trước đôi mắt sáng như pha lê nhìn thẳng vào anh, những lời nói dối đó không thể nào bật ra được.

Nhưng, ngay từ đầu, sự tiếp cận cũng như theo đuổi của anh đều là có mục đích, cho tới sau này thì thậm chí ngay cả bản thân anh, cũng không phân biệt được những nụ cười và sự thân mật kia là chân thành hay giả dối?

Nếu không phải sự bức tức, nổi giận hờn ghen tuông cứ nhức nhối trong lòng anh trong suốt cả bữa tiệc hôm trước. Nếu không phải mẹ nói cho anh biết, cô vì bảo vệ người nào đó mà mạnh mẽ dũng cảm ra sao, thì có lẽ cho tới tận hôm nay, anh vẫn có thể giả bộ như bản thân không quan tâm, thậm chí từ trước tới giờ chưa từng thật sự quan tâm tới cô gái đó.

Chỉ trong vòng năm tháng quen biết ngắn ngủi, cô dường như đã trở thành một vết hằn sâu trong trái tim anh, không tài nào xóa nổi. Thậm chí, có đôi lúc anh đã nghĩ, nếu từ đầu cô không phải là người của Lăng Thái, thì có lẽ bây giờ kết cục của họ sẽ khác.

Nhưng hôm nay, cô lại nói với anh, cô chưa từng là người của Lăng Thái. Đó chẳng phải là một chuyện tức cười nhất trên đời hay sao? Lăng Lạc An anh, sao có thể làm ra một chuyện nực cười như vậy? Trong giây phút đó, anh dường như nghe rõ trái tim mình đang nói: Lăng Lạc An, anh đã bị vướng vào lưới tình này thật rồi.

Chàng trai trẻ có đôi mắt đào hoa nhìn vô định về phía con đường núi vắng vẻ, bất giác bật cười thành tiếng.

Trên đường lái xe về thành phố, Lăng Thái gọi điện hỏi Nguy Đồng đang ở đâu.

Ba cô gái chuẩn bị đi ăn trưa, dự định buổi chiều sẽ đi hát Karaoke, cuối cùng sẽ kết thúc bằng một trận đại náo trong quán bar.

Lăng Thái nghe rõ từng hoạt động, cho tới khi biết hoạt động cuối cùng sẽ diễn ra ở quán bar, anh giật mình mất tròn xoe, liền hỏi thời gian và địa điểm quán bar đó.

“Sếp, anh không định về ngay trong tối nay đó chứ?” Vị trợ lý trung thành lo lắng hỏi. Tiến độ của dự án ở Nam Uyển vốn đã rất chậm, sau chuyện ở Thắng Hoa, Hồng Kông lần này, Quan Tuệ Tâm dường như đã

đem tất cả cơn giận trút hết vào mảnh đất Nam Uyển, khiến Lăng Thái gặp không ít phiền phức. Lục Lộ và sếp lớn chiều nay phải vội vã tới thành phố S giải quyết, nên vốn định sẽ nghỉ qua đêm ở đây, sáng sớm hôm sau mới về.

“Bọn họ quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy trò đó thôi, có thể lấy của chúng ta bao nhiêu thời gian chứ.” Lăng Thái cúp điện thoại, ngã người ra sau ghế, hai mắt nhắm lại, bận rộn suốt hai ngày liền, anh cũng đã thấm mệt, “Tối nay không ở lại đó nữa, nhanh chóng giải quyết xong mọi chuyện trước bữa tối rồi về luôn. Anh lái xe đi, tôi chớp mắt một lát.”

“Vâng!” Lục Lộ cung kính đồng ý, cẩn thận đóng cửa sổ xe lại cho anh.

Màn đêm dần buông xuống, thành phố Z giữa tiết trời đầu hè mát mẻ, khoan khoái.

Đây là một quán bar rất nổi tiếng, Hình Phong Phong vốn định sẽ quây một trận tưng bừng. Nhưng kết quả, vừa bước vào quán bar chưa được mười phút, cô gái có chồng duy nhất ở đây đã ngăn người ngồi trên ghế không biết đang suy nghĩ gì.

Cô nghĩ, có thể những lời mà Lăng Lạc An nói cũng không hoàn toàn là giả dối, chỉ đáng tiếc, anh ta không ngờ rằng, người đưa ra lời đề nghị kết hôn không phải Lăng Thái, mà chính là cô.

Vì hai sự cố trước kia nên mới dẫn đến cuộc hôn nhân này, làm gì có chuyện thật lòng hay không? Ngay bản thân cô cũng không có tình cảm, thì đâu thể yêu cầu đối phương thật lòng với mình được? Vì vậy cho nên, cô không hề băn khoăn về chuyện Lăng Thái đối với cô như thế nào, mà bây giờ, thứ khiến cô đau đầu lại là cảm xúc của chính bản thân cô.

Gần đây, ánh mắt của cô luôn bị anh cuốn hút, luôn muốn lại gần anh, tiếp xúc với anh, mỗi khi ý nghĩ đó xuất hiện là hành động của cô lại vượt ngoài tầm kiểm soát.

Giống như là, cô có suy nghĩ... không đứng đắn, đối với... cơ thể của Lăng Thái... Nhưng cô là phụ nữ, đâu thể giống như loại đàn ông chỉ biết dùng nửa thân dưới để suy nghĩ như Lăng Lạc An được. Sao có thể thêm khát cơ thể của người khác đến vậy chứ?

Đó chẳng phải là chuyện hoang đường, nực cười nhất trên đời này hay sao? Đại tiểu thư Ngụy gia ôm đầu bức bối.

Nguy Đồng nghĩ mãi, nghĩ mãi, lại nghĩ tới nụ hôn sớm hôm qua, nụ hôn ngọt ngào cùng hơi thở ấm áp đầy nam tính của Lăng Thái một lần nữa bùng bình xuất hiện trong đầu cô. Rõ ràng lúc này anh không ở bên cô, nhưng chỉ cần nghĩ tới cảnh tượng đó, nhịp đập trái tim cô lại bắt đầu rối loạn.

Nguy Đồng bức bối, bất lực, đập đầu thật mạnh xuống mặt bàn.

Tiếng đầu đập xuống bàn vang lên không nhỏ, khiến không ít người xung quanh giật mình.

“Đồng Đồng, cậu còn chưa uống mà đã say rồi sao?” Tính ra thì Tô Sung và Hình Phong Phong rất ít khi tới quán bar cùng Nguy Đồng, cho dù có tới thì cũng chỉ mỗi người một chai bia rồi ai về nhà nấy, vì vậy hai người chưa từng chứng kiến sự “dũng mãnh” của đại tiểu thư Ngụy gia mỗi khi uống say.

“Có cậu say thì có!” Nguy Đồng ngẩng đầu lên, tròn mắt nhìn hai người, “Chưa thấy mình đắm chiêu suy nghĩ một vấn đề hóc búa bao giờ sao?”

“Cậu cũng có lúc suy nghĩ một vấn đề hóc búa sao?” Hình Phong Phong cười ngặt nghẽo, “Nói thử mình nghe xem nào!”

“Không nói cho cậu biết!” Nguy Đồng nhào người véo má Hình Phong Phong, nhưng vì dùng lực quá mạnh nên làm đổ cả cốc bia trên bàn. Bia đổ thẳng vào người Tô Sung, hại cô không thể không chạy vào nhà vệ sinh.

Nguy Đồng sợ Tô Sung lúc trở ra sẽ tìm mình tính sổ, nghĩ đến chuyện vừa rồi Lăng Thái nói, khoảng giờ này sẽ tới đây tìm cô liền lấy cớ ra ngoài cửa đợi anh.

Nguy Đồng không hề biết rằng, khi cô vừa đứng dậy bước ra thì Lăng Thái cũng bước vào cửa, nơi Nguy Đồng ngồi ở ngay trung tâm quán bar, hai người chàng rẽ trái nàng rẽ phải, nên vừa khéo không nhìn thấy nhau.

Lăng Thái tìm một vòng cũng chỉ nhìn thấy Hình Phong Phong đang ngồi một mình, sau khi biết được Nguy Đồng đang ở bên ngoài, anh liền đi tìm cô. Trên đường đi, anh gặp Tô Sung vừa từ nhà vệ sinh bước ra, cô lên tiếng chào anh, dường như có điều gì muốn nói, nhưng lại hơi ngập ngừng do dự.

Nhưng Lăng Thái là người vô cùng nhạy cảm, thấy thái độ của cô như vậy, anh dừng bước chờ cô lên tiếng.

Thật ra sáng nay khi Lăng Lạc An và Nguy Đồng nói chuyện với nhau, Tô Sung đã nhìn thấy, chỉ có điều khoảng cách khá xa nên cô không nghe được nội dung cuộc nói chuyện giữa hai người. Cô vốn muốn nói chuyện này với Hình Phong Phong, bèn bực xem có nên hỏi Nguy Đồng hay không, nhưng kết quả là mãi vui nên quên mất.

Bây giờ gặp Lăng Thái, cô cảm thấy người đàn ông này trưởng thành, chừng chạc và đáng tin tưởng hơn Lăng Lạc An nhiều. Tuy cuộc hôn nhân của anh và Nguy Đồng rất vội vã lại hoàn toàn nằm ngoài dự tính, nhưng cô nghĩ chỉ cần hai người đối xử với nhau thật tốt, sau này biết đâu sẽ trở thành một đôi hạnh phúc.

Nghĩ vậy, nên cô đã nói cho anh chuyện sáng nay cô nhìn thấy. Tuy không biết thái độ của sếp lớn tập đoàn Lăng Thị đối với Nguy Đồng thế nào, nhưng Lăng Lạc An là cháu trai anh ấy, chuyện trước đây của Nguy Đồng và Lăng Lạc An, người làm chú này có lẽ hiểu rất rõ. Cô chỉ nói cho anh những gì cô nhìn thấy, không hề tự suy đoán lung tung, coi như đánh tiếng trước với anh.

Lăng Thái không nói gì nhiều, chỉ khẽ gật đầu, trả lời rất lịch sự, “Cảm ơn!”

Lục Lộ cảm thấy, mấy ngày nay không khí trong văn phòng thật ngọt ngào.

Tuy sếp lớn Lăng Thái vốn ít nói, nhưng mấy ngày nay lại càng ít đến bất thường. Nhân lúc sếp lớn vào nhà vệ sinh, anh liền vội vàng chạy tới hỏi Nguy Đồng nguyên nhân tại sao.

Nguy Đồng mấy ngày nay cũng đang bực bội vì những suy nghĩ “không đứng đắn” của bản thân, câu hỏi của Lục Lộ càng khiến cô khó hiểu, “Anh hỏi tôi, tôi biết hỏi ai? Các anh đều là đàn ông, bản thân anh còn không hiểu anh ấy mà lại chạy tới hỏi một cô gái như tôi sao?”

Lục Lộ: “...”

Nhưng nhờ câu hỏi của Lục Lộ, Nguy Đồng cũng bắt đầu chú ý hơn. Sau đó, trong cuộc họp buổi chiều, bữa tiệc buổi tối, hay cả khi lái xe về nhà, hầu hết thời gian đó Nguy Đồng đều không rời mắt khỏi Lăng Thái. Vài ngày sau, khắp tập đoàn Lăng Thị truyền tai nhau tin đồn, Lăng phu nhân quá si mê chồng, nên không lúc nào ngừng phóng điện về phía anh.

Còn Nguy Đồng sau một ngày quan sát cũng rút ra được kết luận cuối cùng: Người đàn ông này khi làm việc thật sự quá quyến rũ.

Khuôn mặt xinh xắn như thiên thần đắm chiêu suy nghĩ, hàng lông mày thanh tú khi thì nhíu lại, chốc chốc lại duỗi ra, khóe môi căng mọng như ẩn như hiện nụ cười khó hiểu, cặp mắt đen láy chăm chú nhìn vào khoảng không trước mặt như ngóng chờ người nào đó... Nguy Đồng ngâm mình trong bồn tắm suy nghĩ băng quơ, thời gian cô dành để tắm cũng đã dài gấp hai ngày thường. Suốt khoảng thời gian đó Lăng Thái đã tới gõ cửa hai lần, cuối cùng không còn gì để kỳ cọ nữa, cô đành đứng dậy, lau khô người bước ra.

Nguy Đồng cẩn thận mở cửa ngó ra ngoài, phát hiện anh đang đứng ngay đó đợi cô, sắc mặt điềm nhiên lại phảng phất điều gì rất khó hiểu.

“Làm gì vậy?” Cô giữ chặt cổ áo.

Anh cúi đầu, môi anh gần như kề sát vào trán cô, giọng nói trầm ấm, “Em thấy không khỏe sao?”

Hơi thở nồng ấm khiến trái tim cô bắt đầu loạn nhịp, Nguy Đồng bối rối nói “Không có” rồi bước nhanh vào phòng ngủ.

Nguy Đồng nằm cuộn mình trên giường, suy đi nghĩ lại, cuối cùng cuộn tròn trong chăn như một tổ kén, cô hoàn toàn mất niềm tin với nhân phẩm đạo đức gần đây của mình.

Không lâu sau, cô nghe thấy tiếng anh bước vào phòng. Sau khi nằm lên giường, Lăng Thái theo thói quen với tay ôm cô, cô cứng người giữ chặt lấy tấm chăn không nhúc nhích. Lát sau, những ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc cô, “Em cuộn hết chăn như vậy, anh đắp gì đây?”

“Anh lấy thêm cái khác đi!” Tay cô vẫn giữ chặt chiếc chăn không buông.

“Đừng quậy nữa, mau buông ra.” Anh cầm chiếc chăn tính kéo ra, nhưng cô nhất định không buông, anh khẽ nhủu mày, cánh tay dùng lực mạnh hơn, cuộc tranh giành chăn giữa hai người diễn ra quyết liệt, kết quả là khiến cả hai từ trên giường cùng lăn xuống đất.

Nguy Đồng bị ép dưới nền nhà, chiếc chăn cũng do đó mà bật tung ra, anh chống tay ngẩng đầu dậy, ngấm nhìn cô gái với nước da mịn màng màu nâu nhạt đang nằm phía dưới, đáy mắt anh phảng phất ánh sáng xanh âm u.

Làn da nâu mềm mại ẩn hiện trong chiếc áo ngủ mỏng manh, quyến rũ đến mê hoặc, giống hệt như buổi tối hần sâu trong ký ức anh hôm nào. Cơ thể anh nóng bừng, sự đam mê bị kiềm chế lâu ngày bỗng cuồng nhiệt bùng rẫy, bàn tay anh giữ chiếc cổ thon dài, đặt lên đó những nụ hôn si mê.

Anh dùng đến tám phần sức mạnh, nhưng chưa được bao lâu thì đã bị cô đẩy ra, anh dường như không quan tâm, giữ chặt lấy tay cô tiếp tục hôn mãnh liệt, nụ hôn lướt trên da, dừng lại nơi vành tai.

32. Chương 32: Mỗi Người Đàn Ông Đều Có Bạn Gái Cũ

“Ngoan nào...” Hơi thở của anh như nuốt lấy cô, tay kia thì kéo vạt áo, chạm lên cơ thể cô, “Nghe lời đi...”

Nguy Đồng rất không nghe lời, đẩy anh ra lần nữa.

Anh không nói tiếng nào, lông mày nhăn lại, nắm cổ tay cô đặt trên sàn nhà cúi đầu hôn cô, lần này dùng hết sức lực. Nguy Đồng nhất thời không đẩy ra được, cô hoảng hốt, giọng như lạc đi, “Lăng Thái, anh đừng ép em!” Thật sự đừng ép cô nữa, nếu tiếp tục ép nữa ngay cả cô cũng không biết mình sẽ làm chuyện gì.

Có thể là XXX, cũng có thể là OOO, cho dù là XOXO cũng rất có thể. Cô nam quả nữ trong một phòng, nam sắc ở trước mặt, bây giờ trong đầu cô toàn là suy nghĩ đen tối, chỉ sợ chính mình bị kích động quá đề lại anh ấy, nhưng cô không muốn biến thành “cầm thú” giống Lăng Lạc An.

Thừa lúc anh hơi buông lỏng, Nguy Đồng lập tức trốn sang một bên giữ chặt cổ áo. Trong ánh trắng, ánh mắt đàn ông chăm chú nhìn cô có chút lạnh, đáy mắt như ẩn giấu cảm xúc gì đó mà cô không hiểu được.

Ánh mắt nhìn cô chậm rãi rời đi, một lúc sau, nhịp thở anh bình thường lại, nhẹ nhàng nói với cô, “Dưới đất lạnh, lên đây ngủ đi. Anh không đụng vào em nữa.”

Ngày hôm sau, Nguy Đồng rốt cuộc không nhịn được, gọi điện thoại cho Hình Phong Phong cầu cứu, “Phong Phong, mình hình như rất muốn...”

Đầu dây bên kia Hình Phong Phong đang bận tối tăm mặt mũi, nghe không rõ ràng, nổi nóng, “Cậu muốn bị đánh phải không? Không có việc gì lại đi nói tình tiết đêm chăn gối của hai vợ chồng cậu với mình? Cậu cứ làm gì thì làm, có biết hôm nay mình bận muốn chết không? Buổi chiều còn phải đi công tác. Cậu cho rằng ai cũng được sung sướng không phải làm gì như cậu à!”

Nguy Đồng mắng xối xả, nhưng chỉ khi gọi điện, Hình Phong Phong mới dám hung dữ như vậy, nếu ngồi đối diện sớm đã bị quả đấm của cô chào hỏi rồi.

Cô lại gọi cho Tô Sung, ai ngờ vừa nói “Đêm qua, trên giường, mình và Lăng Thái...” đã bị đối phương ngưng ngừng cắt lời, “Ồ! Lần trước mình nói muốn nghe tỉ mỉ là đùa cậu thôi, mặc dù bọn mình rất thân thiết, nhưng cậu đừng nói ra thật chứ! Đáng ghét!” Nói xong, Tô Sung rất thẹn thùng cúp máy.

Nguy Đồng bực tức nhìn chiếc điện thoại.

Lục Lộ là đàn ông, không thể hỏi, cha cũng là đàn ông, mười một người sư huynh đệ trong nhà cũng là đàn ông.

Nguy Đồng ngồi bứt tóc, lúc cần thì phụ nữ lại rất ít. Tại sao bên cạnh cô toàn là đàn ông vậy.

Nhưng mà, oán hận chưa được hai ngày, trước mặt cô liền xuất hiện một người phụ nữ. Một người khiến cô không thể vui nổi. Nghe nói, cô ấy là bạn gái cũ của Lăng Thái.

Hôm đó, cô cùng Lăng Thái trở về từ chuyến công tác thành phố B, lúc ở sân bay nghe có người gọi tên anh. Nhìn về phía tiếng gọi, là một thực nữ khoảng ba mươi tuổi, một quý cô văn phòng tiêu chuẩn, đang nở nụ cười vui mừng vì bất ngờ gặp mặt.

Nụ cười ấy khi nhìn thấy cô đứng cạnh lại như nhạt đi vài phần.

“Lăng Thái, vị này là trợ lý mới của anh sao? Chào cô, tôi tên là Hoàng San.” Ánh mắt của cô gái đảo một vòng trên người cô, đều là phụ nữ, Nguy Đồng không có cảm giác gì, đối phương lại khó giấu được ánh mắt kinh ngạc.

Chiếc áo phong ngắn tay rộng thùng thình lộ vai màu xám, quần đùi màu trắng gạo, đôi boot buộc dây màu đen, rõ ràng là một bộ đồ hết sức bình thường, nhưng kết hợp với gương mặt quyến rũ màu nâu nhạt và mái tóc xoăn dài khiến cô càng thêm xinh đẹp. Thêm đôi chân dài tươi trẻ và thân hình chuẩn mực, cho dù không nói một câu nào ngồi đó, vẫn thu hút được ánh mắt những người đàn ông xung quanh.

Nguy Đồng đang mãi chơi game trên điện thoại, chỉ ngẩng lên chào một câu “Hi!” sau đó lại cúi đầu mãi miết chơi. Lăng Thái nhìn người bên cạnh mình, khóe môi cũng chậm rãi nhấc lên, “Đây là vợ anh.”

“Anh, anh đã kết hôn?” Đối phương dường như rất ngạc nhiên.

Lăng Thái thuận miệng ừ một tiếng, ngón tay đặt lên tóc Nguy Đồng, nhẹ nhàng vuốt xuống: “Máy bay chắc là bị muộn giờ, em có đói bụng không?”

“Không đói, bữa trưa em ăn rất no.” Nguy Đồng đang chơi game nên trả lời tùy ý, anh dường như cũng không để ý thái độ của cô, vẫn vuốt tóc cô như cũ, giống như những sợi tóc dài đó lúc này là thứ rất thú vị.

Hoàng San nhìn bọn họ, lâu sau mới mở miệng, “Xem ra anh sống rất tốt.” Ngữ khí có chút u oán, lúc nói ánh mắt nhìn chằm chằm vào Lăng phu nhân. Đối lại là cô gái bình thường khác, đa số sẽ hiểu ra ý tứ trong những lời đó, đáng tiếc Nguy Đồng không phải cô gái bình thường. Cô vẫn chơi game hết sức chăm chú.

“Vợ anh, rất trẻ, rất xinh đẹp.”

Lăng Thái hơi nheo mắt, lịch sự nói cảm ơn.

Sự xa cách này khiến đối phương ngồi ngây ra hồi lâu, cho đến khi nghe thấy thông báo đăng ký lên máy bay mới hơi giật mình đứng lên.

Lúc Nguy Đồng thật sự chú ý đến người phụ nữ tên Hoàng San, là khi ở máy bay đến thành phố Z. Khi xách hành lý ra khỏi cửa, họ lại gặp nhau một lần nữa, theo như Hoàng San nói, cô từ thành phố B đến thành phố Z đi công tác, ở lại đây một tuần.

Hoàng San lấy một tấm danh thiếp, đưa tới trước mặt Lăng Thái ở trước cổng sân bay, “Lộ trình của em không bận, anh có rảnh thì tìm em, em mời anh ăn cơm ôn chuyện cũ.”

Ngón tay người đàn ông vừa chạm vào tấm danh thiếp kia, Hoàng San tiến lên một bước, đưa tay ôm anh, thật ra với tốc độ hành động bình thường mà nói, trong tình huống bất ngờ như vậy người thường không

thể tránh được cái ôm đó. Nhưng quan trọng là, Hoàng San cũng không biết rõ vị Lăng phu nhân này là loại người nào.

Trong khoảnh khắc xẹt điện, Ngụy Đồng vút balo, phi nhanh đến trước mặt Lăng Thái, cái ôm của người đẹp Ngụy Đồng đã trực tiếp nhận thay. Nếu lúc này có người hỏi cô vì sao phải chần, cô nhất định ngáy người ra.

Thân thể tự động phản ứng, bảo cô trả lời thế nào? Bảo vệ tài sản cá nhân không bị xâm phạm?

Chìm trong mùi nước hoa nồng nặc, Ngụy Đồng ngửa mũi hắt hơi một cái, đối phương cả kinh tránh ra, sắc mặt khó coi vuốt lại tóc của mình.

Ngụy Đồng lấy khăn giấy ra, lau mũi đồng thời đưa một tờ cho đối phương, “Xin lỗi, nước hoa của cô quá nồng.”

“Cô thật mẫn cảm.” Hoàng San khẽ động khoe miệng cười cười, “Vừa nãy chẳng qua chỉ là chào hỏi bình thường giữa bạn bè, cần phản ứng như vậy sao?”

“Tôi chỉ cảm thấy, lần sau cô còn muốn ôm chồng người khác thì tốt nhất phải hỏi ý kiến vợ người ta trước.” Ngụy Đồng nhún nhún vai, xách ba lô lên, quay đầu hỏi Lăng Thái có đi hay không?

Người đàn ông từ đầu chí cuối không nói gì ảm đạm cười, anh đón túi của Ngụy Đồng, cầm tay cô, chào Hoàng San, sau đó đi về phía chiếc xe đang đợi ngoài sân bay.

Ánh mắt, động tác dịu dàng như vậy hoàn toàn không phải bộ dạng của Lăng Thái trong trí nhớ Hoàng San.

Hoàng San ngăn người đứng đó, rất rất lâu.

Ngày thứ hai sau khi quay về thành phố Z, Lăng Thái dẫn theo Ngụy Đồng về thăm Ngụy gia, nói tử mĩ nghi thức hôn lễ, địa điểm, ngày tháng đã chuẩn bị xong cho ông Ngụy nghe.

Ông Ngụy thấy con rể cẩn thận như vậy, mọi chuyện đều tự mình làm, cũng có chút vui mừng, liền giữ hai người ở lại ăn cơm.

Ngụy Đồng đã lâu không hoạt động tay chân, buổi chiều kéo hai sư đệ ra sân đấu đánh nhau, cô xuống tay không nhẹ, khiến bọn chúng đau kêu cha kêu mẹ. Nhị sư huynh thật sự không muốn nhìn nữa, vào phòng lấy một thứ đưa tới trước mặt cô.

Đồ vật là một bưu kiện còn chưa bóc, địa điểm gửi văn kiện là châu Úc.

“Quà của đại sư huynh? Năm nay sao lại sớm vậy?” Nhược Thần đi châu Úc nhiều năm, vì phí điện thoại rất đắt, bình thường cũng không liên lạc nhiều với bọn họ. Nhưng tháng tám hàng năm sinh nhật Ngụy Đồng, anh đều gửi một phần quà về.

Bây giờ mới cuối tháng sáu, món quà sớm này làm cô kinh ngạc. Thật ra cô không biết, Nhược Thần sợ đường xá xa xôi, món quà bị thất lạc, không thể đến đúng lúc, cho nên hàng năm đều gửi quà sớm, do Nhị sư huynh nhận giữ, đến ngày sinh nhật cô thì giao lại.

Món quà năm nay chỉ là một túi đựng điện thoại hình con chuột và một xấp ảnh anh tự chụp. Từng tập ảnh đều dán rất đẹp trong cuốn sổ nhỏ, mỗi trang đều có ghi chú bên cạnh đây là đâu, tâm trạng lúc chụp ảnh và chuyện đang chuẩn bị làm.

Ngụy Đồng im lặng ngồi xem suốt cả buổi chiều, ngay cả Lăng Thái đến trước mặt lúc nào cô cũng không nhận ra. Cho đến khi tay của đối phương đặt lên tóc, cô mới ngẩng đầu nhìn anh.

“Làm sao vậy?” Người đàn ông nhìn cô mỉm cười, “Đột nhiên ngồi im lặng ở chỗ này?”

“Đang xem quà.” Ngụy Đồng đóng cuốn sổ lại.

“Ai tặng vậy?”

“Đại sư huynh.” Cô cười híp mắt, lộ ra hàm răng trắng đẹp, “Anh ấy đang ở châu Úc vừa học vừa làm, hàng năm đều gửi quà sinh nhật cho em!” Đối với cô, mười hai sư huynh đệ Ngụy gia, chỉ có Nhược Thần là khác nhất. Anh không chỉ là sư huynh, anh còn là anh trai và người thân. Ngoài cha và người mẹ đã qua đời, anh là người thương cô nhất, người luôn bảo vệ cô, không cho ai bắt nạt cô.

Nụ cười kia sáng ngời như ánh mặt trời buổi chiều, tim anh có chút lạc nhịp, nghĩ đến phản ứng hôm qua ở sân bay của cô, ánh mắt dần dịu lại, “Ngày hôm qua, tại sao em...”

“Gi cơ?” Ngụy Đồng cất quạ đứng lên, anh chỉ chăm chú nhìn cô, không nói thêm gì nữa. Một lúc sau, anh cười nhẹ nói bỏ đi, rồi nhẹ nhàng kéo cô vào lòng mình, “Cha em rất hài lòng về những sắp xếp trong hôn lễ, còn em, có ý kiến gì không?”

“Em không có.” Cứ dựa vào anh, nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng của anh, đầu óc Ngụy Đồng lại có những suy nghĩ lung tung không thể khống chế, còn nghĩ ra được ý kiến gì nữa chứ. Cô vội đẩy anh ra, nói mình muốn đi tìm sư huynh luyện quyền cước.

Mới đi được một bước, cô lại bị anh kéo trở về.

Cô đánh vào lồng ngực anh, ngẩng đầu đã thấy ánh mắt của anh, “Em làm sao vậy?”

“Em, em không có!” Cô vội lảng tránh.

Anh im lặng nhìn cô không nói, cho đến khi thấy cô có vẻ hốt hoảng, chỉ có thể lẩm bẩm nói, “Không phải anh đã nói với em còn chưa thích ứng sao, em cũng đồng ý với anh rồi.”

Anh rời tầm mắt, nhìn những sợi tóc của cô đang quăn vào đầu ngón tay mình, “Ngụy Đồng, em cho rằng, lý do để một người đàn ông và một người phụ nữ kết hôn là gì?”

Thấy Ngụy Đồng há hốc mồm nghĩ, anh lại đột nhiên cúi đầu hôn cô, ngăn cản lời cô sắp nói ra. Nhìn thấy bộ dạng cô giật mình, anh lại ngạc nhiên, ánh mắt dần dần dịu lại, “Em không cần phải trả lời ngay. Tự suy nghĩ thật kỹ, nghĩ kỹ rồi hãy đến nói với anh.”

Không đợi Ngụy Đồng nghĩ thật kỹ chuyện kết hôn với Lăng Thái, một vấn đề khác lại xuất hiện.

Ngụy Đồng nghĩ, có thể thành phố Z thật sự không lớn, nếu không bọn họ sao lại gặp được Hoàng San?

Hôm đó Ngụy Đồng và Lục Lộ đi cùng Lăng Thái đến câu lạc bộ, trong căn phòng khá rộng, phát hiện Hoàng San lại là một trong những nhân viên đi theo của đối phương.

33. Chương 33: Tác Dụng Của Rượu

Sau khi được người phụ trách giới thiệu, Hoàng San lịch sự chào bọn họ, sau đó tươi cười nói vốn đã có ý định mời Lăng tổng cùng ăn cơm, nhưng không ngờ lại gặp ở đây. Người phụ trách công ty đối tác nghe thấy vậy biết cô và Lăng Thái đã quen nhau từ trước, vì vậy trong suốt buổi tối hôm đó, Hoàng San trở thành nhân vật trung tâm trong bữa tiệc. Người phụ trách công ty đối tác còn không ngớt lời khen ngợi năng lực của Hoàng San, đồng thời cũng không quên tự khen mình có mắt nhìn người, khi xưa đã ra sức giữ cô ở lại công ty làm việc.

Hoàng San lịch sự đối đáp, không hề liên tục khoe khoang về sự thân thiết của mình và Lăng Thái giống như hôm ở sân bay.

Giữa chừng, Lăng Thái ra ngoài nghe điện thoại, Hoàng San thoáng nhìn theo hướng anh bước đi, sau đó không bao lâu, cô tươi cười nói xin thất lễ một lát rồi đứng lên đi ra ngoài. Ngụy Đồng ghé sát vào người Lục Lộ, kéo kéo ống tay áo anh, hỏi thật khẽ, “Cô gái đó và Lăng Thái rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Công ty cô ấy làm trước đây có quan hệ làm ăn với sếp, vì vậy...”

“Anh làm ơn, lần sau nếu nói dối thì nhìn vào mắt người khác một lát, cho dù tôi có muốn tin anh cũng không thuyết phục được bản thân mình!” Ngụy Đồng bĩu môi.

“Tôi làm sao dám nói dối cô chứ, những gì tôi nói đều là sự thật...” Câu nói của Lục Lộ bỗng khựng lại khi nhìn thấy nắm đấm đang từ từ giơ lên của Ngụy Đồng. Một bàn tay nhỏ nhắn, những ngón tay xinh xắn, nhưng nắm đấm thì rắn chắc xoay xoay trước mắt Lục Lộ: “Nếu anh không sợ đau thì có thể nói tiếp.”

Lục Lộ: “...”

Tối hôm đó, cuối cùng thì Ngụy Đồng cũng biết được thân phận của Hoàng San - bạn gái cũ của Lăng Thái.

Không chỉ có vậy, Ngụy Đồng còn nghe lén được cuộc nói chuyện bên ngoài hành lang của hai người.

Nhưng khi cô nhẹ nhàng bước tới, thì rõ ràng là hai người đã nói chuyện được một lúc rồi, cô chỉ nghe được phần sau của câu chuyện.

“... Anh còn nhớ quán cà phê mà trước kia chúng ta thường hay tới không? Hôm nay em đã một mình quay trở lại đó, mọi thứ vẫn không hề khác xưa chút nào, vẫn là ông chủ đó, thậm chí ông ấy vẫn nhận ra em, còn hỏi em về anh nữa.” Hoàng San khẽ dựa người trên chiếc lan can phản chiếu ánh đèn lấp lánh, nụ cười thật đẹp, “Giây phút đó, em cảm thấy thời gian mấy năm nay như ngừng trôi. Không có chia ly, không trở nên xa lạ, anh vẫn ngồi đó, và em cũng ở đó...”

Ngụy Đồng trừng mắt, miệng lẩm nhẩm chữ vài câu. Người phụ nữ kia rõ ràng biết anh đã kết hôn rồi, vậy mà còn nhắc lại mấy chuyện xa lắc xa lơ kia là muốn làm gì? Làm gì hả?

Càng đáng ghét hơn là, Lăng Thái vẫn cứ đứng ở đó, hoàn toàn không hề có vẻ như muốn đi khỏi.

“Em vẫn luôn nghĩ, có thể người sống trong đau khổ không chỉ có mình em, có thể anh cũng giống em... nhưng, nhưng...” Cô gái kia nói tới đây thì dường như không tự chủ được nữa, hai tay cô ôm lấy đôi vai đang bắt đầu run rẩy theo tiếng nấc, từ từ khụy xuống.

Lăng Thái kịp thời đưa tay giữ Hoàng San lại rồi nhẹ nhàng đỡ cô lên, “Em đã uống nhiều quá rồi, mau vào đi.”

“Uống nhiều?” Hoàng San ngẩng đầu lên nhìn anh, nước mắt lưng tròng, “Nếu không phải đã uống vài li, thì em làm sao nói ra được những điều này. Đúng vậy, khi xưa là chính em đã nói muốn chia tay, kết quả là bản thân đã không thể quên được anh, lại kiêu ngạo cố chấp không chịu quay lại tìm anh. Bây giờ anh đã kết hôn, nhìn thấy anh sống hạnh phúc vui vẻ như vậy, em mới phát hiện mình còn yêu anh rất nhiều... Lăng Thái, anh nói xem, bây giờ em phải làm sao, phải làm sao đây...”

Giọng nói của Hoàng San nghẹn dần trong tiếng nấc, dường như có biết bao điều muốn nói nhưng cổ họng nghẹn đắng, không thốt lên thành lời.

Ngụy Đồng mở to mắt, nhìn chăm chăm vào cánh tay đang đỡ cô gái trước mặt của Lăng Thái, toàn thân cô như bị kim châm, khắp mình mẩy đều cảm thấy khó chịu.

Những ngón tay thon dài, dịu dàng mà vô cùng mạnh mẽ kia, đã từng lướt qua làn tóc, bờ môi cô, nhưng bây giờ, nó lại đang giữ chặt cánh tay của một người phụ nữ khác. Người phụ nữ đó lại chính là bạn gái cũ của anh ta. Còn đang khóc thút thít thổ lộ nỗi lòng với anh ta nữa.

Ngụy Đồng giận sôi người, dường như có một ngọn lửa đang hừng hực cháy trong tim cô. Cháy, cháy, cháy, lửa cháy nung nóng nắm đấm của cô, thiêu đốt lí trí cô, thúc giục bước chân cô...

Cô bẻ khớp tay mình kêu răng rắc, đang chuẩn bị xông ra thì Lục Lộ đã kịp thời ngăn cản. Kể ra thì Lục Lộ cũng có chút bản lĩnh và sức mạnh đàn ông, một tay anh giữ chặt miệng cô, tay kia dùng hết sức kéo cô vào một căn phòng trống.

“Làm gì vậy!” Nắm đấm của Ngụy Đồng lao thẳng về phía Lục Lộ, anh nhanh chóng né người rồi chấp tay đầu hàng, ra hiệu có điều muốn nói.

“Nói!” Thấy cơn giận của Ngụy Đồng khó lòng kiềm chế, nên Lục Lộ chỉ nói những điểm mấu chốt quan trọng. Đại ý là sếp lớn nhà họ Lăng là người biết giữ chừng mực, anh đã kết hôn với cô thì sẽ không làm những chuyện có lỗi với cô, nếu bây giờ cô kích động, ngộ nhỡ gây ra chuyện lớn thì sếp sẽ không vui.

“Tại sao tôi phải nhìn sắc mặt anh ta mà sống? Tôi nhìn người phụ nữ kia thấy chướng mắt, tôi muốn đánh cô ta!”

“...” Lục Lộ thật hết cách, “Nếu cô không quan tâm sếp nghĩ thế nào, thì cô tức giận như vậy để làm gì?”

Ngụy Đồng bị câu hỏi đó làm cho không biết phải nói gì, trong lòng bức bối khó chịu, không biết làm thế nào bèn đá một cái vào chân Lục Lộ cho bõ ghét.

Lục Lộ ôm chân đau đớn, anh bắt đầu cảm thấy trợ lý cũng là một nghề khá nguy hiểm, ngày mai phải tới công ty bảo hiểm mua sổ bảo hiểm mới được.

Nhưng cũng thật may mắn, đợi khi anh và Ngụy Đồng bước ra khỏi căn phòng, thì hai người kia đã không còn ở ngoài hành lang nữa.

Lăng Thái quay trở vào phòng ăn, tiếp tục dùng thái độ ôn hòa, linh hoạt tiếp đãi người phụ trách công ty đối tác. Rất lâu sau đó mới thấy Hoàng San quay trở lại, lớp trang điểm trên mặt cô nhạt đi nhiều, hai mắt vẫn còn hơi sưng sưng, có lẽ cô vừa vào nhà vệ sinh sửa sang lại.

Vì trong lòng khó chịu, nên trong suốt cả buổi tối hôm đó, Ngụy Đồng không nói năng gì. Cô vốn định chọc tức Lăng Thái, khiến anh phải chủ động hỏi cô có chuyện gì, nhân cơ hội đó, cô sẽ hỏi cho ra lẽ chuyện hôm nay. Nhưng kết quả là cô im lặng, anh còn im lặng hơn. Rồi ngày ngày bận bịu công việc, cô tháp tùng phía sau anh, vừa bước ra khỏi phòng họp này là vào ngay phòng họp khác, hoàn toàn với dáng vẻ một vệ sĩ không hơn không kém, đâu còn ra dáng một Lăng phu nhân nữa.

Cuối cùng Ngụy Đồng phải tìm tới Hình Phong Phong để xả nỗi bức xúc trong lòng. Cô kể cho Hình Phong Phong biết bạn gái cũ của Lăng Thái đáng ghét thế nào, ngang nhiên quyến rũ một người đàn ông đã có vợ. Lại nói Lăng Thái đáng ghét thế này, thế này, nếu đã có cô bạn gái cũ xinh đẹp tài giỏi như vậy, thì tại sao còn bắt cô chịu trách nhiệm rồi kết hôn cái gì, cứ trực tiếp đi tìm cô bạn gái cũ kia không phải xong rồi sao?

Đến giờ Hình Phong Phong mới coi như biết được chân tướng thực sự phía sau bức màn hôn nhân của Ngụy Đồng, thấy cô bạn thân đang giận dữ, nhưng Hình Phong Phong lại cười như được mùa. Mãi cho tới khi Ngụy Đồng gờ nắm đầm thệ uy, cô mới cố gắng kiềm chế lại. Sau đó cô hỏi Ngụy Đồng một câu rất thẳng thắn, nhưng cũng vô cùng tự nhiên: “Cậu thật sự chưa từng nghĩ rằng, thật ra cậu thích sếp lớn Lăng sao?”

“...”

“Đừng có nói với mình là cậu không có! Chỉ dựa vào thái độ bây giờ của cậu, thì kẻ khờ cũng nhận ra được. Thái độ này của cậu, nói ngắn gọn thì chỉ có một chữ thôi, đó là cậu đang ghen.” Hình Phong Phong xưa nay vẫn vậy, có gì nói đó, vào thẳng vấn đề. “Thật ra điều này cũng không có gì là lạ, Lăng Thái là người đàn ông có tiền có thế, đẹp trai đa tài, mạnh mẽ nam tính, lại có trách nhiệm đáng tin cậy, hơn nữa hai người đã kết hôn, sớm tối bên nhau, nếu cậu không thích anh ấy, thì mình mới cảm thấy lạ đó!”

Ngụy Đồng ngậy người sau câu nói của Hình Phong Phong. Rất lâu sau, cô mới định thần lại được, đáy mắt phẳng phất nổi sâu nào nặng nề. Cô nghĩ, Hình Phong Phong nói đúng.

Tuy trước kia Ngụy Đồng luôn cảm thấy Lăng Thái là người đàn ông sâu xa khó đoán, khó gần, những câu nói sắc bén lạnh lùng của anh luôn khiến cô giận điên người. Nhưng sau khi kết hôn, chuyển về sống cùng anh, sớm tối bên nhau, cô đã dần dần phát hiện ra một Lăng Thái hoàn toàn khác.

Đúng vậy, sau khi kết hôn, anh luôn đối xử rất tốt với cô, phàm là những gì cô yêu cầu, hầu như anh không hề từ chối. Anh còn đích thân xuống bếp, tự tay nấu đồ ăn sáng cũng như điểm tâm chiều cho cô, còn thường xuyên nhìn cô mỉm cười thật dịu dàng.

Bây giờ nghĩ lại, khi Lăng Lạc An phản bội cô, khi Lăng Tĩnh Ưu năm lần bảy lượt khiêu khích cô, mỗi khi cô có chuyện buồn Lăng Thái đều ở bên cạnh cô. Tuy anh không an ủi cô bằng những câu nói ngọt ngào dễ

nghe, nhưng anh luôn xuất hiện vào những giây phút cô cần sự giúp đỡ nhất. Người đàn ông mạnh mẽ, tài giỏi luôn giải quyết tất cả những rắc rối của cô một cách thật dễ dàng.

Không phải cứ nói những lời nói ngọt ngào thì mới là an ủi, anh luôn dùng một cách hoàn toàn khác. Cách của anh khiến cô ban đầu cảm thấy tức giận, cảm thấy như mình bị nhạo báng chế giễu, nhưng lại hiệu quả đến mức chính cô cũng phải bất ngờ. Một người đàn ông chính chắn và thông minh hơn người.

Vô tình, cô bị anh thu hút, tất cả mọi sự chú ý của cô đều hướng về anh. Ngay cả những suy nghĩ khó hiểu như muốn lại gần anh, muốn chạm vào anh, bây giờ nghĩ lại, cũng đều là do cô thích anh nên mới như vậy.

Cô vẫn luôn nghĩ rằng, mình không thể nào thích một người đàn ông khác nhanh như vậy được, hơn nữa người đàn ông đó lại hơn cô tới bảy tuổi. Nhưng, vào chính lúc cô không ngờ tới nhất thì cô lại phát hiện ra, mình đã yêu anh mất rồi. Tình cảm này thậm chí còn mãnh liệt hơn tình cảm dành cho Lăng Lạc An lúc trước. Ít nhất, nếu bây giờ đổi lại là bạn gái cũ của Lăng Lạc An đang đứng trước mặt cô khóc lóc, thì cô cũng sẽ không thấy khó chịu như vậy.

“Chẳng trách mà...” Ngụy Đồng chống tay dưới cằm, chớp mắt sâu sảo: “Chẳng trách mà dạo gần đây, cứ lại gần anh ấy là mình lại muốn XXOO, mình còn tưởng là bị lây nhiễm tính xấu đó của Lăng Lạc An, thì ra là vì mình đã yêu anh ấy mất rồi...”

Trước ánh mắt nhìn mình như đang nhìn một quái thú của Hình Phong Phong, Ngụy Đồng lại bắt đầu chìm trong sâu sảo, cô yêu anh nhưng anh lại không yêu cô, hơn nữa bây giờ bạn gái cũ của anh lại đột nhiên xuất hiện, sự thật đó khiến tâm trạng cô rối bời.

Chín giờ tối thứ bảy, Lăng Thái vẫn chưa về, Ngụy Đồng ngồi một mình giữa phòng khách, chống cằm nhìn chằm chằm vào chai rượu vang trước mặt đã hơn một giờ đồng hồ.

Hình Phong Phong nói, nếu một người phụ nữ muốn chiếm được trái tim người đàn ông một cách nhanh nhất, thì không gì hữu hiệu hơn là cơ thể của cô ta.

Lúc đó, câu nói này của Hình Phong Phong khiến Ngụy Đồng nổi hết cả da gà. Nhưng suy đi nghĩ lại, trong hoàn cảnh hiện nay, đó chính là cách hiệu quả nhất. Nhưng để cô chủ động làm chuyện đó, thì không khả thi cho lắm. Vì vậy, cách duy nhất đó chính là... say rượu.

Rượu là một thứ rất có ích, trong những lúc quan trọng, nó có thể giúp người ta dũng cảm hơn, hoặc nói cách khác, cho dù có thất bại thì cô cũng không bị mất mặt. Cùng lắm thì cũng chỉ là uống rượu say rồi làm loạn thôi. Dù gì thì cũng đã có lần thứ nhất và lần thứ hai, có lẽ Lăng Thái cũng đã quen với chuyện đó rồi. Nghĩ vậy nên cuối cùng, Ngụy Đồng ngửa cổ lên trời uống cạn chai rượu.

Chỉ đáng tiếc, dựa vào tửu lượng của Ngụy Đồng, một chai rượu đó chỉ có thể khiến cô hơi choáng chứ chưa đạt tới cảnh giới “dũng mãnh” như hai lần trước. Trong lúc cô còn đang loay hoay tính đi lấy thêm một chai nữa, thì có tiếng mở cửa, Lăng Thái đã về. Ngụy Đồng lập tức giấu vỏ chai rượu xuống gầm bàn, rồi bổ nhào nằm xuống ghế giả vờ say.

Lăng Thái vừa bước vào đã nhìn thấy người đang “hôn mê” nằm trên sô-pha, anh đặt tập tài liệu xuống bàn, chống tay nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, ngón tay thon dài khẽ vén những sợi tóc đang rũ xuống mặt cô. Không ngờ cô đột nhiên tỉnh dậy, nhìn anh cười thật ngọt ngào: “Anh về rồi...!” Một mùi rượu nồng nặc cùng nụ cười quyến rũ mê hoặc quen thuộc, khiến Lăng Thái nhận thức được một điều: cô lại uống say rồi.

May mà lần này người uống say kia không chủ động đòi cởi quần áo, cũng không lao vào hôn anh tới tấp, chỉ giống như một con bạch tuộc bám chặt lấy người anh, hai chân quắp chặt lấy eo anh, trong lúc đó Ngụy Đồng cũng không quên cúi xuống cổ áo anh kiểm tra, không có mùi nước hoa của phụ nữ, vẫn là hương thơm mát sạch sẽ quen thuộc, cô rất vui, tiếp tục hôn lên cổ anh, lên vai anh...

“Nào, lên giường ngủ thôi.” Anh vỗ vỗ đồ dành cho cô gái trong lòng mình, bế cô dậy. Nghe thấy hai chữ “lên giường”, Ngụy Đồng ngoan ngoãn nằm gọn trong lòng anh. Chờ đúng thời cơ, khi anh cúi người đặt cô xuống giường, cô nhanh tay nắm lấy cổ áo anh, kéo mạnh xuống, Lăng Thái không đề phòng, bị cô kéo ngã sấp xuống giường, nằm đè lên người cô.

Hơi thở ngọt ngào nồng ấm thoang thoảng qua mặt anh, trong căn phòng tranh tối tranh sáng, cô gái trẻ với đôi mắt sáng như pha lê, đẹp tựa mã não nhìn anh đắm đuối, “Lăng Thái, hãy ôm lấy em...”

Lăng Thái chống tay đỡ nửa người trên tách khỏi giường, đôi mắt sâu thăm thẳm, phảng phất ngọn lửa nhỏ đang len lỏi. Anh cố giữ cho hơi thở thật đều, dịu dàng nói: “Ngoan nào! Mau ngủ đi!” - chỉ có điều lúc này, giọng nói của anh cũng bắt đầu bị lạc dần.

“Ngủ cùng nhau!” Đánh chết Ngụy Đồng cũng không buông tay.

Anh đang định kéo tay cô ra khỏi cổ áo mình, thì bất ngờ cô lật người lại, chỉ trong tích tắc, vị trí của hai người đã bị tráo đổi hoàn toàn, anh ở dưới, cô ở trên. Cảm giác từ trên nhìn xuống, chiếm thế thượng phong thật là thích. Cô chớp chớp mắt, cười mê hoặc nhìn người có khuôn mặt đẹp như tượng thần đang nằm phía dưới, sau đó là một màn hôn như vũ bão.

Theo như những gì cô còn nhớ thì đêm hôm trước, cô cũng đã dùng cách này để khiến anh phải từ thế bị động chuyển sang chủ động, sau đó mọi tình tiết, nhịp điệu đều do anh điều khiển... Tuy nhiên, hôn được một lúc lâu, cô vẫn không thấy người đàn ông phía dưới có động tĩnh gì.

Cô ngẩng đầu dậy, đôi mắt to đen sáng như ngọc nhìn Lăng Thái. Khuôn mặt tuấn tú kia rõ ràng là cũng đã bị cô làm co kích động, khuôn ngực vạm vỡ cùng vì sự cọ sát của cô mà trở nên càng rắn chắc hơn, thế nhưng, đôi mắt kia lại vẫn lạnh lùng tĩnh tảo đến vậy.

Sự lạnh nhạt cô chưa từng thấy bao giờ, đôi mắt đó cứ lạnh lùng như vậy nhìn cô, “Không uống rượu thì không làm được đúng không?” Một câu nói lạ lùng, phát ra từ miệng anh.

Ngụy Đồng vẫn chưa say, cô nhận thức được phản ứng đó, và nó nằm ngoài dự đoán của cô.

Nhưng cô mặc kệ, cô quàng tay giữ chặt lấy cổ anh tiếp tục hôn cuồng nhiệt, hơi thở nồng nàn, bờ môi mê hoặc, nhưng anh lại lạnh lùng đẩy cô ra, lạnh nhạt nói, “Tối nay em ngủ một mình đi.”

Giọng nói lạnh lùng của người đàn ông khiến Ngụy Đồng sững người, cô không nghĩ được gì nữa, hành động theo bản năng. Cô nắm lấy một chiếc gối ném thẳng về phía anh, “Anh đứng lại cho em!”

Cô ném rất chuẩn, trúng ngay vào chân anh, nhưng Lăng Thái cũng chỉ dừng lại một chút, nghiêng đầu nói, “Đừng quậy nữa, mau ngủ đi.”

“Đã bảo anh quay lại đây kia mà!” Một chiếc gối nữa bay vút tới, tiếp theo đó là chiếc chăn mỏng, đệm tựa, trong lúc cô chuẩn bị lật chiếc ga trải giường lên, thì cánh tay rắn chắc của Lăng Thái đã giữ cô lại.

“Đừng quậy nữa.”

“Anh đã không quan tâm tới em, thì em quậy mặc em, không cần anh lo!”

“Giường này là của anh.” Anh không nỡ nặng lời mắng cô, giọng nói dịu lại, kèm theo đôi chút bắt lực.

“Cùng lắm thì em đền cho anh là được chứ gì!” Cô giận dữ, ra sức xé tấm ga trải giường.

“Em có tiền đền sao?”

“Trong thẻ có!”

“Đó là tiền anh cho em!”

“Cho em thì là của em. Tất cả những thứ ở đây đều là của em, còn cả anh...” Giọng cô ghen lại, mặt đỏ bừng, “Anh cũng là của em...”

Lăng Thái chỉ coi đó như lời nói trong lúc say của cô, nên cúi người dỗ dành cô, “Được rồi, anh cũng là của em.” Vừa dứt lời, anh lại bị cô giữ chặt, hôn mãnh liệt. Đôi môi mềm mại, khi hôn anh lại mạnh mẽ vô cùng, chiếc lưỡi nhỏ liếm qua đôi môi, thâm nhập vào trong miệng anh, đắm đuối mê hoặc.

Những ngón tay đặt trên người cô bắt đầu run run, nhưng vẫn cố dùng hết sức đẩy cô ra, “Ngụy Đồng...” Giọng nói anh khàn đặc, hơi thở cũng bắt đầu gấp gáp, hòa quyện với hơi thở của cô.

Nguy Đồng ôm anh thật chặt, hai chân vẫn quắp chặt lấy eo anh, nhắm mắt không nói thêm lời nào, dụi đầu vào anh như một con mèo nhỏ đang làm nũng. Đôi mắt cô sâu như biển, qua chiếc sơ mi mỏng manh, cô cảm nhận được cơ thể anh đang nóng dần.

Ngón tay anh vuốt trên khuôn mặt cô, mềm mại, dịu dàng, lưu luyến vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt xinh xắn đó. Cô dường như nghe thấy anh thở hắt ra, chính trong giây phút đó, anh cúi người, hôn cô cuồng si.

Những thứ bị kìm nén lâu ngày, khi có cơ hội phát ra sẽ mạnh mẽ hơn gấp nhiều lần. Nụ hôn của anh dường như dùng sức quá mạnh, tuy cô đã có sự chuẩn bị nhưng vẫn bị sự cuồng nhiệt mạnh mẽ kia làm cho giật mình. Trong hơi thở gấp gáp, Nguy Đồng tròn mắt nhìn Lăng Thái, khi anh bị kích thích thì đúng là không còn chút nho nhã nào cả.

Phong Phong nói rất đúng, dù gì thì anh cũng vẫn là đàn ông.

Đêm hôm đó, trong sự mê mẩn ngây ngất, Nguy Đồng bắt đầu hiểu ra được một đạo lý: nhìn người không thể bắt hình dong, đặc biệt là những người đàn ông ngày thường lạnh lùng khô khan. Càng là những người đàn ông như vậy, khi bộc phát càng khó bề đối phó...

Và cũng từ giây phút đó trở đi, cô đã hạ quyết tâm chinh phục cả cơ thể lẫn trái tim anh.

Lăng Thái! Anh chạy không thoát đâu.

Uống rượu say làm loạn là chuyện ngoài ý muốn, còn cố tình uống rượu nhằm đạt được mục đích thì sao?

Lúc này, Nguy Đồng đang gối đầu lên tay Lăng Thái, cánh tay kia của anh đang ôm eo cô, hơi thở nồng ấm thoảng qua mái tóc cô. Hơi thở quen thuộc, thân yêu gọi lên trong cô niềm hạnh phúc khó tả.

Cho dù Nguy Đồng đã rất nhiều lần tỉnh dậy và phát hiện mình đang nằm trong vòng tay Lăng Thái, nhưng lần này cô có cảm giác hoàn toàn khác. Cô dụi đầu vào ngực anh, vừa tự thán phục dũng khí tối qua của mình, vừa mỉm cười tận hưởng sự ngọt ngào chưa từng có.

34. Chương 34: Thách Thức

“Tỉnh rồi à?” Anh hôn lên vành tai cô, ôm cô chặt hơn, “Bữa sáng em thích ăn gì?”

“Ăn món anh nấu.” Nguy Đồng không hề khách sáo. Vợ thường thức bữa sáng chồng làm là chuyện tất nhiên. ...

Anh đồng ý, lại hỏi: “Tối qua tại sao lại uống rượu?”

Để dụ dỗ anh, có lẽ cô trả lời như vậy sẽ dọa anh chạy mất, Nguy Đồng quyết định từ từ mới nói. Cô xoay người trong lòng anh, “Có một chuyện hơi phiền nào.”

Lăng Thái không nói gì.

“Sao anh không hỏi em là chuyện phiền nào gì?” Nguy Đồng hơi cụt hứng, không phối hợp như vậy làm sao cô nói tiếp được. Cô ngừng đầu, anh nhìn cô chăm chú, khiến tim cô đập loạn xạ.

Một lúc lâu sau, anh mới nói: “Lần sau bất luận có chuyện phiền nào gì cũng không được tùy tiện uống rượu.”

“Tại sao?” Cô ngây ra, thực ra cô cũng thích uống rượu.

Anh hơi nheo mắt, có chút không vui, nhưng khóe môi lại cười, “Vấn đề này, em hỏi rất hay.”

“Em phải hỏi, tại sao tại sao tại sao...?” Đại tiểu thư Nguy gia hoàn toàn không phát hiện câu chuyện đã đổi chủ đề.

Lông mày anh khẽ nhướng lên, đôi mắt chăm chú nhìn cô trầm lại vài phần, anh xoay người, đè cô xuống dưới, thuận thế hôn cô một cái, bịt chặt miệng cô.

Trong sự chống lại của Ngụy Đồng, ngón tay dài đã chạm vào người cô, mang theo sức nóng,, khiến đầu cô có chút quay cuồng.

“Lăng Thái...” Cô khẽ kêu tên anh.

“Gọi là ông xã.” Anh hôn vành tai cô, hơi thở ấm áp.

“Ông xã...” Cô nhẹ nhàng.

“Ngoan.” Anh nhẹ dõ dành, nói nhỏ bên tai cô, “Nhớ lấy, bây giờ em không say. Còn nữa, chuyện này bắt đầu rồi, sau này cho dù không thích cũng không được oán trách anh...”

Ngụy Đồng lúc đó còn chưa hiểu âm thanh huyền bí đó của anh, vừa gật đầu vâng một tiếng, nhanh chóng bị anh tấn công một lần nữa, hơi thở dồn dập theo động tác của anh.

Từ sau khi dụ dỗ thành công Lăng Thái lên giường, tâm trạng của Ngụy Đồng rất tốt. Bất luận thế nào, chồng của cô vừa có yêu vừa “có lực” với cô, bạn gái cũ chắc chắn không có cơ hội.

Chỉ là như vậy không có nghĩa những người khác không có hành động gì. Hôm đó cô nhận được điện thoại của Hoàng San.

Cô ấy nói trong điện thoại, sắp phải về thành phố B, muốn trước khi đi mời cô một bữa cơm.

“Mời một mình tôi? Hình như tôi và cô không thân nhau lắm.”

“Tôi biết. Nhưng chúng ta có cùng chung một người đàn ông, chắc cô hiểu tôi nói đến ai.”

“Được, cô nói thời gian địa điểm đi.” Chỉ một câu “cùng chung một người đàn ông”, Ngụy Đồng nói thế nào cũng phải đi gặp cô ta.

Hôm đó, Hoàng San dùng ba tiếng để trang điểm. Cô đi làm tóc, đi làm mặt, còn chọn một bộ váy liền vô cùng hợp với mình. Cô ngắm nhìn người phụ nữ trong gương, lại thấy mình thua về tuổi tác.

Thực ra cô không phải là người phụ nữ không biết lượng sức, sau khi chứng kiến sự lạnh nhạt của Lăng Thái, cô vẫn không định đi gặp riêng vị Lăng phu nhân trẻ tuổi kia nếu không phải mấy ngày trước gặp Lăng Lạc An ở nhà ăn.

Bọn họ ngồi ở bàn gần cửa sổ một nhà hàng Âu, Hoàng San không lãng phí thời gian, vừa ngồi xuống đã trực tiếp vào đề.

“Tôi cũng đoán cô không phải thật sự muốn mời cơm. Nhưng nếu cô chỉ vì muốn nói cho tôi, anh ấy lấy tôi không phải vì yêu tôi, mà vì liên quan đến chuyện giữa anh ấy và Lăng Lạc An, muốn gián tiếp khiến chúng tôi bất hòa dẫn đến chia tay để cô thừa cơ xen vào thì thật quá vô vị.”...

Đối với những chuyện giữa Lăng Thái và Lăng Lạc An, không thể nói là Ngụy Đồng không để tâm một chút nào. Nhưng đối với cô bây giờ mà nói, quan trọng nhất không phải những chuyện đó, cô không định đào sâu nghiên cứu.

Thứ Ngụy Đồng quan tâm nhất bây giờ, chỉ có Lăng Thái, “Cho dù ngay từ đầu chúng tôi kết hôn không phải vì tình yêu, cũng không có nghĩa sau này sẽ không biến thành tình yêu. Cô cũng thấy rồi, Lăng Thái rất lạnh nhạt với cô. Nếu không phải tôi hỗ trợ lý của anh ấy thì e rằng đến giờ vẫn không biết cô là bạn gái cũ. Nếu là tôi, tuyệt đối sẽ không bám lấy một người đàn ông đã không còn để ý đến mình. Tôi sẽ đi tìm người đàn ông quan tâm tôi, yêu tôi.”

Hơi thở của Hoàng San có chút không ổn định. Cô không ngờ Ngụy Đồng lại nói những lời đó. Cô lấy lại tinh thần, nở nụ cười, “Cô biết tôi là ai, vậy cô có biết tôi và Lăng Thái chia tay nhau lúc nào không?”

Hoàng San ngừng lại giây lát, nhìn đối phương chậm rãi nói tiếp, “Là sáu năm trước. Mùa hè sáu năm trước, là tôi nói chia tay. Tối hôm đó tình cờ gặp mặt, Lăng Thái nói cho tôi, anh ấy quen cô trước Lăng Lạc An, cũng là sáu năm trước. Cô không cảm thấy quá trùng hợp ư? Nghĩ lại sự bắt đầu của hai người, cô sẽ hiểu. Sự bắt đầu của hai người là do tôi. Cô không nhìn thấy bộ dạng thất tình của anh ấy sao? Tôi nghĩ chắc cô hiểu rõ bình thường anh ấy là người đàn ông thế nào, lạnh lùng nội tâm, không bao giờ để cảm xúc của người khác ảnh hưởng đến bản thân. Anh ấy rất có khả năng kiềm chế. Người đàn ông như anh ấy nếu không phải vì quá thất tình, sao lại có thể có tình một đêm với một cô gái trẻ trong quán bar?”

Nguy Đồng từ từ nắm chặt tay, người phụ nữ này quả nhiên muốn bị đánh.

“Được rồi, điều nên nói tôi đã nói rồi, còn lại tôi nghĩ chắc cô tự giải quyết được.” Hoàng San đứng dậy, cầm túi xách của mình, “Đã gọi món rồi thì không nên lãng phí, cô cứ từ từ ăn, tôi đi thanh toán, tôi đi trước nhé!”

“Đợi đã!” Nguy Đồng vội đứng dậy, không chú ý đến người phục vụ đang bê ly nước đến bên cạnh, đối phương không tránh được bị va phải. Cô không sao, người phục vụ cũng không sao, người đen đui là Hoàng San đứng bên cạnh, số ly nước đổ hết lên người cô. Mảnh vỡ sượt qua trán, Hoàng San đưa tay sờ, ngón tay chạm vào một mảng da ẩm ướt, cô kinh hãi kêu lên.

Năm phút sau khi Lục Lộ đến bệnh viện, Lăng Thái cũng đến.

Lúc đó Nguy Đồng đang ngồi ngáy ra ở bên ngoài phòng khám, Lăng Thái vội bước đến, ngồi xuống trước mặt cô, “Em không sao chứ?”

“Em không sao.” Cô nhìn anh, rồi nhìn vào phòng, “Cô ấy thì có.”

“Anh nghe Lục Lộ nói rồi, chỉ là vết trầy xước.”

“Anh đã đến rồi, vậy em về đây. Anh nói với cô ấy, không phải em cố ý va vào người phục vụ, nếu cô ấy muốn kiện em thì kiện. Cô ấy kêu gào bị em hủy dung nhan suốt cả đường đi, em nghe phiền lắm rồi.”

Nguy Đồng đứng dậy muốn đi, nhưng bị anh kéo vào lòng, “Sao lại không vui? Anh đâu có nói em.”

Nguy Đồng lại nhìn anh, “Em chỉ cảm thấy, chắc anh có chuyện muốn nói riêng với bạn gái cũ của anh!” Lúc nói câu này, cô cố ý bình tĩnh, chỉ là mấy chữ cuối cùng, cô nói rất mạnh, rất cuộc lộ ra tâm trạng có phần không vui.

Người đàn ông có chút kinh ngạc, lập tức cười nhẹ, “Cô ấy nói vậy?”

Lục Lộ ở bên cạnh lập tức căng thẳng, nhìn cô ra hiệu, cũng may Nguy Đồng không có ý bán đứng anh ấy, trả lời “Vâng” một tiếng. Sau đó gạt ngón tay trên cánh tay mình ra, nhanh chóng bước đi.

Lăng Thái nhìn bóng dáng cô rời đi, trong đáy mắt có chút lạnh lẽo. Anh hướng về Lục Lộ bên cạnh, trầm giọng dặn dò, “Đi điều tra xem, Hoàng San mấy ngày hôm nay đi gặp ai.”

“Sếp?” Lục Lộ không hiểu.

“Với tính cách của Hoàng San, không thể mặt dày tìm Nguy Đồng. Trừ phi, mấy hôm nay cô ấy có gặp một người.”

“Tôi hiểu rồi.” Lục Lộ nhận lệnh rời đi. Lăng Thái xoay người, vào phòng bệnh.

Lục Lộ điều tra rất nhanh chóng, chưa đầy nửa tiếng sau đã báo cáo kết quả cho sếp của mình.

Lăng Thái nghe xong, nụ cười càng lạnh, “Tôi đoán ngay là cậu ta.”

“Sếp, chỗ Hoàng San có cần tôi xử lý không?” Lục Lộ nhìn sắc mặt của sếp, tiếp tục nói, “Thực ra, tôi cảm thấy phụ nữ thường nêu ra những yêu cầu vô lý vào lúc này. Cô ấy chỉ bị trầy xước, vốn không cần phải vào bệnh viện...”

“Yêu cầu?” Lăng Thái lạnh lùng nói, “Cô ấy dám nói càng tốt, hôm nay anh cứ về trước, ngày mai quay lại sắp xếp cho cô ấy xuất viện.”

35. Chương 35: Vấn Đề Còn Lại Của Tình Một Đêm

Lục Lộ vội vã bước ra ngoài, trong phòng bệnh, Hoàng San ghé sát tai vào vách tường nghe từng động tĩnh bên ngoài.

Hai người nói chuyện với nhau hoàn toàn không cố ý nói nhỏ tiếng, cũng không đi xa khỏi phòng bệnh, dường như hoàn toàn không bận tâm đến chuyện Hoàng San có nghe thấy hay không.

Trước khi chính tai nghe thấy Lăng Lạc An nói ra những sự đấu đá trên thương trường của anh và Lăng Thái, Hoàng San vẫn nghĩ rằng, quan hệ giữa hai người luôn rất tốt. Ít nhất, sáu năm trước là như vậy. Nhưng Lăng Lạc An lại nói rằng, ngay cả cuộc hôn nhân của Lăng Thái, cũng trở thành một phần trong cuộc chiến giữa hai người. Đó không chỉ là một cuộc hôn nhân có mục đích, mà người vợ mới cưới của sếp lớn Lăng kia, còn đã từng là người yêu của cháu ruột anh.

Hoàng San không phải là kẻ ngốc. Ngay sau khi quay về, cô đã lên mạng tìm đọc những bài báo lá cải trước kia của thành phố Z. Quả đúng như lời Lăng Lạc An nói, Ngụy Đồng đã từng là bạn gái của anh, hơn nữa, hai người còn từng đính hôn với nhau.

Vậy thì, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì khiến cô gái trẻ kia, chỉ trong một thời gian ngắn đã thay đổi mục tiêu, quay sang kết hôn với chính chú ruột của bạn trai mình?

Về vấn đề này, Lăng Lạc An lại tiết lộ cho cô một manh mối khác - sáu năm trước, giữa hai người đã xảy ra cuộc tình một đêm cuồng nhiệt. Với thân thủ của Ngụy Đồng, cho dù là Lăng Thái sắp xếp cô tiếp cận Lăng Lạc An, hay giữ lại bên cạnh mình, cũng đều là việc có trăm cái lợi mà không có cái hại nào, huống hồ, bản thân Ngụy Đồng cũng là một mỹ nhân.

Cũng chính là mốc thời gian sáu năm trước đó, khiến Hoàng San lại bắt đầu nung nấu một hi vọng. Vì sáu năm trước, cũng chính là lúc mà cô và Lăng Thái chia tay nhau.

Năm đó khi cô đề nghị chia tay, Lăng Thái vô cùng lạnh nhạt, không một chút cảm xúc, thậm chí ngay cả một câu nín kẻo cũng không có. Cô luôn cho rằng anh không hề quan tâm tới cô, đó chỉ là một mối tình hồ hững, chia tay cũng trong lặng lẽ. Nhưng, nếu thật ra anh rất quan tâm thì sao?...

Thật ra bản thân cô cũng không chắc chắn, vì năm xưa khi hai người ở bên nhau, cảm giác mà người đàn ông hoàn hảo kia mang đến cho cô, hoàn toàn không giống như đang yêu nhau. Giữa họ dường như chỉ là một mối quan hệ vô cùng mờ nhạt, gặp nhau, ăn cơm, uống cà phê, sau đó anh đưa cô về nhà... Thậm chí, họ còn chưa từng cùng nhau đi xem một bộ phim. Cô thừa nhận, năm xưa, cô vừa gặp anh đã trúng ngay tiếng sét ái tình, và chính cô đã chủ động theo đuổi anh, ngày anh chấp nhận lời yêu cô, cô đã sung sướng mừng rỡ biết chừng nào, không ngờ mối tình cô khao khát chờ đợi bấy lâu, lại hồ hững và nhạt nhẽo tới vậy.

Nắm tay là do cô chủ động, hôn cũng là do cô chủ động, nhưng sau đó, cô cứ chờ đợi mà không có gì sâu sắc hơn dù cô đã năm lần bảy lượt ra ám hiệu. Thậm chí, có một lần cô giả bệnh nằm nhà gọi anh tới chăm sóc, và chủ động muốn xảy ra chuyện đó với anh, nhưng kết quả là, anh lại lạnh lùng đẩy cô ra.

Tối đó là nỗi sỉ nhục lớn nhất trong đời cô. Cô thông minh, xinh đẹp, tài giỏi, trước giờ luôn tự tin đến kiêu ngạo. Những người bạn trai trước đây của cô, đều cưng chiều cô hết mực. Vì vậy sau tối hôm đó, cô cũng bắt đầu hết kiên nhẫn với sự lạnh lùng của Lăng Thái, cũng nhiều lần tìm cơ cãi nhau với anh. Thời gian lâu dần, cô quá mệt mỏi nên cuối cùng đã đề nghị chia tay.

Thật sự cô cũng không muốn chia tay anh, chỉ là mong anh nín kẻo mình, muốn ép anh một lần, để thấy được tình cảm của anh, thấy được con người thật đằng sau lớp vỏ bọc nho nhã lạnh lùng kia. Đáng tiếc, cuối cùng cô vẫn không thể thấy được điều đó.

Mấy năm nay, không ít người đàn ông đã đến và đi trong cuộc đời cô, thời gian thấm thoát thoi đưa, nhưng cho tới bây giờ cô vẫn chỉ có một mình. Chỉ vì tất cả những người đàn ông đó không ai có thể so sánh được với anh. Gia thế tốt, năng lực hơn người, tướng mạo khí chất thì càng không cần phải nói.

Cô vẫn không thể nào quên được anh, biết bao lần cô tưởng tượng ra cảnh hai người gặp lại nhau, nhưng không ngờ, khi trở về thì anh đã kết hôn với một cô gái trẻ trung xinh đẹp. Sự cương chiều, dịu dàng anh dành cho Ngụy Đồng khiến cô không chịu nổi.

Vì vậy khi nói những chuyện này với Ngụy Đồng, cô đã sửa đổi một chút so với sự thật. Cô và Lăng Thái chia tay vào mùa xuân, nhưng cô lại nói là vào khoảng thời gian vài tháng sau đó, mục đích chính là muốn Ngụy Đồng hiểu lầm.

Nhưng Hoàng San không hề biết, sở dĩ Ngụy Đồng bận tâm tới chuyện này, chính là vì nó lại trùng khớp với khúc mắc trong lòng cô suốt sáu năm nay.

Hoàng San lặng lẽ ngồi đó, cuối cùng đợi cho tới khi Lăng Thái bước vào, nhưng lại không phải vì cô mà tới.

“Lăng Lạc An đã nói với em chuyện giữa anh và Ngụy Đồng sáu năm trước đúng không?” Chuyện này tuy chỉ có người trong cuộc biết, nhưng với tai mắt của Lăng Lạc An, muốn điều tra ra chân tướng thật sự, vốn không phải là chuyện gì khó khăn.

Hoàng San lặng lẽ gật đầu.

Lăng Thái cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, thời gian như nước chảy vô tình, đôi mắt cô cũng đã xuất hiện vài nếp nhăn, nhưng trên khuôn mặt đẹp tựa tượng thần của anh, lại tuyệt nhiên không hề có dấu vết thời gian. Hàng lông mày thanh tú, đôi mắt sâu thẳm vẫn hút hồn như xưa. Trong căn phòng tĩnh lặng, thần thái của anh càng trở nên ung dung, kiên định.

“Em nghe cho rõ đây, anh không cần biết em đã nói chuyện này với Ngụy Đồng như thế nào, tóm lại từ nay về sau, anh không muốn em tới làm phiền cô ấy. Anh đã kết hôn với cô ấy, suốt đời này, cô ấy sẽ là vợ của Lăng Thái này, em hiểu chưa?”

Không hiểu! Cô không hiểu! Nếu cô không hiểu, có phải cô sẽ hét lên như thế thật lớn, sau đó ôm chầm lấy anh, nói cho anh biết cô mong anh quay về bên cô biết chừng nào?

Nhưng cô đã không còn là một cô bé nông nổi nữa, những chuyện như vậy, thật tình cô không làm được.

Sau khi Lăng Thái đi khỏi, cô dựa người bên cửa sổ phòng bệnh, đôi mắt vô hồn nhìn xa xăm.

Tối đó, Ngụy Đồng không về Thanh Phong Vọng Sơn, sau khi rời khỏi bệnh viện, cô đã về thăm Ngụy gia. Không phải vì cô nhỏ nhen thích so đo, cũng không phải vì cô không tin tưởng Lăng Thái, nhưng chuyện sáu năm trước ngoài anh và cô ra thì không có người thứ ba nào biết, nếu không phải anh nói cho Hoàng San thì cô ta làm sao biết được?

Thì ra năm xưa anh không từ mà biệt, là vì nguyên nhân này...

Vì chia tay với người yêu nên anh buồn bã đi uống rượu, sau đó uống say, kết quả là gặp một người cũng đã say mèm là cô.

Thật ra Lăng Thái cũng không làm gì sai, hai người họ đã quen nhau từ trước, Hoàng San là bạn gái cũ của anh, đó là sự thật không gì thay đổi được. Nếu là trước kia thì cô sẽ không bao giờ để bụng, nhưng bây giờ, thật đáng chết là cô cứ mãi canh cánh chuyện đó trong lòng. ...

Vì vậy tối hôm đó khi Lăng Thái gọi điện tới, cô chỉ nói một câu cụt ngủn, “Em về nhà ở vài ngày.”

Phía bên kia, anh yên lặng vài giây, sau đó cũng nhẹ nhàng đồng ý, không hề hỏi thêm bất cứ một lời nào.

Thái độ đó của Lăng Thái càng khiến Ngụy Đồng tức giận, không lẽ Lăng Thái phát hiện cô thích anh, nên mới không nói gì tới cô như vậy?

Trong lúc đầu óc rối bời, Ngụy Đồng bèn tìm tới quân sư quạt mo Hình Phong Phong, điều kiện để đổi lấy mưu kế đối phó với chuyện này là một bữa buffet tại nhà hàng năm sao, Ngụy Đồng vừa đồng ý, Hình Phong Phong lập tức hiến kế, nội dung chính là cô phải xin nghỉ vài ngày.

Ngụy Đồng vẫn không hiểu tại sao, Hình Phong Phong lại phải ra sức giải thích: “Cậu thử nghĩ mà xem, cậu chỉ về nhà ngủ thì có tác dụng gì chứ? Ngày thứ hai đi làm chẳng phải cậu vẫn phải theo sát bên cạnh anh ấy hay sao? Vậy nên anh ấy mới không cảm thấy lo lắng. Trong tình hình như hiện nay, anh ấy không chủ động giải thích rõ với cậu thì cậu cứ mặc kệ anh ấy, không cho anh ấy nhìn thấy cậu, như vậy anh ấy mới bắt đầu sốt ruột. Còn nữa, cậu tuyệt đối đừng có gọi cho sếp lớn Lăng đó để xin nghỉ, mà hãy gọi cho chú tổ trưởng tổ bảo vệ của cậu.”

Câu nói của Hình Phong Phong khiến Ngụy Đồng ngộ ra được nhiều điều, nên cô đã làm đúng theo như vậy, gọi điện cho chú tổ trưởng tổ bảo vệ xin nghỉ vài ngày.

Từ khi vào làm tới nay, Ngụy Đồng chưa hề xin nghỉ phép, nên vừa nghe cô nói dứt lời, đầu dây bên kia đã lập tức đồng ý cho cô nghỉ ba ngày phép, cộng với hai ngày cuối tuần nữa tổng cộng là năm ngày.

Ông Ngụy thấy con gái hiếm khi có dịp về nhà ở nên cũng không hỏi gì nhiều, ngày ngày chuẩn bị cơm dẻo canh ngọt thiết đãi cô con gái rệu.

Trong ngày đầu tiên Ngụy Đồng xin nghỉ phép, Lăng Thái đã gọi điện tới. Trùng hợp là hôm đó Hình Phong Phong cũng đi làm về sớm nên cô liền kéo Ngụy Đồng ra phố đi dạo, thấy tên Lăng Thái hiển thị trên màn hình điện thoại, Hình Phong Phong lập tức bấm nút từ chối.

“Cậu làm gì vậy!”

“Nhìn cậu kìa, chẳng có chút chí khí nào cả, anh ấy vừa gọi điện là cậu nghe máy liền, không có chút tự cao nào sao?” Vừa nói cô vừa thay Ngụy Đồng bấm nút tắt máy. “Cậu yên tâm, sếp lớn nhà cậu là người như thế nào chứ, anh ấy sẽ không vì cậu từ chối một cuộc điện thoại mà nổi nóng đâu. Mà ngược lại, anh ấy sẽ lo lắng cho cậu, không biết cậu có chuyện gì không, có chỗ nào không được khỏe không?” Sau khi được Hình Phong Phong tẩy não, Ngụy Đồng cũng gật gù tán thành.

Sau khi dùng xong bữa buffet tại nhà hàng cao cấp. Hình Phong Phong và Ngụy Đồng còn cùng nhau đi xem phim, tới khi cô về tới con phố gần nhà thì cũng đã gần mười một giờ đêm.

Chiếc xe Bentley màu tàn thuốc lặng lẽ đứng đó từ bao giờ.

Khi Ngụy Đồng bước lại gần, cánh cửa xe chợt mở ra, người đàn ông lịch lãm bước từ trên xe xuống, đứng chắn ngay trước mặt cô. Bộ vest sẫm màu ôm sát cơ thể, càng làm tôn lên dáng người cao lớn hoàn mỹ của anh, hôm nay cô lại đi giày bệt nên khi đứng gần, sự chênh lệch chiều cao của hai người càng trở nên rõ rệt.

“A!” Ngụy Đồng mừng rỡ khi nhìn thấy anh, nhưng cô vẫn ghi nhớ kỹ lời dặn của Hình Phong Phong, nên đã lập tức che giấu sự vui mừng mà lạnh nhạt nói: “Tại sao anh lại tới đây?”

Anh lặng lẽ nhìn cô trong giây lát, không hề trả lời thẳng vào câu hỏi của cô, “Nghe tổ bảo vệ nói, em xin nghỉ ốm.”

Ngụy Đồng có chút bối rối, “Em chỉ cảm thấy hơi chóng mặt một chút thôi, bây giờ đỡ nhiều rồi! Anh mau về đi, ngày mai còn phải đi làm nữa!”

Lăng Thái khẽ cau mày, ánh mắt nhìn cô trù mến, giọng nói trầm ấm, “En không về cùng anh sao?”

“Không, em đã nói muốn về nhà ở vài hôm rồi mà.”

“Sáu năm trước anh tới quán rượu không phải vì chia tay cô ấy.” Chỉ một câu nói của anh đã khiến Ngụy Đồng dừng bước.

Ngụy Đồng khẽ xoay người lại, thì ra anh biết rõ cô đang băn khoăn trong lòng. Sự khó chịu trong lòng cô như được vơi đi phân nửa, “Xem ra anh và bạn gái cũ đã nói chuyện với nhau.”

“Sau này cô ấy sẽ không tới làm phiền em nữa.” Những ngón tay thon dài khẽ lướt qua làn tóc cô, “Anh biết, chuyện này là do anh xử lí không thỏa đáng, không nói rõ với em từ trước.”

“Cô ấy nói, là cô ấy đã đề nghị chia tay.” Ngụy Đồng khẽ nheo mắt.

“Đúng vậy. Là cô ấy đã đề nghị chia tay, nhưng cũng là do anh đã đồng ý. Anh và cô ấy chia tay một cách bình đẳng, không giống như em nghĩ đâu.” Anh vẫn tiếp tục vuốt ve mái tóc cô, “Bây giờ có thể theo anh về nhà được rồi chứ?”

“Còn một vấn đề nữa!” Nhân cơ hội này, cô nhất định phải làm rõ mọi chuyện, “Nếu sáu năm trước anh tới quán rượu không phải vì cô ấy, vậy thì rốt cuộc là vì chuyện gì? Còn nữa, tại sao hôm đó trời chưa sáng mà anh đã bỏ đi, mẩu giấy anh để lại đó đã viết điều gì?”...

Những ngón tay thon dài bỗng dừng lại, Lăng Thái trầm ngâm suy nghĩ. Chuyện này trước kia có thể nói, bây giờ lại không cần nhắc tới nữa. Chuyện này đã đủ rắc rối lắm rồi, không cần thêm dầu vào lửa làm gì.

Anh khẽ nâng khuôn mặt cô, hôn nhẹ lên trán, “Chúng ta về nhà rồi nói được không?”

Ngụy Đồng nhìn sâu vào đôi mắt anh, “Quay về anh sẽ nói với em thật chứ?”

“Ngụy Đồng.” Ánh mắt anh thoáng buồn.

“Anh đã từng nói, sau khi kết hôn, hai người phải tôn trọng, nhường nhịn lẫn nhau. Lí do khiến một người đàn ông và một người phụ nữ kết hôn với nhau là gì? Bây giờ em sẽ nói cho anh biết, những người khác lấy nhau vì tình yêu, còn chúng ta lấy nhau vì anh nói muốn em chịu trách nhiệm. Nhưng tất cả những chuyện này không có cơ sở là sự chân thành, thì hoàn toàn không thể bền vững được.” Khi cuộc hôn nhân của hai người mới bắt đầu, cô không hề cam tâm tình nguyện, tất nhiên cũng không suy nghĩ nhiều như vậy. Nhưng bây giờ thì khác, cô nhất định phải làm rõ nguyên nhân tại sao khi xưa anh không từ mà biệt, nếu không chuyện này sẽ mãi là nỗi ám ảnh trong tâm trí cô.

Sau khi nghe cô nói hết, anh không trả lời, chỉ nhíu mày nhìn cô chăm chú, đáy mắt ánh lên sự ngạc nhiên.

Giữa trời đêm, những cơn gió lạnh thổi bay mái tóc Ngụy Đồng khiến trái tim cô dịu lại.

Tối đó, cuối cùng thì Ngụy Đồng vẫn không bước lên xe của Lăng Thái.

Vài ngày sau đó, Ngụy Đồng chỉ ở nhà ăn no rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, không thì tìm mấy sư huynh đệ vận động tay chân, hoặc tìm Hình Phong Phong đi dạo phố. Tháng bảy, thành phố Z chính thức vào hạ, ngày nào cũng nắng nóng như thiêu như đốt.

Ngụy Đồng vốn không mấy mặn mà với chuyện đi dạo phố, nên không chịu được bao lâu. Hình Phong Phong biết sau đó Lăng Thái không hề gọi điện cho cô, tâm trạng cô đang rất tệ, nên đã hẹn cả Tô Sung thứ bảy tuần này đi bơi để giải tỏa stress.

Thứ bảy chưa tới, thì vị oan gia kia đã lại gọi điện đến. Nếu không phải Ngụy Đồng đã sớm quên mất số điện thoại của Hoàng San, thì nhất định cô sẽ không nghe máy.

36. Chương 36: Đánh Người Là Một Nghệ Thuật

“Cô yên tâm, Lăng Thái đã nói rõ với tôi rồi, tôi đến không phải để gây chuyện.” Hoàng San mở đầu vẫn còn thuận tai, nhưng sau đó cô ta lại nói với cô chuyện không thuận tai cho lắm.

Hoàng San không biết chuyện xảy ra giữa chú cháu Lăng Thái và Ngụy Đồng, nhưng sau đó nghĩ lại cũng hiểu bản thân đã bị lợi dụng. Cô vào xã hội nhiều năm như vậy, lại bị một thằng nhóc chơi xỏ, còn khiến cô mất mặt trước Lăng Thái, trong lòng tự nhiên không cam tâm.

Vì thế bây giờ, cô nói hết những bức tức vì Lăng Lạc An lên đầu Ngụy Đồng.

“Tôi thừa nhận ngoài việc bị lợi dụng, tôi cũng có mục đích của mình, nhưng xem ra người được lợi nhất trong việc này không phải là tôi.”...

“Chuyện này cô cũng nói với Lăng Thái rồi?” Ngụy Đồng chau mày.

“Chuyện anh ấy muốn biết vốn không cần tôi nói, cô không tin có thể tự đi hỏi anh ấy. Ngụy Đồng, tôi chưa bao giờ ngưỡng mộ ai. Cô là người đầu tiên.”

Cô nói xong cúp máy, Ngụy Đồng vứt điện thoại, trèo lên giường nằm bất động.

Lại là Lăng Lạc An. Anh ấy dường như không muốn buông tha cô.

Ngụy Đồng thật không hiểu, lúc đầu người phản bội không phải anh ta sao? Đến việc bị cô phát hiện, anh ấy vẫn cười không coi vào đâu, bây giờ cô và Lăng Thái kết hôn, anh ta còn muốn gì nữa?

Lẽ nào giữa anh ta và Lăng Thái thật sự có tranh chấp lớn, khiến anh ta không chịu buông.

Ngụy Đồng tức giận, nhưng không muốn đi tìm Lăng Lạc An. Nhịn đến thứ bảy, cô định dồn tất cả phần nợ vào bể bơi.

Hình Phong Phong và Tô Sung chỉ bơi tượng trưng, ngán ngẩm nhìn người phụ nữ lao vào làn nước bơi tới bơi lui. Bọn họ đến bể bơi để ngắm trai đẹp, còn cô đến để rèn luyện thể lực.

Bể bơi trong nhà này là thiết kế thêm của một câu lạc bộ, khách không quá nhiều, đều là nam nữ thành phố có khả năng chi tiền. Lúc đầu Lăng Thái đưa thẻ hội viên cô không để ý, khiến chiếc thẻ luôn ngủ dài trong túi của cô. Nếu không phải hôm trước bị Hình Phong Phong tình cờ lục thấy, đến bây giờ cô vẫn chưa biết chiếc thẻ này có tác dụng gì.

“Chú Lăng rất tốt với cậu ấy, đến chuyện nhỏ như thẻ hội viên cũng để ý đến, cậu còn dạy cậu ấy chiến tranh lạnh.” Tô Sung trách Hình Phong Phong.

“Cậu hiểu gì, đàn ông không thể chiều, bây giờ rõ ràng sếp lớn Lăng không muốn giải thích nguyên nhân tại sao ăn xong lại chạy, hãy để Ngụy Đồng làm ột chút.” Thấy Tô Sung vẫn muốn nói, Hình Phong Phong vội chỉ tay về một phía nói có anh đẹp trai, bảo cô nhìn.

Ghế nằm đối diện hồ bơi bên kia, quả thật có mấy thanh niên tuấn tú cao ráo đi tới, hai người vừa nhìn vừa bình phẩm, nhìn thấy một gương mặt tuấn tú quen thuộc trong đó.

Người đó là Lăng Lạc An.

Ngụy Đồng lên bờ được vài bước đã nhìn thấy Lăng gia công tử trong đám người đó. Anh cũng nhìn thấy cô, hoặc là nói, anh sớm đã nhìn thấy rồi. Khi cô còn đang bơi trong bể, ánh mắt anh đã dán chặt vào thân thể cô.

Bộ bikini màu vàng cam kết hợp với làn da nâu khỏe khoắn, cô giống như một con cá linh hoạt, thân hình vô cùng gợi cảm. Không phải chưa nhìn thấy người nào thân hình đẹp hơn, nhưng chỉ có cô là không giống.

Thấy cô quay đầu nhìn mình, anh xoay đầu lại, cười nói với đám người bên cạnh, cứ như cô chỉ là không khí vô hình.

Lúc này, Ngụy Đồng cố gắng nhẫn nhịn nỗi giận trong lòng, nhưng cô không ngờ rằng hôm nay cô lại gặp anh ta lần thứ hai.

Địa điểm xảy ra sự việc là ở phòng ăn của câu lạc bộ. Ba người họ bơi xong, Ngụy Đồng thấy chưa vận động đủ lại kéo hai người đến phòng thể hình phía trên nhà ăn chạy bộ. Hình Phong Phong và Tô Sung quả thật không chịu được nữa, liền xuống tầng dưới đặt phòng gọi đồ ăn.

Ngụy Đồng tắm xong xuống tầng đã là một tiếng sau đó, sau khi bước vào mới biết mình nhầm phòng.

Ngồi hai bên chiếc bàn thủy tinh đen dài là những người lạ mặt, cô nói xin lỗi rồi xoay người định đi, nhưng lại va đầu vào người đàn ông đang đẩy cửa vào. Mùi nước hoa quen thuộc hòa với mùi khói thuốc lan vào

mũi cô. Đối phương nắm chặt cánh tay cô, cô ngẩng đầu, quả nhiên đập vào mắt là gương mặt tuần tú xuất chúng của Lăng Lạc An.

“Trùng hợp vậy!” Anh cười, thần thái nhẹ như mây, dường như chưa từng làm gì khiến cô hết ghét.

“Tránh ra!” Ngụy Đồng đẩy anh ra, đi về phía cửa.

“Sao hôm nay người chú yêu thương vợ của tôi không đi cùng thím nhỉ?” Giọng nói có phần châm biếm truyền từ phía sau đến. Ngụy Đồng dừng cánh tay định mở cửa. Cô đột nhiên cảm thấy bản thân nhẫn nhẹn chẳng có ý nghĩa gì hết.

Cô buông lỏng ngón tay, đập thật mạnh lên cửa, đi đến trước mặt anh, “Sao hả, muốn tôi động thủ trước mặt bọn họ sao?”...

Không khí trong phòng lập tức xôn xao, mấy người ngồi bên bàn ăn nhìn thấy mặt Lăng Lạc An biến sắc, lập tức biết điều từng người rời đi.

Cánh cửa mở rồi lại đóng, Ngụy Đồng nhìn chằm chằm người trước mặt, bẻ khớp ngón tay, “Tôi biết quan hệ của anh và Lăng Thái không tốt, tôi cho rằng anh sẽ quang minh chính đại đấu với anh ấy, bất luận là thủ đoạn gì. Vấn đề giữa đàn ông chỉ nên dùng cách của đàn ông để giải quyết. Nhưng không ngờ anh lại ấu trĩ như vậy, đến bạn gái của anh ấy cũng lợi dụng. Có phải anh quá vô liêm sỉ không? Lợi dụng phụ nữ là sở trường của anh sao?”

Ngữ điệu của Ngụy Đồng rất lạnh nhạt, sự chán ghét hiện rõ giữa khoảng lông mày. Rõ ràng là mùa hè nóng bức, nhưng trong phòng chắc có điều hòa nên hơi lạnh lẽo. Một cái lạnh âm thầm lan ra trong cơ thể anh, như một con rắn nhỏ luồn lách vào máu, dần dần lan tới trái tim.

Người phụ nữ trước mặt mái tóc suôn dài, đi giày bệt, mặc quần sooc bò, áo phông ôm sát, hiện rõ từng đường cong trên cơ thể. Sự mềm mại của vùng ngực anh rất quen thuộc, đôi môi kia anh cũng quen thuộc. Anh còn nhớ rất rõ cảm giác chạm vào nhau tuyệt vời đó. Hình ảnh đáng yêu khi cô cười, biểu cảm lúc cô tức giận, tất cả anh đều nhớ rõ.

Lúc nói những lời đó với Hoàng San, đương nhiên anh hiểu sau khi cô biết được sẽ có phản ứng thế nào, anh chỉ không rõ bản thân mình khi đối mặt với phản ứng đó mà thôi.

Anh không nói, sự kiêu căng và giễu cợt trên mặt vẫn còn.

Biểu cảm đó làm Ngụy Đồng thở dài lắc đầu. Đến bây giờ vẫn như vậy, anh ta quả là hết thuốc chữa rồi, “Trước đây tôi đã nói, chỉ cần anh nỗ lực, sẽ có một ngày thắng anh ấy một lần. Nhưng bây giờ tôi cảm thấy bất luận anh làm gì, anh đều không thể thắng được anh ấy. Hai người là hai loại người khác hẳn nhau!”

“Vậy thì làm sao?” Lăng Lạc An đột nhiên mở miệng, sự giận dữ hiện rõ trong đáy mắt, “Người họ Lăng thì phải giống nhau sao? Lăng Thái là Lăng Thái, tôi là tôi! Không cần cô so sánh.”

“Lợi dụng người khác thì làm sao? Cô cho rằng người khác thật thà cao sang lắm ư, ai chẳng có mục đích của mình. Tôi lợi dụng người ta, người ta lợi dụng tôi, đây vốn dĩ là thế giới lợi dụng lẫn nhau. Cô cho rằng cô thanh cao lắm sao? Trong mắt người khác, cô cũng chỉ là người phụ nữ vô liêm sỉ, vì tiền lợi dụng thân thể bám lấy hai chú cháu Lăng gia mà thôi!”

Ngụy Đồng tức giận đánh ra một đấm. “Anh thật hết thuốc chữa rồi!”

Lăng Lạc An không né, trúng ngay một đấm giữa mặt, dẹp cả mặt, khéo miệng lập tức bị rách.

Anh cười khê, dùng ngón tay cái lau nhẹ vết máu, dùng đầu lưỡi liếm đi, “Lẽ nào tôi nói sai? Cô cho rằng cái vị trí chủ tịch hành chính Lăng Thị Lăng Thái còn làm được bao lâu? Không có chức vụ đó, Lăng Thái vốn chẳng là gì hết. Cô yêu tiền như vậy, tại sao không đến lấy lòng tôi? Tôi không tin, anh ta giỏi chuyện trên giường hơn tôi.” Ánh mắt có mang dấu hiệu nguy hiểm.

Ngay sau đó, Ngụy Đồng bị anh tóm lấy cổ tay kéo lại, đầu ngón tay dùng lực túm chặt chiếc cảm nhỏ của cô, người đàn ông lạnh lùng: “Cô luôn cho rằng thân thủ của tôi không bằng cô, đúng không?”

Nguy Đồng chau mày giăng ra, ngón tay trên cổ tay cô giống như đã bám rễ ở đó. Cô lật tay tóm được bàn tay đang nắm lấy cằm mình. Trong lúc giăng co cô thoát ra được, nhưng chỉ mấy giây sau, cô lại bị anh tóm chặt, lần này cô bị anh ấn ngã xuống chiếc bàn ăn ở đằng sau.

Còn chưa kịp giăng co, môi của người đàn ông đã bịt chặt miệng cô một cách thô bạo, đầu lưỡi vừa mở được miệng cô ra liền xông vào trong. Đúng thế, ngay từ đầu anh không phải là người yếu thế, lúc đó là vì muốn do thám trước nên mới giả vờ. Nhưng bây giờ không cần nữa, anh có thể làm theo ý mình.

Anh vốn có thể nói cho cô, anh lạnh lùng châm biếm, ánh mắt coi thường của anh, tất cả đều là vì để tâm cô.

Nhưng bây giờ anh mãi mãi sẽ không thừa nhận, cũng mãi mãi sẽ không để cô biết, sự tức giận của anh lúc này là vì một câu “không thể thắng” đơn giản của cô.

Thì ra anh lại để ý chuyện này. ...

Mùi thuốc lá nồng nặc từ lưỡi của anh xâm nhập vào họng cô, Nguy Đồng tức giận, xoay đầu tránh đi, đầu gối bắt đầu tấn công. Sau mấy đợt tấn công, cô phát hiện tốc độ và sức mạnh của Lăng Lạc An bây giờ hoàn toàn không giống trước đây, giống như anh nói, thân thủ của anh chưa bao giờ dưới cô. Những lần không địch lại trước đây, đều chỉ là anh giả vờ trước mặt cô mà thôi.

Trong phòng nhanh chóng biến thành một đồng hồ loạn, ghế đổ, bát đĩa đồ ăn trên bàn đều rơi xuống vỡ vụn.

Lúc phục vụ nhà hàng xông vào vì nghe tiếng động lạ, mới phát hiện hai người khách bên trong đang đánh nhau ác liệt. Một người học wushu và karate, một người học taekwondo và võ đối kháng, người phục vụ không thể khuyên giải được cuối cùng đành chọn cách gọi cho 110.

Đây là lần thứ hai Nguy Đồng vào cục công an, Lăng Thái vẫn xuất hiện nhanh như thường, sau khi sự việc giải quyết xong không nói gì, chỉ kéo cô rời đi.

Lúc gặp Lăng Lạc An ở hành lang, anh vẫn không nói lời nào, cho dù đối phương cười vuốt khoe môi ra hiệu anh để ý đôi môi hơi sưng của cô, anh vẫn giữ sắc mặt lạnh nhạt, yên lặng dẫn cô rời đi.

Lúc Nguy Đồng đóng cửa xe, mới phát hiện khớp ngón tay cô ngấm ngấm đau.

Đánh nhau là việc tác động lực lẫn nhau, đối phương đau, cô cũng sẽ đau như vậy.

Ngoài ngón tay, môi cũng có chút sưng tấy, lúc này mới nhớ ra chuyện bị cưỡng hôn, đang muốn soi gương chiếu hậu, Lăng Thái đã vươn người tới thắt dây an toàn cho cô.

Thất xong, anh ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua môi cô, có phần lạnh lùng. Anh không nói gì, nhanh chóng khởi động xe.

37. Chương 37: Bí Kíp Cửa Chồng Bước Thứ Nhất

“Đi đâu?” Nguy Đồng vẫn cố gắng nhìn vào chiếc gương chiếu hậu, nhưng đáng tiếc trời quá tối nên không nhìn thấy gì.

“Tối nay em đã ăn gì chưa?” Anh hỏi lại cô.

“Em chưa.”

Anh gật đầu, “VẬY ĐI ĂN TRƯỚC ĐÃ.”

Trong chiếc gương tại phòng vệ sinh của nhà hàng, cuối cùng thì Nguy Đồng cũng nhìn rõ được đôi môi của mình. Môi dưới đúng là có một chút sưng đỏ. Nhưng cũng không rõ lắm, vừa rồi trên xe tối như vậy, chắc

Lăng Thái không nhìn thấy chứ? Cho dù cô có ngốc nghếch thế nào thì cũng hiểu rõ, nếu Lăng Thái nhìn thấy dấu vết này thì hậu quả sẽ ra sao.

Cô mở vòi nước, dùng nước lạnh lau sạch mặt và môi mình, cho tới khi vết đỏ mờ đi mới yên tâm quay trở lại phòng ăn.

Đây là một nhà hàng kiểu Nhật, dưới ánh đèn vàng êm dịu, những món ăn tinh xảo được bày biện đẹp mắt kín cả chiếc bàn gỗ nhỏ, kiểu bàn gỗ dạng chân thấp đặc trưng của phong cách Nhật truyền thống. Chiếc áo vest đắt tiền bị anh tiện tay bỏ dưới một góc bàn, anh khẽ nhíu mày, nới lỏng chiếc cà vạt, chăm chú xem tập tài liệu trên tay. Chứng tỏ trước đó anh đang bận lo công việc, sau khi nhận được thông báo mới vội vàng chạy tới chỗ cô. Đúng là cô đã gây thêm phiền phức cho anh.

Nguy Đồng trong lòng cảm thấy đầy tội lỗi, ngoan ngoãn ngồi xuống một góc bàn, nhẹ nhàng cầm đũa, dự định tốc chiến tốc thắng. ...

“Em qua đây.” Lăng Thái gấp tập tài liệu trong tay lại, ra hiệu cho cô lại gần bên mình, Nguy Đồng phụng phịu ngồi dịch sang, thì thấy Lăng Thái lấy từ dưới bàn lên một hộp thuốc y tế loại nhỏ, rồi nói cô đưa tay phải ra.

Chỗ các khớp tay có vài vết trầy xước, nhưng vết thương rất nhỏ, bản thân cô cũng hoàn toàn không chú ý tới, chỉ dùng nước lạnh rửa vội qua.

Nguy Đồng nhìn người đàn ông đang tỉ mỉ thoa thuốc ỉn không chớp mắt. Tận đáy lòng cô có một cảm giác ấm áp ngọt ngào, giọng nói trong trẻo như một đứa trẻ, “Anh lấy đâu ra hộp thuốc đó vậy?”

“Là giám đốc đã mang tới.” Anh trả lời bình thản.

“Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không cần hoa thuốc kĩ như vậy đâu, chỉ cần dán urgo lên là được rồi.” Từ trước tới giờ, chỉ có hai người quan tâm tới những vết thương nhỏ của cô như vậy. Một là người mẹ đã mất của cô, còn người kia là đại sư huynh Nhược Thần. Từ khi anh sang châu Úc thì không còn ai chú ý tới những chi tiết nhỏ nhặt như vậy nữa. Cha cô là người luyện võ, cộng thêm bản tính vốn qua loa đại khái, thường thì những vết thương nhỏ như gãy xương trở xuống, ông không bao giờ để ý tới.

Còn Lăng Thái, tính ra thì hôm nay là lần thứ ba anh xử lí những vết thương như thế này cho cô.

Anh vẫn luôn là người mâu thuẫn như vậy, vẫn luôn dùng một nét mặt lạnh lùng, điềm nhiên, để làm những việc khiến người khác cảm thấy ấm áp vô cùng. Trong lúc này, Nguy Đồng nghĩ, có lẽ anh vốn là một người dịu dàng, ấm áp như vậy, nhưng chỉ vì một số nguyên nhân nào đó, khiến anh không thể không làm ra vẻ lạnh lùng, vô tâm như bây giờ.

Đang suy nghĩ đoán già đoán non thì Lăng Thái bỗng nhiên thì thầm vào tai cô, “Há miệng ra.” Giọng nói thật dịu dàng, trầm ấm nhưng lại mang theo một mệnh lệnh không thể làm trái, cô bất giác làm theo, một miếng sashimi tươi ngon được đưa thẳng vào miệng cô. Miếng cá đó đã được chấm gia vị, mà không, phải nói là đã được chấm quá nhiều gia vị, lượng mù tạt nhiều quá mức cần thiết khiến cô cay muốn khóc.

Mà sự thật thì, đúng là cô đã chảy nước mắt thật. Cay quá là cay!

Cứ nghĩ anh chấm quá tay, nhưng khi quay đầu lại, cô thấy anh đang bụm miệng cười rồi nháy mắt nhìn cô, đẩy mắt anh ánh lên sự đắc ý sáng khoái, anh khoái chí hỏi, “Có ngon không?”

“Anh... Đồ xấu xa! Anh cố tình pải không?!” Nguy Đồng bóp chặt mũi, khó khăn lắm mới nuốt trôi được miếng cá đó.

Lăng Thái vờ như không hay biết gì, anh gấp thêm một miếng cá nữa đưa tới bên miệng cô: “Ngoan, há miệng ra nào!”

Cô lập tức gạt sang một bên, “Em không ăn!”

“Nguy Đồng.” Cùng với tiếng gọi đó, đáy mắt anh bỗng trở nên xa xăm khó đoán. “Em có biết hôm nay trước khi tới đồn công an, anh đang làm gì không?”

“Anh đang làm gì?”

“Anh đang bàn về dự án đầu tư sắp tới với ông chủ tập đoàn Hạ Huy, nếu thành công thì trong tương lai, dự án này có thể mang lại cho tập đoàn Lăng Thái chúng ta một khoản lợi nhuận dài chín con số.” Cánh tay còn lại của Lăng Thái nhẹ nhàng lướt qua môi Ngụy Đồng, giúp cô lau đi vết xỉ dầu còn vương trên đó, động tác nhẹ nhàng như không. “Nhưng cuộc đàm phán còn chưa kết thúc, thì anh đã đứng dậy bỏ đi giữa chừng, em có biết điều đó có nghĩa là gì không?”

“Có nghĩa là Lăng Thái rất có thể sẽ mất đi vụ làm ăn này...” Ngụy Đồng cảm thấy sống lưng lạnh tót, cô bắt đầu lẩm nhẩm tính xem chín con số rốt cuộc là bao nhiêu tiền, tính xong thì toàn thân cô toát mồ hôi lạnh.

“Vừa rồi anh nghe Lục Lộ nói, ông chủ tập đoàn Hạ Huy rất không hài lòng với chuyện anh bỏ đi giữa chừng như vậy.” Lăng Thái cúi đầu, khẽ thở dài, “Ngụy Đồng, em nói xem, chuyện này...”

“Được rồi, được rồi. Em ăn!” Cô cảm thấy tội lỗi gấp bội phần, không nói thêm câu nào, nuốt trọn miếng cá đó, thế là lại một lần nữa, tuy không bị ai đánh nhưng nước mắt cô cứ ứa ra như mưa. Sau đó cô hít một hơi thật sâu, sau đó tự tin nhìn thẳng vào Lăng Thái, ra hiệu anh cứ tự nhiên, không cần khách sáo.

Ngón tay thon dài của Lăng Thái khẽ lướt qua làn mi cô, lau đi giọt nước mắt còn đọng trên đó, sau đó chạm nhẹ lên môi cô, lưu luyến như không muốn rời xa, đáy mắt anh ánh lên sự thích thú. Nhưng tốc độ quá nhanh, khiến cô không biết mình có phải bị hoa mắt hay không.

Màn ép ăn sashimi cay chảy nước mắt cũng tới đây là kết thúc, anh đặt đĩa xuống, nhìn cô ân cần nói, “Từ hôm nay, về nhà em nhé.”

“Vâng.”

“Sau này mỗi lần đánh nhau, phải chắc chắn mình không bị thiệt thòi thì mới được ra tay.” Anh tiếp tục nói.

“Vâng.” Cô có chút lo lắng.

“Sau này tới bể bơi cũng không được mặc bikini nữa.”

“Vâng.” Tại sao tới chuyện này mà anh cũng biết được nhỉ?

“Nếu em thật sự thích mặc, có thể đợi tới khi chúng ta ra hải đảo nghỉ mát, ở đó ít người, tùy em thích mặc gì thì mặc.”

“Em biết rồi.” Cô bất lực đồng ý, cứ nghĩ tới mục đích của cuộc chiến tranh lạnh lần này còn chưa đạt được, đã bị anh yêu cầu này nọ là cô lại thấy trong người bức bối khó chịu.

Dường như anh đang đi guốc trong bụng cô, “Còn nữa, sau này em đừng hỏi lại chuyện đó, những gì có thể nói với em, thì anh tự nhiên sẽ nói với em, chúng ta đã kết hôn, anh cần sự tin tưởng của em, cũng giống như anh tin tưởng em vậy, được không?”

Sau đó là một nụ hôn thật ngọt ngào đổ dành cô, cô còn có thể nói gì được nữa, đành gật đầu đồng ý. ...

Đôi môi đẹp như cánh hoa của anh khẽ cong lên, sau đó lại một miếng sashimi nữa được đưa tới bên miệng cô.

“Lại nữa sao?” Từ tối tới giờ Ngụy Đồng đã nhẫn nhịn cô gắng làm hòa như vậy rồi, tại sao còn trêu chọc cô?

“Yên tâm, miếng này có thể ăn được.” Anh cười thật đẹp.

Ngụy Đồng xua tay, ra hiệu mình có thể tự ăn được, nhưng dưới ánh mắt dịu dàng mà cương quyết của anh thì cô đành phải chịu thua, tiếp tục tận hưởng bữa tối “đáng sợ” nhất từ trước tới giờ.

Cũng trong buổi tối hôm đó, trong thư phòng Lăng gia, không khí thật nặng nề.

Quan Tuệ Tâm đứng dựa người bên cửa sổ, chiếc áo ngủ bằng lụa thượng hạng màu đen tuyền phủ dài qua gót chân, trùm xuống nền nhà. Dưới ánh sáng yếu ớt của chiếc đèn ngủ, chiếc áo đó dường như đã khiến cả

không gian xung quanh nhuộm sẫm một màu đen u ám, tà áo mỏng khẽ đung đưa trong gió, như một loài vật nào đó bay trong đêm kiếm mồi, càng khiến cho người ta có cảm giác sợ hãi, ớn lạnh.

“Con nói ẹ nghe xem, chuyện này rốt cuộc là thế nào?” Bà nhìn thẳng về phía cậu con trai có gương mặt thanh tú giống mình như tạc, chậm rãi nói tiếp, “Rõ ràng mẹ đã nói với con, trước mắt chuyện ở châu Úc là quan trọng nhất, trong thời gian này đừng có động tới hân, con thì hay rồi, kéo nhau tới tận đồn công an làm loạn.”

Lăng Lạc An đứng dựa người trong bóng tối, cách Quan Tuệ Tâm không xa, cúi đầu nghịch chiếc bật lửa trên tay, đợi cho Quan Tuệ Tâm nói hết mới ngẩng đầu cười nhạt, “Mẹ, mọi chuyện đâu có nghiêm trọng như mẹ nói, đây rõ ràng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.”

“Có nghiêm trọng hay không, không phải do con nói là được.” Quan Tuệ Tâm day day hai thái dương, “Không phải con không biết năng lực của người đó, để tránh được tai mắt của hân, mẹ đã phải tốn biết bao công sức? Con thì giỏi rồi, còn có thời gian rảnh rỗi đi trêu chọc người phụ nữ của hân nữa.”

Có lẽ câu “người phụ nữ của hân” đã khiến Lăng Lạc An khó chịu, nụ cười trên khuôn mặt anh tắt lịm, “Con chỉ tình cờ gặp cô ta thôi, mẹ làm như con cố tình không bằng.”

Quan Tuệ Tâm nhìn Lăng Lạc An giây lát, rồi lảng sang chuyện khác.

Có một số chuyện, nếu anh không muốn thừa nhận, thì bà cũng không muốn vạch trần. Chỉ nhắc đi nhắc lại, dặn dò anh phải chú ý hành vi, đừng làm hỏng việc lớn.

Lăng Lạc An vẫn cúi đầu nghịch chiếc bật lửa trên tay, đáy mắt anh phảng phất những áng mây âm u, nụ cười ngọt ngào, gập đầu đồng ý tất cả những căn dặn của Quan Tuệ Tâm.

“Được rồi, hôm nay cũng muộn rồi, con về nghỉ đi, lúc ra ngoài nhớ giúp mẹ đóng cửa lại.”

Đợi tới khi bước chân của cậu con trai biến mất hoàn toàn phía cuối hành lang, Quan Tuệ Tâm từ từ bước tới ngồi xuống bên bàn đọc sách, bấm một số điện thoại dài thật dài.

“Những chuyện lần trước tôi nói với cậu đều đã làm gần xong rồi, tài liệu vài ngày nữa tôi sẽ chuyển qua cho cậu, cậu hãy chuẩn bị đi.” Quan Tuệ Tâm thoải mái ngả người ra sau ghế, giọng nói nho nhã, nhẹ nhàng.

Sau khi cúp điện thoại, Quan Tuệ Tâm ngồi lặng lẽ trong bóng tối, tận hưởng khoảnh khắc yên tĩnh khi chỉ có một mình.

Tất cả mọi chuyện đều đang diễn biến theo đúng kế hoạch của bà, nghĩ lại, bao nhiêu năm nay, bà cũng học được ít nhiều từ người được gọi là chồng kia. Những thứ đó, còn có ích hơn rất nhiều cái được gọi là hôn nhân giữa hai người.

Con gái chuyển về nhà chồng ở, ông Ngụy bề ngoài thì không nói gì, nhưng trong lòng thì thật là không ổn. Đám cưới của hai người đã được quyết định sẽ tổ chức vào tháng chín, chủ yếu vì Ngụy Đồng sợ nóng, mà Lăng Thái thì muốn đám cưới được tổ chức tại giáo đường vào ban ngày, nên đã chọn thời gian đầu thu, khi tiết trời dịu mát.

Từ sau khi ngày cưới được định, mười một sư huynh đệ Ngụy gia lại bắt đầu lo lắng, cả ngày tụ tập lại với nhau để bàn xem rốt cuộc có nên nói chuyện này cho đại sư huynh biết hay không. Đối với Ngụy Đồng mà nói, đương nhiên là cô hi vọng Nhược Thần có thể trở về kịp để tham dự hôn lễ của cô, dù thế nào thì anh cũng là một người thân quan trọng của cô. Nhưng một là vé máy bay quá đắt, hai là nghe nhị sư huynh nói, gần đây anh đang chuẩn bị tham gia một cuộc thi nhiếp ảnh, vô cùng bận rộn.

Suy đi nghĩ lại cô đành gác chuyện này sang một bên, giao cho các sư huynh đệ xử lý.

Chuyện này thật sự đã làm khó cho các sư huynh đệ Ngụy gia, tình hình bây giờ còn gay go hơn cả lúc trước ông Ngụy đồng ý cho Ngụy Đồng yêu công tử nhà họ Lăng. Hai người đã kết hôn, gạo đã nấu thành cơm, ván đã đóng thuyền, những chuyện nên làm hay không nên làm cũng đều làm hết cả rồi, có nói với Nhược Thần hay không thì cũng như nhau thôi, không thể chỉ vì một câu nói phản đối của đại sư huynh mà hai người ly hôn được.

Nhưng đám cưới của Ngụy Đồng dù gì cũng vẫn là một chuyện lớn, nếu sau khi Nhược Thần về nước, biết được mình đã bỏ lỡ mất đám cưới của Ngụy Đồng, không biết chừng lại càng tức giận hơn.

Vấn đề bây giờ là, chuyện này quá đột ngột, đại sư huynh lại quá dũng mãnh, quá giỏi võ, bọn họ đều rất yêu quý tính mạng của mình, không ai dám gọi cuộc điện thoại nguy hiểm đó.

Cuộc thảo luận không có hồi kết, cuối cùng nhị sư huynh đã quyết định rút thăm, tiểu sư đệ không may rút trúng. Tối hôm đó, các sư huynh đệ lo lắng ngồi chờ kết quả, một tiếng đồng hồ sau, vị tiểu sư đệ đáng thương xuất hiện với bộ mặt thiếu não, cậu không liên lạc được với đại sư huynh.

Tất cả mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm, không phải họ không nói, mà là tại đại sư huynh không nghe máy, chuyện này kết thúc tại đây, không ai nhắc lại nữa.

Thời gian này đúng là Ngụy Đồng buồn chán tới phát điên, vì chưa quay lại công ty làm việc được bao lâu, chủ tổ trưởng tổ bảo vệ đã chủ động cho cô nghỉ cưới, thời hạn là ba tháng.

Nghĩ đi nghĩ lại, đây có lẽ là di chứng của sự cố lần trước tại câu lạc bộ Hoàng Mã.

Chuyện này phải bắt đầu nói từ khi cô chuyển về Thanh Phong Vọng Sơn. Từ khi trở về, ngày nào Ngụy Đồng cũng được nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của Lăng Thái, nên tâm trạng rất tốt.

Đối với cô mà nói, bây giờ chuyện cần làm duy nhất, đó là làm sao để người chồng kiêm ông chủ này yêu cô, si mê cô, say đắm cô... Vì vậy, cô đã phải tiêu tốn tận ba bữa ăn, hai buổi đi xem phim, bốn lần uống trà, mới thuyết phục được hai cô bạn thân, khiến họ thay đổi nguyên tắc bất di bất dịch: “Sếp Lăng không giải thích được tại sao khi xưa không từ mà biệt, là điều không thể chấp nhận được.”

Thật ra thì, cũng không phải cô không để bụng, chỉ là tấm lòng cô cao thượng, không thích thù dai, cũng không thích so đo với người khác. Nếu đã làm lành rồi, thì cũng không cần thiết phải lật lại chuyện cũ, cố gắng xây đắp hiện tại, hướng tới tương lai mới là điều quan trọng phải làm. ...

“Đối với đàn ông, thứ khó nhất là làm cho những thứ không hợp pháp trở thành hợp pháp, hai người đã đăng ký kết hôn, phần khó nhất cũng đã giải quyết được rồi, những thứ còn lại là chuyện dễ như trở bàn tay thôi! Buổi tối cố gắng một chút là được rồi!” Hình Phong Phong cười nói liên hồi, “Có cần mình cho cậu mượn vài cuốn phim thành động nóng bỏng không, có phim Hàn, phim Nhật, phim tình cảm các loại, nữ diễn viên chính vô cùng gợi cảm!”

“Đừng nghe cậu ấy. Làm vậy chỉ khiến cho sếp Lăng kia cảm thấy cậu chỉ say mê cơ thể của anh ta, lâu dần giữa hai người chỉ có tình dục, mà mất đi phần tình cảm ấm áp. Tình yêu là sự giao thoa giữa hai tâm hồn, cậu phải tìm cách có được trái tim anh ấy.” Tô Sung hùng hồn nói.

“Mình phải có được cả thể xác lẫn tâm hồn anh ấy...” Đại tiểu thư thiếu kinh nghiệm tình trường Ngụy gia tóm gọn lại một câu.

“Hãy quên đi sự thật là hai người đã kết hôn, hãy cố gắng tạo ra những hoạt động lãng mạn, dành cho anh ấy những niềm vui bất ngờ. Ví dụ như khi tắm quên không mang quần áo, chuẩn bị cho anh ấy những bữa cơm ngon, đương nhiên thứ quan trọng nhất không phải là ăn, mà là cậu phải ăn mặc cho thật gợi cảm.”

“Nói tới nói lui cũng là tình dục!” Tô Sung đập bàn phản đối, “Phải là những bữa ăn dưới ánh nến, những buổi hẹn hò cùng đi xem phim, cùng nhau ngắm sao trời, cùng đi dạo trên bãi biển. Còn nữa, tới ngày sinh nhật anh ấy, cậu hãy chuẩn bị cho anh ấy một món quà bất ngờ.”

“Quà thì dễ thôi mà, cậu không mặc quần áo, tự thất nơ đồ lên người rồi nằm lên giường. Đương nhiên, cậu cũng có thể chuẩn bị thêm những công cụ hỗ trợ khác.”

“Hình Phong Phong! Cậu đừng hại chết Đồng Đồng.”

“Xì, bạn nhỏ trường mầm non không được quyền lên tiếng!”

...

Lời khuyên của hai cô bạn thân tuy không đáng tin cậy cho lắm, nhưng Ngụy Đồng vốn học một hiểu mười, cô đã tự mình đúc kết ra được bí kíp chinh phục chồng.

Tóm lại cũng không tránh khỏi ba nơi, phòng khách, nhà bếp và phòng ngủ... Phần nhà bếp thì cô biết cả đời này cô cũng không mấy khả quan, nên đương nhiên trọng điểm sẽ ở phòng khách và phòng ngủ.

38. Chương 38: Vệ Sĩ Là Vợ

Cuối cùng Hình Phong Phong nói cho Ngụy Đồng biết, phụ nữ trang điểm vì người mình yêu là đạo lý từ thiên cổ không thay đổi. Ngày thường cô làm vệ sĩ chỉ mặc áo phong quần đùi, cho dù tình cảm tốt đến mấy, đàn ông nhìn nhiều sẽ chán, phải chú ý trang điểm.

Ngụy Đồng nghe tai trái ra tai phải. Chuyện trang điểm, một là cô không biết, hai là quá rắc rối, hơn nữa cô cũng không cảm thấy Lăng Thái sẽ chú ý những chuyện đó, cho đến bữa tối hôm nay, trong số nhân viên của đối phương có một mỹ nữ tuyệt sắc.

Đừng nói là đàn ông, đến Ngụy Đồng cũng phải mở to mắt nhìn. Lúc đối phương cúi người rót rượu ọi người, thức ăn cô gấp trên đĩa rơi mất hai lần, suýt nữa phun máu mũi. Thì ra đây là cỡ ngực F trong truyền thuyết.

Cuối cùng Lăng Thái phải gấp thức ăn vào bát cho cô, thuận tay vuốt tóc bên má cô, “Muốn ăn gì anh gấp cho em.” ...

Ngụy Đồng còn chưa nói gì, cô gái ngực cỡ F kia đã cười. Cô thuộc tuýp phụ nữ rất biết cười, mức độ mở của miệng rất vừa phải, “Lăng tổng thật tốt với nhân viên, những người xung quanh như tôi thật ngưỡng mộ.”

Phía đối phương lập tức có người cười phụ họa và nói Lăng Thái thật có thể diện lớn, đến trợ lý giỏi nhất của công ty chúng tôi cũng động lòng.

Ngụy Đồng cho rằng Lăng Thái sẽ nói rõ cô là vợ anh, kết quả anh chỉ cười nhẹ, không nói gì (thực ra là anh lười giải thích).

Việc đó khiến Ngụy Đồng bức tức, sau đó nghe đối phương tiếp tục mời sau bữa tối đến câu lạc bộ nói chuyện, cô nhìn bộ quần áo bình thường của mình, trong lòng bắt đầu thấp thỏm.

Sau khi mọi người vào phòng mới phát hiện không thấy Ngụy Đồng, lúc đó Lục Lộ vừa kết thúc tăng ca, từ công ty lập tức đến tham gia.

Cô trợ lý ngực cỡ F là lướt đưa rượu vang cho Lăng Thái, thấy đối phương nhận lấy thuận thể nói vài câu ca ngợi, chỉ đáng tiếc đối phương không để tâm.

Lăng Thái quay đầu, thấp giọng hỏi Lục Lộ Ngụy Đồng đang ở đâu? Lục Lộ trả lời: nhà vệ sinh. Lục Lộ lúc trả lời không nhìn được ngằm cảm thán tinh thần thép của sếp, cỡ F ời là cỡ F, nếu đổi lại là anh, thế nào cũng phải ngã ra mấy giây, kết quả trong mắt sếp, một bông hoa tuyệt đẹp cũng chỉ là công cụ bùng rượu.

“Cô ấy đi bao lâu rồi?”

“Yên tâm đi sếp, và nãy cô ấy vào cùng chúng ta, tuyệt đối không lạc được.” Lục Lộ nói, rồi báo cáo kết quả tăng ca của mình cho Lăng Thái, “Vốn bên châu Úc có biến động rồi.”

Lăng Thái vẫn ngồi im, chỉ có ánh mắt xẹt qua một tia sắc bén. Mới đến tháng bảy, bọn họ đã không nhìn được nữa, không muốn đợi thêm hai tháng.

Anh yên lặng uống một ngụm rượu vang, Lục Lộ bên cạnh lại thấy sốt ruột, mở lời lần nữa: “Sếp, anh xem thế nào?”

Anh đặt ly xuống, ý bảo ra ngoài nói chuyện.

“Đối phương còn chưa biết chúng ta đã phát giác, sếp, anh xem tiếp theo đây...”

“Bọn họ không muốn chúng ta biết, vậy chúng ta hãy tiếp tục không biết. Con số Quan Tuệ Tâm điều động lần này, rõ ràng là nửa số tiền mấy năm nay ở Úc của chị ấy, chi bằng cho bọn họ chơi đùa, lúc thích hợp cho ít ngọt ngào cũng được, cho bọn họ vui vẻ một chút.”

“Sếp, như thế liệu có xảy ra chuyện không? Tuy cổ đông phía bên này của chúng ta nhiều hơn, nhưng điều kiện quá tốt, nếu lỡ như...”

“Tôi không sợ, anh sợ cái gì? Vị trí này của tôi, bọn họ không động vào được.”

Lục Lộ tuy lo lắng, nhưng Lăng Thái vẫn không để tâm.[1] Tuy đã theo Lăng Thái mấy năm, Lục Lộ vẫn cảm thấy bản thân không hiểu được người đàn ông trước mặt. Anh quá bình tĩnh, quá thông minh, cũng quá trầm tư.

Cho dù đối thoại trong khoảng cách gần như vậy, anh vẫn cảm thấy đối phương rất xa cách với mình.

Lục Lộ lại than thầm trong lòng, anh nghĩ trên thế giới này, chắc chỉ có Ngụy Đồng mới có thể thực sự bước vào trái tim Lăng Thái, hiểu được Lăng Thái. Mà Ngụy Đồng lúc này, đang ở trong nhà vệ sinh...

Hình Phong Phong vừa giúp Ngụy Đồng trang điểm, vừa cảm thán bản thân quả thực rất có nghĩa khí, gọi lúc nào là đến.

“Váy này của cậu sao lại ngắn như vậy?”

“Đó là vì chân cậu dài!” Hình Phong Phong sầm mặt.

“Còn nữa, phần ngực hở quá!”

“...”

“Phần ngực hở ra rất khó chịu!”

Hình Phong Phong mặt tối đen lại, “Biết người cậu đẹp rồi! Đừng lằng nhằng nữa mình lột sạch bây giờ.” Tay chân Phong Phong linh hoạt, trong chớp mắt giúp Ngụy Đồng trang điểm, lúc ngẩng lại cả người cô, đến Hình Phong Phong cũng ngây ra rất lâu.

Không thể không nói, người phụ nữ bạo lực lúc trang điểm lên quả thật quá đẹp! Làn da gợi cảm, gương mặt đã qua trang điểm vô cùng xinh đẹp, còn cả thân hình gầy đạt chuẩn vàng của cô, ai nhìn thấy cũng phải động lòng.

“Nhớ lấy! Lát nữa vào phòng đừng có bám lấy Lăng Thái. Phải biết đại thể, nói chuyện với mọi người, rót rượu, đừng bị cô ta thắng thế. Bây giờ anh ấy vẫn chưa nói rõ thân phận của cậu, vì thế lát nữa cậu chỉ là một vệ sĩ. Còn nữa, đừng vào nhầm phòng gây chuyện như lần trước. Người yêu mình còn đang đợi, mình đi trước đây!”

Được dặn dò kỹ lưỡng, Ngụy Đồng không vào nhầm phòng, nhưng vẫn gây ra chuyện.

Nguyên nhân là do Lăng Thái và Lục Lộ đều không có trong phòng, còn thân hình xinh đẹp trong chiếc váy siêu ngắn màu đen của cô làm những người đàn ông trong phòng kinh ngạc.

Mấy người đàn ông trong lúc kinh ngạc, đều không nhận ra cô chính là cô vệ sĩ lúc nãy của Lăng Thái.

Vì thế, Ngụy Đồng bị nhầm thành “gái” ở câu lạc bộ này.

Mỹ nữ tự dâng đến cửa không đàn ông nào từ chối, hơn nữa cô gái đó còn rất hiểu biết, gọi vị này giám đốc vị kia tiên sinh không sai một ai. Đợi cô rót xong rượu, lần lượt nói chuyện với cô, hầu hết đều khen ngợi cô xinh đẹp có khí chất. Được khen, Ngụy Đồng rất vui, gương mặt cười rạng rỡ, những người đàn ông càng mê đắm, hỏi cô tên gì, lần sau sẽ đến tìm cô.

“Tôi tên Ngụy Đồng, lần sau các anh cứ gọi cho Lãng tổng là được.”

“Thì ra cô thân với Lãng tổng như vậy, chẳng trách lại tự mình đến đây.”

“Đúng thế...”

...

Cứ như vậy, họ ông nói gà bà nói vịt.

Lúc sếp lớn Lãng cùng Lục Lộ nói chuyện riêng xong quay lại phòng thì nhìn thấy cảnh tượng thế này: Vợ kiêm vệ sĩ của anh trang điểm xinh đẹp, mặc một bộ váy thấp ngực và siêu ngắn ngồi ở giữa mấy người đàn ông, rót rượu cười nói với bọn họ, giọng nói dịu dàng, thần thái vô cùng quyến rũ. ...

Lục Lộ tâm trạng rất phức tạp nhìn sếp của mình, quả nhiên, gương mặt thanh tú nhỏ nhắn lúc này tối sầm lại, ánh mắt sắc bén quét về phía anh: “Đi vệ sinh ư?”

“Xin lỗi sếp!” Lục Lộ vội tránh ánh mắt đó, hắng giọng hai cái, nhắc nhở cô vệ sĩ đang gây chuyện kia.

Ai ngờ, Ngụy Đồng chỉ ngược mắt nhìn họ cười, lại tiếp tục “rất biết đại thể” nói chuyện với hai người đàn ông bên cạnh.

Lục Lộ toát mồ hôi trán, Ngụy Đồng ơi Ngụy Đồng, cô làm vậy là thách thức sếp của cô rồi!

Cuối cùng vẫn là người của bên đối phương ngẩng đầu lên, phát hiện Lãng tổng xuất hiện. Người đẹp là một chuyện tốt, nhưng chuyện làm ăn quan trọng hơn, mọi người lập tức biết điều nhường vị trí, mời Lãng Thái vào ngồi.

“Lãng tổng!” Ngụy Đồng gọi rất vui vẻ, muốn tìm ra sự kinh ngạc và khen ngợi trong mắt anh.

Đôi mắt đen láy dừng trên người cô vài giây, khóe môi nhếch lên tỏ ý vui vẻ, anh kiêu ngạo nhìn cô, “Chơi có vui không?”

Sao lại là phản ứng này, Ngụy Đồng hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt ra hiệu của Lục Lộ, gật đầu ý bảo rất vui.

Chỉ một động tác nhỏ như vậy,[qu Y] dẫn đến việc ba tháng sau cô phải nghỉ phép không lương, khiến thân phận vợ kiêm vệ sĩ bị giáng cấp xuống thành vợ.

Lục Lộ rất tiếc về chuyện này, ngoài việc thỉnh thoảng hung hãn, Ngụy Đồng làm vệ sĩ tổng thể mà nói là không tồi. Đặc biệt khi gặp trường hợp đột xuất, thân thủ rất đáng tin cậy.

Đồng thời, ở công ty bàn chuyện hợp tác với Lãng Thị tối hôm đó đã có lời đồn đại “Sếp lớn Lãng trước đây bàn công chuyện không thích nữ sắc, thực ra đã có người ở câu lạc bộ Hoàng Mã, đối phương trẻ trung gọi cảm được Lãng tổng trực tiếp dẫn ra ngoài chỉ để lại một mình trợ lý ở trong”. Qua vài ngày, lời đồn đại còn phát triển thêm vài phần, có người còn kể hôm đó ở bãi đỗ xe ngầm của câu lạc bộ Hoàng Mã, họ thấy sếp của Lãng Thị ôm người phụ nữ tuyệt sắc đó hôn nồng nhiệt, khiến nhiều người bất giác thương cảm người vợ mới kết hôn lại phải ở trong khuê phòng cô đơn của Lãng Thái, cảm thán người có tiền quả nhiên không ai thật lòng.

Lời đồn ngày một phát tán, trong khi nữ nhân vật chính còn chưa biết gì đã truyền đến tai một người, tạo thành hiểu lầm, gây ra một loạt rắc rối nhỏ. Đương nhiên, đó là chuyện sau này.

Trong trí nhớ của Ngụy Đồng, đó có lẽ là tối cô chịu thiệt thòi nhất.

Sau khi hao tổn tâm trí vứt bỏ nguyên tắc, không những không có thân phận chính thất, mà cô còn bị lôi đi.

Lần đầu tiên Ngụy Đồng phát hiện Lãng Thái khỏe đến vậy, đôi tay dài lúc nắm chặt cổ tay cô, cô nhất thời không giằng ra được, cho đến khi đến bãi đỗ xe ngầm mới thoát khỏi.

“Lên xe.” Chỉ có hai từ lạnh lùng.

“Anh không biết lý lẽ!” Ngụy Đồng xoa cổ tay tròng mắt nhìn anh.

“Ồ, anh không biết lý lẽ?” Rõ ràng âm rất nặng nhưng khóe môi anh lại như cười. Anh dựa vào cửa xe đang mở, lông mày nhướng lên, “Nói thử xem, sao lại không biết lý lẽ?”

“Anh coi thường em trước mặt người khác. Đặc biệt là trước mặt cô gái ngực cỡ F đó.”

“Vì vậy nên em mới mặc như thế này?”

“Không đẹp sao?” Dám nói không đẹp xem, cô sẽ đánh anh. Từ nhỏ đến lớn cô có mấy lần mặc váy? Lần nào cũng vì anh, lần này còn chủ động hy sinh. Anh thật sự cho rằng cô thích mặc như thế này? Nếu không phải vì thể hiện sự quyến rũ của Lăng tổng phu nhân trước mặt mọi người, để tỏ ra mình cũng “tiếp khách” được, thì còn lâu cô mới hy sinh bản thân như vậy.

Anh lại nhìn cô một lần nữa, sắc mặt lạnh nhạt, “Không hợp với em.”

Ngụy Đồng thật sự bị chọc tức, không nghĩ ngợi gì xông lên, nắm chặt cổ áo chỉnh tề của anh, “Nói là đẹp đi!”

Cơ thể Ngụy Đồng đã quen dính chặt vào anh, sự va chạm vô cùng mềm mại. Dù chỉ cách một lớp áo mỏng nhưng cảm giác này lại rõ rệt khác thường.

Anh chau mày, “Mau buông ra.” Câu nói và biểu cảm này biến thành một ý nghĩa khác trong mắt Ngụy Đồng. Cô tức giận, nhưng lại không dám đánh anh thật, tức giận hôn anh, chỉ cảm thấy đôi môi nho nhả trước mặt rất chướng mắt, muốn cắn một miếng.

Cô cắn thật! Sự va chạm vừa mềm vừa mượt, còn có mùi rượu vang nhẹ, ngọt ngào, không hả được giận, cô lại cắn một miếng nữa, sau đó ôm chặt cổ anh.

Cánh tay vốn đỡ trên eo Ngụy Đồng vì động tác này mà bị hệt đi.

Cô đột nhiên bị đau, muốn đẩy ra để xoa nhưng lại bị anh ôm chặt. Môi bị hôn, đôi môi dính chặt lấy cô. Nụ hôn rất mạnh, răng bị tách ra, đầu lưỡi lập tức xông vào, đan chặt miệng cô.

Trận cãi vã cuối cùng lại biến thành cảnh tượng cuồng hôn lạ lùng.

Lúc đầu Ngụy Đồng còn giữ được tỉnh táo, nhưng dần dần lại say đắm trong sự nồng nhiệt nóng bỏng đó. Tuy mỗi tối trước khi đi ngủ anh đều hôn cô, nhưng cường độ hôn thế này thì không nhiều, cô cảm thấy cánh tay trên eo cô ngày càng chặt, dường như muốn bẻ cô làm đôi.

Cuối cùng kết thúc thế nào, bị nhét lên xe thế nào, về nhà thế nào cô đều không nhớ rõ, thậm chí lúc anh nói một câu trước khi ngủ, cô vẫn chưa lấy lại được tinh thần, “Tối nay anh có việc, em ngủ trước đi. Còn nữa, từ ngày mai em chính thức nghỉ phép, kỳ hạn là ba tháng.”

Ngụy Đồng gọi cho Hình Phong Phong kháng nghị, “Anh ấy chê mình chướng mắt, anh ấy muốn điệu hổ ly sơn.”

“... Mình lần đầu nghe thấy có người tự ví mình với hổ đấy.” Hình Phong Phong vừa viết báo cáo vừa ứng phó với phiền não tình yêu của bạn, cảm thấy bản thân thật vĩ đại, “Nếu anh ấy thật sự chê cậu chướng mắt,[d n] sa thải cậu luôn là được, cần gì phải cho nghỉ phép, rõ ràng là muốn giáo huấn cậu một trận.”

“Nhưng mấy ngày nay anh ấy đều không thèm để ý đến mình, đi sớm về muộn, mình gọi thì toàn nói bận. Thôi, cứ bày tỏ trực tiếp với anh ấy là được. Có thành hay không chỉ một câu nói.” Cô đập bàn, vừa bực tức vừa khó nghĩ.

Thực ra Ngụy Đồng luôn cảm thấy yêu một người là chuyện rất đơn giản, đối phương yêu cô, họ ở cùng nhau, đối phương không yêu cô, cô sẽ từ bỏ. Nhưng, người đàn ông cô yêu lại có thân phận đặc biệt. Cô và anh đã có kết cục của tất cả những đôi yêu nhau mong ước, nhưng lại thiếu mất quá trình ở cạnh nhau. Giống như một câu hỏi vốn chỉ hai đáp án đúng sai, đột nhiên thiên biến vạn hóa, khúc khuỷu khó đoán. Cho dù anh thật sự không yêu cô, cô cũng không thể chọn từ bỏ.

Những kinh nghiệm tình yêu thất bại trước đây của cô, không thể cho cô chút tham khảo nào lần này. ...

Nói đơn giản, trước mặt cô rất mờ mịt, sự mờ mịt mênh mang.

Nghe thấy bạn nói sẽ chủ động bày tỏ, Hình Phong Phong nói với cô, thông thường đàn ông tức giận không phải vì chướng mắt, có khả năng hơn cả là vì ghen! Ghen có nghĩa là có để tâm, cũng có nghĩa là sắp nhà cô đã yêu cô rồi. Tình hình trước mặt cô càng không thể bày tỏ, nếu không cả đời này sẽ bị bắt nạt. Lăng Thái thông minh như vậy, nếu cô bày tỏ trước sau này sẽ không ngóc đầu lên được.

“Vậy mình phải làm sao?” Nguy Đồng bị những lời của bạn nói làm ngây ra.

Hình Phong Phong cười đắc ý, “Cậu chưa nghe đến cách theo đuổi đàn ông là: Rõ ràng là cậu theo đuổi anh ấy, nhưng tất cả mọi người đều cho rằng anh ấy theo đuổi cậu.”

“Cậu đang nói tiếng sao Hỏa à?”

“...”

Thực tế chứng minh, tình yêu đối với Nguy Đồng là một chuyện vô cùng phức tạp. Nói cho cùng cô chỉ muốn làm rõ Lăng Thái rốt cuộc có yêu cô không. Nếu yêu, cô sẽ làm cho anh yêu cô hơn. Nếu không yêu, cô cũng làm anh yêu cô, chỉ đơn giản như vậy.

Vì thế, hôm đó, nghe được câu nói của Lăng Tĩnh Ưu, cô quả thật ngây ra một hồi.

Bọn họ đứng dưới gốc cây ngoài một giáo đường gần ngoại ô. Nguy Đồng bị dẫn đến đây, đối phương mượn danh nghĩa Lục Lộ bảo cô đến đây lúc này.

Sau đó, cô nhìn thấy chiếc xe Bentley màu tàn thuốc quen thuộc từ từ lái vào giáo đường, qua hàng rào sắt, cô nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của Lăng Thái.

Nguy Đồng định đi vào trong thì từ đằng sau có người vỗ vào vai cô.

Cô quay đầu, nhìn thấy gương mặt tươi cười xinh đẹp của Lăng Tĩnh Ưu. Tĩnh Ưu nói, “Người hẹn cô đến đây, là tôi.”

39. Chương 39: Bí Mật Của Anh

“Bây giờ chị đừng vào đó vội, chú ấy chưa chắc đã muốn nhìn thấy chị ở đây đâu.” Lăng Tĩnh Ưu quan sát kỹ từng nét biểu cảm trên khuôn mặt Nguy Đồng, nụ cười đắc ý, “Thấy tôi ở đây chị rất ngạc nhiên phải không, từ khi chị lấy Lăng Thái thì chị nên biết chúng ta đã là người một nhà rồi chứ?”

Nguy Đồng nheo mắt, “Vậy cô có biết, ngay bây giờ tôi có thể lôi cô ra sau gốc cây, đánh cho tơi bời mà không để bất kỳ ai nhìn thấy không?”

Lăng Tĩnh Ưu vội lùi ra sau, đáy mắt không giấu nổi sợ hãi, nhưng vì một lý do nào đó khiến cô cố gắng kiềm chế bản thân. Đúng vậy, hôm nay cô tới đây không phải để nói những điều thừa thãi. ...

“Chắc chắn chị cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao chồng chị lại xuất hiện ở đây?”

“So với anh ấy, thì tôi cảm thấy điều đáng kỳ lạ hơn chính là sự xuất hiện của cô.”

“Nguy Đồng, thật ra tôi cũng rất thông cảm với chị. Bạn trai thì bị tôi cướp mất, tùy tiện tìm một cái phao cứu sinh, cứ nghĩ gả được vào nhà giàu là sung sướng, nhưng rốt cuộc chị hiểu về chồng mình được bao nhiêu?”

Nguy Đồng nghe xong, không nhin nổi cười, “Hôm nay cô tới đây, không phải là để giúp tôi hiểu rõ hơn về anh ấy hay sao, nói chuyện chính đi, tôi thật sự rất ghét phải nhìn thấy khuôn mặt cô.”

“Thật ra trước kia tôi vô cùng ngạc nhiên, một người đàn ông nho nhã vừa có gia thế vừa có năng lực như chú tôi, tại sao lại đột nhiên cưới một người như chị. Trong bữa tiệc lần trước, thấy tôi và Lăng Lạc An như

hai kẻ ngu ngốc cúi đầu chào chị, có lẽ chị đã thấy rất đặc ý phải không? Hôm nay tôi tới đây để nói cho chị biết, cái vị trí Lăng Thái phu nhân kia ai cũng có thể làm được, thậm chí là tôi - chỉ cần có mối tình một đêm với chú ấy, chú ấy cũng sẽ cưới tôi làm vợ.” Nụ cười ngọt ngào như thiên thần cuối cùng cũng xuất hiện trở lại trên khuôn mặt Lăng Tĩnh Ưu,[1] “Sao lại nhìn tôi kinh ngạc như vậy, chị cho rằng mối tình một đêm của hai người vẫn còn là bí mật sao? Chị đừng nghĩ rằng tôi chỉ rung cây dọa khỉ, những gì tôi nói hôm nay đều là sự thật. Vừa rồi không phải chị cũng đã thấy chú ấy lái xe vào giáo đường sao, không chỉ có hôm nay, mà cho dù có bận thế nào, thì chú ấy vẫn sẽ dành thời gian một mình tới đây mỗi tuần.”

Lăng Tĩnh Ưu tiến sát lại gần Ngụy Đồng, “Đúng vậy, chính như những gì chị đang suy đoán lúc này, người chú lịch lãm kia của tôi là một tín đồ đạo Thiên Chúa. Một tín đồ hoàn toàn trung thành và tôn sùng đạo Thiên Chúa. Chú ấy kết hôn với chị, chẳng qua cũng chỉ là vì đã từng xảy ra quan hệ với chị, chú ấy bắt buộc phải chịu trách nhiệm với chị, hoặc là phải chịu trách nhiệm với tín ngưỡng của mình. Cũng tức là nói, cho dù đêm hôm đó người ngủ cùng chú ấy là bất kỳ người phụ nữ nào, chú ấy cũng sẽ lấy người đó. Không yêu, không thích, chỉ là một kiểu trách nhiệm, bây giờ là vậy, sau này và mãi mãi cũng sẽ như vậy. Chị có thể phản bác tôi rằng tôi đang ăn nói hồ đồ, nhưng chú ấy đang ở trong kia, chị có thể tự mình đi hỏi. Cho dù có phải ở trong giáo đường hay không, chú ấy cũng sẽ không bao giờ gạt chị.”

Ngụy Đồng chăm chú nghe, “Nói hết rồi?”

“Chị bình tĩnh thật, nhưng đừng cố quá, sẽ bị nội thương đó.”

“Vậy ra đây chính là thủ đoạn mà cô nghĩ là có thể đả kích tôi sao? Chỉ có vậy thôi sao?” Ngụy Đồng bẻ khớp tay kêu răng rắc, nhìn thẳng vào đối phương vừa lùi lại hai bước, cười nói, “Đừng sợ, hôm nay chị đây rất vui, không đánh người đâu. Ngược lại tôi phải cảm ơn cô mới đúng, cảm ơn cô đã nói cho tôi biết một bí mật to lớn như vậy. Thì ra chồng tôi là một tín đồ đạo Thiên Chúa luôn giữ mình trong sạch, vì mối tình một đêm bất ngờ đó mà kết hôn với tôi, một người đàn ông như vậy tôi còn có gì phải phàn nàn nữa chứ? Còn cô thì...” Ngụy Đồng khẽ lắc đầu, “Cô dùng cơ thể của mình để có được Lăng Lạc An thì đã sao? Nói cho cùng, cô cũng chỉ là một trong số rất nhiều người phụ nữ của anh ta, cô tự cho rằng mình sẽ là Lăng thiếu phu nhân trong tương lai, nhưng cô có nghĩ rằng anh ta sẽ kết hôn với cô không? Mà cho dù có kết hôn rồi thì sao? Một người đàn ông, không có sự chân thành, phong lưu vô độ, chỉ dựa vào một tờ giấy đăng ký kết hôn, thì có thể coi là có được anh ta sao? Cô có từng nghĩ đến cuộc sống sau này của mình sẽ như thế nào chưa? Anh ta ngày ngày ở bên ngoài qua lại với rất nhiều cô gái khác, còn cô thì một mình trong căn nhà rộng lớn, trống vắng lạnh lẽo, có thể sẽ không ngừng có rất nhiều cô gái xen vào cuộc sống của cô, khiêu khích cô - giống như cái cách mà cô đã từng làm với tôi vậy. Anh ta sẽ không quan tâm cô, không bận tâm cô có buồn hay không, cũng sẽ không yêu thương bảo bọc cô.[qu Y] Với anh ta mà nói, cô là gì chứ? Cho dù cô có bản lĩnh khiến Lăng Lạc An yêu cô, nhưng cô có chắc trong tương lai anh ta có thể một lòng với cô? Tôi đã từng thích Lăng Lạc An, tôi hiểu anh ta, có một số thứ thuộc về bản tính trời sinh, sửa không đổi. Đương nhiên, nếu cô có thể hoàn toàn thu phục anh ta, thì tôi xin chúc mừng cô, nhưng cô hãy tự hỏi bản thân mình xem, cô thực sự có bản lĩnh đó hay không?”

Ngụy Đồng thần thái điềm tĩnh, ánh mắt sắc lạnh, chậm rãi nói từng lời từng lời một, Lăng Tĩnh Ưu cứ nghĩ có thể tới đây để xem kịch hay, nhưng cuối cùng chính bản thân mình cũng bị vướng vào trong cuộc.

Từng lời của Ngụy Đồng đều như dao cứa vào tim cô. Cho dù cô không thừa nhận, luôn cố gắng ép bản thân mình không được nghĩ đến, nhưng điều đó không có nghĩa là những suy nghĩ này có thể biến mất thật sự.

Dưới bóng cây cổ thụ, cô gái có dáng người nhỏ nhắn với mái tóc dài màu nâu khê xoay người, bước về hướng giáo đường, còn cô gái trẻ với mái tóc đen như gỗ mun đứng lặng người, thần thờ vô hồn.

Phía bên kia đường, một chiếc xe sang trọng màu đen đã đậu ở đó từ rất lâu. Trên xe, nơi hàng ghế phía sau, người phụ nữ trung niên kéo cửa kính lên, khuôn mặt xinh đẹp thanh tú, vô cùng không hài lòng, “Nó đúng là không làm được việc gì hết, bao năm nay đã nuôi dạy uống phí rồi!”

Bên cạnh bà, chàng trai trẻ có nét mặt thanh tú giống như vậy không nhịn được cười, “Người biết rõ em ấy không tài cán gì nhưng vẫn để em ấy đi làm nhiệm vụ này không phải chính là mẹ sao?”

“Đạt được mục đích là được rồi, chỉ một Ngụy Đồng nhỏ nhoi, không đủ tư cách để mẹ phải đích thân ra tay.” Quan Tuệ Tâm liếc nhìn qua cậu con trai, ánh mắt của anh dường như vẫn thả vô hồn nơi khoảng không ngoài cửa sổ, bà khẽ nhíu mày, “Lạc An, con phải luôn nhớ rõ thân phận của mình, phải biết được những người phụ nữ nào có thể động tới, những người nào thì không.”

“Mẹ, có phải mẹ đã lo lắng quá rồi không?” Anh vẫn trả lời bà với một nụ cười nhạt trên môi.

Quan Tuệ Tâm không lên tiếng, chỉ nhìn anh. Người khác có thể không hiểu, nhưng bà là mẹ ruột của anh, sao có thể không hiểu rõ chính con trai mình. Từ sau bữa tiệc lần trước, khi lần đầu tiên bà thấy Ngụy Đồng, bà đã biết ngay con trai mình có biểu hiện khác thường. Và cả việc kéo nhau tới tận đồn công an lần trước, bà gần như có thể khẳng định chắc chắn.

Ánh mắt căm giận khiến người khác lạnh người đó, bà mới chỉ thấy một lần - đó là mười năm trước, khi anh phát hiện bà đang thân mật với một người đàn ông khác.

Khi đó anh mới chỉ là một cậu bé, nhưng lại dùng ánh mắt đáng sợ đó nhìn chằm chằm vào bà. Rõ ràng là căm hận, nhưng đằng sau hận thù, lại là một tình cảm chân thành và sâu đậm.

Nghĩ lại thì cũng chính từ lúc đó, Lăng Lạc An cứ trở nên xa cách dần với bà.

Quan Tuệ Tâm có chút hối hận, nên chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở, “Trong lòng con hiểu rõ là được rồi, đừng vì một phút nông nổi nhất thời mà làm hỏng chuyện lớn. Con nên hiểu rõ tình hình hiện nay, thời gian không còn nhiều nữa, Lăng Thái tuyệt đối không buông tay đâu. Chút phiền phức kia không giữ chân được hán lâu, dã tâm của hán con rõ hơn ai hết. Tới lúc đó, e là phần của con bây giờ cũng bị hán nuốt mất.”

“Con sẽ không để hán thành công đâu.” Dường như nghĩ ra điều gì, đáy mắt Lăng Lạc An lóe lên tia sáng sắc lạnh.

Khi ra hiệu cho tài xế lái xe đi, Quan Tuệ Tâm chậm rãi nói, “Để làm người phụ nữ phía sau lưng con, Tĩnh Ưu vẫn chưa đủ tư cách, mai là đại thọ sáu mươi của bác Vu con, nghe nói con gái ông ấy vừa từ nước ngoài về. Trong lúc này nếu có được chỗ dựa là nhà họ Vu, thì phần thắng của con sẽ lớn hơn rất nhiều. Con có hiểu ý mẹ không?”

Lăng Lạc An siết chặt những ngón tay, dường như đang cố gắng kiềm chế điều gì đó, anh không nói gì, gật đầu lặng lẽ.

Ngụy Đồng không vào trong giáo đường làm phiền Lăng Thái, cô chỉ lặng lẽ đứng đợi bên chiếc xe Bentley quen thuộc, cho tới khi anh cầu nguyện xong, bước ra khỏi giáo đường. Trong lúc chờ đợi, cô dùng điện thoại lên mạng xem qua về những quy định về chuyện “giường chiếu” của những tín đồ đạo Thiên Chúa, càng xem, cô càng kinh ngạc.

Lăng Thái dừng bước khi nhìn thấy Ngụy Đồng, cô nhận ra trên gương mặt anh sự kinh ngạc, nhưng chỉ trong giây lát đã trở lại trạng thái điềm tĩnh thường thấy.

“Em biết rồi à?”...

Vẫn cùng một câu hỏi như khi cô biết người đàn ông tình một đêm của mình chính là anh.

Anh đúng là một người đàn ông vô cùng thông minh và bình tĩnh, hơn nữa anh cũng không hề có ý định nói bất kỳ lời nào để lừa dối cô. Ngụy Đồng lòng nặng trĩu, hỏi anh, “Nếu tối hôm đó không phải là em, mà là bất kỳ người phụ nữ nào khác, anh cũng sẽ kết hôn với cô ấy ư?”

Khuôn mặt thanh tú nở nụ cười mềm mại, dịu dàng tiến gần tới phía cô, “Anh sẽ không phủ nhận, vì anh không muốn lừa dối em.” Không muốn lừa dối cô, nhưng cũng không muốn cô biết, ban đầu chính là vì nguyên nhân này nên anh mới kết hôn với cô, vì vậy anh mới luôn che giấu chuyện này.

Ánh mắt Ngụy Đồng lạc lõng rời đi chỗ khác, lang thang nơi bóng cây cổ thụ trước giáo đường. Ánh nắng gay gắt của buổi trưa hè, thiêu đốt không gian khiến người ta có cảm giác khó chịu vô cùng.

Cô mím chặt môi, nhìn anh - ánh mắt nặng trĩu, “Vậy anh nói cho em biết, sáng sớm hôm đó anh không từ mà biệt, vậy rốt cuộc anh đã đi đâu?”

Anh vuốt nhẹ mái tóc cô, “Anh tới nơi này.”

“Tới đây?”

“Anh tới cầu nguyện.” Hay nói cách khác, anh tới đây sám hối. Bao nhiêu năm luôn trung thành với giáo quy, chỉ vì một nguyên nhân nào đó mà lần đầu tiên uống say, lần đầu tiên bị mê hoặc, lần đầu tiên không kiềm chế được bản thân, lần đầu tiên phạm tội, “Anh đã viết giấy để lại cho em, nói em hãy đợi anh, nhưng đáng tiếc khi anh quay về thì em đã không còn ở đó nữa.”

“Sám hối...” Ngụy Đồng cảm thấy rối loạn. Người đàn ông này sau cuộc tình một đêm với cô, lại đi thẳng tới giáo đường. Như vậy tức là, lúc trước anh nói anh không đánh lại cô, nên mới bị cô cưỡng ép, và bắt cô phải chịu trách nhiệm với anh... tất cả những chuyện đó... lại, là thật sao?

Ngụy Đồng cứ nghĩ rằng sau khi biết được sự thật từ chính miệng anh nói ra, cô sẽ tức giận, nhưng ngay giờ phút này, trong lòng cô lại chỉ có một cảm giác duy nhất - cảm giác tội lỗi.

Rượu đúng là nguồn gốc của tội ác. Năm xưa, cô - một cô gái trẻ tuổi nông nổi vào quán rượu uống say bí tỉ, lại có thể cưỡng đoạt được anh - một tín đồ đạo thiên chúa luôn giữ mình trong sạch. Cô còn luôn muốn làm mọi cách để anh yêu cô, nhưng bây giờ nghĩ tới xuất phát điểm này, thì cô còn hi vọng gì nữa?

Số phận đúng là biết cách trêu chọc con người!

“Anh có tức giận không?” Trên đường trở lại thành phố, Ngụy Đồng hỏi anh câu này lần thứ năm rồi.

Anh vẫn im lặng, chỉ dùng một ánh mắt thăm dò nhìn lướt qua phía cô, rồi lại lặng lẽ mỉm cười bí hiểm.

Ngụy Đồng lòng nóng như lửa đốt, nhân lúc dừng xe đợi đèn đỏ, cô nắm chặt lấy cánh tay anh, hỏi thật nghiêm túc, “Anh nói thật đi, chuyện sáu năm về trước... rốt cuộc anh có tức giận không?”

Lăng Thái nhìn khuôn mặt đầy vẻ giày vò tội lỗi của Ngụy Đồng, ngón tay thon dài khẽ gõ vào tay lái, khoe môi cong lên, vồn vện chỉ có hai chữ, “Tức giận.”

Tức giận. Tức giận. Tức giận. Tức giận... Giây phút này hai chữ đó cứ ong ong trong đầu Ngụy Đồng. Anh tức giận thật sao?

Cô vốn vẫn chưa hiểu được ý nghĩa thật sự của câu đó, nhưng sau khi nghe anh trả lời như vậy, cô cảm thấy bối rối, cảm thấy tội lỗi vô cùng. Cô nghĩ, một người đàn ông tức giận, thì làm sao có thể yêu người phụ nữ đã làm anh ta tức giận được kia chứ?

Hỏng việc rồi...

“Vì vậy, sau này em phải làm những chuyện khiến anh không tức giận nữa.” Anh nói thêm, rồi chột ngả người hôn nhẹ lên trán cô, “Em nghĩ cho kỹ đi, xem nên làm thế nào?”

Ngụy Đồng ôm đầu suy nghĩ, bị hai chữ “tức giận” của anh làm cho hồn phách điên đảo, hoàn toàn không để ý thấy nụ cười nơi đáy mắt anh.

Thế là, đại tiểu thư Ngụy gia đã mất một ngày một đêm, vắt óc suy nghĩ, cuối cùng đã nghĩ ra được một cách khiến anh hết giận.

Và thế là, buổi chiều hôm đó khi Lăng Thái tan làm trở về nhà, đón chờ anh ấy là một tờ giấy nhắn. Trên đó một lần nữa biểu thị sự hối hận của Ngụy Đồng với chuyện sáu năm trước, cũng như sự ăn năn và cảm giác tội lỗi của cô bây giờ, [d n] để chuộc lại lỗi lầm đã gây ra, cô quyết định để anh tự do. Từ hôm nay trở đi, cô sẽ dọn về Ngụy gia ở, cô quyết định ly hôn với anh...

Giờ phút này, khi đọc xong mảnh giấy trên tay, Lăng Thái thật sự không biết nên vui mừng hay tức giận. ...

Cái gọi là tự chuốc lấy khổ vào thân, dùng trong trường hợp này thật không sai chút nào.

Anh cầm chìa khóa định tới Ngụy gia đón Ngụy Đồng, nhưng Lục Lộ lại gọi điện tới. Sau khi nghe điện không bao lâu, anh nhúu mày, rồi vội vàng ra ngoài.

Lần này Ngụy Đồng về nhà ở có hai cách nói khác nhau, cách thứ nhất là để nói với ông Ngụy: Vì nhớ ông nên mới chuyển về nhà ở một thời gian. Cách thứ hai là để nói với các sư huynh đệ Ngụy gia: Chết tiệt, tôi sắp ly hôn rồi, ai lên đây giúp tôi giãn gân cốt đi.

Ông Ngụy rất vui mừng. Còn các sư huynh đệ Ngụy gia thì rất buồn chán, đáng buồn hơn là, không có ai trong số họ dám nói sự thật với ông Ngụy, tồi tệ hơn nữa là, càng không có ai dám trái ý đại tiểu thư Ngụy gia đang trong cơn nóng giận kia.

Cuối cùng, khi sắc mặt các sư huynh đệ Ngụy gia đang ủ rũ một màu xám xịt, thì người cứu vớt họ đã xuất hiện.

40. Chương 40: Sư Huynh

Hôm nay là ngày thứ ba Ngụy Đồng dọn về nhà ở, Lăng Thái không hề gọi điện đến, đừng nói là chủ động xuất hiện. Cô nghĩ, chắc anh rất hài lòng về quyết định của cô, nếu không sao mấy ngày rồi đều không gọi điện?

Tuy anh không yêu cô, nhưng cô vẫn rất yêu anh, vì thế hy vọng anh được vui vẻ.

“Chỉ cần anh không giận, em tình nguyện chịu tất cả đau khổ...” Đại tiểu thư Ngụy gia dựa vào cửa vô đường, cúi đầu góc 45 độ khẽ nói. Nói xong, cô tự mắng mình nhiều chuyện, ném tiểu thuyết ngôn tình của một tiểu sư đệ cho cô mượn đi.

Mẹ kiếp! Những lời thoại đó quả thật khiến người ta rùng mình, đầu óc cô rõ là có vấn đề mới nghe lời tiểu sư đệ tạm dừng hoạt động thể lực, tiến hành hoạt động trí não...

Ngụy Đồng quay đầu, trừng mắt nhìn tiểu sư đệ đang đánh nhau với nhị sư huynh, đối phương miệng cứng lại, lập tức ngã xuống, nằm dưới đất giả chết. Mấy ngày nay cậu bị giày vò nhiều nhất, không có cách nào, cậu còn đang đi học, bây giờ lại đang là kỳ nghỉ hè, ngày nào cậu cũng ở nhà.

“Tiểu Bảo, qua đây! Để sư tỷ chỉ dạy cho đệ lên tay!” Ngụy Đồng ngồi xổm trước mặt cậu, chống tay cười.

“Không!” Tiểu sư đệ Tiểu Bảo bám chặt lấy mặt đất, có chết cũng không đứng lên.

Nhị sư huynh vốn có nguyên tắc việc lớn hóa nhỏ, muốn Ngụy Đồng chuyển mục tiêu, kết quả Ngụy Đồng nhất quyết đòi Tiểu Bảo, hại Tiểu Bảo - cậu thanh niên mười sáu tuổi anh tuấn hotboy ở trường nước mắt nước mũi kêu gào tố cáo.

Ngụy Đồng nổi giận, nắm cổ áo đằng sau của cậu nhấc lên cao.

Trong lúc hỗn loạn, Tiểu Bảo không biết chệch khớp nào, hướng về phía cửa sân đấu kêu đại sư huynh cứu mạng.

“Đại cái con khỉ! Đại sư huynh của em còn đang ở châu Úc chơi với chuột túi!” Ngụy Đồng mắng xong, tiếp tục sự nghiệp giày vò, cho đến khi có người đến đằng sau cô, vỗ vào vai.

Ngụy Đồng vút Tiểu Bảo xuống, thuận thế bắt lấy cánh tay trên vai, quay người lại đẩy một cái, định sẽ quật ngã đối phương, kết quả lại bị đối phương nhanh nhẹn tránh được.

Ánh nắng buổi chiều mùa hè xuyên qua tán lá của cái cây bên cạnh chiếu xuống. Trong ánh nắng chói chang, người đó lùi lại đằng sau một bước, nhìn cô nở nụ cười.

Anh mặc chiếc quần bò và áo phông sạch sẽ, đôi mắt màu nâu long lanh đang chăm chú nhìn cô. Bên trong đó, có cả sự vui mừng và yêu thương.

Ba năm không gặp, anh hình như không có thay đổi gì nhiều, anh vẫn đẹp trai như vậy, ánh mắt long lanh ấm áp, khiến người khác cảm thấy gần gũi.

“Sao, không nhận ra anh à?” Nhược Thần nhìn gương mặt kinh ngạc của cô, không nhịn được cười lớn. ...

Nguy Đồng cuối cùng cũng phản ứng, hét lên một tiếng kinh ngạc, ôm chặt lấy cổ anh không buông, “Đại sư huynh, đại sư huynh. Sao anh lại về?”

Anh một tay nhắc bổng cô, nói: “Cân nặng và thân thủ của em tiến bộ không ít đấy!”

Nguy Đồng cười ra tiếng, vẫn bám chặt cổ anh không buông như một con gấu túi.

Dưới đất, Tiểu Bảo nước mắt giàn giụa cảm thán, đại sư huynh về rồi, tất cả đau khổ cuối cùng đã chấm dứt...

Nguy gia hôm nay náo nhiệt khác thường, ông Ngụy nấu một bàn đồ ăn ngon vì sự trở về bất ngờ của Nhược Thần, mọi người ngồi kín xung quanh bàn, vừa hỏi han cuộc sống mấy năm nay của anh bên Úc, vừa vui mừng nhận quà.

Nhị sư huynh cứ than thở, nói rằng nếu sớm biết anh sẽ đột nhiên quay về khiến mọi người bất ngờ, quả sinh nhật hai trăm tuổi của Nguy Đồng anh sẽ đợi sư huynh tự đem tặng.

“Ai tặng cũng vậy cả, em ấy thích là được!” Nhược Thần uống không ít rượu, sắc mặt có chút đỏ, nụ cười càng rạng rỡ. Anh nhìn Nguy Đồng không ngừng gấp thức ăn cho anh, xoa đầu làm tóc cô rối tung lên, “Có phải buổi chiều nói cân nặng của em có tiến bộ nên em không vui không? Vừa về đã muốn vỗ béo anh rồi?”

“Người ta rõ ràng là đang quan tâm anh. Đã ba năm rồi anh không ăn cơm cha em nấu, anh ăn nhiều vào.” Nguy Đồng lại nhét thêm một chiếc đùi gà lớn vào bát anh, Tiểu Bảo đang định gấp chiếc đùi gà đó hăm hực nhìn cô, bị cô trừng mắt nhìn lại.

Thiên vị... Tiểu Bảo cắn răng.

“Đúng thế, sư huynh, anh ăn nhiều một chút đi! Ăn no uống say mới có sức động thủ với cô ấy, mấy ngày nay bọn em mệt lắm rồi!” Nhị sư huynh nói nửa đùa.

“Là bọn anh quá...” Nguy Đồng vặn khớp tay nói với Nhược Thần, “Đại sư huynh, đợi lát nữa ăn cơm xong có muốn cộ sát với em không?”

“Nhược Thần vừa mới về, đừng đánh nhau!” Ông Ngụy cuối cùng cũng lên tiếng, lại rót rượu cho Nhược Thần, hai người cùng uống cạn.

Ăn cơm xong, Nhược Thần nói muốn đi dạo quanh đây, xem cảnh vật xung quanh có thay đổi gì không, Nguy Đồng tất nhiên là người được chọn đi dạo cùng anh. Nhìn hai người bước ra khỏi cửa, đám sư huynh đệ hân hoan tập trung về võ đường.

Đối với bọn họ, sự trở về của Nhược Thần tuy kết thúc được sự giằng co của Nguy Đồng, nhưng một vấn đề lớn hơn đang âm thầm khởi động hẹn giờ, có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Đó chính là vấn đề hôn nhân của Nguy Đồng.

Cho đến bây giờ, Nhược Thần vẫn không biết Nguy Đồng đã kết hôn. Cùng lúc này, Nguy Đồng lại tuyên bố quay về nhà ở. Từ mức độ bạo lực của cô gần đây có thể thấy, tin tức ly hôn này chính xác 100%.

Vì thế, chúng sư huynh đệ bàn tán, cảm thấy vẫn nên nói chuyện Nguy Đồng đã kết hôn cho Nhược Thần. Dù sao cô đã ly hôn dọn về nhà ở rồi, tiệc cưới vốn định sẵn vào tháng chín chắc cũng sẽ không tiến hành. Người có tiền lúc thì thế này lúc thì thế khác. Nếu Nhược Thần biết sư muội mình yêu thương nhất kết hôn chưa được mấy tháng đã bị đuổi về nhà (hiểu lầm lớn), sự việc nhất định sẽ rắc rối to.

Thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, nếu Đồng Đồng không tự nói, thì chuyện này coi như thôi, nếu cô ấy tự nói, chuyện này cũng không thể trách tội lên đầu bọn họ.

Sau khi bàn tán tính toán kết thúc, mọi người tự luyện võ, tắm rửa, đi ngủ.

Đếm giữa mùa hè nhiệt độ rất cao, gió nhẹ, mang theo hương hoa ngọt ngào. Nguy Đồng đi theo Nhược Thần, đi từ ngõ ra, thỉnh thoảng gặp người quen gần đây, Nguy Đồng sẽ chủ động chào hỏi đối phương, kéo

tay Nhược Thần tỏ ý khoe sư huynh từ châu Úc mới về. Nghe đối phương nói lời chúc tụng, cô liền cười tươi. Nhược Thần cứ bị lôi qua lôi lại không nhận được cười thành tiếng, “Anh quay về thật sự vui mừng vậy sao?”

“Em vui lắm!” Cô chớp chớp mắt, “Đi, em mời anh ăn kem!”

Mười phút sau, mỗi người cầm một que kem ngồi trên hòn đá ven sông. Mùa xuân ba năm trước, cũng ở nơi này, Nhược Thần nói với cô, anh định rời khỏi nhà một thời gian.

Lúc đó cô cho rằng anh chỉ tức giận vì bị đuổi việc oan ức mà nói vậy, kết quả không lâu sau, anh đã nhờ người làm xong tất cả thủ tục, ngồi máy bay đến châu Úc.

Ngày anh đi, Ngụy Đồng nhốt mình trong phòng, nhất quyết không đi tiễn anh. Cô cho rằng giận dữ như mọi lần, anh sẽ thỏa hiệp, sẽ ở lại không đi nữa. Nhưng kết quả anh vẫn ra đi, còn cô cũng không được gặp anh lần cuối.

Mới đầu Ngụy Đồng có chút tức giận, nhưng lâu dần lại bắt đầu nhớ anh. Mùa hè năm đó, cô nhận được quà sinh nhật đầu tiên của anh từ châu Úc gửi về. Đọc thư được kẹp trong quà, cô mới dần dần hiểu được tâm trạng của anh.

Thế giới rất rộng, đàn ông cần nhân lúc còn trẻ mà đi xa, học tập, trưởng thành, tích lũy thu hoạch. Người một nhà dù thế nào vẫn là người một nhà, bất luận có đi xa đến đâu cũng sẽ không thay đổi.[qu Y] Cho dù không được gặp mặt, cô hiểu anh vĩnh viễn là Nhược Thần yêu thương cô.

“Đại sư huynh, lần này anh sẽ không đi nữa đúng không?” Ngụy Đồng nhảy tưng tưng bên cạnh anh, kéo vạt áo anh.

Anh cười, đưa tay vò tóc cô, “Sao, sợ anh chạy mất à?”

“Đúng thế.” Cô hấp háy mắt, “Chính là sợ anh lại chạy mất. Anh không ở đây, bọn nhị sư huynh toàn bắt nạt em.”

Nhược Thần giơ cánh tay ra, móc lấy cổ cô kéo về phía mình, “Là em ức hiếp bọn họ thì có.”...

“Haha, anh thật hiểu em.” Cô vùi đầu vào lòng anh, cười rất đắc ý, đột nhiên ngậy ra, Nhược Thần đã dí que kem vào đầu mũi cô.

Vỡ kịch kinh dị lại diễn ra như mọi lần, Ngụy Đồng hung dữ túm chặt cổ anh, dùng que kem ăn được một nửa bôi đầy mặt Nhược Thần...

Trong tiếng cười đùa cãi vã, tâm trạng ngọt ngào mấy ngày trước của Ngụy Đồng đã vui vẻ nhẹ nhõm hơn. Bất luận thế nào, Nhược Thần đã quay về, sau này độc chiến có anh, đánh hội đồng có anh, buồn tẻ có anh, tất cả đều có anh.

Cuối cùng cũng đợi được Lăng Thái gọi điện đến, lúc đó Ngụy Đồng đang ở triển lãm nhiếp ảnh.

Đây là ngày thứ ba Nhược Thần về nước, mấy tấm ảnh tác phẩm đoạt giải ở châu Úc của anh sẽ được trưng bày ở đây một tuần. Ngụy Đồng tuy không có tâm hồn nghệ thuật, nhưng nghe Nhược Thần đoạt giải tự nhiên cũng muốn đến xem.

Rõ ràng chỉ có mấy ngày không gặp, nhưng khi Ngụy Đồng nhìn thấy cái tên quen thuộc chạy trên màn hình điện thoại, tim cô bắt đầu đập loạn xạ. Thực ra chuyện đã quyết định xong, mấy ngày nay cô luôn hy vọng anh xuất hiện kết thúc câu chuyện, nhưng lúc thật sự phải đối diện, cô phát hiện mình có tâm trạng muốn né tránh.

Nhược Thần ở bên cạnh thấy cô ngậy ra không nghe điện thoại, liền bước đến nhìn số. Trên màn hình chạy chữ: “Sếp.”

“Điện thoại của sếp sao em không nghe máy?”

Nguy Đồng vâng một tiếng, tỏ ý với Nhược Thần rằng ra ngoài nói chuyện. Vừa ra đến nơi yên tĩnh, chuông điện thoại ngừng kêu. Cô nhẹ nhõm thở ra một hơi, kết quả không đến hai giây, điện thoại lại kêu, vẫn là cái tên ấy.

Cô nghe máy.

Đầu dây bên kia, giọng nói quen thuộc vẫn nho nhã hấp dẫn như cũ, “Em đang ở đâu?”

“Bên ngoài.”

“Ở đâu?”

“Có chuyện gì không?” Nguy Đồng bắt đầu hỏi hời hợt.

“Nói cho anh địa chỉ, bây giờ anh sẽ bảo Lục Lộ đến đón em.”

“Tại sao phải để Lục Lộ đến đón em?” Lẽ nào định đón cô đi làm thủ tục chính thức? Nguy Đồng buồn rầu cắn răng, tuy người nghĩ đến phương án giải quyết vụ việc này là cô, nhưng nghe đối phương gọi điện thúc giục trong lòng quả là khó chịu. Cô phải thừa nhận, mấy ngày nay cô không phải chưa từng tưởng tượng đến, cũng có thể Lăng Thái sẽ mềm lòng, cũng có thể sự việc sẽ thay đổi...

“Em nói đi.” Tiếng của anh nhỏ đi vài phần, hình như có chút bực bội, “Nói cho anh địa chỉ.”

“Em không biết.” Cô thấy phiền phức. Ly hôn thì ly hôn, cần gì phải hung dữ gấp gáp như vậy.

“Địa điểm?” Người trong điện thoại hình như thật sự tức giận rồi.

Lần này Nguy Đồng cũng tức giận, “Em không nói đấy!”

Cô dường như chưa hả giận, nói vào điện thoại năm câu “Không nói”, sau đó dùng lực nhấn nút ngắt cuộc gọi, tiếp theo tắt máy nhét vào đáy balo.

Làm xong, cô cảm thấy trong lòng thoải mái. Đã quyết định ly hôn rồi, vậy trong khoảng thời gian cuối cùng này, hãy để cô thể hiện bản chất một chút.

Cùng lúc đó, Lục Lộ đang chờ lệnh nhận được điện thoại của sếp.

“Đặt vé máy bay về hôm nay cho tôi.”

“Sếp về hôm nay sao?” Theo kế hoạch sếp ít nhất cũng phải ở đó ba ngày, vì thế nhiệm vụ đi đón Nguy Đồng mới giao cho anh. Người đầu dây bên kia còn chưa mở miệng, Lục Lộ đã mở lời, “Sếp muốn vào thời gian nào?”

“Chuyển sớm nhất.”

“Được... Tôi đi làm ngay.” Theo sự hiểu biết về sếp của mình, tám phần lại là vì chỗ Nguy Đồng xảy ra chuyện...

Sau khi rời khỏi triển lãm nhiếp ảnh, Nguy Đồng mời Nhược Thần ăn một bữa lớn. Ăn xong hai người có giao ước đến sân thể dục trường tiểu học cách nhà không xa chạy bộ tiêu cơm.

Mười một tuổi Nhược Thần vào Nguy gia, anh từng học cùng Nguy Đồng ở đây suốt hai năm.

Nguy Đồng lúc nhỏ vô cùng nghịch ngợm. Có một lần vào tiết thể dục bị thầy giáo phạt chạy quanh sân. Lúc đó là giờ tan học, cả sân chỉ có một mình cô, càng chạy càng đói, cô suýt khóc. Sau đó Nhược Thần tìm đến, vứt cặp sách, chạy cùng cô, vừa chạy vừa kể chuyện cười trêu cô. Sau khi chạy xong, anh dẫn cô đến quán ăn vặt trước cổng trường ăn canh hắc cảo và bánh ngọt. Tối đó về nhà, hai đứa đã ăn no nhưng sợ cha biết chuyện bị phạt chạy nên ăn sạch bữa tối hôm đó.[d n] Kết quả không chịu được, đến nửa đêm, cả hai không hện mà cùng chạy ra vô đường tiêu cơm.

Gió đêm phả lên mặt Nguy Đồng, nhìn sân thể dục quen thuộc, những ký ức còn nhỏ lần lượt hiện ra trước mắt.

Nhớ lúc đó, ngày tháng thật đơn giản mà vui vẻ. Nhược Thần tuy không phải là anh ruột của Ngụy Đồng, nhưng đối với cô rất tốt. Cô thường xuyên nghịch ngợm những người bị phạt lại là anh.

Anh cũng từng nói, bất luận xảy ra chuyện gì, chỉ cần có anh, không ai có thể bắt nạt cô.

Nhưng mà, chuyện trên đời này, luôn không được lâu dài như mình mong muốn. Tất cả kết thúc khi cô mười tám tuổi. Mẹ cô mất đột ngột, không ai có thể cứu vãn hay ngăn chặn, nhưng cô dường như đi vào ngõ cụt, không thể quay đầu được.

Năm lớp mười hai, Ngụy Đồng hoàn toàn suy sụp, sau khi thi trượt đại học cô càng thay đổi, cả ngày đi theo đám lưu manh đánh nhau gây chuyện. Cha cô vì cái chết của mẹ cô mà day dứt tự trách, không khuyến khích cô. Cả Ngụy gia, chỉ có Nhược Thần mới có thể áp chế được cô.

Cho đến sau này, cô gặp Lăng Thái ở quán bar, qua một đêm, cô hoàn toàn tỉnh táo lại. Cô chỉ muốn bỏ mặc tất cả, rốt cuộc vẫn không đến mức sa đọa. Bí mật đêm đó, ngoài Hình Phong Phong và Tô Sung, cô không nói cho ai, chỉ nhuộm lại tóc, bắt đầu học lại lớp mười hai.

Cha cô không hỏi ra nguyên nhân, chỉ vui mừng, chiều cô hơn lúc trước. Sư huynh đệ khác cũng rất chiều cô, đặc biệt là Nhược Thần, gần như tất cả tiền làm thêm đều dùng để mua đồ ăn cho cô.

Sau đó nghĩ lại, chắc là vì nguyên nhân này hại anh mãi không tìm được bạn gái. Bây giờ anh cũng coi như thành công quay về, cũng nên nghĩ đến chuyện kết hôn rồi.

“Kết hôn?” Trên đường về nhà, Nhược Thần bị hỏi chuyện quan trọng đó, anh cười, “Anh cũng muốn, nhưng vẫn chưa tìm được bạn gái.”

“Không sao, từ bây giờ bắt đầu tìm, rất nhanh thôi.”

Nhược Thần quay đầu nhìn cô, đôi mắt màu nâu dưới ánh đèn trở nên lấp lánh như sao, “Đồng Đồng, em lúc nào chuẩn bị tìm bạn trai?”...

Đại tiểu thư Ngụy gia nghe thấy vậy lập tức bực bội.

Lại còn bạn trai! Cô sắp thành phụ nữ ly hôn rồi! Thật không biết nợ họ Lăng kia cái gì. Đi làm chăm chỉ, đầu tiên bị người cháu theo đuổi rồi bị đá, sau đó kết hôn một cách kỳ lạ, rồi lại bị ly hôn cũng kỳ lạ không kém.

Nghe Hình Phong Phong và Tô Sung nói phụ nữ đang yêu sẽ tuyệt vời thế nào, còn về phần mình, cô chẳng cảm thấy gì hết ngoài phiền phức. Đây cũng là nguyên nhân trước đây cô không nhắc đến chuyện này với Nhược Thần.

Cô thật sự không biết nói từ đâu với anh. Sáu năm trước là cô tự gây chuyện?

Ngụy Đồng lúc này không hề biết, sau đó, không cần cô phiền não, tự có người chủ động mở miệng giải thích.

41. Chương 41: Lần Trăm Trán Đầu Tiên

Chiếc xe màu tàn thuốc quen thuộc đứng lặng lẽ phía đầu con phố cũ.

Trái tim Ngụy Đồng đột nhiên đập thành thịch, cô bất giác nuốt nước bọt.

Ngụy Đồng nghĩ, có lẽ cô là người duy nhất trên thế giới này chủ động ly hôn với chồng, trong khi vẫn còn say đắm anh ấy như vậy.

Cô lại nghĩ, nửa đêm nửa hôm rồi, anh còn mặc đẹp như vậy là muốn làm gì. Chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt, ống tay áo được xắn gọn gàng, để lộ bàn tay trắng mềm, và cánh tay rắn chắc của anh, hai chiếc cúc nơi cổ áo được nối lỏng, như phô diễn chiếc mặt dây chuyền thánh giá lấp lánh dưới ánh đèn đường. Cộng thêm chiếc quần tây màu nhạt, càng tôn lên vẻ đẹp hoàn mỹ từ cơ thể anh. Anh mở cửa bước ra, đứng đó nhìn cô với ánh mắt thật triu mến như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nguy Đồng phải cố gắng hết sức, mới có thể kiềm chế không lao đến ôm chầm lấy anh mà hôn tới tấp. Trong lúc kích động như vậy, đương nhiên Nguy Đồng không thể nhận ra ánh mắt Lăng Thái khẽ lướt qua phía Nhược Thần đang đứng cạnh cô, cũng như cái nhíu mày không mấy vui vẻ của Lăng Thái.

“Em về rồi?” Cuối cùng vẫn là anh lên tiếng trước.

“Sao anh biết em sẽ về nhà vào lúc này?” Câu hỏi của cô thật ngốc nghếch.

“Anh đã đợi em hai tiếng đồng hồ rồi.” Đuôi mắt anh khẽ động, giọng nói điềm nhiên.

“Đâu có ai bắt anh đợi!” Nguy Đồng bĩu môi.

Thái độ đó khiến ánh mắt anh nhìn cô trở nên sâu xa hơn, chính trong lúc cô bắt đầu cảm thấy nổi da gà thì Nhược Thần vui vẻ lên tiếng, “Chào anh! Tôi là đại sư huynh của Đồng Đồng, xin hỏi muện như vậy anh tới tìm cô ấy có việc gì không?”

Lăng Thái khẽ mỉm cười, khóe môi cong lên, “Chào anh. Thật ra cũng không có việc gì, chỉ vì không muốn quấy rầy cha, nên tôi đứng đợi ở đây.”

“Cha?” Nhược Thần khó hiểu.

“Đó là cha em, không phải cha anh!” Nguy Đồng xen vào. Chiều nay còn muốn nhanh chóng đón cô đi làm thủ tục ly hôn, bây giờ còn một điều cha, hai điều cha, đúng là giải đối. ...

Nụ cười nơi khóe môi Lăng Thái càng khoét sâu, nhưng Nguy Đồng lại cảm thấy anh có chút gì đó tức giận, đang phân vân xem cảm giác đó có đúng hay không, thì anh đã bước tới trước mặt cô, theo thói quen, đưa tay vuốt mái tóc cô.

Những ngón tay thon dài của Lăng Thái bị một bàn tay to lớn khác chặn lại, Lăng Thái bất ngờ ngoảnh đầu sang, đối diện với đôi mắt đầy cảnh giác của đối phương, Lăng Thái hiểu ra, nhẹ nhàng thu tay lại, chậm rãi nói, “Anh hiểu lầm rồi, tôi là chồng của cô ấy.”

Chồng, hay còn gọi là ông xã, là đối tượng hôn nhân được luật pháp thừa nhận, là người có quyền lực cao nhất và duy nhất đối với tất cả những hành động từ vuốt tóc, nắm tay hay thậm chí là XXOO.

Lúc đó, cho dù Nguy Đồng có cố đính chính lại rằng hai người họ sắp ly hôn, nhưng Nhược Thần vẫn không khỏi bàng hoàng trước thông tin đột ngột này. Tối hôm đó, tất cả mười một sư huynh đệ Nguy gia không ai được ngủ yên, từng người từng người một theo thứ tự được đại sư huynh chỉ đích danh lên tường thuật lại chuyện này từ đầu tới cuối.

Sau khi làm rõ mọi chuyện, sắc mặt Nhược Thần càng trở nên khó coi, anh kết luận một câu: Hồ đồ!

Và thế là sắc mặt của những người còn lại cũng khó coi theo. Bọn họ dường như có thể dự đoán được cuộc sống gia đình đầy “sóng gió” trong những ngày tiếp theo...

Còn về phía Nguy Đồng, sau khi Lăng Thái nói rõ thân phận của mình, cũng không tránh khỏi một cuộc nói chuyện thẳng thắn giữa hai người.

“Mấy ngày trước anh có chút việc bận.”

“Vâng.” Thái độ của anh rất bình thản, còn cô thì muốn nổi điên. Cô vò đầu suy nghĩ, sau đó bất lực lên tiếng, “Không sao, dù gì thì ngày nào em cũng rảnh, đợi anh có thời gian thì chúng ta đi làm thủ tục.”

“Nguy Đồng.” Anh đứng trước mặt cô, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô, hai ngón tay xoay tròn một lọn tóc, “Em không biết tín đồ đạo Thiên Chúa không được ly hôn sao?”

“Hả...” Nguy Đồng há hốc miệng, ngây người tại chỗ.

Không phải cô cố tình làm ra vẻ ngớ ngẩn, mà thật sự là câu nói đó đã khiến cô quá bất ngờ. Không, phải nói là quá vui mừng mới đúng.[1] Tín đồ đạo Thiên Chúa không được ly hôn? Cũng tức là Lăng Thái không thể ly hôn với cô? Hay nói một cách khác, hai người vẫn có thể tiếp tục ở bên nhau?

Thông tin này thật sự khiến người khác quá hưng phấn, nếu có thể, Ngụy Đồng thật muốn ngửa mặt lên trời mà cười thật lớn. Nhưng bây giờ đang ở trước mặt Lăng Thái, sắc mặt của anh rõ ràng là không lấy gì làm vui vẻ. Để tránh khiến anh càng tức giận, cô quyết định kiềm chế niềm vui đó.

“Em không biết mà...” Cô chớp chớp mắt, ánh mắt thật ngây thơ vô tội.

“Vậy bây giờ em biết rồi chứ?” Anh khẽ nhún mày.

“Vâng.” Ngụy Đồng thật thà gật đầu, cố kiềm chế nụ cười, cô dùng ánh mắt đầy cảm thông vỗ nhẹ vai anh, “Thật ra... nếu đã như vậy, thì anh cũng đừng buồn, trên đời này chuyện gì cũng có cách giải quyết, chuyện gì cũng có thể bàn bạc mà, đúng không?”

Những chuyện tình yêu tan tan hợp hợp này Ngụy Đồng không mấy có kinh nghiệm. Ban đầu thấy anh tức giận, cô suy nghĩ cả ngày trời mới nén nổi đau nghĩ ra cách đó, bây giờ nghe anh nói không thể làm vậy được, ngoài niềm vui sướng khôn siết ra, đương nhiên cô cũng cảm thấy có chút tội lỗi, nên mới xuống nước, nói vài câu dễ nghe an ủi anh một chút cũng là chuyện nên làm.

Thấy anh không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt sâu xa đó nhìn mình, cô cúi đầu, bẽn lẽn hỏi, “Vậy chi bằng anh nói xem bây giờ phải làm thế nào?”

Sếp lớn nhà họ Lăng hạ lệnh xuống, “Đi thu dọn đồ đạc, tối nay về với anh.”

Không thể ly hôn, vậy là vẫn còn cơ hội làm cho anh yêu cô. Ngụy Đồng lập tức vứt bỏ ngay ý định cho anh một bài học vào xột rác, thái độ ôn hòa, cử chỉ dịu dàng nói, “Nhưng em vẫn muốn ở lại đây một hai ngày...”

Anh nhìn cô, ra hiệu cho cô nói tiếp.

“Đại sư huynh mới về, cả nhà khó khăn lắm mới có dịp đoàn tụ...”

Lăng Thái khẽ nheo mắt, hình như đang suy nghĩ điều gì đó, rồi lập tức đồng ý, “Cũng được, dù gì thì mấy hôm nay anh cũng bận chút việc, em ở đây ít ra cũng có người chăm sóc.” Nói đoạn, ánh mắt anh chợt dịu dàng, lưu luyến không rời khuôn mặt cô. Anh đưa rộng vòng tay về phía cô, “Lại đây nào.”

Ngụy Đồng ngượng ngùng, rồi bước nhanh về phía anh. Những ngón tay thon dài vuốt nhẹ khuôn mặt cô, “Mấy ngày nay em đã làm những gì?”

“Ăn cơm, ngủ. đánh nhau...”

Khóe môi Lăng Thái khẽ cong lên, cố nhịn cười, “Ừ, em vui vẻ thật đó. À phải rồi, mấy ngày nữa có lẽ anh không ở thành phố Z, nếu em có chuyện gấp, không tìm được anh thì cứ gọi cho Lục Lộ.” Nghĩ một chút, anh nói tiếp, “Ra ngoài bất cứ lúc nào cũng có thể gọi cho anh ấy, thời gian này anh ấy sẽ là lái xe riêng của em, không cần khách sáo.”

“Thật chứ?” Ngụy Đồng nhảy lên vui sướng.

“Anh đã gạt em bao giờ chưa?” Ngón tay thon dài âu yếm chạm nhẹ lên môi Ngụy Đồng. Anh cúi đầu hôn cô, một nụ hôn thật vội, anh nghe rõ tiếng đập nơi tim mình.

Mấy ngày không gặp, đúng là nhớ thật.

Nụ hôn thật ngắn, đôi môi mềm mát lạnh của Lăng Thái như một chiếc lông vũ, khẽ lướt qua môi cô rồi vội vàng rời đi. Sự tiếp xúc trong giây lát đó đã khiến Ngụy Đồng hồn bay phách lạc. Gương mặt anh gần trong gang tấc, dưới ánh đèn vàng êm dịu, ánh mắt triu mến mê hoặc, nụ cười tuyệt đẹp khiến cô thần hồn điên đảo. Nhịp đập trái tim cô bắt đầu rối loạn, như chú nai con nghịch ngợm,[qu Y] chỉ cần một chút không cẩn thận là có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhìn theo bóng anh đang quay trở lại xe, Ngụy Đồng mặt ửng hồng, miệng lẩm bẩm, “Dám hôn trộm mình...”

Không ngờ, Lăng Thái trước khi mở cửa bước vào trong xe còn ngoảnh đầu lại cười, “Lần sau sẽ để em hôn trộm anh.”

“...” Lại một lần nữa bị câu nói của anh trêu chọc, nhưng đáng chết là cô lại cảm thấy vô cùng vui sướng. Đúng là vô dụng, vô dụng, vô dụng mà!

Mấy ngày sau đó, đại tiểu thư Ngụy gia tươi như nắng mùa thu, còn đại sư huynh thì lại âm u như tiết trời đông.

Các sư huynh đệ Ngụy gia lại càng thêm thiếu não, sau đó cuối cùng thì ông Ngụy cũng nhận thấy sự khác thường, bèn gọi cô con gái rượu tới bên thì thầm to nhỏ, hỏi xem Nhược Thần rốt cuộc là có chuyện gì.

Nguy Đồng tỏ ý bản thân cô cũng không được rõ, có lẽ là vừa về nước chưa quen thủy thổ. Hoặc là khi trở về thì nghe tin cô đã kết hôn, trong khi bản thân đã ngoài ba mươi mà vẫn chưa có một mảnh tình nào vắt vai, nên tâm trạng không được ổn định...

Ông Ngụy nghe cô con gái phân tích một hồi, thấy cũng có lí, bèn nói nhỏ gì đó vào tai Nguy Đồng. Cô gật đầu lia lịa, thán phục cha mình đúng là túc trí đa mưu.

Qua hai ngày nữa là tới sinh nhật lần thứ hai mươi của Nguy Đồng, hàng năm mỗi lần tới sinh nhật cô, đều là ông Ngụy đích thân xuống bếp, cả nhà quây quần ăn uống một bữa no say, sau đó tất cả góp tiền đưa thẳng cho Nguy Đồng, coi như quà sinh nhật.

Nhưng năm nay ông Ngụy nói Nhược Thần mới về nước, giới trẻ nên ra ngoài vui chơi cho thoải mái. Hôm nay lại đúng vào thứ bảy, ngoài những sư huynh đệ phải làm thêm, hầu hết đều được nghỉ, nên cả hội rủ nhau tới nhà hàng Nhật dùng buffet.

Tuy mỗi suất buffet tại nhà hàng này chỉ có một trăm hai mươi tệ, cũng không phải là đắt, nhưng với cách chi tiêu tiết kiệm của các sư huynh đệ Ngụy gia, thì bình thường cũng chẳng bao giờ tự nhiên tới đây ăn. Trừ khi đại tiểu thư nhà họ thật sự muốn ăn, thì họ tất nhiên phải góp tiền. Vì vậy đây cũng là lần đầu tiên, cả hội được tới ăn ở đây, chuyện này cũng là nhờ công của Nguy Đồng.

Nghe nói buổi tối hôm trước, Nguy Đồng phụng phịu lay lay cánh tay của đại sư huynh, nói muốn cùng một vài người bạn tới ăn ở nhà hàng Nhật. Nhược Thần vốn vẫn đang rất tức giận về chuyện đám cưới của Nguy Đồng, từ trước tới giờ anh chưa từng nặng lời với cô, nhưng lần này cô thật sự quá hồ đồ, nên mấy ngày liền anh không thèm để ý gì tới cô.

Nhưng dù gì thì gạo cũng đã nấu thành cơm, bất luận anh có tức giận thế nào, thì cũng không thể thay đổi được sự thật này.

Lại thêm Nguy Đồng ra sức nũng nịu với anh, cuối cùng Nhược Thần cũng phải mềm lòng đồng ý. Sau đó anh phát hiện thấy đám sư huynh đệ đang thấp thỏm nghe lén ngoài cửa, bèn gật đầu nói tất cả cùng đi, chuẩn bị cùng vui chơi một ngày thật thỏa thích.

Những người bạn mà Nguy Đồng nhắc đến ngoài Hình Phong Phong và Tô Sung ra còn có hai người khác nữa, một là đồng nghiệp của Hình Phong Phong, một là đồng nghiệp của Tô Sung. Trước giờ cô mới chỉ gặp hai người này một lần, cũng không thân thiết gì, lần này mời họ tới dự sinh nhật mình là có mục đích quan trọng khác, một phần cũng là do cô tin tưởng vào con mắt của hai người bạn thân, nên nhờ họ mỗi người tự dẫn một người tới.

Cho dù Nhược Thần không ưng người nào, thì vẫn còn hai dự bị là Hình Phong Phong và Tô Sung, nghe nói gần đây hai người đều đang thất tình, đang trong tình trạng vườn không nhà trống. Cả hai đều là bạn học cấp ba của Nguy Đồng, khi đó Nhược Thần vừa đi học vừa phải đi làm, cả ngày bận tới mất tối mũi, lại cộng thêm sau đó anh đi Châu Úc ba năm, nên cũng coi như hoàn toàn xa lạ với Hình Phong Phong và Tô Sung.

Nguy Đồng hi vọng, giữa Nhược Thần và một trong số những người này, sẽ xảy ra tiếng sét ái tình.

Sau bữa trưa, cả đám người ăn uống no say, phấn khích quyết định đi ăn tăng hai. Mấy cô gái đề nghị đi hát karaoke, Nhược Thần nhìn Nguy Đồng gật đầu, sau khi thanh toán liền cùng mọi người đi về hướng quán karaoke phía đầu kia con đường.

Cả hội vui vẻ lên đường mà quên mất một việc rất quan trọng. Hiện đang là kỳ nghỉ hè, học sinh tụ tập đi chơi rất đông, lại cộng thêm khuyến mãi giờ vàng vào ba tiếng đầu giờ chiều nên các phòng hát đều đã được đặt hết cả. Thế là, mười mấy người đứng tập trung trước quầy lễ tân, vò đầu bứt tai không biết làm thế nào. ...

Giữa tiết trời hè oi nóng, cộng thêm vừa đi bộ một quãng đường nên ai nấy cũng mồ hôi nhễ nhại... Ngụy Đồng bối rối, cô có thể VIP, có thể đưa mọi người tới câu lạc bộ lần trước, ở đó có điều hòa, có hồ bơi, có phòng trà lại có cả phòng tập thể hình, muốn chơi gì cũng được. Nhưng chỗ đó cách nơi này khá xa, ở đây lại nhiều người như vậy...

“Đúng rồi, quán karaoke này không phải đều có những phòng đặc biệt sang trọng sao? Học sinh chắc không đặt nổi phòng đó đâu, có lẽ vẫn còn phòng trống.” Đồng nghiệp của Hình Phong Phong đột nhiên lên tiếng, Hình Phong Phong đứng cạnh chau mày khó chịu, Ngụy Đồng cũng thấy không thoải mái. Loại phòng đặc biệt đó đương nhiên là cô biết, ở đó cách trang trí cũng như phục vụ đều rất cao cấp, giá cả thì đắt cắt cổ, đầu giờ chiều cũng không có ưu đãi giảm giá gì, một giờ tốn vài trăm tiền hát, cộng thêm tiền đồ uống, đồ ăn vặt và phí phục vụ, vào hát một buổi cũng hết vài ngàn bạc.

Nhược Thần tuy mới tham gia cuộc thi nhiếp ảnh đoạt được giải, nhưng mấy năm nay ở châu Úc rất cuộc anh kiếm được bao nhiêu tiền thì cô hoàn toàn không rõ.[d n] Một bữa ăn vừa rồi cũng tiêu mất của anh gần hai ngàn tệ, cô sao nỡ để anh tốn thêm nhiều tiền như vậy chứ.

Cô giữ chặt tay Nhược Thần lắc đầu, ra hiệu muốn đổi sang quán khác, nhưng Nhược Thần lại vuốt ve mái tóc cô, nói cứ quyết định ở chỗ này.

Nhìn theo bóng dáng Nhược Thần đi về phía quầy lễ tân, Ngụy Đồng bắt đầu cảm thấy xót xa. Trước kia anh kiếm tiền vất vả thế nào, tiết kiệm ra sao cô đều biết cả, nhưng tiêu tiền cho cô thì anh chưa bao giờ tiếc. Chính vì vậy, Ngụy Đồng càng thấy hối hận về sự sắp xếp hôm nay của mình.

Đồng nghiệp của Hình Phong Phong bị những ánh mắt của các sư huynh đệ Ngụy gia “mư sất”, sợ hãi nấp đằng sau Hình Phong Phong.

Cũng chính trong lúc đó điện thoại của Ngụy Đồng đổ chuông, người gọi tới là Lăng Thái, anh biết hôm nay là sinh nhật cô. Cô nói ngắn gọn, đây đủ lịch trình hôm nay của mình, giọng nói dịu dàng, ngoan ngoãn, khiến các sư huynh đệ đứng bên cạnh không khỏi rung mình.

“Hai tiếng nữa anh sẽ ra sân bay, theo đúng lịch trình thì tối nay anh sẽ về tới nơi, lúc đó sẽ chúc mừng sinh nhật em.”

“Nhưng ở đây còn có rất nhiều người...”

“Không sao, mọi người cùng đi. Sau khi đặt chỗ xong anh sẽ nói Lục Lộ thông báo cho em.” Khi Lăng Thái đang nói chuyện thì Nhược Thần quay lại từ phía quầy lễ tân, thì ra phòng đặc biệt ở quán karaoke này chỉ chuyên để phục vụ khách VIP. Lăng Thái bên đầu dây bên kia nghe được, liền nói Ngụy Đồng đợi một chút.

Năm phút sau, Lăng Thái gọi điện lại, nói đã đặt chỗ ở một câu lạc bộ rất gần đây, kêu mọi người sang bên đó.

Ngụy Đồng rất vui mừng, tắt điện thoại, kêu gọi tất cả mọi người lên đường.

42. Chương 42: Xa Cách Khiến Tình Cảm Thấm Thiết Hơn Dư

Nhân viên ở câu lạc bộ nghe Ngụy Đồng nói tên liền rất cung kính gọi cô là “Lăng phu nhân”, danh từ hiếm khi được nghe này khiến cô ngấy ra. Trước đây cho dù đi cùng Lăng Thái đến tiệm quen, nhân viên cũng chưa bao giờ gọi cô như vậy, huống hồ tiệm này cô chưa từng đến bao giờ.

Đang thấy lạ lùng, Nhược Thần đã cười nói với nhân viên đó, “Xin dẫn đường.”

Phòng KTV Lãng Thái chuẩn bị nằm ở tầng trên cùng của câu lạc bộ, trang trí sang trọng, diện tích khá lớn, ngoại trừ quầy bar nhỏ và phòng mật chực, thậm chí đến phòng tắm cũng có, mọi người ai cũng hưng phấn. Đặc biệt là hai nữ đồng nghiệp không biết chuyện, hiểu kỳ ngưỡng mộ nhìn Ngụy Đồng, chỉ có Nhược Thần không tỏ thái độ gì.

Ngụy Đồng ca hát kêu gào suốt buổi chiều, hai cô bạn đã nói trước với đồng nghiệp, cộng thêm Nhược Thần có điều kiện tốt, hai người đều chủ động bắt chuyện với anh, còn tích cực mời anh lên hát.

Nhược Thần không làm mọi người mất hứng, hỏi gì trả lời nấy,[1] ba năm ở châu Úc khiến anh tăng thêm kiến thức, trong lúc nói chuyện thảnh thơi nở nụ cười khiến hai cô gái động lòng, đến Hình Phong Phong và Tô Sung cũng âm thầm khen ngợi anh.

Không khí dường như đang theo chiều hướng mà Ngụy Đồng mong chờ, mấy sư huynh đệ nháy mắt ra hiệu, ý là cảm ơn cô đã cứu bọn họ ra khỏi biển khổ.

Trước bữa tối, nhân viên lại một lần nữa cung kính xuất hiện, nói đã chuẩn bị xong phòng ăn, có thể vào bàn. Thấy Ngụy Đồng không hiểu, đối phương giải thích: “Là anh Lục sắp xếp, anh ấy bảo tôi nói với cô, sắp đang trên đường tới, mời cô qua đó trước.”

Mười phút sau khi mọi người vào phòng, Lãng Thái quả nhiên xuất hiện.

Lúc anh đẩy cửa vào, Nhược Thần đang giúp Ngụy Đồng trải khăn ăn, không cẩn thận làm rơi đĩa của cô, nhân viên bên cạnh lại không chú ý. Nhược Thần giúp cô nhặt lên, dùng khăn lau cho sạch rồi trả lại cho cô, cô dường như không đồng ý, vì thế lấy mất đĩa của anh. Anh vò tóc cô rối tung, nhưng cô không giận, quay mặt cười với anh, thần thái vô cùng kiêu diễm. ...

Lãng Thái hơi chau mày, giơ tay gõ lên cánh cửa đã mở.

Anh vừa từ sân bay đến đây, rõ ràng phải người mệt mỏi đầy bụi, nhưng không hề thấy anh có chút mệt mỏi, y phục sạch sẽ, thần thái nho nhã, cười với mọi người đang ngây ra nhìn mình trong phòng: “Xin lỗi, tôi đến muộn.”

Hai người phụ nữ chưa từng gặp anh ngây ra rất lâu mới cất tiếng hỏi, “Anh ấy là...?”

“Tôi là chồng của Ngụy Đồng.” Anh đã đi đến bên cạnh Ngụy Đồng, giơ tay đặt lên vai Ngụy Đồng, cúi người hôn nhẹ lên má cô, “Sinh nhật vui vẻ.”

Tiểu sư đệ Tiểu Bảo đang ngồi cạnh Nhược Thần cảm thấy sắc mặt của đại sư huynh tối đi vài phần. Cậu không dám mở miệng, cúi đầu giả vờ như không tồn tại.

Bữa tối diễn ra xung quanh một bàn tròn rất lớn, nhân viên liên tục đem đồ ăn. Đồ ăn bày biện tinh xảo ngon miệng, đừng nói mấy sư huynh đệ Ngụy gia, đến Hình Phong Phong thường xuyên ra ngoài ăn tiệc cũng rất ít khi được ăn đồ ăn đắt như vậy.

Việc này khiến cô mấy lần ôm cổ Tô Sung than phiền sự khác nhau giữa người giàu và người nghèo. Nói nhiều quá làm Lãng Thái chú ý, cười hỏi, “Có phải có chỗ nào không vừa ý không?”

“Đâu có!” Hình Phong Phong nói, “Nếu không phải nhờ Lãng tổng, chúng em không thể nào vào được câu lạc bộ này. Sao có thể chơi cả buổi chiều trong phòng Vip chứ?”

Hình Phong Phong vừa nói, những người khác cũng phụ họa theo, thêm đó hôm nay là sinh nhật Ngụy Đồng, bèn thuận thế nói muốn chúc rượu anh.

“Không cần khách sáo, bạn của Ngụy Đồng chính là bạn của tôi, sau này gọi tôi là Lãng Thái là được.” Anh cười nhẹ, khẽ kéo người bên cạnh vào lòng. Lúc anh vươn tay ra, cô đang nói chuyện với Nhược Thần. Đối phương không biết đã nói gì, trêu cô cười híp mắt.

Anh kéo như vậy, vô tình cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, Ngụy Đồng quay đầu, “Sao thế?”

“Bọn họ đang chúc rượu, hôm nay là sinh nhật em, em cũng uống một chút đi.”

“Có thể uống sao?” Ngụy Đồng vẫn còn nhớ anh từng nói không cho phép cô uống rượu lung tung.

Ngón tay anh vuốt trên cánh tay cô, bàn tay anh mát lạnh, làn da mùa hè vô cùng mềm mại. Anh ghé môi vào cạnh tai cô, “Hôm nay là sinh nhật em, cho dù uống nhiều làm chuyện xấu anh cũng sẽ không giận đâu.”

Hơi thở dần ông dịu dàng ấm áp, mang theo sự hấp dẫn nhẹ nhàng, chấn động màng nhĩ của cô. Khoảnh khắc đó có một nguồn điện xẹt qua lưng cô, Ngụy Đồng lập tức máu nóng xung thiên, đoạt lấy ly rượu trong tay Lăng Thái, “Nào! Chúng ta uống rượu!”

Sư huynh đệ Ngụy gia đều biết sau khi Ngụy Đồng uống say sẽ thế nào, tự nhiên sẽ không uống thật sự với cô, đều quay sang chúc rượu Lăng Thái. Quan hệ của bọn họ với Lăng Thái được kéo lại gần không ít, thêm vào thấy anh rất tốt với Ngụy Đồng, chuyện ly hôn hiển nhiên không xảy ra, thái độ cũng thân thiết hơn.

Chỉ có Nhược Thần, từ lúc bắt đầu đến giờ đều khách sáo xa cách với Lăng Thái, ngoài việc lịch sự chúc rượu, không nói thêm một câu nào với Lăng Thái. Nhưng lại nói chuyện cả tối với Ngụy Đồng, thỉnh thoảng nhéo mũi cô, xoa tóc cô, hình như đang phát huy tối đa thân phận đại sư huynh. Thỉnh thoảng ngẩng đầu mặt đối mặt với Lăng Thái, nhưng coi như không nhìn thấy.

Đương sự có thể không cảm giác được, hai người phụ nữ chỉ quan tâm Nhược Thần lại nhìn ra chút gì đó, trong tình huống này cũng không muốn nói chuyện thêm vào.

Tối đó trước khi ra về, Hình Phong Phong lại mượn cớ ra nhà vệ sinh, kéo theo Ngụy Đồng cùng đi.

“Nghe sư đệ nhà cậu nói, mấy ngày trước cậu và sếp Lăng muốn ly hôn?”

Ngụy Đồng kể ngắn gọn sự việc,[qu Y] Hình Phong Phong không nói gì nhiều (chủ yếu là cách suy nghĩ của người này khiến cô không thể nói thêm được gì), chỉ nói cho cô sau này đừng tốn công sức giới thiệu bạn gái cho đại sư huynh nữa.

“Sao thế, bọn họ không thích sư huynh mình?”

Hình Phong Phong không muốn phát tán những lời đồn chưa chắc chắn, vỗ vai bạn rồi vào phòng vệ sinh bên cạnh.

Đợi lúc Ngụy Đồng ra ngoài, mọi người cơ bản đã về hết, cửa câu lạc bộ chỉ còn hai người đàn ông, mỗi người đứng một bên, đều không nói gì.

Ngụy Đồng sợ phiền phức, liền nghĩ, vẫn nên là Nhược Thần tự quay về, cô tiền Lăng Thái. ...

“Tối nay em có về nhà không?” Dưới ánh đèn, thần sắc của người đàn ông có phần ảm đạm.

“Em không về, giúp em nói với cha một tiếng, hôm nay em về nhà chồng.” Người đàn ông bên cạnh cúi đầu nhìn cô, trong ánh đèn vàng gương mặt cô càng dịu dàng, năm ngón tay dài của anh nắm chặt lấy tay cô.

Ánh mắt Nhược Thần rời khỏi tay hai người, anh bước lên một bước, đột nhiên kéo cô vào lòng, cánh tay rắn chắc ôm thật chặt rồi buông ra ngay, nhanh đến nỗi cô không phản ứng kịp, sau đó anh lại xoa đầu cô như mọi lần, “Vâng anh về trước, em lái xe cẩn thận!”

“Vâng.” Ngụy Đồng nhìn theo bước chân anh rời đi, ngẩng đầu lên thì phát hiện Lăng Thái đang chăm chú nhìn mình. Ánh mắt đó, có một chút khó đoán, hình như... còn cả một chút không vui.

“Sao thế?”

Câu hỏi đó, anh không trả lời, hoặc là không muốn trả lời.

Cho dù trước đây chỉ là suy đoán, lúc này khi Ngụy Đồng chưa ra, những lời đối phương nói cũng khiến anh hiểu rõ.

Anh tự nhiên có thể nhận ra sự xa cách và khách sáo của đối phương, nhưng không ngờ anh lại nói thẳng như vậy, “Tôi không thích anh.” Nhược Thần giữ khoảng cách với anh, ánh mắt nghiêm túc, không cười, “Không, phải nói là tôi ghét anh.”

Lăng Thái cười, không nói gì.

“Đồng Đồng rất ngây thơ, anh không hợp với cô ấy.”

Lăng Thái từ từ mở miệng, “Quá bảo vệ cũng là một bệnh.”

“Tùy anh muốn nói gì thì nói. Suy cho cùng, anh và cô ấy chỉ ở với nhau mấy tháng, tôi lại là người bên cạnh cô ấy từ nhỏ. Chồng có thể tìm người khác, đại sư huynh chỉ có một người.” Anh cười, nhưng nụ cười nhanh chóng tắt, không có hứng thú lãng phí biểu cảm.

Đối phương khẳng định như vậy, cái ôm trước khi đi càng giống một lời thách thức.

Trước mặt anh đã như vậy, vậy lúc anh không nhìn thấy thì sao?

Lông mày của Lăng Thái bắt giác nhíu lại.

Trên đường về, Lăng Thái không nói gì, dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Nguy Đồng đoán chắc là anh mệt rồi, dù sao cũng vừa xuống máy bay thì đến ăn cơm luôn, lại bị một đám người vây lấy suốt cả buổi tối, vừa uống bia vừa uống rượu.

Cô nghĩ tối nay cô phải làm một người vợ hiền dịu, về nhà cởi giày cho anh, mở nước tắm, cuối cùng xoa bóp vai cho anh. Cô cứ thế tính toán suốt cả đường đi, về đến nhà mở cửa ra, còn chưa sờ đến công tắc điện, người đã bị anh lôi vào trong.

Cửa đóng lại, cô bị ấn vào cánh cửa, trong bóng tối, người đàn ông có mùi rượu nhẹ nhàng hôn cô.

Có một chút mất kiểm soát, môi anh từ nhẹ nhàng đến bạo lực, ngấu nghiến môi cô, thỉnh thoảng còn cắn nhẹ. Gáy bị nắm chặt, ép cô chỉ có thể ngẩng đầu, cơ thể dính chặt vào anh.

Nhiệt độ của làn da đối phương nhanh chóng xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng mùa hè, cô khẽ mở miệng gọi anh, đầu lưỡi thuận thế đẩy vào trong, quần lý lông cô thật chặt.

Đợi khi môi cô được thả ra, đã là chuyện mười phút sau, và cô đã bị đè xuống sô-pha.

Nhờ ánh trăng mờ áo chiếu qua cửa sổ, Nguy Đồng cuối cùng cũng nhìn rõ người đàn ông bên trên. Vẫn là vẻ đẹp trai nho nhã trước đây, vẫn vẻ tuấn tú sạch sẽ trước đây, nhưng đã nhuộm màu ham muốn.

Lăng Thái như vậy có chút xa lạ. Nhiều ngày qua, anh hầu như chỉ có thể khống chế nhu cầu về một mặt nào đó. Một con chiên ngoan đạo, quá bình tĩnh, quá nội tâm.

Cô không hiểu nguyên nhân lắm, cũng không muốn suy nghĩ về điều đó.

Môi và tay anh đặt ở khắp nơi, thậm chí có phần hơi hỗn hào. Áo của người phía trên cởi ra, làn da của đàn ông trong bóng đêm như một viên ngọc bóng mượt, đường nét nho nhã mà bạo lực, muốn ăn tươi nuốt sống.

“Có nhớ anh không?” Âm thanh phát ra từ cổ họng anh trong không gian yên tĩnh chói tai khác thường.

“Vâng...” Nguy Đồng cắn môi, phát ra tiếng rên nhỏ không tự chủ được dưới những động tác của anh.

“Thật là ngoan...” MÀN dạo đầu của Lăng Thái rất tỉ mỉ, thăm dò cơ thể cô, không hề vội, đùa nghịch ở những nơi mẫn cảm. Rõ ràng là muốn nhưng nhẫn nại xem cô đầu hàng trước.

Cuối cùng cô không nhịn được chủ động bám lấy cơ thể anh, nhẹ nhàng gọi, “Lăng Thái...”

“Ừ!”

“Ông xã...” Cô vội đổi xưng hô, ôm chặt anh, ý bảo anh hãy chủ động triệt để hơn một chút.

Người phía trên cười khẽ nói nhỏ, “Lần nào cũng như vậy, em là mèo à...”

“Em không phải...” Lời nói bị ngắt quãng,[d n] người đàn ông thở nhẹ chau mày khống chế chừng mực. Lúc này, đối với bất kỳ người đàn ông nào, nhẫn nại là chuyện rất đau khổ. Cho dù như vậy, anh vẫn không muốn làm đau cô.

Cảm thấy cô cuối cùng đã thả lỏng cơ thể, anh mới bắt đầu dùng lực, từ từ hành động.

Nguy Đồng cả tối chỉ uống nửa ly rượu, đầu óc vô cùng tỉnh táo. Sự tỉnh táo này đủ để từng tế bào của cô cảm nhận rõ ràng những động tác cơ thể anh trên người mình.

Dần dần bắt đầu nhanh thêm, hơi thở anh thêm phần nặng nhọc, rơi một giọt mồ hôi trên trán. Môi khóa chặt môi cô, sau đó xuống dưới cổ, vừa hôn vừa cắn, dường như bắt đầu có chút mất kiểm soát. ...

Tiếng rên khẽ của cô dần to hơn, giống như đang phản đối sự thô bạo của anh.

“Ngoan, nghe lời nào...” Giọng nói mang theo tiếng thở, nhưng động tác không hề giảm chút nào, nắm lấy cổ tay cô ấn xuống sô-pha, tiếp tục càng mạnh mẽ hơn.

Sự tấn công mạnh mẽ khiến Nguy Đồng quay cuồng, cơ thể nóng như đang bị lửa đốt.

Cô ngẩng đầu, tìm môi anh, rất nhanh chóng hai người hôn nhau...

Lúc lần thứ hai, Nguy Đồng bám cánh tay anh, đòi anh đổi động tác, cô muốn ở trên anh ở dưới. Những ký ức sau khi uống rượu trước đây hiện lên, cô nheo mắt cười, kéo cổ anh, hôn chặt.

Người đàn ông phía dưới hô hấp hỗn loạn. Hôn xong, Nguy Đồng cố ý bắt động, trong đêm tối nhìn vào mắt anh hỏi anh có thích không? Anh không nói gì, ôm lấy eo cô, lấy hành động thực tiễn làm đáp án...

Trời đã về khuya!

43. Chương 43: Anh Cũng Chỉ Là Một Người Đàn Ông

Người ta thường nói, xa cách khiến tình cảm thắm thiết hơn.

Cuối cùng thì bây giờ Nguy Đồng cũng hiểu được ý nghĩa của câu nói đó.

Sáng hôm sau, Nguy Đồng nằm dài trên giường chẳng buồn dậy, cũng không có ý quay về Nguy gia. Khi ông Ngụy gọi điện tới hỏi thì cô vẫn đang nằm trên giường, ngại ngùng nói tạm thời sẽ không về nhà ở nữa.

...

Tuy ông Ngụy cũng cảm thấy hơi cô đơn, nhưng nói cho cùng thì tình cảm giữa con gái và con rể thắm thiết là chuyện tốt, hơn nữa ông cũng đang mong có cháu ngoại để bế, nên chỉ dặn dò cô có thời gian thường xuyên về nhà ăn cơm.

Hôm nay Lăng Thái cũng không tới công ty, có lẽ anh nghĩ rằng đêm qua say rượu dùng lực quá mạnh đã làm đau cô, nên buổi tối đặc biệt hầm cho cô một nồi canh gà tẩm bổ. Sau đó còn tặng bù quà sinh nhật cho cô.

Món quà này là do Lục Lộ cùng hai người đàn ông lực lưỡng khác mang tới tận cửa, đó là một chiếc máy chạy bộ. Sinh nhật bà xã tặng máy chạy bộ, đối với món quà đầy tính sáng tạo này, Lục Lộ chỉ biết thắm thán phục trong lòng.

Nguy Đồng cũng rất yêu thích món quà này, ít nhất cô cũng có thể vận động giãn gân giãn cốt những lúc rảnh rỗi.

Nhưng sau đó chiếc máy chạy bộ này cũng không có cơ hội thể hiện tác dụng của mình. Ngay ngày hôm sau Nhược Thần đã gọi điện thoại tới, “Anh vừa trở về nhà mà em không về nhà ở thêm vài hôm được sao? Lỡ mai mốt anh lại đi rồi, thì không gặp được nữa đâu!”

“Đi? Anh lại đi đâu? Không phải anh nói không về châu Úc nữa sao?”[1] Nguy Đồng cuống cả lên, nhưng khi nghe thấy đầu dây bên kia cười khoái trá thì cô mới biết là mình bị lừa, “Đại sư huynh, anh thật là rảnh quá!”

“Em nói đúng, anh đúng là đang rất rảnh. Anh vừa về, chưa vội tìm việc, vốn định ở nhà chơi cùng em mấy hôm.”

“Em đâu có nói là không đi chơi với anh.” Ngụy Đồng đang trong kỳ nghỉ dài hạn, ba ngày cũng không có việc gì làm, nên chưa nói được mấy câu, đã quyết định trưa chủ nhật cùng nhau đi ăn rồi tới hồ bơi giải nhiệt.

Mấy ngày sau đó hai người thường xuyên thay đổi địa điểm ăn uống, thỉnh thoảng cùng nhau đi xem phim.

Ngay trong buổi tối đầu tiên khi Ngụy Đồng đi ăn cùng Nhược Thần trở về, Lăng Thái đã đợi sẵn ở phòng khách, quăng về phía cô một câu, “Quan hệ giữa em và đại sư huynh tốt thật đó!”

“Đúng vậy.” Ngụy Đồng nghĩ một lúc, rồi nói tiếp, “Đại sư huynh rất thương em, đối với em vô cùng tốt.”

Lăng Thái rời mắt khỏi chiếc máy tính, nhìn về phía cô, “Em không cảm thấy, tốt một cách quá đáng sao?”

“Anh ấy tốt với em không phải rất tốt sao?” Ngụy Đồng nhìn chăm chú Lăng Thái, “Không lẽ anh muốn đại sư huynh đối xử tệ bạc với em?” Cô có chút khó chịu, quay người tính bỏ vào phòng, nhưng giọng nói của Lăng Thái vẫn vang lên nghe rõ mồn một, câu nói khiến Ngụy Đồng không hiểu lắm, “Anh ta là một người đàn ông.”

Đương nhiên là đàn ông rồi, không lẽ là phụ nữ sao?

Ngụy Đồng không thêm bận tâm tới anh nữa, tắm rửa xong cô lên giường chơi game.

Sau đó Ngụy Đồng vẫn ra ngoài dạo chơi cùng Nhược Thần như bình thường. Lăng Thái tuy rất bận, nhưng vẫn nắm rõ lịch trình của cô như lòng bàn tay, cũng chưa từng nói điều gì.

Cô cho rằng sự không vui do đoạn đối thoại liên quan đến Nhược Thần này của hai người chỉ là ảo giác của cô. Mãi cho tới hôm nay, khi cô cúp điện thoại chuẩn bị tới quán rượu gặp Nhược Thần, thì Lăng Thái ngoài phòng khách liền lên tiếng, “Không được đi.”

“Anh đang nói chuyện với em sao?”

“Ở đây còn có người thứ ba ư?” Anh đặt tập tài liệu trên tay xuống, như không có chuyện gì xảy ra.

“Tại sao?” Cô không hiểu.

Anh ngả người ra sau ghế, bắt chéo chân, nhìn về phía cô từ từ lên tiếng, “Em hỏi anh tại sao ư?”

Ngụy Đồng bây giờ mới hiểu ra, lập tức giải thích, “Anh nghĩ đi đâu vậy, Nhược Thần không phải loại người đó!”

Lăng Thái dịu dàng chớp mắt, nói đầy hàm ý, “Vậy ý em là, anh là loại người đó sao?”

“Em không có ý đó.”

“Tóm lại, không được đi.”

“Em không uống rượu là được chứ gì!” Cô khó chịu.

Lăng Thái nhíu mày, sắc mặt vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, nhưng đáy mắt như dần dần tối đi.

“Nếu thật sự muốn đi, lần sau anh đưa em đi.” Anh tìm cách thỏa hiệp, “Nhưng hôm nay thì không được đi.”

Ngụy Đồng đương nhiên là hiểu dụng ý của câu nói đó, “Nói như vậy, lần này là anh nhắm vào Nhược Thần?”

Anh khẽ nhíu mày, chậm rãi nói, “Nếu anh nhắm vào anh ta, thì cũng không phải đợi tới bây giờ mới nói. Em cứ nghĩ mà xem, mấy hôm nay hai người ra ra vào vào đều cùng nhau, anh có phản đối tiếng nào không?”

“Bọn em cũng đâu có làm gì không đúng, anh đương nhiên không có lý gì phản đối hết.”

Anh không lên tiếng, cúi đầu nhấp ngụm cà phê, tiếp tục lật xem tài liệu trên tay.

“Lăng Thái!”

Nguy Đồng gọi mấy lần, anh đều không trả lời, dường như đã nói hết những gì cần nói, và sẽ không dự định nói thêm gì nữa. Nguy Đồng lòng như lửa đốt, không biết là vì lần đầu tiên Lăng Thái can thiệp vô lý vào cuộc sống của cô, hay là vì những suy nghĩ không đúng về Nhược Thần.

Nhược Thần là người nhà của cô, là huynh trưởng của cô, những suy nghĩ sai lệch đó cho dù chỉ thoáng qua cũng không thể chấp nhận được. Từ trước tới giờ cô không hề, cũng không thể đề phòng Nhược Thần, sự nghi ngờ đó đối với anh rõ ràng là một sự sỉ nhục.

Mấy lần gọi đều không thấy Lăng Thái đáp lại, Nguy Đồng bực bội bước tới trước mặt anh. “Anh hoàn toàn không hiểu Nhược Thần, [qu Y] không thể dựa vào những suy nghĩ vô căn cứ của bản thân để phán xét một cách vô trách nhiệm như vậy được!” Bây giờ cô thật sự rất yêu anh, như anh dùng một lý do khác, hoặc là đừng nhắc tới tên Nhược Thần, thì cho dù hôm nay cô không ra khỏi nhà cũng không sao. Nhưng bây giờ cô không muốn thỏa hiệp, vì thỏa hiệp tức là đồng tình với cách suy nghĩ đó của anh.

Những ngón tay thon dài dần dần siết chặt tập tài liệu trong tay, ánh mắt phẳng phất áng mây âm u, sự u tối ngày càng dày đặc, khóe môi khẽ cong lên một nụ cười khó hiểu, “Vô trách nhiệm.”

Thái độ thay đổi một cách khó hiểu của Lăng Thái khiến Nguy Đồng một lần nữa nghĩ tới cụm từ “sáng nắng chiều mưa” mà người ta vẫn hay nhắc tới.

“Anh vội vàng nhận xét về một người anh hoàn toàn không hiểu rõ, như vậy không phải là vô trách nhiệm thì là gì? Anh dựa vào suy đoán vô căn cứ của mình để ngăn cấm em, như vậy là vô lý!” Cô giải thích thêm, “Hơn nữa, số lần em uống rượu cùng đại sư huynh cũng không phải là ít, nếu có gì thì đã có từ lâu rồi!”

Sắc mặt anh càng trở nên khó coi, nhìn thẳng vào mắt Nguy Đồng trong giây lát, rồi bỏ lại hai từ, “Rất tốt.”...

Rất tốt?

Nguy Đồng không hiểu gì cả.

Anh có cần phải khó hiểu tới vậy không? Lần nào cũng vậy, lúc nào cũng trong tư thế người bề trên, nói những điều mà cô không thể nào hiểu nổi! Đúng là khoảng cách bảy tuổi làm nên hai thế hệ hoàn toàn khác nhau, rất khó để vượt qua khoảng cách này.

“Anh muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra, từ trước tới giờ em không phải là người không nói lý lẽ.”

“Những gì cần nói anh đều nói cả rồi.”

“Đó là anh nghĩ vậy, còn theo cảm giác của em, đằng sau lời nói kia còn dụng ý gì đó khác.”

“Vậy em nghĩ, dụng ý đằng sau đó là gì?” Giọng nói của anh vẫn điềm nhiên như thường, ánh mắt nhìn cô lại sâu thẳm khó đoán. Sâu tới nỗi, cho dù cô có cố hết sức để nhìn thấu, để đoán định cũng không tài nào hiểu rõ. Hơn nữa, người đưa ra câu trả lời cho chuyện này, vốn không phải là cô.

“Em không muốn đoán, cũng đoán không nổi. Lăng Thái, cũng có thể anh rất thông minh, anh đã gặp rất nhiều người khác nhau, cho dù đối phương không cần lên tiếng, anh cũng có thể hiểu họ đang nghĩ gì. Nhưng em không phải là anh. Còn nữa, cho dù hôm nay em có thể đoán được hết tất cả suy nghĩ của anh, cũng không chứng tỏ là anh nghĩ đúng. Em đã nói, Nhược Thần không phải loại người đó. Còn nữa, anh ấy rất quan trọng với em, nên anh đừng có những suy nghĩ không đúng về anh ấy!” Nguy Đồng nói khá nhanh, vừa nói vừa đi giày, mở cửa, nắm lấy tay nắm cửa nhìn về phía anh, “Cuối cùng, cách nói chuyện của anh thật là khó chịu.”

Nguy Đồng vội vã bước ra ngoài, cánh cửa do dùng lực quá mạnh bị đóng sập lại.

Tiếng động đó nói thay cho sự giận dữ trong lòng cô.

Từ sau khi kết hôn, đây là lần đầu tiên cô tức giận như vậy. Cô hoàn toàn bị mất kiểm soát, nhưng thật ra, ngay bản thân cô cũng không biết. Cơn giận đó rốt cuộc là vì Lăng Thái có những suy nghĩ hoang đường

đối với Nhược Thần, hay là vì một nguyên nhân sâu xa hơn, đó là, những suy nghĩ đó chứng tỏ: Anh không tin tưởng cô!

Sau khi ra khỏi nhà nửa tiếng đồng hồ, cơn giận trong lòng Ngụy Đồng cũng vơi đi ít nhiều.

Nghĩ lại thì đây là lần đầu tiên cô trực tiếp cãi nhau với anh kể từ sau khi kết hôn. Mới không lâu trước đó, nghĩ rằng phải chia tay với anh, cô đã đau khổ rất nhiều, nghĩ rằng nếu có thể được ở bên anh, chuyện gì cô cũng có thể nhẫn nhịn. Kết quả là mới làm lành không bao lâu, lại xảy ra sự cố.

Chỉ là vì cho dù có nghĩ thế nào đi chăng nữa, cho dù cô có yêu Lăng Thái thế nào đi chăng nữa, thì chuyện này cũng không thể nhân nhượng được. Nếu chỉ là chuyện của riêng bản thân mình, chỉ mình cô chịu thiệt thòi thì không sao. Nhưng chuyện này lại liên quan tới Nhược Thần, Lăng Thái hoàn toàn không biết Nhược Thần đã tốt với cô như thế nào. Cho dù là anh trai ruột, cũng không có mấy người có thể tốt với em gái như vậy.

Nhược Thần là người con nuôi đầu tiên của nhà họ Ngụy, cũng là cô nhi sống ở cô nhi viện lâu nhất. Khi về nhà họ Ngụy, anh đã mười một tuổi. Cả tuổi thơ của anh, gần như đều trải qua ở cô nhi viện.

Mọi người trong cô nhi viện đều đối với anh rất tốt, nhưng nhiều cô nhi như vậy, lại thêm điều kiện eo hẹp, nên anh cũng phải chịu rất nhiều thiệt thòi. Nhược Thần lớn lên trong một hoàn cảnh như vậy, nên hiểu chuyện và sống tình nghĩa hơn những bạn cùng trang lứa.

Năm đó khi Ngụy Đồng mới tám tuổi, điều kiện gia đình tuy không quá khá giả, nhưng cha mẹ cô hết mực cưng chiều, cô sống một cuộc sống vô lo vô nghĩ. Một thời gian rất dài cô luôn nghĩ, Nhược Thần tốt với cô là chuyện đương nhiên. Nhưng phàm là những thứ cha mẹ không đồng ý, chỉ cần cô nói với Nhược Thần, ít thì nửa ngày, nhiều thì vài ngày, anh nhất định sẽ nghĩ đủ mọi cách mang về cho cô.

Năm cô tám tuổi, Ngụy Đồng thích một đôi vợt cầu lông ở cửa hàng đối diện trường học, cha mẹ không đồng ý mua cho, lẽ đương nhiên, cô tìm đến Nhược Thần. Lúc đó cô chỉ nghĩ muốn có đôi vợt đó, chứ hoàn toàn không nghĩ rằng, một câu “muốn có” của cô, đã lấy đi mất tiền ăn trưa hai tuần của Nhược Thần.

Một cậu bé mười ba tuổi, lại chịu đói suốt nhiều ngày liền, khi anh đưa đôi vợt đó cho cô, cô đã vui sướng vô cùng, nhưng cũng chính vì vậy, Nhược Thần đã ngất xỉu trong cuộc thi đấu bóng rổ ở trường.

Hôm đó Ngụy Đồng vô cùng sợ hãi, sau khi biết mọi chuyện cô đã khóc như mưa, tự hứa với mình rằng sau này không cần vợt cầu lông gì nữa. Nhưng Nhược Thần vẫn mỉm cười vuốt nhẹ mái tóc cô. Nụ cười rạng rỡ ấm áp của Nhược Thần như ánh nắng rực rỡ mùa hè.

Vì vậy, cho dù cô có yêu thích Lăng Thái tới mức nào, thì chuyện này cũng không thể nhân nhượng được.

Sau hôm ở giáo đường, đây là lần đầu tiên Lăng Lạc An nhìn thấy gương mặt quen thuộc đó.

Đây là một quán bar theo phong cách quý tộc, âm nhạc trầm, không có những đôi trai gái tới quây phá, khách hàng không nhiều lắm, từng tốp năm ba người ngồi khá cách biệt, không gian thư thái, rất thích hợp để nói chuyện phiếm.

Anh ngồi trong một phòng riêng biệt, ngăn cách với bên ngoài qua lớp cửa kính. Vu tiểu thư Vu Tư Nguyên ngồi kế bên đang nói chuyện cùng hai ba thiếu gia nhà giàu khác. Xung đột bắt đầu như thế nào, anh cũng không nhớ rõ nữa, [d n] chỉ biết rằng hình như Vu Tư Nguyên nói gì đó với anh nhưng anh không đáp lại, cô giơ tay khua khua trước mặt anh, hành động đó đã che mất hình ảnh của đôi nam nữ dường như đang dựa sát vào nhau bên phía ngoài cửa kính.

Trong lòng vốn đang bực bội, hành động đó đã vượt quá giới hạn chịu đựng của Lăng Lạc An, anh khó chịu hất mạnh cánh tay trắng mềm trước mặt, nói vài câu gì đó, có lẽ ngôn ngữ cũng không được hay lắm. Sau đó, xung đột xảy ra.

Hai vị công tử nhà giàu kia cũng là vì Vu tiểu thư mà đến, bị Lăng Lạc An chiếm thế thượng phong, vốn đã không mấy vui vẻ. Mà anh hùng cứu mỹ nhân ai cũng có thể diễn được, nếu như bình thường, chỉ cần

nháy mắt cười vài tiếng làm hòa, nói vài câu dễ nghe lấy lòng Vu tiểu thư, chỉ cần một nụ cười của mỹ nhân là có thể hóa giải mọi chuyện. Nhưng trong giờ phút này, anh không hề có ý làm hòa, chỉ cảm thấy khó chịu và tức giận.

Khi mẹ anh sai Lăng Tĩnh Ưu tới trước mặt Ngụy Đồng vạch trần sự thật về Lăng Thái, không thể phủ nhận anh nung nấu suy nghĩ muốn chờ xem kịch hay. Hôm đó anh khoanh tay đứng ngoài cuộc, chờ đợi diễn biến cuộc nói chuyện như chờ đợi hồi kết kịch tính của bộ phim.

Quả nhiên, thuộc hạ của anh đã báo tin hai người chuyển ra ở riêng. Anh không nói gì, nhưng trong tiềm thức, đã bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh của cô khi hai người gặp lại.

Đại khái là sẽ vô cùng tức giận, sẽ dùng đôi mắt to sáng như ngọc đỏ nhìn chằm chằm vào anh, mắng nhiếc, trách móc anh hoặc là ra tay đánh anh, trút hết sự tức giận lên người anh. Còn anh sẽ có thể cười ngạo nghễ, chế nhạo cuộc hôn nhân như trò chơi đồ của hai người.

Hoàn toàn khác hẳn với hiện tại, đêm tối trong một quán rượu, anh thấy cô đang cười rạng rỡ nói chuyện, uống rượu với một người đàn ông hoàn toàn xa lạ.

Cuộc xung đột không thể dàn xếp, cơn giận không thể kìm nén, anh phải tìm một nơi để trút ra bằng được. Cuối cùng, ngay cả hai người đang ngồi bên quầy bar ngoài phòng kính cũng đã phát hiện ra sự việc.

Lăng Lạc An biết cô nhìn thấy anh, dưới ánh đèn mờ ảo trong quán bar, anh vẫn nhìn rõ nụ cười trên gương mặt cô, vẫn đáng yêu và quyến rũ như ngày nào. Người đàn ông bên cạnh không biết đã nói với cô điều gì, ban đầu cô khẽ nhịu mày, nhưng sau đó vẫn đồng ý. Sau đó, hai người đi về phía anh. ...

Chính trong giây phút anh thất thần đó, có cái gì tiến tới gần anh, anh quay đầu lại, chỉ nhìn thấy ánh mắt hãi hùng của những người khác, Vu Tư Nguyên sắc mặt tái mét, tất cả những người ở đó, đều không ai ngờ rằng, anh không tránh cú đó.

Bị thương rồi sao? Anh đưa tay lên một cách vô thức, một dòng máu tươi đang chảy. Trong lúc đó, không biết tại sao, anh nhớ lại lúc trước cô cũng đã từng đỡ thay cho anh một chai rượu.

Sau đó, cơn đau tràn ngập cơ thể anh.

Mười hai giờ đêm trong hành lang bệnh viện, Ngụy Đồng nhìn thấy Lăng Tĩnh Ưu đang vội vàng đi tới, mẹ Lăng thiếu gia không thấy đâu, nhưng cô con dâu hờ này thì tới thật là nhanh.

Đối phương nhìn thấy Ngụy Đồng, sắc mặt không tốt lắm, rõ ràng là bộ dạng chạy tới để hỏi tội cô.

Ngụy Đồng lập tức nấp sau Nhược Thần, đẩy sự việc cho anh giải quyết. Dù gì thì cũng là do anh thích lo chuyện bao đồng, cô không có hứng đối mặt với Lăng Tĩnh Ưu. Sau sự cố lần này, Ngụy Đồng nghĩ phải nói cho Nhược Thần tất cả mọi chuyện về Lăng Lạc An, đồng thời kêu anh nhớ kỹ hai người này, tránh phiền phức về sau.

44. Chương 44: Đột Sóng Gió Ngầm

Lăng Tĩnh Ưu chắc là nóng ruột vì vết thương của Lăng Lạc An, lạnh lùng trừng mắt nhìn Ngụy Đồng rồi vào phòng cấp cứu.

Vốn chỉ là ra ngoài chơi, ai ngờ lại phải vào bệnh viện. Ngụy Đồng cảm thấy hơi đói, nghe thấy Nhược Thần rủ đi ăn đêm, liền vội đồng ý. Chưa đi được vài bước, điện thoại trong túi bỗng đổ chuông.

“Em còn chưa về à?” Giọng đàn ông nói khẽ.

“Em đi ăn đêm xong rồi về.” Ngụy Đồng không muốn nói đến chuyện của Lăng Lạc An, nhưng cô không ngờ anh lại chủ động gọi điện. Cô cho rằng nếu ra ngoài không để ý đến chuyện gì, anh chắc chắn sẽ tức giận,

sau đó sẽ chiến tranh lạnh. Bây giờ nghe điện thoại của anh, tảng đá trong lòng như được trút bỏ, cô cảm thấy nhẹ nhõm.

Đầu dây bên kia anh ngừng một lát, lại hỏi, “Em uống rượu à?”

“Không, em uống nước ngọt.”

“Em đi ăn ở đâu?”

“Em chưa biết.”

“Chỉ có hai người?”

“Đúng thế!” Ngụy Đồng cảm thấy Lăng Thái hôm nay rất nhiều lời, đã nói là không uống rượu rồi, còn muốn thế nào?

“Muộn quá rồi, nói cho anh vị trí, anh lái xe đến đón em.”

“...”

Nhược Thần thấy Ngụy Đồng vẫn chưa cúp máy, cười “Sao thế, anh ấy không yên tâm? Có cần anh nói chuyện với anh ấy không?”

Lăng Thái nói như vậy, trong lòng Ngụy Đồng cảm thấy bức bối. Cô vốn chẳng làm gì cả, chỉ là ra ngoài nói chuyện ăn uống với đại sư huynh. Trước đây chuyện này thường xuyên như ăn cơm nhà. Lúc đó hai người họ sau khi luyện võ cảm thấy đói bụng, thường trốn ra ngoài ăn đêm. Lần nào về nhà cũng qua mười hai giờ đêm, cha cô không hề nói câu nào.

Bây giờ thì hay rồi, ra ngoài với sư huynh giống như làm chuyện gì mờ ám vậy! Cô rất không thích cái cảm giác đó, trong lòng cô, không muốn Nhược Thần bị thiệt thòi.

“Không cần đâu, ăn xong đại sư huynh sẽ đưa em về nhà. Cho dù không đưa về, em cũng có thể cùng anh ấy về nhà ngủ.” Cô nghĩ một lúc rồi nói tiếp, “Gần đây anh bận rất nhiều việc ở công ty, nên nghỉ ngơi sớm đi, không cần đợi em.”

Đầu dây bên kia không có tiếng nói gì.

Ngụy Đồng không nhận được “Alo” một tiếng, Lăng Thái ở đầu dây bên kia mới chậm rãi nói, “Tùy em.”

Chỉ hai chữ đơn giản, không biết có cảm xúc gì, nhưng rất lạnh lùng. Nói xong anh cúp máy.

Nhìn Ngụy Đồng thần thái không ổn lắm cúp máy, Nhược Thần giơ tay vuốt tóc cô, “Sao thế, anh ấy thật sự giận rồi à? Vậy chi bằng bây giờ anh đưa em về.”

“Không cần, em đói rồi, đi ăn thôi.”

“Thật sự không sao?” Anh nhìn cô cười.

“Không sao.” Cô thở dài “Anh ấy là như vậy, chỉ một bộ dáng đó từ sáng đến tối, cũng không biết trong lòng rốt cuộc đang nghĩ gì.”

“Anh ấy có chút chênh lệch tuổi tác với em, lại là người làm kinh doanh, kiến thức trải nghiệm tâm trí của hai người không cùng một tiêu chuẩn, có sự khó hiểu là chuyện bình thường.” Nhược Thần chỉ lắc đầu cười, đôi tay to xoa tóc cô.

“Em đây, không nói năng gì kết hôn, lẽ nào những chuyện này em chưa từng nghĩ tới?”

Ngụy Đồng bị một lời trúng tim đen, nhưng quả thật cô ngại nói với Nhược Thần rằng vì Lăng Thái theo đạo, sau khi bị cô chiếm đoạt chỉ còn cách kết hôn.

Những lời anh nói quả thật có lý, Lăng Thái và cô, thật sự là hai người không cùng thế giới.

Ngoài sự khác biệt tuổi tác, các mặt khác cũng không tương đồng. Cá tính, sở thích, tính khí. Cô lớn lên cùng một đám con trai, thô lỗ phóng khoáng, ăn to nói lớn. Còn anh, lại quá nội tâm, quá trầm tư.

Chuyện đầu đầu Ngụy Đồng không muốn nghĩ đến nhiều, vì thế khoác tay Nhược Thần, tỏ ý mình đã đói rồi, thúc giục anh mau chóng rời bệnh viện đi tìm nơi ăn đêm.

Tối đó Ngụy Đồng về chung cư, Nhược Thần kiên quyết đòi đưa cô về, đến Thanh Phong Vọng Sơn đã là hai giờ sáng.

“Tầng mấy?”

“Tầng cao nhất.”

Trong bầu trời đêm, anh ngẩng đầu nhìn lên đỉnh tòa nhà, cao bốn trăm tầng, khoảng cách như vậy gần như đã tiếp xúc với bầu trời.

“Cao thật đấy!” Anh nói khẽ.

“Đúng thế, phòng khách có một ban công làm bằng kính, đứng bên trên giống như đang lơ lửng. Trụ lý của Lăng Thái - Lục Lộ nói, lúc thiết kế căn nhà, lại làm một chỗ như thế đều là vì Lăng Thái mắc chứng sợ độ cao. Càng là thứ anh ấy sợ, anh ấy càng bắt bản thân đối diện. Tâm lý tự ngược đãi tiêu chuẩn đúng không?” Ngụy Đồng cười, híp mắt lại.

Lúc nghe cô nhắc đến Lăng Thái, anh không nói một lời nào.

Về đến chung cư, Lăng Thái quả nhiên đã ngủ, cô đi tắm xong leo lên một góc giường, trong bóng tối nghe thấy tiếng anh trở mình. Cô quay đầu, đối diện với đôi mắt đen láy của anh. Nhìn nhau mấy giây ngắn ngủi, cô không nói gì, một lúc sau, anh nhắm mắt.

Thấy anh không có động tĩnh gì, lúc này cô mới nằm xuống ngủ.

Lúc nửa mơ nửa tỉnh, hình như bị đôi tay từ mép giường kéo xuống, đặt ở một chỗ mềm mại. Cô quả thật quá mệt, mơ hồ nhún trên chỗ mềm mại đó, sau đó lại ngủ say.

Hôm sau, lúc Lăng Thái đi làm Ngụy Đồng còn chưa tỉnh. Mấy ngày nay anh đều như vậy, hình như bận rất nhiều việc. Trên bàn nhà bếp có bày đồ ăn sáng để phần cho cô.

Sau khi vệ sinh cá nhân, Ngụy Đồng chống cằm ngồi ngáy ra trước bữa sáng. Ánh nắng tháng tám xuyên qua cửa kính chiếu xuống chiếc đĩa. Quả trứng màu vàng kim trong đĩa trông như một tác phẩm nghệ thuật. Ngụy Đồng có chút nghi hoặc, theo tính khí của anh, trước khi sự việc được giải quyết không thể xem như không có chuyện gì, còn làm cả bữa sáng cho cô.

Cô nheo mắt, đằng sau sự yên lặng là một sóng gió mới đang hình thành.

Lần này Ngụy Đồng đã đoán đúng. Sau khi ăn sáng, làm mấy việc nhà lật vật, bắt đầu bước lên máy luyện chạy bộ, chú tổ trưởng tổ bảo vệ Lăng Thị gọi điện cho cô.

Nội dung cuộc gọi là: Phục chức.

Công việc này của Ngụy Đồng có thể nói là vô cùng rắc rối, từ bảo vệ bình thường đến vệ sĩ của Lăng công tử rồi vệ sĩ của sếp lớn Lăng, cuối cùng quay về tổ bảo vệ, làm một cô bảo vệ bình thường.

Hiện tại không giống quá khứ, nhân viên trên dưới của Lăng Thị đều biết cô đã là Lăng phu nhân, những việc như nịnh hót “vuốt đuôi” tự nhiên nhiều không đếm nổi, điều khiến cô không chịu nổi nhất chính là không biết giết thời gian thế nào.

So với trước đây, bây giờ cô còn càng nhàn rỗi hơn. Chỉ cần cô muốn, có thể ngồi im từ lúc đi làm đến hết giờ, hoàn toàn sẽ không có ai đến làm phiền cô.

Hình Phong Phong và Tô Sung trở thành người bị hại đầu tiên. Vì quá buồn chán nên cô gọi điện thoại cho hai người liên tục, hoàn toàn không để ý đến hai người có chịu nổi không.

“Sếp Lăng nhà cậu cũng thật là, đã không hài lòng việc cậu luôn ra ngoài với người đàn ông khác, thì nên phân cho cậu một công việc thực tế một chút. Nếu không dẫn theo bên cạnh như trước đây cũng được!”...

“Nhược Thần không phải là người đàn ông khác.”

Nghe thấy bạn không vui, Hình Phong Phong biết ý nên im lặng. Trải qua nhiều chuyện, bây giờ cô đã hoàn toàn mất hứng với việc chỉ dạy Ngụy Đồng trở thành cao thủ tình trường. Giống như chuyện này, rõ ràng là sếp lớn ghen nhưng không muốn chủ động nói ra, cô lấy lại không hiểu. Nhưng cũng may không giúp không phải bạn tốt, sếp Lăng trầm tư như vậy, cô quyết không nói rõ với Ngụy Đồng, giằng vò anh một chút có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Vì thế, Hình Phong Phong gọi điện cho Tô Sung, nói hết sự việc xong đối phương cười bảo cô thật giỏi hoạt. Tô Sung nói cũng sẽ không nói rõ với Ngụy Đồng, để xem sếp lớn Lăng rốt cuộc có thể chịu được đến lúc nào.

Ngụy Đồng phục chức được gần một tuần, sức chịu đựng với sự vô vị cũng đã đạt đến giới hạn.

Lăng Thái và Lục Lộ gần đây thường ra ra vào vào, mỗi ngày hình như đều có chuyện xử lý không hết. Còn Lăng Lạc An từ ngày bị thương đến nay không thấy đến công ty. Nghe nói hình như mượn cớ bị thương xin nghỉ phép rồi.

Càng gần tháng chín, không khí ở công ty càng căng thẳng. Ngụy Đồng nghe ngóng khắp nơi mới hiểu được đại khái một số chuyện. Lãnh đạo công ty âm thầm chuyển đổi. Cuối tháng chín chính là ngày chuyển giao mà Lăng Thái và cha Lăng Lạc An đã định.

Quyền quản lý tuyệt đối của Lăng Thái với Lăng Thị không phải không có kỳ hạn.

Giống như những gì Ngụy Đồng nghe được khi lần đầu biết thân phận của Lăng Thái, quyền lực ở công ty này sớm muộn sẽ về tay Lăng Lạc An.

Kỳ hạn đó sắp đến, nhưng theo tình hình trước mắt, Lăng Thái hình như không dễ dàng buông tay như vậy. Đang ở trên vị trí cao nhất của kim tự tháp cũng lâu rồi, ai lại tình nguyện chủ động xuống?

Vì thế, sự tranh đấu đằng sau hai phe bắt đầu kịch liệt.

Lăng Lạc An tuy chưa có thành tích gì, nhưng Quan Tuệ Tâm cũng không phải tay vừa. Mấy ngày nay luôn ở tầng hai tám tiếp sức cho công việc của con trai, ngày nào cũng ngầm chống đối lại Lăng Thái trong cuộc họp.

Sau tháng chín, ai sẽ làm chủ Lăng Thị, vẫn còn là một ẩn số.

Ngụy Đồng nghe ngóng khắp nơi, chỉ cảm thấy vô cùng phức tạp, chuyện kinh doanh cô quả thật không hiểu một chút nào. Mấy lần ở nhà hỏi Lăng Thái, anh đang bận giải quyết giấy tờ bảo cô không cần lo lắng những chuyện đó. Cũng đúng, cô không hiểu gì cả, anh tự nhiên không muốn nói nhiều với cô.

Nhưng khi yêu một người thì thường không thể không quan tâm nhất cử nhất động của họ.

Sau bữa trưa hôm đó, Ngụy Đồng nhìn trên màn hình camera giám sát, thấy Lăng Thái và Lục Lộ dẫn theo mấy người tổ bảo vệ vội vàng từ thang máy chạy thẳng đến cửa lớn. Biểu cảm của Lăng Thái vô cùng khác lạ. Cô nhanh chóng chạy ra khỏi phòng bảo vệ, mở cửa lớn của công ty, vừa chạy đuổi kịp đến trước mặt anh, “Có phải có chuyện gì không?”

Thấy Lăng phu nhân xuất hiện, trừ Lục Lộ, những bảo vệ khác rất biết điều tránh ra.

Anh hơi gật đầu, nói mình phải đi công tác vài ngày.

“Đi đâu?”

“Thành phố S.” Ngữ khí của anh bình thản, Lục Lộ bên cạnh không nhận được nhìn đồng hồ, khẽ nhắc Lăng Thái. Lăng Thái gờ ngón tay, không cho anh nói. Ngụy Đồng cảm thấy có gì đó bất ổn, liền tỏ ý muốn đi cùng.

“Không cần, anh đi bây giờ.” Anh hình như muốn lên xe, quay đầu nói với cô, “Mấy ngày nay em có thể về nhà ở, nhớ cẩn thận một chút nhé.”

Nói xong, anh vuốt nhẹ tóc cô hai lần, cúi lưng ngồi vào xe.

Nguy Đồng nhìn hai chiếc xe nổ máy rời đi, từ từ nheo mắt lại.

Xem tình hình, phiên phức ở thành phố S không nhỏ. Một vệ sĩ đặc lực như cô lại không dùng đến, thật là lãng phí nhân tài.

Buổi chiều hôm đó, Nguy Đồng về chung cư thu dọn vài bộ quần áo đơn giản, đeo balo đi thẳng đến ga tàu hỏa.

Lăng Thái không ngờ, cùng lúc anh đến thành phố S, Nguy Đồng cũng đã ở ga tàu hỏa thành phố S.

Lục Lộ vừa xuống xe chưa lâu thì nhận được điện thoại, nghe giọng nói quen thuộc đầu dây bên kia nói địa điểm hiện tại của cô, anh lập tức có cảm giác bất an.

Lăng Thái đang đi phía trước quay lại nhìn anh, Lục Lộ lập tức tìm một lý do khác, sau đó đi ra nơi khác dặn đối phương hãy về trước khi sắp biết.

“Nếu tôi vì một câu nói của anh mà quay về thì đã không đến đây.” Nguy Đồng cười. “Sếp anh mỗi lần đến thành phố S đều không có chuyện hay, đương nhiên tôi không thể ngồi đợi ở nhà.”

“Sếp không muốn cô lo lắng.”...

“Anh ấy luôn có lý do của mình, nhưng tôi cũng có lý do của tôi!” Nguy Đồng quyết tâm moi tin tức, “Anh chắc hiểu rõ, với thân thủ của tôi cho dù không giúp được gì cũng có thể ở bên cạnh trông chừng anh ấy. Anh cũng muốn sắp thêm một người bảo vệ đúng không? Bây giờ, tôi muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nguy Đồng nói quả thật không sai. Ở góc độ của Lục Lộ, an nguy của sếp mới là quan trọng nhất. Tháng chín sắp đến, Lăng Lạc An nói lỏng, Quan Tuệ Tâm lại càng ngày càng ép người. Lần này công trường thành phố S liên tục xảy ra hai sự cố. Rất khó nói liệu có liên quan đến hai mẹ con họ không.

Thời khắc quan trọng này, thêm một người tự nhiên sẽ an toàn hơn.

Cuối cùng anh nói hết sự cố xảy ra ở công trường. Từ mấy lời đồn nghe ngóng được gần đây, Nguy Đồng không phải không nghĩ ra được nguyên nhân của sự cố. Nhưng tại sao địa điểm xảy ra không phải Nam Uyển, mà là một nơi hoàn toàn không liên quan? Lẽ nào chuyện lần này không phải do Lăng Lạc An?

Lục Lộ lúc này cũng hoàn toàn không ngờ rằng, tin tức anh vô ý lộ ra lại dẫn đến một sự cố nghiêm trọng khác.

45. Chương 45: Nữ Vệ Sĩ Bị Thương

Khi tin Nguy Đồng xảy ra tai nạn ở công trường được báo về, Nhược Thần đang chỉ huy các sư đệ tập quyền cước.

Người gọi điện tới là một cô gái trẻ, giọng nói rất hay, nhưng ngữ điệu thì không mấy dịu dàng. Cô chỉ nói với anh, Nguy Đồng gặp tai nạn ở công trường thành phố S, hiện đang nằm trong bệnh viện.

Nguy Đồng vì muốn bảo vệ ông chủ kiêm ông xã Lăng Thái của mình nên mới bị thương, vết thương không hề nhẹ. Hơn nữa Lăng Thái không hề có ý định cho bất kỳ người nào nhà họ Nguy hay biết chuyện này, chuyện cô là ai không quan trọng, quan trọng là cô chỉ muốn nói cho anh biết, người mà anh rất mực yêu chiều, khi ở bên cạnh người khác, chẳng qua cũng chỉ là một con tốt thí mạng mà thôi.

Đối phương sau khi nói cho Nhược Thần biết tên, địa chỉ bệnh viện và phòng bệnh của Nguy Đồng thì lập tức cúp máy. Nhược Thần nhìn vào số điện thoại lạ hiện lên trên màn hình, quai hàm siết chặt. ...

Tin tức đó không hề là giả, Nguy Đồng quả thực đang nằm trong bệnh viện.

Vết thương không nhẹ, nhưng cũng không tới mức quá nghiêm trọng, vai và đùi đều phải khâu mấy mũi liền. Lúc này cô đang dựa người vào thành giường bệnh, nhìn về phía Lục Lộ tội nghiệp đang cúi đầu lia lịa xin lỗi Lăng Thái dưới cái nhìn sắc lạnh của anh.

“Đúng là không liên quan tới anh ấy.” Ngụy Đồng không chịu nổi bèn lên tiếng, “Là do em tự chạy tới công trường, hơn nữa cũng không phải là bị thương nặng, xương còn chưa gãy mà.”

Câu nói này của Ngụy Đồng khiến đồng chí Lục Lộ cảm thấy nhiệt độ trong phòng lại hạ xuống vài độ nữa, anh ngẩng đầu nhìn nét mặt cười mà như không cười của sếp Lăng, trong lòng có dự cảm không lành.

May mà, lúc này người phải đối diện với ánh mắt đó không phải là anh.

Người đàn ông trên sofa khẽ đứng dậy, vẫy tay ra hiệu cho Lục Lộ rời đi, Lục Lộ thở phào nhẹ nhõm, bước ra khỏi phòng bệnh.

Lục Lộ vừa đi, thì tất cả áp lực vô hình đều đổ dồn về phía Ngụy Đồng đang nằm trên giường.

Lăng Thái bước nhẹ về phía giường bệnh, cúi xuống nhìn thẳng vào mắt cô, hàng mi dài khẽ chớp đẹp mê hồn, nhưng đáy mắt vẫn sâu thẳm thẳm như mặt hồ không thấy đáy. Ngụy Đồng khẽ co người nép về phía giường bên kia, trong lúc xảy ra tai nạn, thứ khiến cô cứng người không phải là cánh tay hay chân bị thương máu chảy lênh láng, mà chính là ánh mắt của anh lúc đó. Rõ ràng là như muốn cướp đoạt linh hồn cô.

“Không phải anh định mắng em đó chứ? Em là bệnh nhân đó!” Ngụy Đồng khẽ giơ cánh tay đang băng bó của mình trước mặt Lăng Thái, nào ngờ cánh tay bị anh nắm chặt, nỗi đau buốt đến tận xương tủy.

Lăng Thái ngả người xuống giường, khi cô còn chưa kịp phản ứng lại, thì đã bị ôm chặt. Cô nhú mào sợ hãi, anh dùng lực quá mạnh, giữ chặt cô trong lòng mình.

Hơi thở của anh ngay trên đầu Ngụy Đồng, cô cảm nhận rõ từng hơi thở có chút rối loạn thổi vào làn tóc mình, và cả giọng nói run run của anh, “Sau này, tuyệt đối không cho phép em làm những chuyện như vậy nữa.”

Vẫn mệnh lệnh lạnh lùng, vẫn giọng nói ngang tàng, nhưng lại khiến cô cảm thấy ấm áp chưa từng có.

Cô nép người vào lòng anh, cười thật ngọt, “Hôm nay đúng là em gặp xui xẻo, chứ không phải vì bảo vệ anh nên mới bị thương. Tự nhiên đang đứng ở đó thì thang máy gặp sự cố, may mà em nhanh tay nhanh mắt... Chỉ là vết thương nhẹ, không có gì đáng ngại.”

Ngụy Đồng nghe thấy nhịp thở ngày càng mạnh của anh, siết chặt hai cánh tay, toàn thân cô bị anh khóa chặt, “Nhớ kỹ, đừng nghĩ rằng em là vệ sĩ. Trước tiên, em là vợ của anh, những chuyện như thế này, sau này hãy để cho người khác làm, em không cần lo lắng.”

Nghe tới đây, cô khẽ đẩy anh ra, ngẩng đầu nhìn anh, “Không phải vì em là vệ sĩ nên mới tới đây, mà chính vì em là vợ của anh nên mới không thể không tới.”

Đáy mắt anh ánh lên nụ cười hạnh phúc, “Lo cho anh sao?”

“Đương nhiên rồi.” Cô cố làm ra vẻ tự nhiên, nhưng dưới ánh mắt yêu chiều của anh, không khỏi đỏ mặt thẹn thùng.

Anh vuốt nhẹ khuôn mặt cô, hôn nhẹ lên trán, cử chỉ yêu thương này khiến tâm trạng Ngụy Đồng tươi sáng hẳn, nhưng đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện khác, “Anh cho rằng, chuyện này có liên quan tới người đó không?” Người mà cô hỏi, đương nhiên là Lăng Lạc An.

Nhưng những chuyện giữa anh và Lăng Lạc An, Lăng Thái không muốn nói nhiều. Chỉ hỏi cô có đói hay không, sau đó dặn dò cô nghỉ ngơi một lát, đợi anh quay về, rồi xoay người bước ra khỏi phòng bệnh.

Trên hành lang ngoài phòng bệnh, Lục Lộ cúp điện thoại, đi về phía Lăng Thái.

“Sếp, đã điều tra được rồi, sự cố ngày hôm nay không chỉ là một tai nạn đơn thuần, mà đúng là có người đã giả trò.” Nét mặt Lục Lộ hiện rõ sự tội lỗi, “Là tôi làm việc không chu đáo, nghĩ rằng đã xảy ra tai nạn hai lần, sẽ không có lần thứ ba nữa. Bây giờ xem ra, tai nạn hai lần trước đều là vì lần thứ ba này.”

Hàng lông mày thanh tú của Lăng Thái chau lại, sau đó cũng lập tức giãn ra, “Không phải do cậu ta làm.”
“Sếp?”

“Nếu là cậu ta thì người bị thương hôm nay phải là tôi mới đúng.”

“Nhưng chuyện này đã quá rõ ràng! Anh ta biết đã xảy ra hai tai nạn lần trước, cộng thêm lần này có người tử vong, sếp nhất định sẽ đích thân tới đây.” Lục Lộ nghĩ tới thủ đoạn lần này, căm ghét siết chặt quai hàm. Đây là mạng người, lại bị dùng làm công cụ thực hiện ý đồ đen tối.

Lăng Thái lắc đầu, “Không có chứng cứ, hai lần trước chỉ là tai nạn.” Đây là mạng người, Lăng Lạc An có sốt ruột muốn lật đổ anh thế nào, cũng sẽ không vô lý tới mức đó.

Anh nhíu mày, giọng nói âm trầm sắc lạnh, “Chuyện hôm nay, có thể có liên quan tới chị ấy.”...

Lục Lộ suy nghĩ một lát, như hiểu ra anh nói, “Là Lăng phu nhân? Sếp, tôi hiểu rồi, tôi sẽ điều tra chuyện này một cách rõ ràng.” Nói đoạn, Lục Lộ lập tức xoay người bỏ đi thì bị Lăng Thái gọi lại.

“Gần đây có chỗ nào bán cháo yến không?” Một câu hỏi đột ngột hoàn toàn không liên quan gì đến chủ đề trước.

“...” Lục Lộ mím môi khó hiểu, “Sếp, sếp đói rồi sao? Để tôi gọi cho sếp cái bánh pizza nhé.”

“Không phải tôi muốn ăn.” Anh lạnh lẽo cười dịu dàng, khuôn mặt nghiêm nghị bỗng ôn hòa trở lại, “Hỏi xem ở đâu bán, gọi người mang tới cho tôi một bát, ít cháo, nhiều yến một chút, bỏ thêm ít rau thơm vào nữa.”

“... vâng.” Thật hiếm khi thấy sếp cầu kỳ chuyện ăn uống như vậy, Lục Lộ mím môi lần hai.

Cuộc gọi đến của Nhược Thần thực sự khiến Ngụy Đồng giật mình, cô vừa mới nhập viện, sao anh có thể biết nhanh như vậy được?

Thấy anh hỏi dồn, Ngụy Đồng vội nói mình chỉ bị thương nhẹ, ngày mai sẽ trở về, bảo anh không cần lo lắng.

Nhược Thần hỏi rõ thời gian cô trở về thành phố Z rồi mới cúp điện thoại, qu Y khi cô vừa ngẩng đầu lên, thì đã thấy Lăng Thái đứng ngoài cửa phòng bệnh nhìn mình, sắc mặt lạnh nhạt, dường như có điều gì đó không vui.

Ngụy Đồng mệt mỏi ho một tiếng, Lăng Thái lập tức tiến tới bên giường đỡ lấy cô, “Sao rồi, vết thương lại đau ư?”

Cô nghĩ một lát, gật đầu, “Đau chết đi được...”

“Em đợi một lát, anh gọi bác sĩ tới mang cho em ít thuốc giảm đau.” Anh vừa xoay người định đi thì bị cô giữ lại. Nắm chặt tay anh, cô chớp mắt: “Em không thích uống thuốc.”

Dường như nhận ra điều gì, anh cười dịu dàng: “Vậy em muốn làm thế nào?”

“Em muốn ăn táo, anh gọt cho em ăn.”

“Được.” Ngữ điệu thật dịu dàng, khiến trái tim cô cũng đập rộn ràng. Chỉ có điều cô không biết, sự quan tâm này của Lăng Thái xuất phát từ tình yêu, hay chỉ là từ trách nhiệm của một người chồng?

Nhìn người đàn ông đang ngồi gọt táo trên ghế sofa, Ngụy Đồng đột nhiên lên tiếng, “Lăng Thái, Nhược Thần là người anh, người thân rất quan trọng của em, những chuyện trước kia, em hi vọng anh hiểu.”

Bàn tay đang gọt táo bỗng dừng lại, sau giây phút im lặng, anh quay lại nhìn cô, đáy mắt như nổi lên từng đợt sóng, “Đối với em mà nói, anh ta là anh trai, là người thân, còn đối với anh mà nói, anh ta chỉ là một người đàn ông.” Thấy cô định nói gì, anh liền lên tiếng trước, “Được rồi, bây giờ em đang bị thương, vấn đề này chúng ta sẽ nói sau.”

Anh bước tới bên giường, đặt quả táo đã gọt xong vào tay Ngụy Đồng, cúi người vuốt nhẹ mái tóc cô, “Anh có mua canh yến cho em, lát nữa sẽ có người mang tới, anh ở ngay đây, cần gì cứ gọi anh.”

Giọng nói anh thật dịu dàng, ánh mắt trù miết, giây phút yên bình như vậy, cô không muốn phá vỡ chút nào.

Nguy Đồng gật đầu, tạm thời gác những nghi hoặc trong lòng sang một bên.

Khi hai người trở về thành phố Z, Nhược Thần đã đợi sẵn trước cửa khu chung cư của Lăng Thái.

Thấy cô bước xuống xe, thái độ của Nhược Thần không nằm ngoài dự tính, “Đây chính là bị thương nhẹ mà em nói đó sao?” Anh lắc đầu, đỡ lấy cô từ tay Lăng Thái, rất lịch sự lên tiếng, “Cô ấy bị thương không nhẹ, tôi đã đặt phòng ở bệnh viện rồi, bây giờ tôi sẽ đưa cô ấy qua đó, anh bận việc gì thì cứ đi làm đi, tôi sẽ gọi taxi. Như vậy đi.”

“Đại sư huynh...” Nguy Đồng biết anh rất tức giận, nhưng thái độ này thì thật sự cũng hơi...

“Em ngoan ngoãn một chút đi, cha em đang ở bệnh viện đợi em, em tự nghĩ xem nên làm thế nào đi!” Nhược Thần tức chiến tức thắng, chỉ vờ vện vài câu đã buộc Nguy Đồng ngoan ngoãn đi theo.

Nhìn Nhược Thần tự nói, tự trả lời đưa Nguy Đồng đi khỏi, Lục Lộ không khỏi cảm thấy khó chịu, nhưng điều anh cảm thấy kỳ lạ nhất là thái độ của Lăng Thái, rõ ràng không đồng ý nhưng lại không lên tiếng ngăn cản.

“Trước khi sự việc được điều tra rõ ràng, cô ấy ở bên cạnh người nhà mình sẽ an toàn hơn.” Lăng Thái rời mắt khỏi bóng dáng hai người đã đi xa khuất.

Lúc này Lục Lộ mới hiểu, “Sếp, anh sợ... chuyện lần này là nhằm vào cô ấy ư?”

Lăng Thái không trả lời, chỉ căn dặn, “Tìm thêm bốn người khác, ngày ngày theo sát bảo vệ. Trước lễ kết hôn, tôi không muốn cô ấy gặp phải bất cứ chuyện gì.” Sau tháng chín, tất cả sẽ kết thúc.

Tháng chín sắp tới, và sau khi tất cả mọi chuyện kết thúc, sẽ là hôn lễ của anh và Nguy Đồng.

Hoàng hôn ngày hè, ánh nắng cuối ngày hồng rực một góc trời, mắt anh thả vào không trung, không rõ là đang nhìn vào nơi nào.

Nằm viện hai ngày, về nhà sáu ngày, Nguy Đồng bị cưỡng chế nghỉ ngơi dưỡng thương, gần như không được ra khỏi cửa, từ cuối tháng tám, dưỡng thương tới tận tháng chín.

Trong suốt thời gian đó, Lăng Thái không hề tới thăm cô, cộng thêm từ ngày trở về thành phố Z, điện thoại của Nguy Đồng cũng không rõ tung tích, vì vậy ngay cả điện thoại, anh cũng không gọi.

Các sư huynh đệ ngày ngày nghe cô trách mắng Lăng Thái, lâu dần cũng thành quen.

Sau đó, tiểu sư đệ Tiểu Bảo lén chạy tới nói cho cô biết, thật ra Lăng Thái có tới đây, hơn nữa không chỉ một lần, nhưng lần nào cũng bị đại sư huynh chặn lại ở ngoài cửa.

“Sư tử, chị đừng trách đại sư huynh, thật ra anh ấy cũng chỉ vì thương chị mà thôi... Lần này chị vì bảo vệ chồng mà bị thương, vô cùng đáng cảm. Nhưng dù gì thì người bị thương vẫn là chị, cha chị nghe nói anh rể biết rõ là có nguy hiểm nhưng vẫn đưa chị tới công trường đó, nên rất không vui. Nhưng em nghĩ anh rể tuyệt đối không phải người như vậy, trong chuyện này nhất định có hiểu lầm, nếu chị muốn gặp anh rể, thì phải giải quyết hiểu lầm này trước...”

Đáng tiếc, tiểu sư đệ tốt bụng không hề hay biết, tất cả những gì cần giải thích cô đều nói với đại sư huynh cả rồi, chứng tỏ lần này không phải hiểu lầm, mà là cố tính gây khó dễ cho Lăng Thái.

Đối với chuyện cô bị thương lần này, Nhược Thần luôn canh cánh trong lòng.

Thật ra ông Nguy cũng biết rất rõ, con rể ông không phải người như vậy. Nhưng nhìn thấy con gái bị thương, có cha nào mà không xót, vì vậy khi Nhược Thần ngăn không cho Lăng Thái vào nhà, ông không hề lên tiếng, thậm chí khi thấy Nhược Thần đem vứt bỏ điện thoại của Nguy Đồng, cũng chỉ mắt nhắm mắt mở coi như không thấy.

Hôm nay, Lăng Thái lần thứ ba tới gõ cửa Ngụy gia.

Người ra mở cửa vẫn là Nhược Thần, ông Ngụy rót một li trà nóng, vừa uống vừa suy nghĩ xem, chuyện ngăn cấm con rể có nên tiếp tục nữa hay không. Nếu phá hỏng cuộc hôn nhân của hai con trẻ, thì người làm cha thật không phải chút nào.

Kết quả là người mà lần này Lăng Thái tìm lại không phải là Ngụy Đồng. Hai lần bị cấm cửa cộng thêm điện thoại không liên lạc được, anh đương nhiên nhận ra đây là do Nhược Thần cố tình làm khó. Thật ra ngay từ khi Nhược Thần vô lý đưa cô đi, anh đã sớm lường được cục diện này.

Nói thật lòng, nếu anh cố tình muốn xông vào, thì Nhược Thần cũng không thể cản nổi. Nhưng như vậy đối với cả hai đều không tốt, muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông.

Nửa tiếng sau, Lăng Thái và Nhược Thần đã yên vị ở một câu lạc bộ quen thuộc.

Ý định nói chuyện với Nhược Thần không phải bây giờ Lăng Thái mới có, chỉ là gần đây công ty cũng có quá nhiều việc, nên luôn không sắp xếp được thời gian.

Nhân viên phục vụ mang cà phê vào rồi vội vã bước ra. Nhưng hai người đàn ông trong phòng không hề lên tiếng, nét mặt vẫn giữ nụ cười, nhưng không khí lại vô cùng kỳ dị. Trong gian phòng này, dường như có đốm lửa đang bùng bùng cháy, cảm giác ngột ngạt tới khó thở khiến cô không dám ở lại lâu hơn.

Cả hai đều không nói gì, dường như muốn quan sát thật kỹ, muốn tìm thấy điều gì đó từ đáy mắt đối phương.

Lăng Thái đặt tay lên trên chiếc bàn kính, chậm rãi nói, “Hôm nay tôi chỉ muốn biết một vài vấn đề.”

“Thì ra anh cũng biết có vấn đề!” Nhược Thần cười nhạt.

46. Chương 46: Tâm Sự Của Nhược Thần

Lông mày của Lăng Thái hạ xuống vài phần, nhưng khóe miệng vẫn giữ nụ cười lịch sự, “Anh chỉ nhắm vào tôi, hay là nhắm vào bất cứ người đàn ông nào bên cạnh Ngụy Đồng? Nếu là về đằng trước thì thuộc về phạm trù có thể giải quyết được. Nếu là về đằng sau...” Anh dừng một lúc, ánh mắt lạnh đi vài phần, “Tôi nghĩ tôi không giúp nổi anh.”

“Có phải những người làm kinh doanh như anh nói chuyện đều thích vòng vo?” Nhược Thần vuốt mũi, cảm thấy buồn cười lắc đầu, “Xem ra bất luận là về trước hay về sau, sức ảnh hưởng của tôi không thể coi thường. Anh muốn biết tôi có tình cảm gì với cô ấy đúng không?” Anh hỏi xong, nụ cười dần tắt, đôi mắt màu nâu từ từ lộ vẻ nghiêm túc “Trước lúc đó, tôi cảm thấy anh nên nói, rốt cuộc anh có tình cảm thế nào với cô ấy?”

Cuộc nói chuyện qua lại, hai người dường như đều đang thăm dò đối phương.

Lăng Thái biết, chuyện Ngụy Đồng bị thương không phải tự cô nói, cũng có nghĩa là, sau khi sự cố xảy ra, có người thứ ba đã nói tin này cho Nhược Thần.

Bất luận người này là ai, mục đích là gì, anh đều không hy vọng Ngụy Đồng vì chuyện này trở thành đối tượng bị lợi dụng.

“Tôi kết hôn với cô ấy đã bộc lộ rõ nhất tình cảm của tôi thế nào. Anh cũng không phải người ngốc, so với việc nổi giận vì sự cố đó, sao không nghĩ kỹ xem người thông báo cho anh rốt cuộc có mục đích gì?” Lăng Thái nhíu mày.” Sự cố ở công trường là do có người làm, trước khi anh gọi điện đến, chỗ tôi chưa có ai tiết lộ việc này ra ngoài. Anh hiểu tôi đang nói gì không?”

“Chuyện này tôi sẽ điều tra, nhưng cho dù như vậy, cũng không có nghĩa anh có thể hoàn toàn rũ bỏ trách nhiệm. Những chuyện thị phi trắng đen trên thương trường không nên lôi cô ấy vào. Tôi không thích nghe

lý do, liên lụy thì đã liên lụy rồi. Nếu anh thật sự có bản lĩnh thì nên bảo vệ cô ấy cho tốt. Mưa gió có lớn đến cỡ nào cũng không được để cô ấy bị ướt.”

Thần thái Nhược Thần càng nghiêm túc nói: “Từ nhỏ đến lớn, tuy cô ấy luôn hiếu động, thích tìm người đánh nhau, nhưng tôi nói cho anh biết, có mười hai người bạn tôi trông chừng, cô ấy chưa từng chịu thiệt một lần nào. Anh cho rằng cô ấy không kêu đau thì thật sự là không đau? Cánh tay năm mũi, chân bảy mũi. Tổng cộng mười hai mũi. Hai mươi năm nay, những vết trầy xước lớn nhỏ của cô ấy quả thật không ít, nhưng chưa bao giờ nghiêm trọng như vậy!” Cuối cùng anh đã bộc lộ sự giận dữ, “Anh không cần hỏi tôi có tình cảm gì với cô ấy. Bất luận thế nào thì tôi không cần, cũng không có hứng thú cho anh biết. Anh cũng đừng ra vẻ có thể làm cho cô ấy hạnh phúc! Hôn nhân chỉ là hình thức, không nói lên được điều gì cả. Anh nói muốn giải quyết vấn đề, vậy tôi cũng nói thẳng cho anh hay, không cần phải giải quyết gì cả. Về chuyện của Ngụy Đồng, không giải quyết được!”

Cuộc nói chuyện giữa đêm, coi như đã khiến sự khách sáo giữa hai người đàn ông biến mất hoàn toàn. Nhược Thần nói xong những điều cần nói liền bỏ đi trước.

Bước ra khỏi câu lạc bộ, sự giận dữ trong mắt Nhược Thần tan biến rất nhanh, ánh mắt của anh lướt qua chiếc xe đậu bên đường, chớp mắt một cái không nhìn quá lâu, sau đó gọi chiếc taxi về nhà.

Lúc này đã gần nửa đêm, những khách trên phố sớm đã đi ngủ. Dưới ánh đèn vàng, con phố chật hẹp càng trở nên u tịch. Trong bóng tối, hình như có một ánh mắt đang nhìn anh.

Nhược Thần là người rất tinh tường, anh nhìn về phía bóng tối đó, cười lắc đầu: “Còn không đi ra?”...

Có một bóng người bước ra. Gương mặt nâu nhạt của một cô gái trẻ cười lấy lòng, “Đại sư huynh...”

Nhìn cô mặc quần đùi áo phông, đội mũ nôi, anh vừa tức vừa buồn cười, “Em trèo tường ra ngoài à?”

“Không. Cha đang ngồi cạnh tường uống rượu ngắm trăng. Em đi từ cửa chính.” Cha cô bình thường hồ đồ, chẳng mấy khi được tinh anh như vậy. Biết sau khi Tiểu Bảo nói ra bí mật cô sẽ không ngồi chờ ở nhà nên đã đợi cô ở cạnh tường để cô không trèo ra ngoài.

Cô bước đến khoác tay Nhược Thần, “Lăng Thái tìm anh nói chuyện gì vậy?”

Anh tránh không trả lời, chỉ nhìn cô, “Muộn thế này rồi còn về tìm anh ấy ư?”

“Anh biết rồi còn hỏi.” Ngụy Đồng có chút ngại ngùng.

Nhìn bộ dạng của cô, anh muốn cười. Nhưng trực giác nhạy cảm lại một lần nữa mách bảo anh điều gì đó. Anh nhíu mày, mượn động tác xoa đầu cô, ánh mắt quét về phía bóng tối đằng sau đối phương, nụ cười hoàn toàn biến mất.

Anh thu bước chân, dần chăm chú, “Thực ra tối nay Lăng Thái có hỏi anh một câu.”

Ngụy Đồng ngẩng đầu, dưới ánh trăng, gương mặt anh tuấn Nhược Thần càng toát ra vẻ thâm trầm.

“Sau đó, anh luôn nghĩ, sự lựa chọn cố chấp muốn ra nước ngoài phát triển rốt cuộc là đúng hay sai?”

“Đương nhiên là đúng rồi! Không ra nước ngoài làm sao đoạt giải nhiếp ảnh?”

Anh thở dài, ánh mắt dừng lại trên mặt cô, từ từ kéo lấy bàn tay đang bám trên tay anh, nắm chặt lấy, “Đáng tiếc anh có sự nghiệp thì lại để mất em.”

“Hả?” Ngụy Đồng bị đá kích không nhỏ, sao đột nhiên anh lại nói những lời như vậy?

“Đồng Đồng, anh thật sự rất hối hận.” Nhược Thần nói rất nhỏ, lại nói ở cự ly gần như vậy. Ngụy Đồng không ngốc, nếu còn chưa nghe ra ý đằng sau thì đúng là ngu đần.

Nhưng chính vì nghe hiểu mới bị chấn động, đặc biệt là với tình huống hoàn toàn không chuẩn bị như vậy.

Ngụy Đồng mở miệng định nói, lại bị anh vuốt tóc ngắt quãng, “Không cần hỏi nữa, chính là như những gì em nghĩ. Những lời này anh vốn không định nói, nhưng bây giờ anh mới biết không tự dối bản thân được. Anh nhìn em lớn lên, em là người thân quan trọng nhất của anh, cũng là người con gái quan trọng nhất của

anh. qu Y Anh không nên ra đi ba năm, cho rằng em vẫn còn nhỏ, cho rằng em vẫn chưa biết gì về tình cảm, vì thế sẽ không yêu sớm. Kết quả quay về mới biết em đã kết hôn rồi...”

“Đại, đại sư huynh...” Ngụy Đồng mở miệng, lại phát hiện mình rốt cuộc không biết nói gì.

Chuyện cô luôn cố gắng giải thích trước mặt Lăng Thái giờ phút này biến thành vô nghĩa. Rõ ràng là huynh trưởng, đột nhiên lại bày tỏ tình cảm với cô.

Cô đẩy tay anh ra, lùi lại một bước, “Đại sư huynh, anh là người thân quan trọng của em, em chưa bao giờ có ý nghĩ đó với anh.”

“Vậy sao?” Giọng nói quen thuộc mang theo giọng điệu xa lạ.

Ngụy Đồng hạ quyết tâm, “Vâng! Em không muốn quan hệ của chúng ta vì chuyện này mà trở nên xa cách. Vì thế những lời hôm nay, em coi như chưa từng nghe, anh coi như chưa từng nói, chúng ta...”

“Không được.” Anh nói như đinh đóng cột ngắt lời cô. “Anh đã nói ra rồi thì không thể thu lại được. Đồng Đồng, người đàn ông đó không thích hợp với em. Anh ấy quá phức tạp, quá thâm trầm. Thế giới của anh ấy hoàn toàn khác với thế giới của chúng ta. Cho dù bây giờ không tách ra được, sau này hai người cuối cùng sẽ đi hai con đường thôi!”

Gió mùa hè khô nóng khiến đêm nay có cảm giác thật khó chịu.

Trước khi Ngụy Đồng rời đi, Nhược Thần nói cho cô biết, anh không để ý đến cuộc hôn nhân lần này của cô. Anh chỉ quan tâm đến cô, anh sẽ không ép cô, nhưng anh hy vọng cô có thể nghĩ thật rõ ràng. Cuộc hôn nhân kỳ lạ giữa cô và Lăng Thái rốt cuộc có thể tiếp tục được không?

Lúc rút tách cafe thứ ba, Lăng Thái phát hiện bầu trời ngoài cửa sổ đã hửng sáng. Gần đây, cuộc sống của anh không có một quy luật gì cả. Anh ấn huyết thái dương, cầm tách cafe bước lên ban công kính.

Nhìn từ độ cao bốn tầng xuống, cả thành phố dường như đang trong một đám hỗn loạn màu trắng xám. Bầu trời mây rất dày, chắc hôm nay sẽ có một trận mưa to.

Nghĩ đến cuộc điện thoại của Lục Lộ tối qua, ánh mắt vốn đã lạnh lùng lại càng tối đi vài phần.

Lúc Lục Lộ gọi điện đến, anh đang tăng tốc cắt cái đuôi đằng sau. Mấy năm nay, bị theo dõi nhiều, kỹ thuật lái xe của anh đã tốt hơn vài phần.

Lần điều tra này đã làm Lục Lộ tổn không ít thời gian, chỉ vì lúc bắt đầu bọn họ đã bước sai. Thảng chín gần kề, cứ nghĩ mục tiêu của đối phương là công ty, đối tượng là Lăng Thái nên đã lơ là một người khác.

Chuyện Lăng Lạc An bị thương ở quán bar Lục Lộ cũng có nghe nói. Rốt cuộc chỉ là bị theo dõi, đối với sếp mà nói thì thật không công bằng.

Lăng tiểu thư tối đó có đến bệnh viện, chắc là do biết sự tồn tại của Nhược Thần. Ý đồ bên trong chuyện này anh không hiểu lắm (có đến tám, chín phần liên quan đến Lăng Lạc An) nhưng sau tối đó cũng xuất hiện người theo dõi Ngụy Đồng.

Người này thậm chí đi theo đến cả thành phố S, nghe trộm điện thoại của họ, sau đó nhân cơ hội lập ra sự cố đó. ...

Bên Nhược Thần chắc cũng là do Lăng Tĩnh Ưu thông báo.

Cô ta tuy không ra tay tàn độc nhưng đã âm mưu sắp xếp tất cả điều này cũng thật khiến người ta căm ghét.

Người theo dõi Ngụy Đồng sớm đã bị Lục Lộ âm thầm xử lý, nhưng Lăng Thái cứ nghĩ đến chuyện cô gặp nguy hiểm thì không thể kiềm chế được sự giận dữ trong lòng.

“Cô con gái ngoan được Quan Tuệ Tâm dạy dỗ, nếu chỉ tùy tiện kiêu ngạo một chút cũng chẳng sao, nhưng lại đụng vào người không được đụng.” Chiếc xe Bentley màu tàn thuốc phi như bay trong đêm tối, trong

kính chiếu hậu, ánh mắt người đàn ông vô cùng lạnh lùng, “Cũng đến lúc để Lăng Lạc An phải học cách lựa chọn người phụ nữ bên cạnh mình rồi.”

Lục Lộ đi theo anh nhiều năm như vậy, tự nghĩ mình rất hiểu sếp. Trước đây gặp rắc rối, anh chỉ cười với chính sự an nguy của mình. Lần này vì Nguy Đồng, anh đã nổi giận thật sự.

Lục Lộ không dám hàm hồ, truyền tin cho vệ sĩ phụ trách an toàn cho Nguy Đồng, để bọn họ canh chừng chặt một chút, đừng xảy ra sơ suất. Kết quả lại nhận được báo cáo: Phụ nhân sếp của anh, tối qua đã được người khác tổ tình.

Là trợ lý, gần đây Lục Lộ cảm thấy rất áp lực.

Đều nói đàn ông khi yêu sẽ mất hết lý trí và vô cùng mù quáng. Lục Lộ luôn cho rằng người bình tĩnh lý trí như Lăng Thái sẽ không làm chuyện thất sách như vậy. Nhưng suy nghĩ và thực tế thường khác xa nhau.

Trước đây vì một câu lỡ lời mà khiến Nguy Đồng bị thương, người trợ lý ấy đã suy nghĩ cả đêm, cuối cùng anh quyết định gọi cho sếp báo cáo tình hình. Không ngờ vừa mở miệng đã bị sếp ngắt lời, “Không sao, cô ấy qua đây rồi.” Anh một tay cầm điện thoại, một tay kéo cửa. Ngoài chung cư, cô gái cả người ướt nhẹp đang tháo mũ phải những giọt nước trên tóc, thấy anh mở cửa, cô cười rất tươi, “Chào anh, anh dậy sớm vậy?”

Lăng Thái nhú mào, cúp điện thoại kéo cô vào chung cư, lấy khăn tắm to choàng cho cô, gắt lên, “Vết thương còn chưa tháo băng, có phải em muốn vào bệnh viện nữa phải không?”

“Lúc em ra ngoài không ngờ lại mưa, đừng hung dữ như vậy mà!” Nguy Đồng cười, anh mau lẹ lấy quần áo mới giúp cô rồi đẩy cô vào phòng tắm.

Lúc Nguy Đồng tắm xong bước ra ngoài, trong phòng ngào ngạt mùi trứng gà rán và bánh mì. Cô bước ra phòng khách, quả nhiên anh đang bận rộn trong phòng bếp.

Cái lưng dài trắng thật đẹp, nhìn nghiêng gương mặt anh có chút mệt mỏi. Xem ra không chỉ có cô, chắc cả đêm qua anh cũng không ngủ.

Tối qua Nguy Đồng ngồi cả đêm bên bờ sông gần con phố nhà cô, cũng không biết bản thân đang chính đốn cảm xúc hay chỉ đơn giản là ngồi ngáy ra đó. Buổi sáng sớm lúc chuẩn bị đến chung cư, trời bắt đầu đổ mưa, cố ý làm khó cô. Khu nhà cô rất khó bắt được taxi, xe bus sớm thế này vẫn còn chưa hoạt động. Cô đội mưa chạy suốt hai con phố mới bắt được xe.

Vốn cho rằng sự xuất hiện của cô sẽ làm anh bất ngờ, kết quả anh ấy bình tĩnh như thể sáng sớm cô chỉ chạy bộ một vòng rồi quay về.

Nguy Đồng ngồi xuống bên mép bàn ăn, chống cằm đắm chiêu nhìn anh.

Lăng Thái cười nhẹ, “Sao thế?”

“Em đột nhiên quay về anh không cảm thấy kỳ lạ chút nào sao?”

“Với tính cách của em, đây là chuyện sớm muộn thôi.” Anh bưng bữa sáng đến trước mặt cô, “Sau này trời mưa đừng chạy lung tung, gọi điện cho anh.”

“Sau khi em về nhà thì không thấy điện thoại đâu.”

“Hôm nay anh sẽ dẫn em đi mua một cái khác.” Anh ngừng một lúc, rồi nói, “Trước đó thì chúng ta đến bệnh viện, vết thương của em cũng nên tháo băng rồi. Nếu chuyển biến xấu thì phải tiếp tục nằm viện.”

Nguy Đồng lập tức đổi chủ đề, “Hôm nay anh không phải đi làm à?”

Anh vuốt mái tóc ướt của cô, “Việc nên làm thì cũng gần xong rồi, chuyện còn lại... người khác có thể ứng phó.” Anh ngừng một lúc, bốn chữ “tùy theo ý trời” rất cuộc vẫn không thể nói ra.

“Lăng Thái!” Nguy Đồng đột nhiên cất tiếng gọi anh, “Em chưa từng ngủ với Lăng Lạc An.”

“...” Có một người vì lời nói của một người mà sắc ngum sứa trong miệng.

Hiếm khi thấy bộ dạng anh như vậy, Ngụy Đồng cười híp mắt, “Không phải em đột nhiên nhắc đến chuyện này, em chỉ không muốn anh nghe lời người khác nói mà hiểu nhầm em.”...

Hôn lễ ngày càng gần, những lời đàm tiếu càng nhiều. Mấy ngày nay cô ở nhà dưỡng thương, đọc những tin tức liên quan đến chuyện nữ bảo vệ leo lên ngọn cây biến thành phượng hoàng của cô. Tuy có phần nói quá, nhưng cô có quan hệ với Lăng Lạc An là sự thật, Lăng Lạc An nổi tiếng phong lưu là sự thật. So với việc để Lăng Thái nghe những lời đồn không rõ ràng, tạo thành những hiểu lầm, d n chỉ bằng cô trực tiếp nói rõ với anh, trong lòng sẽ thoải mái hơn.

Sự ngạc nhiên trong mắt anh biến thành sự vui vẻ, “Anh biết rồi.”

“Còn nữa, chuyện Nhược Thần, là em chưa suy nghĩ thấu đáo, em xin lỗi anh.” Cô thẳng thắn. “Tối qua anh ấy đã tỏ tình với em.”

Tuy Lục Lộ đã nói cho anh biết, nhưng lúc này được nghe chính miệng cô nói ra, ý nghĩa đã khác hẳn. Anh vẫn giữ nụ cười, nhìn cô không nói, hình như đang chờ cô nói tiếp.

“Đương nhiên, em chỉ coi anh ấy là anh trai. Thực sự em luôn nghĩ rằng anh ấy coi em là em gái. Chuyện lần này quả thật quá đột ngột, em nghĩ cả đêm vẫn chưa hiểu sao lại như vậy.”

“Vì thế cả tối qua em ở ngoài?” Lăng Thái nheo mắt, xem ra có chút không vui.

“Yên tâm, thân thủ của em người bình thường không đụng vào được đâu.” Cô không để ý, tự đắc giơ nắm đấm của mình lên, lại phát hiện anh nhìn mình không vui, cô chớp chớp mắt, nhón chân dựa vào bàn, đưa mặt đến trước mặt anh, cười tươi tắn, “Sau này em sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh, có được không?”

Đôi mắt đen láy thoáng chút kỳ lạ, anh lùi về sau một bước, để nhìn rõ mặt của cô. Lúc này cô dùng lực nhảy lên, cả người quỳ trên bàn, tóm lấy cổ anh, hôn lên đôi môi mỏng mềm của anh, “Sau này em đều nghe anh hết!”

47. Chương 47: Đám Cưới

Hành động ngày hôm đó, không phải là nóng vội nhất thời mà Ngụy Đồng đã suy nghĩ cả một đêm rồi mới quyết định.

Cô đã nghĩ kỹ rồi, yêu tức là yêu, tình cảm đó không thể thay đổi dễ dàng chỉ vì đối phương không yêu mình.

Cô có thể chấp nhận chuyện anh kết hôn với cô chỉ vì theo đạo Thiên Chúa, cô cũng có thể chấp nhận chuyện anh tạm thời vẫn chưa yêu cô. Anh tốt với cô, chân thành với cuộc hôn nhân của hai người, như vậy là đủ rồi. Thử hỏi bây giờ có mấy ai có thể lấy được một người mình vừa yêu lại vừa hết lòng quan tâm tới mình như vậy chứ?

Họ đã kết hôn, kết quả thế nào sớm đã được định sẵn, quá trình đi đến ngày hôm nay cho dù không hoàn hảo, không hoàn mỹ, cô cũng có thể không cần để tâm tới. Yêu một người cần phải có dũng khí, những thứ khác cô không có, nhưng dũng khí thì có thừa. Tuy bây giờ anh vẫn chưa yêu cô, nhưng ngày ngày sớm tối bên nhau, cô tin rằng sẽ có một ngày anh yêu cô - giống như khi cô bắt đầu yêu anh vậy.

Đúng là anh rất uyên thâm khó đoán, khiến cô đôi khi không thể nào biết được anh đang nghĩ gì, nhưng đó chỉ là tính cách của anh, không phải do anh cố tình làm thế. Vì vậy cô không muốn tiếp tục so đo, kì kèo với anh những chuyện nhỏ nhặt đó, cứ yêu thương chăm sóc anh hết lòng, như vậy không phải hạnh phúc lắm sao?

Hình Phong Phong nói cô ngốc nghếch hết thuốc chữa, Tô Sung lại không ngớt lời khen cô thông minh.

Giống như một hôm cả nhóm đi ăn uống, hai người tranh cãi một hồi rồi kéo nhau vào nhà vệ sinh bí mật bàn bạc chuyện gì đó, cuối cùng thống nhất không tranh luận chuyện này nữa. Hai người quay sang suy nghĩ

xem hôm đám cưới Ngụy Đồng họ phải mặc gì, Lăng Thái có hạn chế số tiền để may lễ phục cho phù dâu hay không?

Ngày cưới sắp tới gần, tuy hầu như tất cả mọi thủ tục Lăng Thái đều đã sắp xếp ổn thỏa, nhưng vẫn có rất nhiều việc Ngụy Đồng phải đích thân đi làm. Ví dụ như thử váy cưới.

Nghe Lục Lộ nói, váy cưới của Ngụy Đồng là tác phẩm của Villan, nhà thiết kế nổi tiếng thế giới này thời gian gần đây đang nghỉ ngơi ở Nam Phi. Trước kia Lăng Thái đã tốn không ít công sức mới có thể tìm ông ta, đồng thời nhờ ông ta thiết kế chiếc váy cưới độc nhất vô nhị này.

Phần trước của chiếc váy khá ngắn, chưa tới đầu gối, phần sau thì phủ dài xuống đất như chiếc đuôi cá. Tà váy mềm mại, hoa văn tinh xảo bay trong gió như những bông tuyết trắng tinh khôi, ống tay áo xòe mềm khéo léo che đi vết thương trên cánh tay cô. Vốn không thích mặc váy nhưng Ngụy Đồng cũng hoàn toàn bị chinh phục trước sự hoàn hảo của chiếc váy cưới này.

Ngày Ngụy Đồng đi thử váy, ông Ngụy cũng đi cùng. Khi nữ nhân viên tiệm cưới vén tấm rèm phòng thử váy ra, cả năm người đều sửng sốt.

“Tuy vẫn biết nha đầu này rất xinh đẹp, nhưng mỗi lần thấy cậu ấy trang điểm, trong lòng cũng không khỏi đổ lệ!” Hình Phong Phong bảm vai Tô Sung than thở, “Cậu nhìn ngực cậu ấy kia! Rõ ràng cả ba chúng ta đều là C, tại sao nhìn của cậu lấy lại giống D vậy? Cả mấy ngày nay mình kéo cậu ấy đi ăn uống đàn đúm, nhưng tại sao vòng eo lại không có một chút mỡ nào...”

“Thì ra cậu kéo Ngụy Đồng đi ăn uống là để khiến cậu ấy thành eo bánh mì ư?”

“Đương nhiên! Khuôn mặt của nha đầu này không cần phải bàn rồi, không trang điểm cũng đã là một mỹ nhân, trang điểm vào thì ngang ngửa ngôi sao màn bạc tầm cỡ quốc tế. Nhưng ngay cả dáng người cũng chuẩn như vậy thì đúng thật là... không được! Mình không thể nhìn vào đôi chân của cậu ấy, ngày cưới mình nhất định không thể đứng bên cạnh cậu ấy.”

“Có đẹp không?” Ngụy Đồng bỏ mặc hai cô bạn thân đang to nhỏ với nhau, chạy thẳng tới trước mặt Lăng Thái, cười thật tươi.

Hàng mi cong dài khê chớp, nụ cười dịu dàng, nhìn cô trêu mếu, giọng nói ấm áp êm tai như tiếng dương cầm, “Rất đẹp.” Anh ngược nhìn kiểu tóc cô đầu mà nhà tạo mẫu làm cho cô, với tay tháo bỏ chiếc trâm cài, mái tóc dài màu nâu, xoăn mềm như sóng biển buông xõa xuống vai, “Như vậy sẽ càng đẹp hơn.”

“Ông xã cũng thật đẹp trai!” Ngụy Đồng được khen phấn khích vô cùng, nhảy lên móc lấy cổ anh, leo lên người anh, hai chân còn bám chặt vào hai chân anh như một con gấu koala.

Những nhân viên phục vụ đều cười khúc khích, ông Ngụy bị con gái làm ngơ tủi thân chỉ biết đứng gãi đầu, Lục Lộ chỉ biết bụm miệng cười khi thấy cả chiếc quần đùi bên trong chiếc váy cưới. Ngụy Đồng một phút sơ ý, hành động quá mạnh đã để lộ ra sơ suất này.

Những ngày trước đám cưới là quãng thời gian Ngụy Đồng cảm thấy vui vẻ nhất.

Quả đúng như lời Lăng Thái nói, những chuyện cần làm gần như đã làm xong cả rồi, giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của anh cũng đã bình thường trở lại. Công việc giảm bớt, hàng ngày anh tan làm đúng giờ, có khi không có việc gì quan trọng, anh có thể ở nhà nghỉ ngơi hoặc đưa cô đi chơi.

Ngụy Đồng vốn đã rất mạnh dạn, lại xác định tâm ý với Lăng Thái nên ngày càng “thả lỏng” với anh hơn.

Ngụy Đồng rất thích ngắm anh đọc sách hoặc ngồi trước máy tính, ánh mắt chăm chú, thần thái điềm nhiên của anh lúc đó toát lên vẻ nho nhã nam tính khiến người khác mê mẩn.

Cô cũng thường nhằm đúng lúc anh chăm chú, tập trung nhất đến quấy rối, khi thì đằng sau xông tới che mắt anh, khi thì ôm chặt lấy cổ anh, khi thì tiến thẳng tới phía trước ngồi vào lòng anh, đặt lên khuôn mặt đẹp như tượng thần kia những nụ hôn thật ngọt. Sau đó anh cười trêu mếu tràn ngập yêu thương, đưa tay ôm chặt cô vào lòng.

Cơ thể của anh lúc nào cũng thật ấm áp, có hương cà phê thoang thoảng hòa quyện với mùi hương đặc trưng trên cơ thể anh, thật nho nhã thanh tao, cô ngày càng say mê mùi hương và sự ấm áp trong vòng tay này.

Xét cho cùng thì thật ra, cô chưa từng nghiêm túc yêu người nào cả. Trước kia khi ở bên Lăng Lạc An, tình cảm dường như chỉ là một thói quen, thường thì những công việc như pha trà hay làm nũng đều là do anh phụ trách, nhưng bây giờ ở bên cạnh Lăng Thái, người làm những công việc này đổi lại là cô. Cảm giác này hoàn toàn không giống nhau.

Mỗi ngày tỉnh dậy trong vòng tay anh, chạy theo phía sau anh tranh nhà tắm đánh răng rửa mặt, ngồi trên bàn chống tay nhìn anh nấu cơm, đôi lúc đùa nghịch bám vai anh cười khúc khích... Tất cả, tất cả, đều khiến cô cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

Trái im non nớt của Ngụy Đồng đang ngày càng trưởng thành hơn. Đôi lúc cô cũng cảm thấy thật kì lạ, thì ra yêu say đắm một người đàn ông lại là cảm giác tuyệt vời như vậy.

Cảm giác ngọt ngào đó ngày càng lan rộng trong trái tim và tâm trí cô, qu Y những ngày trước đám cưới, trong tim cô, trong mắt cô, chỉ có một mình anh. Những người khác, những chuyện khác, dường như đã bị cô xóa sạch trong bộ nhớ, vì vậy nên, trong ngày quan trọng nhất, sự cố ập tới khiến cô trở tay không kịp.

Người mà cô không nhớ tới, không có nghĩa người đó đã biến mất.

Trước những cơn bão lớn, bầu trời bao giờ cũng rất yên ả. Giống như những con mãnh thú, đang chờ đợi thời cơ, để đưa ra một cú tấn công trí mạng.

Trong giáo đường chật kín khách, những vị khách không mời lại xuất hiện bất ngờ trong lúc hai người đang trao nhẫn cưới. ...

Những người lạ mặt đưa ra loại giấy tờ gì đó, sau đó rất lịch sự “mời” Lăng Thái đi cùng.

Sự gián đoạn quá bất ngờ, Ngụy Đồng chưa kịp suy nghĩ gì nhiều, chỉ biết lập tức giang tay chắn trước mặt Lăng Thái, dường như đó là bản năng vệ sĩ trời sinh. Nhưng chỉ mình cô hiểu, lúc này cô đang hoảng sợ tới chừng nào.

Lăng Thái nắm nhẹ vai cô, bàn tay anh thoảng lạnh. Cô ngược mắt nhìn anh, đối diện với cô là đôi mắt vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

“Không có chuyện gì đâu, chỉ là vài câu hỏi thăm thôi. Ngoan, lát nữa bảo Lục Lộ đưa em về.”

“Sếp!” Lục Lộ hốt hoảng, sự cố đột ngột này hoàn toàn nằm ngoài kế hoạch của anh. Trước tình hình này, sao anh có thể bỏ sếp ở lại mà đi được.

“Hãy đưa cô ấy về nhà an toàn.” Lăng Thái nghiêm nét mặt, rồi anh liếc nhìn qua phía Hình Phong Phong và Tô Sung, không cần anh phải lên tiếng, hai người đã gật đầu biểu thị sẽ đưa Ngụy Đồng về an toàn.

“Em sẽ nghe lời anh ngoan ngoãn về nhà, nhưng có Hình Phong Phong và Tô Sung đi cùng em rồi, Lục Lộ không cần đưa em về đâu.” Ngụy Đồng xoay người nhìn về phía Lục Lộ, giọng nói cô run run không rõ tiếng, “Lục Lộ, hãy đi làm việc mà anh nên làm đi.”

“Ngoan.” Lăng Thái với tay vuốt nhẹ mái tóc cô theo thói quen, sau đó hôn nhẹ lên trán cô, “Đợi anh trở về.”

Trước cửa sổ tầng thứ hai tám tòa nhà Lăng Thị, chàng trai trẻ có gương mặt thanh tú ung dung ngồi trên ghế.

Hôm nay là một ngày nắng đẹp, khoảng không ngoài kia thật là tươi sáng, dường như không một gợn mây, ánh nắng rực rỡ khiến cả thành phố dưới chân anh sáng bừng đầy sức sống.

Cánh cửa văn phòng được khóa thật cẩn thận. Đây là lần đầu tiên người đàn ông áo đen đang đứng phía sau bàn làm việc tới tòa nhà này.

Vì tính chất thân phận và công việc đặc biệt nên anh luôn phải ẩn mình trong bóng tối. Khi Lăng phu nhân bảo anh trực tiếp tới gặp Lăng Lạc An, trong lòng anh không khỏi kinh ngạc. Nhưng thật sự, chỉ là trong chốc lát mà thôi.

Những chuyện được dần dò, anh đều tự mình lo ổn thỏa, sẽ xảy ra kết quả thế nào với người nào, tự nhiên cũng nằm trong dự liệu của anh. Hôm nay chính là ngày kết thúc mọi chuyện.

Và ở trước mặt Lăng Lạc An, anh cũng không cần thiết phải lẩn tránh nữa. Dường như không cần phí sức, anh cũng có thể đoán được suy nghĩ của chàng trai đang ngồi trước cửa sổ kia là gì. Hai chú cháu nhà họ Lăng tranh đấu bao nhiêu năm, Lăng Lạc An lựa chọn cách này, cũng không lấy gì làm lạ.

Trên thương trường, không có bàn tay ai là hoàn toàn trong sạch cả. Theo anh thấy, Lăng Lạc An từ lâu đã có thể làm như vậy, chỉ là anh ta quá kiêu ngạo, luôn muốn dùng chính sức của mình để giành lấy thực quyền, kết quả là thất bại hết lần này tới lần khác.

Sự chịu đựng nào cũng có giới hạn, rốt cuộc thì cũng không có ai có thể từ bỏ tiền tài và danh vọng đứng trên vạn người này. Đứng trước tiền bạc và quyền thế, tình thân thật sự rẻ mạt đến đáng thương.

“Lăng phu nhân rất hài lòng với những thành tựu của thiếu gia, phu nhân sẽ tới tham dự cuộc họp cổ đông ba ngày sau.” Giọng nói của người đàn ông áo đen thật bình tĩnh, ôn hòa, không hề có sự dao động hay phản kháng nào.

Lăng Lạc An ngược lên, không rời mắt khỏi gương mặt người đàn ông đối diện, “Anh đi theo mẹ tôi rất lâu rồi đúng không?”

“Vâng, thưa thiếu gia.”

“Thiếu gia?” Dường như nghe thấy cách xưng hô quá bùi tai, Lăng Lạc An cười lớn, đôi mắt đào hoa càng trở nên hút hồn người, “Thì ra là vậy, chẳng trách...” Nụ cười trên khuôn mặt thanh tú vụt tắt, thần thái sắc lạnh, d n “Nhưng có một điều anh nên hiểu, nếu muốn tồn tại ở Lăng Thị thì đừng bao giờ đứng núi này trông núi nọ. Trước kia anh là người của mẹ tôi, điều này tôi không hề bận tâm, còn về chuyện sau này anh sẽ trở thành người của anh, thì anh hãy tự lựa chọn. Suy nghĩ cho thật kỹ, suy nghĩ xong rồi thì đừng một dạ hai lòng.”

“Vâng, thưa thiếu gia.” Người đàn ông áo đen khẽ mỉm cười.

“Phía bên Trần Vỹ Phàm chắc chắn không có vấn đề gì chứ?”...

“Vâng, người nhà của hấn đều đã sắp xếp ổn thỏa. Bề ngoài thì hấn chỉ là bị lợi ích làm mờ mắt, cộng thêm thái độ hợp tác với pháp luật, có lẽ sẽ được giảm nhẹ tội. Vài năm tự do đối lấy cả đời sống trong nhung lụa, vô lo vô nghĩ, kể ra cũng đáng.”

“Con người này vốn rất thông minh, lo xong chuyện của hấn, chắc cũng không dễ dàng gì.”

“Ai cũng có nhược điểm, không chuyện gì là không có cách giải quyết cả. Trên đời này, cách để khiến người ta trở nên tốt hơn thì rất khó, nhưng để làm cho người ta trở nên xấu xa thì thật nhiều vô kể.”

“Thái độ khiêm tốn của anh thật sự rất tốt.”

“Cảm ơn thiếu gia.”

“Hết chuyện rồi, anh đi đi.”

“Vâng.” Người đàn ông áo đen bước ra khỏi phòng, cẩn thận đóng cửa lại.

Lăng Lạc An xoay người, tiếp tục ngắm nhìn thành phố dưới chân mình.

Ở độ cao hai mươi tám tầng, thật sự vẫn còn chưa đủ. Tầng thứ ba mươi mới là độ à anh thực sự muốn đạt tới.

Ba ngày sau, anh muốn thấy người đó từ độ cao ấy bước xuống, từ nay vĩnh viễn không lên được nữa.

Hai ngày nay, các tờ báo doanh nghiệp trong thành phố Z đều tràn ngập những thông tin nóng hổi, giật gân. Cuộc chạy đua tranh đoạt quyền lợi cũng như chức chủ tịch hội đồng quản trị của Lãng Thị - tập đoàn đứng đầu trong số bốn tập đoàn lớn nhất thành phố đang tới hồi kết, cũng như những thông tin về khu công nghiệp thu hút nhiều vốn đầu tư nhất của thành phố S - khu công nghiệp “Nam Uyển” đều tràn ngập các sạp báo.

Cùng lúc đó, Trần Vỹ Phàm trước sự uy hiếp cũng như dụ dỗ của đối phương đã chủ động đầu thú, đồng thời nói ra rất nhiều hành động sai trái ở Nam Uyển.

Lãng Thị tuy là tập đoàn được lập ra bởi Lãng gia, nhưng các cổ đông lớn nhỏ cũng không hề ít. Lãng Thái tuy là em ruột, nhưng cũng còn cách khá xa bốn chữ “danh chính ngôn thuận” để tiếp quản Lãng Thị.

Giống như di nguyện trước lúc lâm chung của ông Lãng, sẽ tổ chức một cuộc họp cổ đông trước khi Lãng Lạc An chính thức tiếp quản Lãng Thị. Nhưng đây vốn chỉ là ý muốn của một mình ông, đối với những cổ đông khác trong tập đoàn, cũng không công bằng lắm.

Vì vậy, sau tháng chín, ai sẽ trở thành chủ nhân của Lãng Thị, đây là điều mà mọi người đều đang hồi hộp chờ đợi.

Về cuộc họp cổ đông lần này, ban đầu cũng không hề được công bố, những cổ đông khác trong công ty cũng chỉ biết thông tin này một tháng trước từ chỗ luật sư lúc sinh tiền của ông Lãng.

Sau khi tất cả các thông tin được công bố thì một xu thế mới đang được thành lập. Lợi ích của tập đoàn vẫn là quan trọng

Trên dưới Lãng Thị, bất kể trước kia là theo phe Lãng Thái hay Lãng Lạc An, thì hiện nay cũng đều lần lượt đứng về phía Lãng thiếu gia.

Người thừa kế hợp pháp, danh chính ngôn thuận, đương nhiên sẽ có ưu thế hơn hẳn ông chủ tạm thời “lấy việc công mưu lợi riêng” kia rất nhiều.

Nhân viên trên dưới Lãng Thị đều đang bàn luận rất sôi nổi, xem ra cuộc họp cổ đông ngày mai không cần phải tổ chức, mà đã sớm có kết quả rồi. Chỉ là, đáng tiếc là...

Một người nho nhã, ưu tú, tài giỏi hơn người như Lãng Thái, tại sao lại tự mình đi vào ngõ cụt như vậy chứ? Xem ra tiền tài, đúng là có sự cám dỗ của ma quỷ.

Bây giờ xem ra, vệ sĩ Ngụy Đồng vốn nghĩ được bay lên cành cao, thì nay cây cao sắp đổ rồi. Nếu lúc đầu cứ ở bên cạnh Lãng thiếu gia thì có phải tốt hơn không, tuy Lãng thiếu gia phong lưu đa tình, nhưng vẫn tốt hơn kẻ một xu không có rất nhiều.

Đáng thương thay, chú rể bị đưa đi ngay trong ngày cưới, có lẽ mấy ngày nay Ngụy Đồng đang trốn trong nhà khóc lóc thảm thiết.

48. Chương 48: Sự Thật

Thực ra, tối hôm trở về từ hôn lễ, Ngụy Đồng lên thay quần áo, cắt đuôi hai người bạn, theo dõi Lục Lộ đang chạy đôn đáo khắp nơi.

Cô quả thật hứa với Lãng Thái sẽ ngoan ngoãn về nhà, nhưng không nói sẽ không ra khỏi nhà.

Ngày hôn lễ xảy ra chuyện thế này, rõ ràng giống như trên phim vậy, chỉ có nữ chính là cô lại không biết gì về đầu đuôi tất cả mọi chuyện. Cô nghĩ, chắc Lãng Thái bảo vệ cô quá tốt. Việc chuẩn bị cho hôn lễ khiến cô nói lung tung, quên mất một số chuyện khác.

Cuối tháng chín là ngày chuyển giao quyền quản lý của Lãng Thị. Làm chuyện này trước hôn lễ, mười thì có đến tám chín phần liên quan đến hai mẹ con Lãng Lạc An.

Nguy Đồng tin rằng, Lăng Thái tuyệt đối không làm chuyện phạm pháp. Nhưng nếu là cố ý vu hại, phiền phức lần này chắc không nhỏ. Chuyện thương trường, cô không hiểu chút gì, chỉ là ít nhất trong thời khắc quan trọng này, cô muốn là người biết đầu tiên tất cả tin tức của Lăng Thái.

“Sếp không muốn cô lo lắng, tôi có tin nhất định sẽ báo cho cô đầu tiên, cô hãy về nhà nghỉ đi, được không?” Hai giờ sáng, Lục Lộ quả thật có chút khó chịu vì cái đuôi cứ bám sát này.

“Tôi có thể đánh nhau, lúc cần có thể hạ mình làm vệ sĩ cho anh được!” Về điều này, Nguy Đồng tự có cách hiểu riêng.

“Cho dù là vệ sĩ cũng không đến mức cả nhà vệ sinh cũng đi theo!” Sống bao năm rồi, Lục Lộ lần đầu tiên biết đến cảm giác bị nữ giới trông cửa khi đi vệ sinh. “Hôm nay đã muộn rồi, cô hãy về đi! Nếu để sếp biết được, người đen đủi là tôi đấy!”

“Anh đâu được tôi, tôi sẽ nghe lời anh quay về.” Nguy Đồng không để tâm thổi nồm đám.

“...” Lục Lộ cảm thấy, trợ lý và vệ sĩ không thể hiểu nhau.

Cứ như vậy, suốt ba ngày, anh đi đến đâu, cô đi theo đến đó. Đến việc thỉnh thoảng anh quay về nhà tắm rửa nghỉ ngơi cô cũng theo cùng, không có ý định từ bỏ.

Lúc anh bận, cô hầu như không nói. Anh bận tối tăm mặt mũi, đến thời gian ăn cơm của bản thân cũng không cố định, càng không có thời gian để ý đến cô. Cô không hề có ý oán trách, luôn giúp anh mua đồ ăn đồ uống, rõ ràng bản thân cũng rất buồn ngủ nhưng luôn kiên trì làm lái xe cho anh.

Lục Lộ bề ngoài luôn nói phiền phức, nhưng trong lòng rất cảm động.

Từ khi xảy ra chuyện đến nay, người phụ nữ trước mặt không kêu khóc oán thán, cũng không hỏi dò, không có ý muốn từ bỏ, một lòng một dạ chỉ nghĩ làm thế nào có thể đưa Lăng Thái ở một nơi vẫn chưa biết là đâu thuận lợi trở về.

Không thể không nói, trong lòng Lục Lộ rất khâm phục Nguy Đồng.

Trước giờ vẫn biết cô khảng khái và cởi mở, nhưng trong tình huống này vẫn có thể thật lòng với sếp thật không dễ dàng. Đến bản thân Lục Lộ, cũng từng nghi ngờ trong lòng, chuyện lần này rốt cuộc có thật không. Nói cho cùng, anh rõ hơn ai hết thân phận của sếp ở Lăng Thị.

Đương nhiên, cách nghĩ này chỉ là thoáng qua.

Giống như hai lần trước trả lời câu hỏi của Nguy Đồng, sếp là người thế nào, lẽ nào anh còn không rõ?...

Nhưng nếu chỉ là vu hoạc, người làm chuyện này độc ác đến mức đáng sợ. Đối phương có thể làm ra chứng cứ hoàn hảo không chút sơ hở, chính là thể hiện sự chuẩn bị của bọn họ càng thâm sâu. Muốn giúp sếp thoát nạn, e rằng không đơn giản.

Chớp mắt đã qua ba ngày, cuộc họp cổ đông sắp diễn ra.

Cho dù anh không muốn thừa nhận, nhưng chuyện Lăng Thái vắng mặt trong cuộc họp là điều chắc chắn.

“Không thể thay đổi ngày sao?” Nguy Đồng hỏi Lục Lộ.

“Chuyện này xảy ra là vì cuộc họp cổ đông. Mục đích của bọn họ chính là muốn sếp vắng mặt, vốn dĩ không thể đổi ngày.” Lục Lộ vô cùng mệt mỏi. “Thôi, chuyện đến nước này, có tham gia cuộc họp không chỉ là chuyện nhỏ, chúng ta phải nghĩ cách giúp sếp thoát nạn đã. Trời sắp sáng rồi, cô về nhà đi, mấy ngày nay cô cũng rất mệt. Về nhà nghỉ một lúc, đợi ngày mai chúng ta lại nghĩ cách.”

“Vậy còn cuộc họp?”

“Chúng ta đi cũng không thay đổi được gì.”

Thành phố S sương mù dày đặc, ngô sâu hun hút, trong gió có mùi hương đầu thu.

Nguy Đồng nhìn bầu trời đen như mực, hít một hơi sâu. Ba ngày không gặp anh, lòng cô nhớ nhung vô cùng. Cô chưa từng biết, mình có lúc lại nhớ một người đến mức này.

Không được gặp anh, không nghe được tin anh vẫn bình yên, cô có cảm giác như mất đi một thứ gì đó trên người. Lục Lộ luôn bảo cô nghỉ ngơi, nhưng cô vốn không hiểu, người đó không ở cạnh cô, cô sao có thể nghỉ ngơi được.

Nếu có thể, cô thà rằng người tung tích không rõ bây giờ là mình. Lo lắng ột người, vì anh mà mất ăn mất ngủ, vì anh mà thấp thỏm, vì anh mà tâm thần bất định... Thì ra yêu một người, không chỉ đơn thuần chỉ có ngọt ngào. Khi người mình yêu xảy ra chuyện, không ngờ lại khiến bản thân khổ sở như vậy.

Sự lo lắng trong lòng nhiều bao nhiêu thì sự giận dữ cũng nhiều bấy nhiêu.

Chỉ là trong ba ngày này, cô không muốn để Lục Lộ lo lắng, luôn nhẫn nhịn, ép bản thân phải bình tĩnh.

Nhưng cứ nghĩ đến cuộc họp cổ đông ngày mai, người đó sẽ dương dương tự đắc dễ dàng tiếp quản lại tất cả trước mặt tất cả mọi người, sự giận dữ trong lòng cô lại không thể kiềm chế được.

Bao nhiêu năm nay, Lăng Thái toàn tâm toàn ý tiếp quản công ty, không ai hiểu sự nỗ lực và chăm chỉ của anh hơn cô. Bây giờ, người cháu trai của anh lại dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy, định đoạt mất tất cả.

Lẽ nào coi như không nhìn thấy mà nghe theo sao?

Không! Trong lòng có tiếng phản bác. Tuyệt đối không được! Cho dù cô không hiểu gì, cho dù cô đi cũng chưa chắc giúp được. Nhưng cô tuyệt đối không từ bỏ dễ dàng như vậy.

“Lục Lộ, cuộc họp cổ đông ngày mai, chúng ta cùng đi.” Nguy Đồng từ từ quay đầu, gió đêm luồn vào mái tóc màu nâu dài của cô, gương mặt dần lộ ra vẻ kiên định: “Tinh thần võ đạo Nguy gia, trước giờ không có đạo lý chưa đâu đã chịu thua. Vì thế ngày mai, không, nên nói là cuộc họp hôm nay, chúng ta nhất định phải đi!”

Nguy Đồng và Lục Lộ đến rất sớm.

Trong phòng họp trên tầng hai chín, một số nhân viên đã đến, thấy bọn họ xuất hiện, đều chau mày không vui.

Thư ký của Lăng Lạc An đang sắp xếp giấy tờ, nhìn bọn họ có chút ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng nở nụ cười, dẫn họ đến hai chiếc ghế bên cạnh. Cảm giác như có người dặn dò cô chuẩn bị.

Mười giờ sáng, các cổ đông lần lượt đến đông đủ, chiếc bàn họp dài chỉ có ghế chủ tọa và ghế hàng đầu tiên còn trống.

Cửa phòng họp mở, người bước vào là Lăng Lạc An. Anh mặc một bộ vest đen ôm sát, phối hợp với áo sơ mi trắng, khiến anh trở nên cứng chặc hơn, khác hẳn với dáng vẻ thường ngày.

Bước chân của Lăng Lạc An dừng lại khi đi ngang qua ghế chủ tọa, ánh mắt quét qua những người đang ngồi trong phòng, nhướng mày cười rồi đi qua, anh ngồi xuống chiếc ghế hàng đầu tiên.

Các cổ đông thấy anh vẫn chưa mở lời, đều cất tiếng mời anh tuyên bố bắt đầu cuộc họp. ...

“Lăng tổng của chúng ta vẫn chưa đến, sao có thể bắt đầu được?” Anh gác chân, hình như có vẻ lười biếng dựa vào thành ghế, khẽ nhếch mép cười.

Anh không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đến Lăng Thái căn phòng càng loạn, đã có vài cổ đông mở miệng đề nghị Lăng Lạc An ngồi vào vị trí chủ tịch. Lời đề nghị vừa nói ra liền có vài người theo phe “công tử” phụ họa. Ngoài những cổ đông có quan hệ tốt với Lăng Thái, những người khác đều thống nhất như vậy.

Tình thế đã nghiêng về một bên.

Lăng Lạc An yên lặng thưởng thức không khí đó, ánh mắt dần hướng về phía Nguy Đồng, cười nói, “Thì ra hôm nay Lăng phu nhân cũng đến, có lẽ nào chú tôi có chuyện gì rồi nên bảo thám đến đánh trận đầu?”

Ánh mắt của mọi người dồn về phía Ngụy Đồng, sau đó có tiếng xì xào khắp nơi, những lời chỉ trích và ánh mắt khinh bỉ không hề kiêng dè.

“Giám đốc Lăng, anh cần gì phải hỏi, chuyện này rốt cuộc là thế nào trong lòng mọi người đều hiểu rõ.” Lục Lộ tức giận.

Ánh mắt Lăng Lạc An lập tức lạnh đi, “Trợ lý Lục, nếu tôi nhớ không nhầm, cuộc họp hôm nay anh không có tư cách tham gia. Cho phép anh được theo dõi không có nghĩa anh có thể ăn nói tùy tiện. Nếu không quản được cái miệng của anh thì xin mời ra ngoài!”

Vừa dứt lời, trong phòng đột nhiên có tiếng đập rất lớn, mọi người đều cảm thấy mặt bàn đang rung lên.

Ngụy Đồng từ từ thu nắm đấm trên mặt bàn về, cười nhẹ nói với Lăng Lạc An, “Làm anh sợ à? Thật xin lỗi, có con ruồi.” Cô giơ nắm đấm lên miệng giả vờ thổi con ruồi đi, rồi nói tiếp, “Giám đốc Lăng, chuyện của chủ tịch Lăng giờ vẫn chưa có kết quả, tất cả chỉ là những báo cáo và suy đoán không đúng sự thật từ bên ngoài. Trong tình huống này, làm cháu như anh có phải nên đứng ra giải thích với mọi người, nhân tiện kéo dài thêm thời gian của cuộc họp cổ đông không? Dù sao, cuộc họp hôm nay rất quan trọng, anh chắc cũng không muốn trong tình huống này ngồi lên cái vị trí đó chứ?”

“Kéo dài thêm?” Lăng Lạc An như vừa được nghe truyện cười, cười lớn, “Ngụy Đồng, rốt cuộc đến lúc nào cô mới hết ngây thơ?”

Ngụy Đồng thu lại nụ cười, quan sát anh rồi chậm rãi nói, “Anh có thể gọi tôi là Lăng phu nhân, hoặc là thím.”

Đồng tử của người đàn ông lập tức nhỏ lại, sự lạnh lùng trong đáy mắt. Thư ký đứng bên cạnh thấy vậy, bất giác chau mày lên tiếng, “Xin lỗi, Lăng phu nhân, tôi nghĩ tôi bắt buộc phải nhắc nhở cô. Cô không phải cổ đông, cuộc họp hôm nay thực ra cô không có quyền phát biểu ý kiến.”

“Tư cách?” Ngụy Đồng cười hừ một tiếng, nhìn thẳng vào gương mặt Lăng Lạc An, “Giám đốc Lăng, thư ký của anh thật biết cách nói chuyện. Nhưng hình như cô ấy đã quên, về mặt pháp luật, tôi đã là vợ của Lăng Thái. Người Trung Quốc coi trọng đạo hiếu, nói về thân phận, tôi bây giờ là trưởng bối của anh. Bất luận kết quả của cuộc họp hôm nay thế nào, sự thật tôi là trưởng bối của anh không thể thay đổi, vì thế giám đốc Lăng, hãy bảo cô thư ký của anh nên khách sáo với tôi một chút.”

“Cô...” Sắc mặt cô thư ký rất khó coi, vốn định mở miệng nói tiếp, nhưng bị Lăng Lạc An hừ một tiếng ngăn lại, bực tức không nói gì nữa.

“Được, Lăng phu nhân, cho dù tôi đổi cách xưng hô, cho dù tôi tôn trọng cô, cô cho rằng, sự xuất hiện của cô, những điều cô vừa nói và những điều cô định nói, có thể thay đổi toàn bộ cục diện sao?” Lăng Lạc An hình như không có ý đùa, tiếp tục nói từng chữ một “Chủ tịch Lăng ý chúc quyền mưu lợi tư, ăn bớt một lượng tiền lớn, tất cả đều là sự thật. Tâm trạng muốn bảo vệ chồng của cô tôi hiểu, nhưng đồng thời cũng xin cô hiểu rằng, đây là cuộc họp cổ đông của Lăng Thị, chúng tôi đang bàn về tương lai của Lăng Thị, là chuyện làm ăn, can hệ đến mạng sống của tất cả người ngồi đây. Cô, suy cho cùng, cô chỉ là vệ sĩ của chủ tịch Lăng, chuyện làm ăn cô hiểu được bao nhiêu? Vì thế, trước khi tôi nổi giận đuổi cô ra khỏi đây, xin cô hãy tự trọng và tôn trọng từng cổ đông ở đây, hãy im lặng đi!”

Anh nhìn cô, miệng cười nhưng trong lòng rất hận. Anh hận cô đến lúc này rồi còn vì một người đàn ông khác mà bất chấp tất cả. Anh ta đã thua rồi, đã bị hất toan toàn khỏi cuộc chơi. Đây là đế quốc doanh nghiệp, bây giờ đã về lại tay anh, nhưng tại sao trong lòng cô vẫn chỉ nhớ đến người đàn ông đó?

Cùng với tâm trạng của Lăng Lạc An, không khí của cả phòng họp cũng xấu đi.

Ngụy Đồng nắm chặt nắm đấm, hận bản thân lúc này không nói được gì! Rõ ràng là đôi phương giả trò, nhưng không có chứng cứ, cô vốn không thể khiến các cổ đông ở đây tin.

Rốt cuộc, rốt cuộc nên làm thế nào? Rốt cuộc nên làm gì mới có thể giúp Lăng Thái?

Lăng Lạc An hừ một tiếng, tỏ ý tiếp tục cuộc họp, chính vào lúc này, cửa phòng họp lại có người mở ra.

Một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi bước vào, sau đó đứng sang một bên, nhường đường cho người phía sau.

Người này dáng cao, mặc một chiếc sơ mi trắng bình thường, gương mặt thanh tú hần thái tự nhiên. Sự xuất hiện đơn giản của anh đã khiến cả phòng họp xôn xao.

Đôi mắt đen quét một lượt căn phòng, có một áp lực kỳ lạ đang đè xuống.

Nguy Đồng vốn đang căng thẳng phần nộ liền vô cùng vui mừng, véo Lục Lộ thật mạnh, “Tôi, tôi không phải đang nằm mơ chứ?”

“... Đau quá!” Lục Lộ vừa đau vừa cười, “Sếp quả nhiên xuất hiện rồi! Tôi biết trên đời này không ai có thể giam được sếp!” Tuy những lời này không đúng lắm, nhưng trong lúc này anh nghĩ chắc không ai để ý.

Lăng Thái không dừng lại, bước vào phòng họp lập tức đến thẳng vị trí ghế chủ tọa. Người đàn ông đi cùng cũng theo ngồi cạnh anh - vị trí vốn là của trợ lý Lục Lộ.

Sau một lúc trầm lắng, các cổ đông định thần lại, bắt đầu rỉ tai nhau. Sau đó, mấy người phái “công tử” bắt đầu hỏi dồn dập.

Rất lâu rất lâu sau này, mỗi lần Nguy Đồng nhớ lại ngày hôm đó, cô vẫn cảm thấy ngưỡng mộ.

Người đàn ông đó, ung dung điềm đạm, nho nhã thâm trầm, ánh mắt như cười mà không phải cười, nắm được cả cục diện.

Quá trình rất đơn giản, anh thậm chí còn không mở miệng nói một câu.

Người đàn ông đi theo anh là một luật sư, anh lôi ra vài văn bản, một bản chứng minh cổ đông lớn nhất của tập đoàn Hằng An, một bản khác là chứng minh thân phận.

Lúc đó, mọi người mới kinh ngạc phát hiện, thì ra Hằng An mấy năm trước đã đổi chủ. Năm đó, vốn lưu động của Hằng An không tốt, nội bộ xuất hiện nợ xấu, Trần tổng của Hằng An đã bán bớt một phần cổ phiếu. Người mua lúc đó là một ông chủ giấu mặt của một công ty châu Âu. ...

Sau đó, ông chủ của công ty này mấy lần bí mật thuyết phục cổ đông của Hằng An, mua lại cổ phiếu với giá cao, số cổ phiếu nắm được vượt qua cả Trần tổng, trở thành chủ nhân mới của Hằng An.

Nhưng lúc đó, đối phương không có ý định lộ diện tiếp nhận Hằng An. Đối phương nêu ra một điều kiện, lập ra khế ước, khi Trần tổng còn sống sẽ không đoạt mất quyền làm chủ của ông ấy, càng không bán cổ phần của Hằng An, đồng ý năm năm sau khi ông qua đời vẫn đảm bảo quyền làm chủ của con trai ông với Hằng An. Điều kiện trao đổi vô cùng đơn giản, chính là ông phải giữ bí mật chuyện Hằng An đổi chủ, kể cả với con trai ông. Trần tổng tự biết năng lực có hạn, quyết định đồng ý. Vì thế mấy năm nay, chuyện này không ai biết. Đến con trai ruột của ông cũng không hề biết gì.

Còn ông chủ giấu mặt đã mua lại Hằng An kia chính là Lăng Thái. Anh từng ở châu Âu nhiều năm, đó là một thân phận khác của anh. Tất cả tài liệu đã được chứng thực, tất cả đều là sự thật. Mọi chuyện đến lúc này đã vô cùng sáng tỏ.

Trần Vĩ Phàm tố cáo Lăng Thái lợi dụng chuyện mảnh đất Nam Uyển tư lợi cá nhân, nhưng có trời mới biết cả Hằng An vốn là vật sở hữu của Lăng Thái. Lấy trộm chính tiền của mình, điều này có quá vô lý không?

Phòng họp xôn xao, một lúc sau, mọi người lại yên lặng như cũ.

Mười lăm phút sau, có kết quả bỏ phiếu, Lăng Thái được chọn làm chủ tịch chính thức của tập đoàn Lăng Thị. Khoảnh khắc đó, sắc mặt của Lăng Lạc An trắng bệch đến đáng sợ. Ngón tay đặt trên bàn từ từ nắm lại, chỗ khớp tay phát ra tiếng răng rắc.

Lăng Lạc An hoàn toàn bại trận. Rốt cuộc anh vẫn thua Lăng Thái!

Lăng Thái nhìn Lăng Lạc An một cái, nghiêng đầu nói vài phút với luật sư ở phía sau, đối phương hiểu ý gật đầu, đứng dậy, dong dạc tuyên bố, “Bây giờ tôi thay mặt đương sự của tôi - ông Lăng Thái, trong cuộc họp cổ đông ngày hôm nay, xin được từ chức chủ tịch. Vì ông Lăng Thái hiện tại không có cổ phần nào trong Lăng Thị, sau khi từ chức ông Lăng Thái sẽ không còn bất cứ quan hệ gì với Lăng Thị...”

Những lời của luật sư như một gáo nước đổ vào lửa, lập tức làm mọi người vô cùng kinh ngạc.

Mọi người xôn xao, Ngụy Đồng ngạc nhiên, đến Lục Lộ cũng kinh ngạc trợn mắt, rõ ràng anh không hề biết trước chuyện này.

Trong tiếng ồn ào, Lăng Thái đứng dậy, rời khỏi phòng họp.

Lúc đó chỉ có Ngụy Đồng để ý thấy, trước khi rời đi anh ra dấu đơn giản về phía cô.

Ngay sau đó, điện thoại của Ngụy Đồng rung lên, lời của đối phương vô cùng rõ ràng, “Cùng Lục Lộ đến bãi đỗ xe đợi anh, tất cả đợi gặp nhau rồi hãy hỏi.”

Lúc có tiếng bước chân bên ngoài văn phòng, Lăng Thái ra hiệu với luật sư, đối phương nhẹ nhàng rút lui, nhường lại không gian tầng ba mươi cho người đang đến.

“Tại sao?” Âm thanh đó có chút run rẩy. Bao nhiêu năm đấu tranh, đối phương trong lúc nắm được đại cục rồi lại đột nhiên tuyên bố rút lui, đối với bất kỳ ai, đều là sự châm biếm và sỉ nhục.

Lăng Thái nhìn Lăng Lạc An một cái, vẫn từ tốn thu dọn đồ đạc trên bàn.

“Tôi muốn biết tại sao?” Lăng Lạc An đang đoán, lẽ nào là sự bắt đầu của một âm mưu mới?

“Sẽ không có sự bắt đầu nào nữa.” Lăng Thái dường như đọc được suy nghĩ của anh. “Đến lúc này, tất cả đều kết thúc rồi. Cháu tốt nghiệp rồi, tất cả những điều nên học và không nên học đều đã biết hết rồi. Gần sáu năm nay, ta không có gì để dạy cháu, vì thế không cần ở lại.”

“Chú, chú nói cái gì?” Gương mặt của chàng thanh niên dần xám lại. Sự tức giận, tự phụ và kiêu ngạo dường như đã mất đi.

“Lạc An.” Lăng Thái dừng động tác, ánh mắt hiền hòa nhìn Lăng Lạc An, “Có thể cách trưởng thành ép buộc này có phần tàn khốc, nhưng đối với cháu lại có hiệu quả nhất. Lăng Thị bây giờ trả lại cho cháu. Cháu rất thông minh, hoàn toàn có thể phân biệt được cái gì nên làm cái gì không nên làm. Sau này, chỉ làm những điều cháu nên làm, quên đi những điều không nên.” Lăng Thái cười nhẹ, lấy từ kết sắt bên cạnh ra hai phong thư lớn nhỏ. Anh dừng một lát, đặt phong thư lớn lên số đồ đạc đã sửa soạn, phong thư nhỏ còn lại đặt trên bàn, “Cái này cho cháu. Vậy ta đi đây, tạm biệt.”

Đồ đạc của anh không nhiều, nhắc lên rất nhẹ nhàng, giống như bước chân lúc này của anh, đi ngang qua người Lăng Lạc An, nhanh chóng ra khỏi văn phòng, vào thang máy.

Rất lâu sau đó, ngón tay của chàng thanh niên mới cầm lấy bức thư đặt trên bàn.

Đó là bức thư cha anh để lại.

Bức thư màu trắng, chỉ viết tên anh, đó là bút tích của cha, còn có cả dấu riêng của cha anh.

Hôm đó, Lăng Lạc An ở lại rất lâu trong văn phòng tầng ba mươi nhưng không hề mở bức thư đó ra. Bao nhiêu năm nay, quyết tâm đấu tranh, anh luôn coi Lăng Thái là kẻ thù lớn nhất cuộc đời, lẽ nào đến cuối cùng mới nói cho anh, người mà anh hao tâm tổn sức vụ hại lại chính là người đàn ông toàn tâm chỉ dẫn cho anh?

Chuyện nực cười như vậy, tuyệt đối không thể!

Anh, tuyệt đối không thừa nhận.

49. Chương 49: Sao Em Biết Anh Không Yêu Em?

Đây là một gian triển lãm ngay ngoài mặt đường, khoảng một trăm mét vuông, cánh cửa kính trong suốt sáng bóng nhìn rõ không gian bên trong. Những đồ trang trí hai màu trắng và xám tro kết hợp thật thời

thượng, cách bày trí tinh tế và đẹp mắt, chứng tỏ sự dụng tâm của người thiết kế.

Chỉ duy nhất có một bức tường trắng vắn để trống, dường như đang chờ đợi điểm quan trọng nhất của phòng trưng bày.

Hai ngày trước, Lăng Thái sau khi lên xe, liền lập tức bảo Lục Lộ lái xe tới nơi này. Trên đường đi, Lục Lộ cuối cùng cũng chịu không nổi, hỏi liên tiếp một chuỗi các câu hỏi, khiến Lăng Thái đang ngồi trên ghế kế bên phải bật cười.

Thật ra ngay trong buổi tối mà Lăng Thái được “mời đi”, anh đã thuận lợi thoát thân. Lúc đó cũng giống như hôm nay, sau khi đưa ra chứng cứ, thông qua điều tra, cuối cùng thì nguy hiểm đã được giải tỏa.

Sở dĩ vẫn giữ yên lặng không có bất kỳ động tĩnh gì là vì cuộc họp cổ đông ngày hôm nay, đây cũng chính là bài học cuối cùng anh muốn truyền dạy cho Lăng Lạc An.

Nghe xong, Lục Lộ vừa kinh ngạc vừa buồn phiền. Kinh ngạc là vì sếp lớn của anh giấu giếm tất cả mọi việc thật kín, ngay cả người thân cận như anh cũng không hay biết gì. Vốn cứ nghĩ rằng sẽ có một trận thủ túc tương tàn, tranh giành quyền lực và tài sản, nên từ đầu anh đã chuẩn bị tâm lí sẽ kề vai sát cánh chiến đấu với anh đến cùng, kết quả là ngay từ đầu Lăng Thái đã có ý định từ bỏ. ...

Buồn phiền là vì, anh là trợ lí của Lăng Thái, nhưng cũng là nhân viên của Lăng Thị, nếu sếp đi, một mình anh ở lại còn có ý nghĩa gì? Như vậy chẳng phải có nghĩa là anh đã thất nghiệp sao?

“Sếp, vậy tiếp sau đây anh định quay về châu Âu hay là...” Lục Lộ lo lắng gặng hỏi.

“Bên đó sớm đã đi vào quỹ đạo, tôi có qua đó hay không cũng không quan trọng.”

Lục Lộ nghe thấy vậy rất vui mừng, nói rằng cho dù thế nào cũng sẽ đi theo anh, bất luận là anh muốn sang Hồng Kông chủ trì đại cục, hay là mở công ty mới.

Lăng Thái gõ nhẹ lên đầu gối, mỉm cười từ từ lên tiếng, “Chuyện tôi muốn làm tiếp theo đây, e là anh không có hứng thú.” Nói đoạn, anh ngoảnh đầu nhìn về phía cô gái với mái tóc màu nâu đang ngồi kế bên.

Cô đang hướng mắt ra ngoài cửa sổ, nhìn ngắm những bóng nhà cao tầng vụt qua trên đường. Mái tóc dài bay nhẹ trong gió, cuộn mềm như từng đợt sóng, khuôn mặt trẻ trung sôi nổi thường ngày giờ yên lặng, trầm mặc đến bất thường, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Em sao vậy?” Ngón tay thon dài vuốt nhẹ lên mái tóc cô, “Vẫn còn lo lắng chuyện gì sao?”

“Em có gì đáng phải lo lắng kia chứ, anh lợi hại như vậy cơ mà.”

Tất nhiên là Lăng Thái hiểu được hàm ý trong câu nói đó, anh không lên tiếng, chỉ khẽ mỉm cười thật đẹp.

Sau đó, vị luật sư kia xuống xe, Lục Lộ đưa hai người thẳng tới nơi này. Lăng Thái nói với người trợ lí đã theo mình nhiều năm, từ giờ phút này trở đi, đây sẽ là nơi làm việc mới của anh.

“Chỗ này hình như hơi nhỏ, sếp định kinh doanh qua mạng sao?”

Lăng Thái bật cười, “Là một phòng triển lãm tranh.”

“...”

Hôm đó ngay cả khi rời khỏi, Lục Lộ cũng chưa hết băn khoăn. Người sếp mà anh ngưỡng mộ, từng hô mưa gọi gió trên thương trường, giờ đây lại muốn dành cả tương lai ột phòng tranh nhỏ bé như vậy hay sao? Anh thật sự không tài nào hiểu nổi.

Trực giác của Lăng Thái không hề sai, Nguy Đồng quả thật đang không vui, hay nói đúng hơn là đang rất tức giận.

Ba ngày nay, cô ăn không ngon ngủ không yên, suy nghĩ lo lắng cho anh, nhưng đến hôm nay lại hay tin, ngay từ ngày đầu anh đã bình yên vô sự.

Điều đáng hận là, cả ba ngày nay, anh không hề báo tin về cho cô. Cứ bỏ mặc cô lo lắng như vậy, quá đáng, thật là quá đáng!

Nguy Đồng dựa người bên chiếc cửa kính, ngắm nhìn dòng người xuôi ngược trên đường. Tình cảm, sự tin tưởng cứ giầy vò trái tim cô. Phải, cho dù anh không thích cô, cho dù anh không dành cho cô thứ tình cảm mà cô đã trao anh, nhưng cho dù thế nào hai người cũng là vợ chồng, cùng chung sống lâu như vậy, anh lại thần nhiên không báo tin về cho cô. Thật là quá đáng! Quá đáng không thể chấp nhận được!

Bước chân Lăng Thái dừng lại bên cạnh cô, ngón tay thon dài vuốt mái tóc cô như một thói quen, “Em đói chưa, chúng ta đi ăn trưa nhé?”

“Anh đã không có chuyện gì, tại sao không liên lạc với em?” Nguy Đồng vốn là người không che giấu được cảm xúc của bản thân, huống hồ cô cũng không muốn giấu.

Anh không trả lời, cô tức giận quay người lại, “Đến lúc này mà anh còn yên lặng như vậy là để làm gì? Không thấy em đang rất tức giận sao? Em biết hai vợ chồng chúng ta chỉ là trên danh nghĩa. Nhưng lần này anh có biết em lo lắng cho anh thế nào không? Vì anh, cả ba ngày nay em ăn không ngon ngủ không yên. Anh... Thôi bỏ đi! Bây giờ có nói những điều này thì cũng không có ý nghĩa gì. Dù thế nào thì anh cũng không thích em, đương nhiên cũng sẽ không quan tâm xem cảm giác của em thế nào. Tự nhiên nổi nóng với anh như vậy, đúng là em đã gây sự vô cớ.”

Cô hất mạnh bàn tay đang đặt nhẹ lên mái tóc mình, xoay người định bỏ đi, nhưng đã bị anh ôm từ phía sau, thật chặt.

Vòng tay to lớn, rắn chắc, giữ chặt cô trong lòng mình. Sự ấm áp đó, hơi thở đó, sự tiếp xúc đó sau bao ngày chung sống đã trở nên quen thuộc như chính một phần không thể thiếu trong cô, khiến cô chờ đợi, khiến cô hạnh phúc. Cô rất thích anh, rất rất thích anh.

Bờ môi mềm mại khẽ đặt lên cổ cô một nụ hôn thật dịu dàng, giọng nói triu mến thì thầm bên tai cô, “Sao em biết anh không yêu em?” Cô không nghe nhầm, từ cô dùng là “thích”, còn từ anh nói với cô lại là “yêu”.

Giây phút đó trái tim cô loạn nhịp, câu nói đó khiến cô hạnh phúc ngỡ như mình đang mơ.

“Anh... anh đang nói gì vậy?”

Lăng Thái khẽ mỉm cười, nụ cười điềm nhiên đẹp hút hồn của thường ngày, nhưng hôm nay dường như còn mang thêm vị ngọt của tình yêu. Không yêu, không yêu, sao có thể không yêu được chứ?

Từ lâu anh đã yêu cô, yêu cô say đắm, yêu cô hơn cả chính bản thân mình rồi. Cho dù ban đầu, có thể chỉ là vì trách nhiệm. Từ khi nhận ra cô, anh đã quyết định sẽ lấy cô làm vợ. Nhưng cũng chính trong ngày hôm đó, anh đã bị lòng dũng cảm, tinh thần trách nhiệm của cô làm rung động. Trong những giờ phút nguy hiểm, cô không lựa chọn tháo chạy một mình, sự gan dạ đó thật hiếm thấy trong giới phụ nữ.

Cô rất xinh đẹp, rõ ràng là chỉ cần dựa vào khuôn mặt và thân hình đó là có thể có được những thứ mình muốn, nhưng cô lại không làm vậy, cô an phận làm một vệ sĩ bình thường, dùng chính sức lao động của mình để nuôi sống bản thân.

Anh biết, khi xưa cô ở bên cạnh Lăng Lạc An, hoàn toàn không phải vì tiền của anh. Anh không muốn cô bị Lăng Lạc An bốn cột tình cảm, nhưng lại không tiện nói rõ tất cả, nên chỉ có một cách duy nhất, đó chính là kéo cô về bên mình.

Trách nhiệm, quan tâm, lo lắng... Tất cả những thứ đó vốn vì anh muốn chịu trách nhiệm với cô, nhưng đến khi anh phát hiện ra không phải, thì anh đã yêu cô thật nhiều. Anh đã bị kéo vào cuộc.

Mỗi khi nhìn thấy cô, trái tim anh bỗng trở nên mềm yếu, luôn không thể rời mắt khỏi cô, luôn không nén nổi nụ cười, luôn muốn mang tới cho cô những thứ tốt đẹp nhất.

Sau khi kết hôn, anh lại sợ cô không quen. Dù gì thì anh cũng quá yên tĩnh, còn cô thì lại hiếu động, dù gì thì cô vẫn còn rất trẻ, còn anh thì... lại đã già.

Anh chưa từng trải qua một mối tình nào hoàn chỉnh, không biết nói những lời ngọt ngào, cũng không hiểu thế nào là lãng mạn. Anh chỉ biết quan tâm cô, chăm sóc cô, giúp đỡ cô vượt qua khó khăn, đứng dậy sau

mỗi lần vấp ngã, dùng hành động thật sự để yêu thương cô.

Đó chính là tất cả những thứ anh biết làm và sẵn sàng làm vì cô.

“Theo anh thấy, hành động thật sự có ích hơn những câu nói suông rất nhiều. Lời nói của con người là những thứ đơn giản và dễ thay đổi, qu Y những lời thề non hẹn biển trước giờ anh không bao giờ nói, thứ anh muốn em cảm nhận được, là tình cảm chân thành, sâu đậm và bền vững hơn bất kỳ lời thề hứa nào.” Anh nắm bàn tay cô, ôm cô thật chặt, “Nguy Đồng, có thể sau này anh cũng vẫn giống như trước kia, sẽ không nói những lời ngọt ngào dỗ dành em, nhưng em hãy luôn nhớ rằng, đôi tay đang ôm em giờ phút này, là thứ em có thể dựa vào suốt cuộc đời.”

Những lời nói anh nói với cô hôm đó, cho dù là nghĩ lại bao nhiêu lần, cô vẫn không nén nổi nụ cười.

Những ngày này, không có bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì làm phiền hai người.

Lăng Thái đưa Nguy Đồng đi khắp nơi lựa chọn tranh và tìm cách bài trí chúng, tuy Nguy Đồng không hiểu lắm về nghệ thuật, nhưng được đi quanh phố phường mua đồ cùng anh, khiến cô rất hạnh phúc và vui vẻ.

Ông Nguy biết được tin Lăng Thái bình yên vô sự, đương nhiên là rất vui mừng, nên đã mua rất nhiều đồ ăn về nhà mời anh tới dùng cơm. Các sư huynh đệ đều quây quần đông vui, chỉ thiếu Nhược Thần.

Nghe nói ngày thứ hai sau khi cô trở về căn hộ của Lăng Thái, Nhược Thần đã về từ biệt ông Nguy, nói rằng có việc gấp phải đi ngay, có thể một thời gian nữa mới quay về. ...

Tuy Lục Lộ rất muốn đi theo Lăng Thái, nhưng anh đúng là không có chút hứng thú gì với phòng tranh cả, nên cuối cùng đã quyết định tới Hằng An, thu dọn nốt tàn cục mà Trần Vĩ Phàm để lại.

Anh theo Lăng Thái nhiều năm như vậy, từ lâu đã có thể tự lập một mình, Lăng Thái cũng có ý đề bạt anh làm CEO.

Phòng tranh đã được chuẩn bị hoàn tất, những bức tranh đặt hàng từ lâu nay cũng đã lần lượt chuyển tới. Một ngày nay, Nguy Đồng bận rộn bài trí những bức tranh này với anh, bận tới mất tới mũi nhưng trong lòng thấy rất bình yên.

Đôi lúc được thảnh thơi, cô ngồi một mình nhìn ngắm những bức tranh trên tường, suy nghĩ về một số chuyện.

Cô thường nghĩ rằng, trên đời này thật sự có người như vậy sao, chỉ vì một lời hứa năm xưa, mà bỏ qua tất cả mọi chuyện, một lòng một dạ thực hiện lời hứa đó.

Dẫu biết là sẽ gặp muôn vàn khó khăn vẫn chấp nhận để thực hiện lời hứa. Giờ phút này cô nghĩ lại những cảm nhận của mình về anh từ đầu tới giờ. Lúc trước, cô chỉ cảm thấy anh thật nho nhã lịch lãm, sau đó cảm thấy anh thâm sâu khó đoán, sau khi có tình cảm thì say mê không thể dừng lại, còn bây giờ, sau khi hiểu rõ tất cả, thì trong lòng cô lại nhói lên sự xót xa.

Sáu năm, người đó coi anh như kẻ địch, dùng mọi thủ đoạn để hạ gục anh, còn anh vẫn một lòng không thay đổi. Cho dù là hiểu lầm hay bị thương, cũng không thể khiến anh chùn bước.

Suốt cả quãng thời gian dài như vậy, người đàn ông này vẫn bước một mình trên con đường cô độc. Không có ai hiểu rõ, không có ai thông cảm, những sự tán dương xu nịnh, hay những lời nói đả kích ác ý, đối với anh mà nói, hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Nghĩ lại cũng thật nực cười, thứ mà những người kia hao tâm khổ tứ không tiếc mọi giá để có được, ngay cả Nhược Thần cũng không ngoại lệ, anh lại từ bỏ một cách dễ dàng như vậy.

Nghĩ tới Nhược Thần, Nguy Đồng không khỏi thở dài.

Chuyện này, trước kia Lục Lộ đã suy nghĩ đắn đo rất lâu mới quyết định nói với cô. Trong ngày đầu tiên Lăng Thái bị đưa đi, anh đã quay lại Lăng Thị để lấy đồ, vô tình nhìn thấy Nhược Thần từ trong thang máy bước ra.

Nhược Thần khi đó, khoác lên người bộ vest màu đen, thần thái sắc lạnh mà nghiêm nghị, không hề có chút gì tùy tiện, phóng khoáng mà chân chất của một người luyện võ giống anh thường ngày. Anh không thấy Lục Lộ, đi thẳng ra phía cửa lớn, bước lên chiếc xe sang trọng màu đen.

Sau khi điều tra biển số xe, thì đó chính là xe của Quan Tuệ Tâm.

Đại sư huynh của Ngụy Đồng và chị dâu của Lăng Thái, là những người của hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Nhưng hôm nay xem ra, quan hệ của hai người lại khá thân thiết, nên chỉ có một cách giải thích duy nhất là: Nhược Thần đang làm việc cho Quan Tuệ Tâm.

Nhược Thần đã ở châu Úc ba năm, Quan Tuệ Tâm gần như năm nào cũng ở đó cả nửa năm trời, như vậy thì, chuyện hai người quen biết nhau là hoàn toàn có cơ sở.

Vì chuyện này có liên quan tới Ngụy Đồng, d nên Lục Lộ không thể để lộ sơ suất, vốn định sau khi giải quyết xong chuyện của sếp Lăng sẽ tiếp tục đi sâu điều tra. Nhưng sau đó, khi anh đại diện Hằng An tới đàm phán với Lăng Thị về chuyện liên quan tới kế hoạch phát triển Nam Uyển, anh đã nhìn thấy Nhược Thần đứng phía sau Lăng Lạc An.

Có điều tra thế nào, cũng không bằng sự thật mà mình mắt thấy tai nghe.

Lục Lộ cho rằng, sau khi nói tất cả chuyện này cho Ngụy Đồng biết, có thể cô sẽ rất buồn, cũng có thể cô sẽ rất khó chịu, thậm chí là nhất thời tức giận thượng cẳng chân hạ cẳng tay với anh...

Nhưng sau khi nghe xong, cô chỉ nói nhẹ một tiếng “Vậy sao”, rồi quay qua hỏi Lăng Thái, “Buổi tối hôm trước hai người nói chuyện riêng với nhau, anh có nhờ Nhược Thần tới thăm dò tin tức chỗ hai mẹ con họ không?”

Thấy Lăng Thái lắc đầu, Ngụy Đồng thất vọng thở hắt ra một tiếng, “Như vậy thì tức là Nhược Thần đúng là đang làm việc cho họ rồi...”

“Có lẽ có một nguyên nhân nào đó mà chúng ta chưa biết tới.” Lăng Thái đặt ly cafe trên tay xuống, bước tới bên cạnh Ngụy Đồng, nhẹ nhàng lướt tay trên mái tóc cô, “Anh thấy đại sư huynh của em không phải là người như vậy.”

“Sếp...” Lục Lộ lập tức nhắc nhở anh, “Lần này anh bị Trần Vĩ Phàm hãm hại, thật ra cũng là do anh ta...” Câu nói của Lục Lộ bị ánh mắt nghiêm nghị của Lăng Thái chặn lại, Lục Lộ bất lực đành yên lặng. Vì vậy nên người ta mới nói, đàn ông một khi đã động lòng là mất luôn cả lý trí.

Buổi tối hôm biết được chuyện này, Ngụy Đồng hoàn toàn không thể ngủ được, cô lặng lẽ bước ra khỏi giường, đi về phía ban công kính, ngồi tựa vào thành lan can, nhìn xuống thành phố rực rỡ ánh đèn dưới chân mình. Cho dù nghĩ nát cả óc cô cũng không tài nào hiểu được chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Tiền bạc và quyền thế có thật sự quan trọng như vậy không? Có thể thay đổi bản tính của một con người, thậm chí, ngay cả tình thân từ nhỏ lớn lên cùng nhau cũng bỏ qua. Nhược Thần biết rõ là cô rất quan tâm tới Lăng Thái, lại nhất định biến hôn lễ quan trọng nhất cuộc đời cô thành cục diện rối loạn như vậy. Là vì cô đã từ chối anh sao? Cô thật sự nghĩ không thông.

Có bước chân tiến tới lại gần mình, giữa không gian tĩnh lặng màn đêm bao phủ, Ngụy Đồng đối diện với ánh mắt điềm nhiên khiến người khác an lòng của anh.

“Anh vào ngủ trước đi, em muốn ngồi đây một lát.”

Anh cười, ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi ngược lại, “Em thích ngắm phong cảnh từ trên cao như thế này sao?”...

“Rất đẹp.” Ngụy Đồng hắt cằm về hướng đô thị bên dưới, “Đáng tiếc, nơi này thật sự quá cao, một mình ngồi đây ngắm phong cảnh, sẽ có cảm giác rất cô đơn. Nỗi cô đơn đến lạnh người, nên em cũng không thích cho lắm.”

“Phải, anh cũng thấy vậy. Tuy là rất đẹp, nhưng cao quá!”

“Anh sợ độ cao phải không?” Nguy Đồng đột nhiên hỏi.

Lăng Thái khẽ nhú mồm, bộ dạng ngây ngô, “Lục Lộ nói với em?”

“Tại sao anh lúc nào cũng thông minh như vậy?” Nguy Đồng chớp chớp mắt, “Anh thông minh như vậy, em cảm thấy áp lực lắm.”

“Áp lực? Anh lại không thấy em có áp lực gì cả.” Anh cười nheo mắt, nắm bàn tay cô tạo thành nắm đấm quen thuộc, “Tóm lại, nếu em nói không lại có thể dùng cái này đánh anh.”

Cô bấu môi, xoay người nhào về phía anh, đè anh xuống nền nhà.

50. Chương 50: Cuộc Đời

Mái tóc nâu dài từ hai vai rủ xuống, Nguy Đồng cười híp mắt, một tay ấn người Lăng Thái, một tay nâng chiếc cằm đẹp đẽ của anh.

“Làm gì vậy?”

“Trêu đùa anh!” Cô cười rất ma mãnh.

Anh yên lặng nhìn cô, cười nhưng không ra tiếng. Cô nhất thời chiếm thế thượng phong, có chút đắc ý, “Trước đây không biết anh có yêu em không, mỗi lần anh cười như không phải cười như vậy nhìn em, em đều không dám làm gì. Sau này cái nhà này, vũ lực có tiếng nói nhất.” Cô vừa nói vừa cúi đầu hôn nồng nhiệt lên môi anh. “Bây giờ em hỏi anh, đối với anh, cái gì mới là quan trọng nhất?”

“Em nói điều gì?” Anh nằm ở đó, ánh mắt đầy sự ấm áp và yêu thương.

“Tất cả. Đối với anh, cả đời anh theo đuổi điều gì? Anh... sao anh ngốc như vậy, thay anh trai gánh vác cả Lăng thị, còn cả Lăng Lạc An nữa.”

“Mục tiêu tạm thời và mục tiêu cuối cùng là hai điều không giống nhau. Có những mục tiêu chỉ là cách để đạt được mục tiêu cuối cùng. Còn nữa, đó không phải là ngốc.” Anh vuốt nhẹ má cô, “Đó là trách nhiệm và lời hứa của anh.”

“Nhưng không ai biết ơn anh cả.”

“Không cần điều đó, anh chỉ làm những gì mình nên làm.”

“Đó chính là ngốc!” Cô cố ý nói.

Anh từ từ nhấc người lên, cô vốn đang dang chân ngồi trên người anh cũng thuận thế trượt xuống chân. Anh ôm lấy cơ thể mềm mại trên người, hôn một cái lên trán, “Có thể bây giờ em vẫn chưa hiểu lắm, đó là vì em vẫn còn trẻ. Con người trong cuộc đời luôn có một tín ngưỡng. Cuộc đời không nhất định sẽ thuận buồm xuôi gió, mỗi bước ngoặt đều có sóng gió cả. Thực ra, có thể tách thành những chuyện khác nhau cũng tốt, vì trải nghiệm là kỷ ức. Kỷ ức thiếu những trắc trở sẽ không hoàn chỉnh. Trắc trở khiến con người hoang mang, nhưng có tín ngưỡng rồi cũng có nghĩa là có mục tiêu. Máy bay không có đích đến sẽ không thể cất cánh, không có bờ thuyền không thể cập bến. Làm việc một cách mù quáng và làm việc một cách rõ ràng là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.” Thấy Nguy Đồng mở to mắt ngây ra nhìn mình, anh lại cười, “Mấy năm nữa, em sẽ hiểu thôi.”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, người đàn ông trước mắt thở nhẹ nhàng, ánh mắt sâu thẳm, cứ nhìn như vậy, càng ngắm càng đẹp.

Anh luôn đơn giản như vậy, sau đó dùng nụ hôn nhẹ nhàng nói ra những lời khiến cô thấy bình tâm. ...

Cô nghĩ, bất luận những chuyện quan trọng đối với anh là gì, đều nhất định không phải tiền bạc hay quyền lực.

Cô đột nhiên cảm thấy, chỉ một từ “thích” đơn giản, đã không đủ để biểu đạt tình cảm trong cô. Cô nghĩ, cô yêu người đàn ông này. Yêu vô cùng sâu đậm.

“Bây giờ ánh mắt này là ám thị mời mọc nào đó ư?” Ngỡ điệu người đàn ông bình thản, vuốt tai cô, “Bà xã, anh có chút nhớ biểu hiện của em sau khi say...” Hơi thở ấm áp luồn vào tai cô, mặt Ngụy Đồng lập tức đỏ bừng.

“... Anh thật xấu!” Cô nhin nửa năm, chỉ nói ra được ba chữ đó. Nhưng nhìn thấy bộ dạng nắm chắc của anh, trong lòng lại thấy ấm ức.

Suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc trong lòng không thoải mái, cô túm lấy cổ áo anh, cắn thật mạnh vào môi anh. Lúc đứng dậy túm lấy cằm anh, cô nói: “Em đợi anh ở trên giường, mau lên đây!”

Trong đêm tối, đôi chân thon dài của cô gái chạy vụt qua hành lang, biến mất ở cửa phòng.

Anh ngồi đó, chống tay vào má, cười rạng rỡ.

Sau khi bày biện phòng tranh xong, Lăng Thái chưa vội mở tiệm mà đưa cuốn sổ nhỏ cho cô, bảo cô chọn địa điểm trắng mặt đã được viết trong đó.

“Đi đâu cũng được?” Đại tiểu thư Ngụy gia chưa từng được ra nước ngoài nên vô cùng hoan hỉ. “Vây... vậy em muốn đi nơi xa nhất! Đi Nam Cực!”

Lục Lộ đứng bên cạnh sắc cafe, Lăng Thái ngồi ở đầu bên kia sô-pha tiếp tục xem tạp chí, giả vờ như không nghe thấy.

“Không thích?” Ngụy Đồng không vui, nghĩ một hồi rồi nói “Vây đi gần một chút, đi leo núi.”

“Leo núi không tồi.” Lăng Thái bình luận.

Ngụy Đồng nói tiếp “Em muốn đến đỉnh Chomolungma rất lâu rồi!”

“...” Anh không nghe thấy gì cả.

Đến châu Phi thám hiểm sa mạc, xem núi ở cao nguyên Thanh Tạng, dã ngoại rừng nhiệt đới Amazon đều bị anh phớt lờ, Ngụy Đồng mất hứng, “Cái này cũng không được cái kia cũng không được, anh tự chọn đi!”

“Hawaii?” Lăng Thái hỏi dò.

“Tầm thường!”

“Fiji”

“Chưa nghe thấy bao giờ...”

“Paris?”

“Chán!”

“Hy Lạp?”

“Cũng chán!”

Lăng Thái thở dài, “Em cho chút đề xuất đi.”

“Em muốn đi thám hiểm, không muốn đi những thành phố nổi tiếng, cũng không muốn ăn ngủ mấy ngày bên bờ biển, muốn một cuộc du lịch mạo hiểm khó quên!” Giống như những gì viết trong “Ma thối đèn”, những khu vực thần bí và đầy nguy hiểm, rất ít người đặt chân đến, sau đó chúng ta mang theo công cụ, đi thám hiểm điều ảo diệu của thế giới...” Ngụy Đồng bị trí tưởng tượng của chính mình hấp dẫn, vuốt cằm cười híp mắt, “Nói không chừng chúng ta còn phát hiện di tích cổ hay văn vật gì đó, khi quay về sẽ giàu to.” Cô chuyển tầm mắt, lúc này mới phát hiện người trên sô-pha đã mất dạng từ lúc nào. ...

Ngoài cửa, Lục Lộ vô cùng thương cảm nhìn Lăng Thái: “Sếp, hay là sếp cũng đi đăng ký học một lớp võ thuật đi?”

“Thôi đi, tôi từng này tuổi rồi mới đi học...” Lăng Thái ủ rũ.

Lục Lộ muốn đi, ngừng một lúc, cuối cùng lấy một tấm danh thiếp đưa cho Lăng Thái, “Đây là công ty bảo hiểm trước đây tôi đăng ký, cũng không tồi, nếu thật sự muốn đi trắng mặt như vậy, trước khi đi nên đăng ký gói bảo hiểm tốt một chút...”

“...”

Hôm đó, Lục Lộ phát hiện, người sắp vốn thông minh lạnh lùng của mình lại có lúc không nói thành lời.

Vì địa điểm đi trắng mặt chưa thống nhất nên chuyện du lịch tạm thời bị gác lại.

Cuối tuần đó, Ngụy Đồng hẹn Hình Phong Phong và Tô Sung đến câu lạc bộ bơi rèn luyện thân thể và ăn cơm. Hình Phong Phong và Tô Sung biết gần đây lượng vận động của Ngụy Đồng nhiều thêm, lúc bơi chỉ nghịch nước ở bên bờ và uống nước, giữ đủ mười phần thể lực còn tiếp cô ở phòng thể dục.

Kết quả vừa chạy được mười mấy phút, hai người lần lượt gào thét không chịu nổi nữa, kéo Ngụy Đồng ra, định đến nghỉ ngơi ở quầy trà bên cạnh.

Ai ngờ lại chứng kiến một vở kịch đặc sắc ở quầy trà.

Ba người họ đi sớm, chọn vị trí tương đối trong cùng, tuy là chiều cuối tuần, nhưng câu lạc bộ chỉ tiếp khách VIP nên không nhiều người. Cũng vì thế, một khi có động tĩnh gì lớn, đều nghe thấy rất rõ ràng.

Người đầu tiên nhìn thấy người đó là Tô Sung, cô ngồi ngay vị trí nhìn đối diện bên ngoài, lập tức nói khẽ ra hiệu với Ngụy Đồng, “Là Lăng Tĩnh Ưu.”

Hình Phong Phong ngồi quay lưng lại với cửa, chậm rãi khuấy thìa cafe, “Đều là chuyện cũ từ năm nào rồi, không cần như nhìn thấy mình tinh.”

“Không phải!” Tô Sung giơ tay, cố kéo Ngụy Đồng từ phía đối diện chiếc bàn tròn nhỏ về phía mình, “Cậu xem, có người đang mắng cô ta!”

Một câu nói này khiến ba cái đầu đang ngồi bên chiếc bàn tròn nhỏ cùng quay ra nhìn.

Đó là vị trí tương đối gần cửa, Lăng Tĩnh Ưu hình như vừa từ bên ngoài vào, nhưng bị một cô gái trẻ vốn ngồi bên cạnh bàn ngăn lại.

Khả năng nói chuyện của cô gái đó vô cùng cao siêu, nghe vô cùng văn vẻ lịch sự, thực ra câu nào cũng đầy đả kích. Đại ý là châm biếm Lăng Tĩnh Ưu sau khi bị đuổi ra khỏi Lăng gia bản tính vẫn không đổi, càng không hiểu chuyện, cố sống chết bám lấy một người có tiền, giả vờ mình vẫn là tiểu thư tầng lớp thượng lưu, đến câu lạc bộ này tiêu tiền.

Đối phương từng câu mắng mỏ ép người, Lăng Tĩnh Ưu lại luôn cúi đầu không nói, một sự nhẫn nại khác hẳn tính cách bình thường.

“Cô ta bị đuổi ra khỏi Lăng gia rồi?” Hình Phong Phong ngạc nhiên, giật giật áo Ngụy Đồng, “Có chuyện gì vậy?”

“Mình cũng không biết, Lăng Thái sớm đã hết quan hệ với Lăng gia rồi.”

Tô Sung vốn không thích cảnh này, nhưng đối tượng bị ức hiếp lại khiến cô rất vui mừng, “Cô gái đó là ai vậy, thật lợi hại quá, đúng là như nữ hiệp trong phim, giáo huấn người phụ nữ xấu xa kia!”

Ngụy Đồng cũng thấy rất kỳ lạ, lại phát hiện cô gái đang nói kia nhìn rất quen mặt.

Đợi lúc các cô rời khỏi phòng thể dục, lên tầng trên ăn tối, cô mới nhớ ra trước đây đi cùng Nhược Thần đến quán bar gặp Lăng Lạc An, cô gái này cũng đi theo anh.

“Vậy thì sự việc đơn giản rồi!” Hình Phong Phong phân tích, “Cô gái vừa nãy nhìn cách ăn mặc thì biết ngay là thiên kim nhà giàu, hơn nữa là loại rất giàu. Lăng Lạc An quen thói tán tỉnh con gái, kết quả đã đụng phải người không thể gây sự được. Cậu nghĩ xem, phụ nữ có thể nhẫn nhịn người đàn ông lăm lăm tiền đi lãng nhăng, đa số đều vì tiền của đối phương. Cô gái kia cũng có tiền, biết quan hệ giữa Lăng Lạc An và

Lăng Tĩnh Ưu không bình thường, đương nhiên không thoải mái. Vì thế chắc đã giở thủ đoạn để mẹ của Lăng Lạc An đuổi cô ta ra khỏi nhà, bây giờ chạm mặt, tự nhiên sẽ dạy dỗ cô ta.”

“Cậu nói cứ như đã tận mắt nhìn thấy vậy!” Tô Sung và Ngụy Đồng đều không cho rằng như vậy.

Trên thực tế, suy đoán của Hình Phong Phong, đa phần đều đúng.

Vu Tư Nguyên là thiên kim nhà giàu đích thực, lại là con gái duy nhất trong nhà, được cha vô cùng cưng chiều. Cô không ngây ngốc, từ ngày đầu tiên Lăng Lạc An tiếp cận, cô đã biết đối phương có mục đích. Nhưng trước giờ cô luôn thích cảm giác được anh chàng đẹp trai theo đuổi, thêm vào đó, cha cô cũng có ý muốn liên hôn với Lăng gia, vì thế cô sớm đã coi Lăng Lạc An là người đàn ông của mình.

Đáng tiếc, có một hôm cô nhận được một cuộc điện thoại nặc danh, nói cho cô mối quan hệ không bình thường của Lăng Lạc An và cô con gái nuôi Lăng gia Lăng Tĩnh Ưu. Sau đó, còn có một đoạn phim nóng bỏng của đối phương. Tuy mặt của nam chính và nữ chính đã bị làm mờ đi, nhưng cô vẫn có thể nhận ra hai người đang lẩn lộn trên giường kia là ai.

Nghĩ đến cảnh tượng Lăng Tĩnh Ưu hàng ngày xuất hiện trước mặt, tự nhiên khoát cánh tay Lăng Lạc An gọi anh trai, trong lòng cô thấy thật kinh tởm.

Lăng Tĩnh Ưu có lẽ nằm mơ cũng không ngờ rằng, đoạn phim trước đây quay để phá hoại Ngụy Đồng và Lăng Lạc An bây giờ lại trở thành nguyên nhân mình bị đuổi khỏi Lăng gia. ...

Có lẽ nên khen ngợi Vu Tư Nguyên hành sự quá hoàn mỹ, cũng có lẽ chỉ có thể trách Lăng Tĩnh Ưu làm quá nhiều chuyện xấu, thời vận lại đen đủi. Tóm lại, Vu Tư Nguyên trước giờ không phải là người phụ nữ chỉ biết kêu khóc.

Bề ngoài cô vẫn tươi cười nhìn Lăng Tĩnh Ưu diễn vai một cô gái nghe lời, đằng sau lại lập mưu khiến Lăng Tĩnh Ưu mắc bẫy, sau này khiến Quan Tuệ Tâm nổi giận.

Trong lòng Quan Tuệ Tam, quân cờ Tĩnh Ưu vốn đã đáng bỏ đi rồi, giữ lại chỉ vì niệm tình bao năm qua cô ở bên cạnh bà, tình cảm như mẹ con. Ai ngờ cô không biết tốt xấu, lại dám âm mưu với tiểu thư Vu gia. Người như vậy đương nhiên không thể giữ lại.

Sau đó, Lăng Tĩnh Ưu bị ép dọn ra khỏi Lăng gia.

51. Chương 51: Vận Mệnh

Ngụy Đồng luôn cảm thấy, giữa mình và Lăng Tĩnh Ưu tồn tại một nghiệt duyên.

Thành phố Z rất lớn, trong một thời gian ngắn mà gặp nhau nhiều như vậy, mỗi lần đều rất náo nhiệt, thực ra không hề đơn giản.

Hàng An gần đây có chút chuyện, Lăng Thái hôm nay cùng Lục Lộ đến Hàng An, anh biết Ngụy Đồng có hẹn với bạn, liền đưa chìa khóa chiếc Bentley để cô có thể thuận tiện đi lại.

Buổi tối sau khi xem phim với hai cô bạn, đối phương lại nói muốn đi quán bar, kết quả bị Ngụy Đồng từ chối. ...

Hai cô gái cười nói cô giờ là một bà lão hai mươi tư tuổi, nhưng cũng không cưỡng ép, chỉ nói cô đưa bọn họ đến cửa quán bar thì sẽ cho cô về.

Sau đó, ba người trên xe nhìn thấy tiểu thư Lăng gia ở trên phố.

Đó là một cửa ngõ tương đối ít người, mấy người đàn ông nhìn có vẻ bất lương chặn đường Lăng Tĩnh Ưu đang bước ra từ quán bar, kéo vào một con ngõ nhỏ.

Lúc đó Ngụy Đồng đang tìm quán bar mới mà Hình Phong Phong nói, tốc độ lái xe rất chậm, ba người trên xe đều nhìn thấy cảnh đó. Chiếc xe dừng lại bên đường, Tô Sung hỏi có muốn xuống xe xem không, Hình Phong Phong lập tức ngắt lời nói đây là chuyện của người ta, đừng lo chuyện bao đồng.

“Mấy người đàn ông đó hình như rất hung dữ, chúng ta không để ý, lỡ như xảy ra chuyện thì phải làm sao?” Tô Sung đẩy Ngụy Đồng.

Hình Phong Phong nắm chặt vai bạn tốt, “Đây gọi là tự làm tự chịu, loại phụ nữ như cô ta, cho dù có báo ứng cũng đáng.”

Ngụy Đồng xoa dịu, nhéo hai gương mặt mềm mại, “Mình xuống xe xem sao, hai cậu có thể đến quán bar rồi!”

Tuy nhiên, Hình Phong Phong và Tô Sung tâm lý vốn hiếu kỳ, cuối cùng vẫn đi theo sau Ngụy Đồng, bước đến con ngõ nhỏ đó. Con ngõ rất nghèo nàn, so với phố lớn hoàn toàn là hai thế giới khác nhau, khắp nơi đều là rác thải vứt bừa bãi, lạnh lẽo âm u. Ba người đi vô cùng cẩn thận, không để phát ra tiếng bước chân nào.

Bọn họ rẽ ở một khúc ngoặt, cuối con ngõ tối tăm, Lăng Tĩnh Ưu đang bị người ta đè xuống đất, áo của cô gần như đã bị xé sạch, một người đàn ông đang chuẩn bị tháo quần. Miệng cô bị bịt chặt, cơ thể mềm mại trắng trẻo đang hết sức giãy giụa dưới nền đất bẩn thỉu, muốn thoát ra khỏi bàn tay hỗn hào trên người mình, nhưng tất cả đều vô ích. Tóc cô rối tung, khắp mặt đều là nước mắt, nhìn giống như một người điên.

Ba cô gái đều hoảng hốt, Ngụy Đồng muốn xông lên thì bị Hình Phong Phong kéo lại, lắc đầu nguầy nguậy. Ngụy Đồng ra hiệu an ủi vỗ vai bạn rồi xông ra.

Trước khi quen Ngụy Đồng, bọn họ đã nghe nói đến tên của cô. Bắt đầu từ hồi tiểu học, cô đã là nhân vật phong vân của mấy trường học lân cận. Trong nhà cô có mười hai vị sư huynh đệ, cô có một thân võ công mười phần uy lực.

Nhưng quen nhau nhiều năm như vậy, ngoài việc nhìn thấy Ngụy Đồng đánh nhau với mấy anh chị cấp ba, bọn họ chưa từng thấy bộ dạng động thủ thật sự của cô.

Có tất cả bốn người đàn ông, thời gian đánh gục tất cả là năm phút, tốc độ tất cả dắt díu nhau bỏ chạy là năm giây. Bọn họ từ lo lắng thành yên tâm, mất chữ a mồm chữ o, chỉ thiếu mỗi vỗ tay cổ vũ.

Trên nền đất lạnh ngắt, Lăng Tĩnh Ưu lôi chiếc giẻ nhét trong miệng ra, trừng mắt nhìn Ngụy Đồng đang cởi áo khoác ra đưa ình, trong đôi mắt sùng đồ toàn là oán hận, “Đừng tưởng cứu tôi, tôi sẽ cảm kích cô. Nếu không phải cô, tất cả những chuyện hôm nay sẽ không xảy ra.”

Ngụy Đồng nhìn cô một cái, khom lưng đặt chiếc áo khoác trước mặt, “Cô vẫn như vậy, mãi mãi không phân biệt được trắng đen thị phi. Cô cho rằng sự cảm kích của cô đáng tiền lắm sao? Cũng đừng cho rằng tôi thật sự muốn cứu cô, tôi chỉ là không muốn nguyên tắc tinh thần võ đạo của Ngụy gia vì cô mà bị phá hoại.”

Ngụy Đồng nói xong, kéo bạn chuẩn bị rời đi, chưa đi được mấy bước, đằng sau vọng đến tiếng khóc. Cô thở dài, bảo bạn đi trước, rồi quay lại, “Đi bệnh viện, hay đi báo cảnh sát?”

“Đều không cần...” Lăng Tĩnh Ưu dùng tay lau nước mắt, nhặt chiếc áo khoác dưới đất khoác lên người, “Cô có thể... đưa tôi về nhà không?”

Đây là chung cư hai phòng ngủ, không cũ không mới. Lăng Tĩnh Ưu sau khi bị ép dọn ra khỏi Lăng gia thì thuê ở đây. Chung cư ở giữa khu phố náo nhiệt, trang trí không tồi, chỉ là chủ nhân lười quét dọn, khắp nơi đều là quần áo, phòng có chút bừa bộn.

Mấy năm nay, Quan Tuệ Tâm và Lăng Lạc An cho Lăng Tĩnh Ưu không ít tiền, tuy đã dùng nhiều, nhưng vẫn giữ lại một ít. Vì thế lúc đầu sau khi bị đuổi ra khỏi cửa, cuộc sống của cô không quá khó khăn. Chỉ là cô đã quen xa xỉ, thói quen mua hàng hiệu không thay đổi được, ra vào toàn nhà hàng cao cấp, kết quả không đến một tháng đã không còn đồng nào.

Sau đó, Tình Ưu cũng từng về Lãng gia xin tiền hai lần, nhưng lần nào cũng gặp phải lời nói lạnh lùng châm biếm của Quan Tuệ Tâm. Lúc này cô mới thật sự hiểu ra, người phụ nữ nuôi dưỡng cô hai mươi mấy năm vốn không hề coi cô như con gái. Cô chỉ là một vật phẩm có giá trị, một khi mất đi giá trị lợi dụng sẽ không còn danh nghĩa gì.

Lãng Tình Ưu cũng từng nghĩ đến tìm Lãng Lạc An, nhưng nghĩ đến lúc Vu Tư Nguyên lập mưu với cô, anh khoanh tay bàng quan, cô không có cách nào làm được việc ấy.

Cô yêu anh điên cuồng như vậy, cho rằng chỉ cần giữ anh ấy ở bên mình, những chuyện khác cô có thể không để tâm. Nhưng giống như Ngụy Đồng nói, một người đàn ông, trái tim không dành cho cô, không yêu cô, không quan tâm cô, càng đừng nói đến hai từ chung thủy.

Anh có thể đứng nhìn cô bị người phụ nữ khác vu hại, cho dù cô đi tìm anh, có thể đạt được điều gì?

Lại thêm một sự châm biếm nữa? Lại thêm một ánh mắt khinh thường nữa?

Cô không muốn quay về để bị anh coi thường, liền bắt đầu qua lại với những người đàn ông mình không yêu. Cô còn có gương mặt xinh đẹp, là gương mặt ngây thơ mà đàn ông thích nhất. Cô bắt đầu biến thành một người khác, buổi sáng ăn mặc xinh đẹp đáng yêu nũng nịu bên cạnh đàn ông, buổi tối hút thuốc hóa trang đậm ra vào hộp đêm, thỉnh thoảng được ai để mắt đến sẽ đi thuê nhà nghỉ.

Có lúc đụng mặt người thuộc tầng lớp thượng lưu ở những nơi cao cấp, cô sẽ mỉm cười giả vờ không quen biết. Cái danh xưng tiểu thư Lãng gia hầu như đã biến thành chuyện của thế kỷ trước. ...

Chiều nay không phải lần đầu tiên cô gặp phải Vu Tư Nguyên ở câu lạc bộ. Đó là người phụ nữ tâm địa còn thâm độc hơn cả cô, sâu trong đôi mắt luôn cười nhẹ nhàng, cô thấy những cái gai độc sắc nhọn, dường như đang nhìn một thứ gì đó bẩn thỉu. Vu Tư Nguyên ghét Lãng Tình Ưu ra vào câu lạc bộ này, ghét Lãng Tình Ưu xuất hiện trước mặt cô.

Thực ra Lãng Tình Ưu trong lòng đã có trực giác, nhưng không ngờ đối phương hạ thủ lại nhanh như vậy, nếu không có Ngụy Đồng, hôm nay cô khó thoát nạn.

Đón lấy chiếc khăn Ngụy Đồng đưa cho, người trên sô-pha chỉ nói khẽ ba chữ, “Tôi xin lỗi.”

Ngụy Đồng không để bụng cười cười, “Tôi còn tưởng cô muốn nói cảm ơn.”

“Tôi xin lỗi!” Lãng Tình Ưu ngẩng đầu, “Ý tôi là, chuyện ở công trường thành phố S trước đây, xin lỗi! Chuyện đó là tôi làm!”

“Công trường thành phố S?” Ngụy Đồng xoa vết sẹo mờ do mũi khâu để lại trên cánh tay, kinh ngạc, “Là cô làm?” Cô thở dài, chậm rãi nheo mắt lại, “Tôi thật sự muốn đánh cho cô một trận. Cô đúng là cái gì cũng dám làm!”

“Đúng thế, vì Lãng Lạc An, cái gì tôi cũng dám làm. Tôi nghĩ cô không biết, hôm đó ở bệnh viện, Lãng Lạc An nghe thấy cuộc nói chuyện giữa cô và sư huynh cô. Rõ ràng trước đó vẻ mặt hằm hằm còn rất đáng sợ, nghe thấy cô và Lãng Thái bất hòa, cho rằng vẫn còn cơ hội đoạt lại cô, liền nở nụ cười. Lúc đó anh ấy đang theo đuổi Vu Tư Nguyên. Tôi cho rằng anh ấy sớm đã quên cô rồi, kết quả anh ấy vẫn thích cô. Sao anh ấy có thể thích cô như vậy? Cô không biết lúc đó tôi nhìn anh ấy dõi theo bóng cô mà trong lòng hận đến thế nào.” Giọng nói của cô có chút run rẩy, với Ngụy Đồng là hận, với Lãng Lạc An lại là vừa hận vừa yêu.

“Sau đó, tôi phái người đi theo cô. Cô vội vã đến thành phố S, người theo dõi nghe được cuộc điện thoại của cô, vì thế tôi đã bảo người ta sắp đặt sự cố ở công trường đó. Tôi luôn biết chuyện tranh chấp giữa Lãng Lạc An và Lãng Thái, tôi gọi điện cho sư huynh cô, cố ý ly gián, muốn giả họa chuyện này là do tranh chấp giữa hai người đó, ấy người phải hỗn loạn. Kết quả chồng cô thật lợi hại, âm thầm giải quyết người của tôi...” Lãng Tình Ưu ôm khăn mặt, càng nói âm thanh càng nhỏ, hai chân thu lại trên sô-pha, ánh mắt vô hồn nhìn về phía trước, “Số cô thật tốt, luôn khiến đàn ông thích cô, đầu tiên là người cháu, sau đó là người chú... Lãng Thái, mỗi lần tôi nhìn thấy chú ấy thì đều có sự sợ hãi từ trong nội tâm. Chú ấy quá lạnh lùng, có lúc rõ ràng đang mỉm cười, nhưng lại mang sự xa cách đến ngàn dặm. Tôi luôn không hiểu người đàn ông như vậy sao lại có thể yêu cô đến mức này?”

“Anh ấy không phải loại người như cô nghĩ.” Lạnh lùng? Đã từng có lúc, cô cũng dùng ánh mắt có chút sợ hãi nhìn nhận anh. Nếu không có sự việc bất ngờ sáu năm trước làm sự khởi đầu, chỉ e Lăng Thái đối với cô, cũng không có chút ngoại lệ nào.

“Vì thế, vận mệnh con người có lúc rất kỳ lạ. Nếu không phải vì cô, e rằng người bây giờ bị đùa giỡn vứt bỏ đau lòng buồn bã chính là tôi. Thời gian càng dài, càng khó dứt bước ra đi, ở một góc độ khác, thực ra tôi nên cảm kích sự xen vào của cô lúc đó.”

Lăng Tĩnh Ưu cười mỉa mai, khoe môi trắng bệnh mấp máy, “Cô cũng thật là một người phụ nữ kỳ lạ. Tôi sắp đặt hại cô nhiều lần như vậy, cô vẫn không hề dấn đạp lên tôi lúc tôi khó khăn nhất, có phải phụ nữ luyện võ rất thích giả làm người tốt?”

“Cô cứ coi như người đang sống hạnh phúc như tôi đang thương xót cho người bất hạnh như cô là được.” Trước khi đi, Ngụy Đồng còn để lại một câu cảnh báo chân thành, “Mấy người vừa nãy thân thủ không tồi, chắc không phải là lưu manh bình thường. Chuyện này, có thể vẫn còn tiếp tục, tôi kiến nghị cô báo cảnh sát.”

Lúc mở cửa ra về, từ trong chung cư vọng đến hai chữ rất nhẹ: “Cám ơn.”

Ngụy Đồng lúc đó không hề hay biết, có báo cảnh sát hay không vốn dĩ không thể thay đổi sự thật đã định. Đám đàn ông bỏ chạy đó đã chụp những bức ảnh nude, đến đương sự cũng không hề hay biết gì.

Hai ngày sau, một loạt bức ảnh nude tên là “Đồ cướp bạn trai” được tung lên mạng, cô gái trẻ trong bức ảnh nửa thân trên lồ lộ biểu cảm sợ hãi, bên cạnh tám ảnh thậm chí còn ghi chú tên thành phố, địa chỉ và điện thoại của cô gái.

Đám phóng viên báo lá cải nhận ra nhân vật chính, lấy những tấm ảnh trước đây của Lăng Tĩnh Ưu ra so sánh. Trong vụ việc âm ỉ này, Quan Tuệ Tâm luôn giữ thái độ “chuyện này không liên quan đến mình”. Bà còn bảo tiểu thư Lăng gia đang nghỉ dưỡng ở châu Âu, số ảnh đó chỉ là tác phẩm của một người muốn nổi tiếng.

Vài ngày sau, Lăng Tĩnh Ưu bị đám phóng viên vây kín, không ngừng nhận được những cuộc điện thoại làm phiền, thậm chí còn không dám ra khỏi nhà một bước. Cô như người mất hồn liên mồm van ga trong nhà.

Lúc được đưa vào bệnh viện, Lăng Tĩnh Ưu đã hôn mê sâu, có thể tỉnh lại được không vẫn chưa rõ.

Ngụy Đồng tắt máy tính, đi đến chỗ quầy bar nhỏ của phòng tranh, nói với Lăng Thái đang pha cafe, “Em muốn đến bệnh viện thăm cô ấy.”

Anh nhìn cô, gật gật đầu.

Tình hình gần giống với những gì cô nghĩ. Quan Tuệ Tâm đã coi đây là chuyện người ngoài, không niệm tình mẹ con, để mặc Lăng Tĩnh Ưu tự sinh tự diệt trong bệnh viện.

Ngụy Đồng dùng thẻ Lăng Thái cho, giúp Lăng Tĩnh Ưu chuyển sang phòng bệnh đơn cao cấp, đổi bác sĩ giỏi nhất ở bệnh viện. Ngoài ra còn thuê một hộ lý phụ trách việc lau rửa thay quần áo hàng ngày cho cô.

Cả quá trình thấy Lăng Thái không hề nói câu nào, Ngụy Đồng hỏi anh, có cảm thấy cô gàn dở không, Lăng Tĩnh Ưu rõ ràng xấu xa như vậy, cô còn giúp cô ấy.

Đôi mắt nhìn Ngụy Đồng chăm chú giấu đi vẻ lạnh lùng vốn có, ánh mắt của Lăng Thái từ từ trĩu mến hơn, “Nói thế nào cũng là chú thích, nó là hậu bối, em làm những chuyện này anh không phản đối.”...

Anh trước giờ không thương cảm cho những kẻ tự làm tự chịu đó, cho dù vì mệnh lệnh của anh khiến cô bị Vu Tư Nguyên vu hại, nhưng sau khi rời khỏi Lăng gia, cô vẫn còn có trăm ngàn sự lựa chọn. Con người luôn oán trách vận mệnh, nhưng lại quên mất có nhiều lúc vận mệnh đó lại do chính bản thân tạo ra.

“Thực ra chúng ta nên tốt với cô ấy một chút.”

“Ồ?” Anh khẽ nhướn đôi mày dài.

“Vì nếu không có người thứ ba xấu xa là cô ấy, sao em có thể tìm được người chồng tốt thế này!” Ngụy Đồng khoác lấy cánh tay Lăng Thái, nép sát vào người anh, gương mặt màu nâu nhạt khỏe khoắn nở nụ cười rạng rỡ. Nụ cười đó vừa gợi cảm vừa đáng yêu, đôi mắt sáng như đóa hoa nở dưới ánh nắng chói chang.

Anh nhìn chăm chú vào đôi mắt cô, thừa dịp cô ngẩng đầu lên nhìn mình, cúi đầu hôn một cái vào môi cô.

Người qua người lại trên hành lang bệnh viện, ánh mắt của các y tá và người nhà bệnh nhân đều bị thu hút, đa phần đều nhìn về phía gương mặt anh tuấn của Lăng Thái.

Lăng Thái nhìn đôi má hơi ửng hồng của cô, anh nheo mắt tinh nghịch, “Câu nói này hay lắm, thưởng cho em, có thích không?”

Người bị trêu đang vui mừng trong lòng, làm sao có thể nói không thích. Khoảnh khắc ngọt ngào này, cô đột nhiên nhớ đến tuần trăng mật của hai người, “Ông xã, lúc nào chúng ta đi trăng mật? Lần trước không phải anh nói sẽ suy nghĩ đi Tây Song Bản Nạp ư? Em muốn đi thám hiểm rừng sâu...”

“...” Lăng Thái không nói gì nữa. Xem ra, anh thật sự cần phải đi tập võ rồi...

52. Chương 52: Cầu Mà Không Được

Gần đến cuối tháng mười, sóng gió chuyện Lăng Thị đổi chủ một tháng trước hầu như đã qua đi. Các nhân viên cấp cao Lăng Thị phát hiện chủ tịch mới của họ gần đây càng ngày càng thất thần trong buổi họp.

Nhân viên không được tham gia cuộc họp bỏ phiếu, hầu như không ai biết biến cố cuối tháng chín đó. Trong mắt họ, người bây giờ ngồi ở vị trí cao nhất này, dựa vào năng lực của anh mà đoạt lấy quyền làm chủ. Lăng tổng trước đây có vi phạm pháp luật hay không bọn họ đã không còn quan tâm, điều quan trọng là, ai có thể trở thành tâm phúc của vị Lăng tổng mới này.

Để thể hiện bản thân, các phòng ban sóng gió sôi sục, nhưng tất cả cạnh tranh đến trước mặt Lăng Lạc An đều trở thành một vũng nước đọng trong chiếc ao tĩnh mịch.

Trẻ trung, ngoại hình xuất sắc, được phụ nữ yêu mến, gia cảnh phi phàm, họ không thể nghĩ ra còn có chuyện gì khiến anh thất thần như vậy. Khuôn mặt tuấn tú xuất chúng đó luôn bao phủ một màn sương mù chướng khí không tan. Xung quanh dường như tràn ngập cảm giác chán ghét sự đời. ...

Vị trí ở tầng thứ ba mươi, xem ra chẳng khác gì với trước kia chưa có được nó, anh hoàn toàn mất đi tâm trạng ấy.

Tiền và quyền lực, sau khi có được rồi, lại phát hiện không có một chút thỏa mãn nào. Có lẽ vẫn có, chỉ là qua đi quá nhanh, không thể tóm lại được.

Lăng Lạc An không vui, trong lòng luôn có một sự trống trải. Anh từng không tiếc tất cả, thậm chí bán rẻ nhân cách, tình thân, hôn nhân để có được tất cả điều này, nhưng cuối cùng anh vẫn không vui.

Sau khi trả một cái giá quá lớn, phát hiện ra đó không phải là điều bản thân muốn nhất, đó là một câu chuyện cười châm biếm đến cỡ nào? Trước đây anh nỗ lực như vậy là vì cái gì? Tất cả điều này có ý nghĩa gì chứ?

Hôn nhân giữa hai nhà Lăng Vu đã định, đám cưới sẽ vào tháng sau. Mẹ rõ ràng biết anh không đồng ý, nhưng lại giả vờ như không cảm giác được gì. Trước đây là vì muốn đoạt được Lăng Thị, bây giờ Lăng Thị đã lấy được rồi, anh không hiểu còn có nguyên nhân gì khiến bà ép con trai mình đi lấy một người phụ nữ anh vốn không yêu.

Phiền não không thể nói ra, sau đó anh lại nhớ đến cô.

Hôm đó anh nhìn thấy cô đi trên phố. Lúc ấy anh đang ngồi trong xe chờ đèn đỏ, cô bước trên vạch sang đường đi ngang qua. Chỉ là khoảng cách mấy mét, rất gần, thậm chí anh còn nhìn được sự vui vẻ trong mắt cô.

Cô cầm trong tay que kem vừa mua, bước chân vui vẻ băng qua đường, luồn qua phía sau lưng người đàn ông đang đứng đợi ở phía bên kia đường, nghịch ngợm hù anh ấy.

Người đàn ông đó cười, vuốt thẳng mái tóc dài bị gió thổi rối tung của cô, giúp cô kẹp vào sau tai.

Cô múc một thìa kem, ý bảo anh ăn, lại lợi dụng lúc anh cúi đầu mà hôn trộm một cái vào má.

Lúc đó, ánh nắng ngập tràn, nụ cười của cô rạng rỡ.

...

Lăng Lạc An kéo cửa kính, từ từ cúi đầu, sự trống trải trong lòng lại truyền đến sự nhói đau như hôm đó.

Điện thoại đổ chuông liên hồi, người gọi đến là Quan Tuệ Tâm.

Anh hậm hực bấm ngắt điện thoại, tiện tay vứt về phía bàn, túm lấy áo vest bước nhanh ra khỏi văn phòng.

Đây không phải là lần đầu tiên Lăng Lạc An gọi điện cho Ngụy Đồng.

Ngụy Đồng vẫn bấm nút từ chối, tiếp tục chuyển những bức tranh mới hôm nay vào kho.

Phòng tranh này của Lăng Thái cuối cùng cũng mở cửa, tên của nó rất nghệ thuật, chỉ một chữ: “Đồng”.

Cô từng cho rằng, phòng tranh đối với Lăng Thái chỉ là nơi trở về sau những sóng gió lớn, anh không phải không có tiền, cần dựa vào nó để sinh sống, chỉ là một cách thức thư giãn.

Cách nghĩ này, đã thay đổi cách đây hai ngày sau khi Ngụy Đồng ngồi ngắm Lăng Thái vẽ. Anh vẽ chân dung cho cô, những đường nét thanh khiết, chỉ vài nét bút mà khắc họa ra một khuôn mặt sinh động.

Sau đó thấy lạ cô mới đi hỏi, thì ra năm nhất đại học anh học mỹ thuật, sau đó vì một vài nguyên nhân, chuyển sang học quản lý công thương. Ngụy Đồng nghĩ, nguyên nhân đó, chắc chính là vì anh trai của Lăng Thái.

Ở cạnh nhau lâu như vậy, Ngụy Đồng rất ít khi nghe thấy anh nhắc đến chuyện trong nhà. Người nhà giàu, thường có những ẩn giấu khó nói. Người đàn ông này, luôn thích giữ lại phần gian nan nhất cho bản thân, quay lại cười mỉm bình thản với người khác.

Cô nhận ra bây giờ mình đã hiểu tâm trạng anh đến vậy. Cũng vì hiểu, vì thế khi người thân duy nhất của anh bám lấy cô, cô không hề quay đầu bỏ đi.

“Tại sao không nghe điện thoại?” Đầu con phố cũ, bóng của anh bị kéo dài và mờ nhạt, dưới ánh đèn đường, gương mặt anh có chút không chân thực. Không biết là do lâu quá không gặp, hay là tâm trạng quá u uất, tóm lại, trông rất xa lạ. ...

Hôm đó Lăng Thái đi gặp một người bạn vừa trở về thành phố, vốn định dẫn theo cô, vừa hay ông Ngụy nhớ con gái, kêu cô về nhà ăn cơm nên cô không đi cùng anh. Lúc này cha sai cô ra ngoài mua xì dầu, vừa hay gặp phải Lăng Lạc An ở đầu phố.

“Về việc riêng, chúng ta không có gì để nói. Về việc công, lập trường cũng không giống nhau.” Cô muốn đi, liền quay lại bổ sung một câu, “Tâm trí của anh bây giờ nên để ở công ty, đó là điều anh luôn muốn, cũng là thứ người nhà anh luôn muốn cho anh, đừng phụ lòng bọn họ.”

“Đừng dùng lời lẽ của bề trên nói chuyện với tôi!”

Thấy Lăng Lạc An tức giận, Ngụy Đồng cũng không thoải mái, “Chồng tôi bận suốt sáu năm, chỉ vì một lời ủy thác lúc lâm chung của cha anh, Bây giờ anh thuận lợi kế thừa công ty, lại không biết trân trọng, còn ở đây làm phiền tôi. Anh có bệnh phải không?”

“Đây không phải là sự thật!” Anh tức giận ngắt lời cô, “Không phải Lăng Thái nói gì thì em tin vậy. Em vốn không hiểu những chuyện giữa chúng tôi mấy năm nay,qu Ynhững tranh đấu âm thầm hay rõ ràng, vốn không phải điều mà em có thể tưởng tượng nổi. Cách làm này, vốn không thể là thứ mà Lăng Thái gọi là chỉ dẫn.”

“Vậy anh nói đi! Tại sao anh ấy lại muốn từ chức, nhường quyền làm chủ?”

“Vì em!” Ánh mắt anh đè xuống cô, khiến cô có một cảm giác nặng nề, “Lăng Thái biết tôi để tâm đến em, dùng cách này để khiến em mãi mãi ở bên cạnh Lăng Thái. Ngay Đồng, hãy rời xa Lăng Thái đi, Lăng Thái không thật lòng với em đâu. Tôi biết giữa hai người luôn có vấn đề, còn Lăng Thái sau khi kết hôn cũng luôn có người phụ nữ khác, em vẫn có thể nhẫn nhịn Lăng Thái, tại sao không thể tha thứ cho tôi?”

Trả lời anh, là một cú đấm tay phải. Ánh mắt cô sắc lạnh, bình thần nhìn anh, phun ra ba chữ, “Nói thôi quá!”

Cô tiện tay vứt chai xì dầu đi, bắt đầu chậm rãi khởi động các đốt ngón tay, “Đừng lấy loại người đến thích là gì cũng không hiểu như anh so sánh với chồng tôi! Cái mắt nào của anh nhìn thấy anh ấy có người phụ nữ khác, cái mắt nào của anh thấy chúng tôi có vấn đề? Muốn tôi tha thứ cho anh? Sao hử, lẽ nào còn muốn tôi tái hợp với anh? Anh thật sự si tình như vậy sao? Phụ nữ trên đời này đều chết hết rồi, chỉ có mình tôi như một tiên nữ khiến anh không thể quên được?”

Anh nhìn cô, lần này không tức giận nữa, “Lúc đầu là tôi quá đáng, muốn em ngay lập tức tha thứ cho tôi là điều không thể. Nhưng em phải hiểu, bao năm nay, bao nhiêu người phụ nữ, tôi chưa bao giờ nói với họ những lời này. Chỉ có em là ngoại lệ. Em không giống bọn họ, lúc đầu tôi hiểu nhầm em, vì thế...”

“Thừa nhận Lăng Thái làm những việc đó là vì anh, thật sự khó vậy sao?” Cô thật sự muốn đánh anh một trận thật đau, nhưng nghĩ đến Lăng Thái cô lại nhịn, “Lăng Lạc An, kiêu ngạo không thể lừa dối bản thân cả đời, anh tỉnh lại đi!”

“Đúng thế, tôi cũng muốn tỉnh lại, em có cách gì không, dạy tôi đi!” Anh nhếch môi lên, nhưng đó hoàn toàn không thể gọi là nụ cười.

“Anh với tôi chỉ là không cam tâm, vì chưa bao giờ có được.” Ngay Đồng cuối cùng đã hoàn toàn bình ổn được cảm xúc, “Anh cũng không còn nhỏ nữa, bây giờ phải quản lý cả một Lăng Thị đã đủ bận rộn rồi, còn có tâm trí nghĩ những điều này?”

“Em vẫn còn quan tâm tôi?”

“Tôi quan tâm anh ư?”

“Ngay Ngay...” Từ miệng anh phát ra tiếng xưng hô quen thuộc, mang theo cả sự thân thiết trước đây. Anh nhìn cô, từ sâu trong mắt dường như chưa từng có biểu cảm này, “Tôi hy vọng, em còn quan tâm tôi.”

Sau khi nói một câu như khẩn cầu, anh quay người bỏ đi.

Sau đó mấy ngày, Lăng Lạc An không hề gọi đến nữa. Hôm đó khi hai người uống trà chiều ở nhà hàng Âu gần phòng tranh, Ngay Đồng nói chuyện Lăng Lạc An có đến tìm mình cho Lăng Thái nghe.

So với cô, Lăng Thái lại bình thản hơn nhiều. Ngón tay dài gõ nhẹ trên mặt bàn, anh nhắm mắt, nhẹ nhàng dựa vào lưng ghế, nụ cười nhẹ mà khó đoán, “Với tính cách của nó, nếu lập tức chấp nhận hiện thực, anh mới thấy lạ. Chuyện này em không cần lo lắng, anh sớm đã dự liệu rồi.”

Lúc anh ngược lên, phát hiện cô gái trước mặt thần thái say sưa ngấm mình, bất giác ngừng cười, “Em sao thế?”...

“...” Ngay Đồng có chút ngượng ngùng, cô không ngờ anh lại đột nhiên nhìn mình. Nói chuyện này cho anh nghe, cô cũng có một chút muốn nhìn xem anh có ghen không, kết quả bản thân lại bị đáng về thâm trầm của anh làm mê đắm trước.

Lúc Ngay Đồng từ phía đối diện chuyển sang ngồi cạnh anh, chuẩn bị quang minh chính đại trêu chọc anh, điện thoại của Lăng Thái bỗng đổ chuông.

Cuộc gọi rất ngắn, sau khi Lăng Thái cúp máy, anh liền đưa chìa khóa trên bàn cho cô, nói có việc bận, dặn cô lúc về lái xe chậm một chút.

Người gọi điện thoại đến là Lục Lộ, anh nói cho Lăng Thái biết, có một người muốn gặp riêng anh.

Người này là Nhược Thần.

Sau cuộc nói chuyện tối đó, Ngụy Đồng không hề nhắc đến chuyện của Nhược Thần trước mặt anh, nhưng anh biết sự lo lắng của cô.

Cho dù Nhược Thần là người của Quan Tuệ Tâm, đối với cô, anh vẫn là người nhà. Người nhà phạm sai lầm, những người khác trong nhà sẽ tức giận và đau lòng, nhưng tuyệt đối không thể bỏ mặc anh mà không để ý đến.

Bọn họ vẫn hẹn nhau ở Parker, lúc Lăng Thái đến, Nhược Thần đã chờ ở đó.

Nhược Thần rót cho Lăng Thái một tách trà phổ nhĩ nhỏ, d n chậm rãi đẩy đến trước mặt anh, gương mặt anh tuần mang theo nụ cười lấy lòng, so với người có ý thù địch đêm đó trong trí nhớ của anh, như là hai người khác nhau vậy.

Đôi lông mày đang chau lại của anh nhanh chóng giãn ra, anh nghĩ chắc không cần anh mở lời, đối phương sẽ chủ động nói rõ.

Quả nhiên, Nhược Thần mở lời trước, “Chuyện Hằng An đó là tôi làm.” Biểu cảm vô cùng thẳng thắn, trong ánh mắt có ý đùa giỡn, “Nhưng mà, tôi sớm đã biết chủ nhân của Hằng An là anh.”

Lăng Thái đang cúi đầu uống trà hơi nhướn mày lên, ngẩng đầu đối mặt với Nhược Thần, “Vì thế anh muốn nói, thực ra anh có lòng cho tôi một đường sống?” Anh ngừng một lát, “Là vì Ngụy Đồng?”

“Là vì cô ấy, nhưng lại không phải như anh nghĩ.” Nhược Thần thôi không đùa giỡn, bắt đầu thuật lại toàn bộ sự việc.

53. Chương 53: Một Sự Bảo Vệ Khác

Lục Lộ không đoán nhầm, Nhược Thần quả thật quen Quan Tuệ Tâm ở châu Úc.

Nhược Thần lúc đó vừa đến nước khác, không có gì cả, chỉ có một tấm thân không sợ chết. Anh bắt đầu làm vệ sĩ cho Quan Tuệ Tâm, tình cờ bảo vệ được cho bà ấy, sau đó được đề bạt.

Sau này bà ấy cho anh rèn luyện, khiến anh dần dần trở thành trợ thủ đắc lực trên thương trường.

Có một khoảng thời gian, anh không có nguyên tắc gì, chỉ cần không phải chuyện xấu đến đạo đức, anh đều làm theo kế hoạch được giao, sau đó hoàn thành mỹ mãn. Anh cũng hiểu, công việc này không thể làm cả đời, vì thế đã đi học nhiếp ảnh, một mặt cũng là vì có công việc để ăn nói với người nhà ở bên kia bờ đại dương.

Lần này về nước, ngoài triển lãm nhiếp ảnh, quan trọng nhất là làm việc cho Quan Tuệ Tâm.

Tư liệu về Lăng Thái, trước khi anh lên máy bay ở châu Úc cũng đã xem qua. Nhưng anh không ngờ, lần đầu tiên gặp Lăng Thái lại trong tình huống như vậy.

Chuyện Ngụy Đồng kết hôn, anh hoàn toàn không biết gì, trong tài liệu của Lăng Thái chỉ viết một câu đơn giản về người vợ vừa cưới này, nói là nhân viên trong công ty. Dẫn đến cả kế hoạch còn chưa bắt đầu đã bị ngắt quãng.

Anh hiểu, người như Quan Tuệ Tâm, về quan hệ của anh và Ngụy Đồng không thể không biết rõ. Rõ ràng biết nhưng vẫn bắt anh đi làm, người phụ nữ này đã cố ý thử anh.

Muốn tiền đồ vật chất hay là người nhà đã nuôi dưỡng nhưng không có quan hệ huyết thống?...

Khoảnh khắc đó, anh cảm thấy có chút buồn cười. Người phụ nữ đó chắc máu lạnh quen rồi, liền cho rằng người khác cũng như bà ấy, sẽ dẫn đo về vấn đề này. Thực ra, bắt đầu từ lúc anh biết quan hệ của Ngụy Đồng và Lăng Thái, anh đã quyết định đứng về phía Ngụy Đồng.

Không chỉ là đứng về phía Ngụy Đồng, mà còn muốn mượn thân phận hiện tại của anh giúp đỡ cô.

Sau này, những do thám, bắt hòa, ly gián đều là vở kịch anh diễn cho Quan Tuệ Tâm xem. Anh rất hiểu Quan Tuệ Tâm, biết trước khi bà ấy hoàn toàn yên tâm, không thể tùy ý cho anh hành động một mình. Anh biết luôn có người đi theo anh, lúc nào cũng báo lại động tĩnh của anh.

Vì thế, anh bắt buộc phải vô cùng cẩn thận, chỉ cần lộ ra một tia sơ hở nào, anh sẽ không được tin nhiệm nữa.

Anh nhận ra được Ngụy Đồng rất yêu Lăng Thái. Cả đời anh chỉ có một cô em gái này, anh không muốn xảy ra bất cứ chuyện gì khiến cô phải buồn.

Anh bắt buộc phải tìm một lý do vô cùng thỏa đáng, để khiến vở kịch này của anh chân thực và có sức thuyết phục hơn. Vì thế sau này mới có buổi tỏ tình đó.

Một người đàn ông bị từ chối trên tình trường, khiến anh ta xấu hổ hóa giận dữ, hạ quyết tâm muốn diệt trừ tình địch. Mà bây giờ lại có một cách thần không biết quỷ không hay như vậy, không còn gì có thể tốt hơn nữa, bất cứ ai cũng sẽ đồng ý.

Anh cảm thấy kỹ năng diễn xuất của mình không tồi, thái độ triu mến trước đây, những chỉ trích ở Parker tối hôm đó, còn cả buổi tỏ tình sinh động ở con phố cũ... Tất cả đều được người đi theo anh báo cáo về.

Quan Tuệ Tâm hoàn toàn tin tưởng. Và anh đã giấu đi tài liệu quan trọng nhất trong quá trình điều tra, âm thầm cho Lăng Thái một con đường thoát thân.

Bình trà phổ nhĩ đã cạn đáy, Nhược Thần không gọi phục vụ, tự mình đứng lên rót thêm trà.

Người đàn ông phía đối diện không kinh ngạc, không hoài nghi, trong quá trình lắng nghe cả câu chuyện, chỉ thỉnh thoảng nhấc hai ngón tay lên, gõ nhẹ trên mặt bàn, dường như đang suy nghĩ, con người đen lầy sâu thẳm không nhìn thấy đáy.

Phản ứng như vậy khiến Nhược Thần hài lòng, rốt cuộc, đây mới là thái độ một người thành công nên có.

Hồi lâu, Lăng Thái chậm rãi mở lời, “Bao năm qua, tôi cho rằng mình cũng có lúc nhìn nhầm người, nhưng trực giác ban đầu là đúng.”

“Anh sớm đã biết tôi đang giúp anh?”

“Không, vẫn chưa chắc chắn. Chỉ là, tôi cho rằng Quan Tuệ Tâm thận trọng cẩn mật, không thể để lúc đánh đòn quan trọng còn cho tôi một con đường lui rộng rãi như vậy. Lúc đó tôi nghĩ, có phải bên cạnh chị ấy, có một người đang giúp tôi? Sau này Lục Lộ nói nhìn thấy anh lên xe của chị ấy ở Lăng Thị, tôi liền ngấm ngầm cảm thấy người này chính là anh.” Lăng Thái chống tay lên thái dương, cười hỏi, “Đối với anh quan trọng nhất là người nhà, tại sao sau khi sự việc kết thúc lại không về Ngụy gia? Ngụy Đồng rất lo cho anh.”

Nhược Thần cũng cười, “Nha đầu ngốc đó, chỉ biết lo lắng mù quáng. Nhưng có anh bên cạnh, tôi cũng yên tâm. Thực ra lần đó giúp anh, cái giá phải trả cũng rất lớn, tuy không có chứng cứ thật sự, nhưng sau này Quan Tuệ Tâm không còn tin nhiệm tôi, tôi đi theo Lăng Lạc An. Nói cho cùng, tôi cũng chỉ muốn kiếm ít tiền lương, chỉ cần không có xung đột về lợi ích là được. Anh cũng biết chuyện trước đây của Ngụy Đồng và Lăng Lạc An, trừ khi cần thiết, thời gian này tôi sẽ không về Ngụy gia.”

Nói đến đây, anh dừng lại, vẻ mặt nghiêm túc trở lại, nói: “Hôm nay tìm anh, thực ra là muốn anh giúp đỡ.”

Lúc Lăng Thái về đến nhà, Ngụy Đồng đang đánh vật trong bếp.

Kem tươi khắp mặt đất, socola vụn vương khắp bàn, bên cạnh bồn nước còn có quả trứng đã đập vỡ, lòng trắng lòng đỏ lẫn lộn.

“Em thế này là...”...

“Ông xã, anh về rồi à!” Hai mắt Ngụy Đồng sáng lên, xông vào ôm, “Bánh mousse socola trà chiều hôm nay rất ngon, lúc anh đi chưa ăn một miếng nào, em muốn tự mình làm cho anh một cái.”

“Vì thế phòng bếp nhà chúng ta biến thành thế này?” Lăng Thái cởi áo ngoài, kéo người định vào bếp, “Đừng làm nữa, lần sau anh sẽ đi cùng em đến đó là được.”

“Làm người không được bỏ dở giữa chừng.”

“...” Anh cảm thấy phòng bếp trong nhà sắp hỏng đến nơi rồi...

“Vậy thì để anh làm.”

“Bất cứ cho người khác không bằng cho người ta cần cầu.” Ngụy Đồng nheo mắt, cười tươi, “Ông xã anh dạy em đi!”

Cô làm nũng, túm lấy cánh tay anh lắc lắc. Anh cúi đầu nhìn cô, trong mắt ánh lên niềm vui. “Thật sự muốn học?”

Thấy cô gật đầu, anh bảo cô mau chóng thu dọn sạch sẽ nhà bếp. Cô nhanh nhẹn chạy đi, mười phút sau, phòng bếp được giải cứu.

Lăng Thái vừa xắn tay áo vừa chậm rãi bước vào phòng bếp, tiếp theo lấy chiếc tạp dề của cô, mặc lên người, bắt tay làm bánh mousse.

“Không phải cho người ta cần cầu sao?” Động tác của anh lạnh lẽo, cô vốn dĩ không học được.

Anh cười như không cười, “Anh thích cho em cá hơn.”

“Tại sao?”

“Vì anh thích bộ dạng lúc em xin anh ăn cá.”

“...”

“Thực ra người thật sự muốn ăn bánh là em đúng không?”

“...”

Anh nghiêng đầu, hôn lên thái dương cô, “Mau cầu xin anh, nếu không, làm xong anh sẽ ăn một mình.”

“...” Cô đột nhiên thấu hiểu tâm trạng của thú cưng.

Lúc Lăng Thái bảo Ngụy Đồng gọi điện hẹn Lăng Lạc An, Ngụy Đồng còn nghĩ mình nghe nhầm. Nhưng dưới sự mê hoặc của bánh mousse socola, cô đành nhắc máy gọi cho anh ta.

Tốc độ nhắc máy của Lăng Lạc An vô cùng nhanh, chắc là hiểu nhầm gì đó, lúc nghe cô hẹn gấp, thái độ anh vui mừng bất thường.

Cúp máy xong, Ngụy Đồng đến trước mặt Lăng Thái, nhìn người đàn ông trên sô-pha, “Cho em một lý do!”

“Hả?”

“Hả hả hả! Hả cái con khỉ! Anh biết cháu anh vẫn chưa hết tình cảm với em, nhiều lần phiền nhiễu không ghen thì thôi, còn bảo em hẹn Lăng Lạc An ra ngoài? Nói, hôm nay người gọi anh ra ngoài là ai?” Cô không khách sáo túm lấy cổ áo anh, nghiêm túc tra hỏi.

Lăng Thái cười nhìn cô, thực ra vợ anh rất thông minh.

“Là Nhược Thần.” Anh không giấu giếm.

Nhược Thần tìm anh, nguyên nhân chủ yếu là muốn anh giúp Lăng Lạc An.

Nhược Thần nói cho anh, Lăng Thị mấy ngày trước đang âm thầm đổi chủ lần nữa, Lăng Thị hiện nay đang bị Quan Tuệ Tâm nắm quyền làm chủ. Lăng Lạc An không những nhường vị trí chủ tịch, đến cổ phần trong tay cũng bán ẹ mình.

Lăng Lạc An làm vậy là vì không muốn liên hôn với Vu gia.

Quan Tuệ Tâm không cho Lăng Lạc An nhiều sự lựa chọn, ngồi ở vị trí này phải chịu trách nhiệm nên chịu, phải thực hiện liên hôn. Nếu không muốn kết hôn thì phải rời khỏi Lăng Thị.

Anh chọn cách thứ hai.

Nhưng bên trong sự việc, chỉ có Nhược Thần hiểu rõ nhất, sự xuất hiện của kết quả này không phải ngẫu nhiên. Bắt đầu từ ngày đầu tiên Quan Tuệ Tâm âm mưu đoạt quyền làm chủ Lăng Thị, bà đã dự định giữ cho bản thân, ép hôn chỉ là một thủ đoạn. Sau cuộc họp bỏ phiếu, bà rõ ràng biết anh có vấn đề, nhưng vẫn để anh ở bên cạnh con trai mình, thậm chí không cảnh tỉnh một câu nào.

Anh có thể khen ngợi người phụ nữ này rất thông minh, nhưng anh quả thật không thích phương pháp hành sự của bà. Trên đời này làm gì có người mẹ nào vì tiền và quyền mà ép con trai mình đến nước này?...

Anh bây giờ muốn giúp Lăng Lạc An đoạt lại Lăng Thị, không phải vì có mưu đồ gì, chỉ đơn giản là không thích cách làm của Quan Tuệ Tâm.

Chỉ là chuyện này, một mình anh không làm được, vì thế anh tìm đến Lăng Thái.

Còn việc cần Ngụy Đồng gọi điện, chỉ vì trước mắt không ai có thể liên lạc được với Lăng Lạc An.

Chuyện Nhược Thần không thật sự thích cô, cũng không có chuyện vì yêu sinh hận mà báo thù khiến tinh thần Ngụy Đồng phần chấn, gánh nặng trong lòng cô cuối cùng cũng tan biến. Cho dù cô có bị lợi dụng đi “dụ dỗ” Lăng công tử ra ngoài thì cũng không thành vấn đề. Cô thậm chí muốn trở thành một nhân vật trong trận đoạt quyền này, là nữ vệ sĩ dũng mãnh hay nữ thư ký xinh đẹp gợi cảm?

Ngụy Đồng đột nhiên có chút háo hức, giống như một bộ phim bom tấn Hollywood phong vân khó đoán sắp thành sự thật. Chồng của cô, sư huynh của cô, đều là tinh anh trong những tinh anh. Một sự kiện to lớn như thế, sao có thể thiếu cô được?

Nghe cô đòi nhiệm vụ, Lăng Thái có chút khó xử, “Còn chưa đến lúc đó, Lăng Thị là Lăng Lạc An tự động từ bỏ, ngày mai gặp nó rồi nói.”

“Vậy dẫn theo em. Em muốn biết các anh sẽ dùng cách gì để thuyết phục Lăng Lạc An.” Dù sao người đó luôn kiêu ngạo, không coi ai ra gì, cô rất hiếu kỳ xem Lăng Thái sẽ dùng cách gì khiến Lăng Lạc An nghe theo.

Lăng Thái ôm lấy eo cô, đặt cô lên trên đùi mình, bàn tay đan vào những ngón tay cô, “Em muốn đi như vậy sao?”

Ngụy Đồng gật đầu.

“Rất cuộc là muốn đi, hay là muốn gặp Lăng Lạc An?” Anh hơi nheo mắt, bên khóe môi mang theo nụ cười như có như không, ánh mắt lại có chút lạnh lùng.

Cô học theo bộ dạng của anh nheo mắt, nhìn anh hồi lâu, không nhận được cười phá lên, “Ông xã, thì ra kỹ thuật diễn của anh cũng không tồi đấy chứ?”

“Ai nói đây là diễn kịch?” Lăng Thái nhướng mày, cố ý dùng ngữ điệu lạnh lùng, “Đây là đang ghen!”

“...” Đối với “cái ghen” như vậy của chồng mình, Ngụy Đồng tỏ ra không tin.

“Ngày mai em hãy ngoan ngoãn ở nhà, hoặc là hẹn hai người bạn của em ra ngoài chơi cũng được. Tóm lại, không được đi!”

“Thực ra nguyên nhân thật sự anh không muốn em đi là gì?”

Lăng Thái vuốt chiếc cằm xinh đẹp của cô, hôn một cái lên đó, trả lời không liên quan đến câu hỏi, “Tham dự vào chuyện này, và cùng anh đến Châu Phi xem sa mạc, hai thứ chỉ được chọn một.”

“...”

“Trả lời trong năm giây.”

“...” Ông xã, anh cần gì phải...

“Ba, hai, một...”

“Châu Phi!”

“Rất tốt, sự lựa chọn của em, đừng có quên. Người luyện võ đã nói phải giữ lời. Ngoan.” Người đàn ông ban nãy còn “ghen” chậm rãi nhếch môi, nở một nụ cười mềm mại mê hồn.

Nguy Đồng cúi đầu, cô lại một lần nữa bại trận.

54. Chương 54: Tấm Lòng Người Cha

Nhìn thấy hai người xuất hiện trước mặt, Lăng Lạc An cười.

Tuy lúc nhận được điện thoại, anh cũng đoán được sẽ là cảnh tượng này, nhưng trong lòng vẫn ôm chút kỳ vọng. Hy vọng người đến là cô, hy vọng cô không lừa dối, hy vọng còn có cơ hội cứu vãn.

Người đi theo mình chưa được một tháng, lúc này dưới ánh mắt lạnh lùng của anh không hề căng thẳng, thần thái tự tin khác thường.

Lăng Lạc An lấy chiếc bật lửa, cúi đầu châm điều thuốc inh, cười châm biếm, “Thì ra thế giới này đều là chó cắn chủ!”

“Lăng công tử, đừng có công kích người khác bừa bãi. Tôi tuy có những chuyện che giấu anh, nhưng lần này là thật lòng đến giúp anh.”

Như đang nghe một câu chuyện cười vô cùng nhạt nhẽo, anh nhả một ngụm khói, nụ cười trên gương mặt anh tuần càng hỗn hào.

Nhược Thần hết cách nhìn về Lăng Thái, người đằng sau không nói, chỉ từ trong túi công văn mang theo lấy ra một phong thư màu da bò được niêm phong, nhẹ nhàng đặt trên bàn, nói với Lăng Lạc An, “Đều ở đây.”

Nhược Thần vô cùng ngạc nhiên, “Không phải chứ, chỉ là một phong thư?”

Lăng Thái mỉm cười, “Thế là đủ rồi.” Anh đứng lên, “Suy nghĩ kĩ rồi gọi cho ta. Vậy bọn ta đi trước.”...

Nhược Thần ngây người. Phí bao công sức tìm Lăng Thái và hẹn người ta ra đây, chỉ vì đưa một phong thư?

“Lần trước là đưa thư, lần này lại là cái gì?” Ngón tay đang kẹp điều thuốc ngạo mạn vuốt phong thư có vẻ dày cộm kia, rồi tiện tay vứt đi, “Lăng Thái, sự kỳ lạ này không phải là phong cách của chú, nói thẳng chút đi, muốn tôi làm gì? Đi Hằng An? Tiếp tục học theo chú?”

Người đàn ông đã quay người chuẩn bị bỏ đi, chậm chậm quay đầu lại, ánh nắng xuyên qua cửa kính chiếu vào mặt anh, trong thứ ánh sáng mập mờ, không nhìn ra cảm xúc gì, “Ta biết cháu chưa xem bức thư kia, nếu đã xem rồi, cháu sẽ không thể dễ dàng vứt bỏ Lăng Thị như vậy. Thứ hôm nay đưa cho cháu, ta sẽ không lấy lại, xử lý thế nào cũng tùy cháu. Ta hy vọng, cháu không nhu nhược đến mức chút dũng khí mở ra xem một lần cũng không có.” Anh không nói thêm gì nữa, là vì anh biết nói cũng không có tác dụng.

Cá tính của Lăng Lạc An, tuyệt đối không thể chỉ khuyên giải là được. Một số sự việc, anh phải tự phát hiện, một số đạo lý, anh phải tự hiểu ra.

Trên xe quay về, Nhược Thần vừa thở dài vừa lắc đầu, nói công việc mới này của mình e là sẽ không cứu vãn nổi nữa, lại hỏi Lăng Thái Hằng An có thiếu người không, anh định nhảy việc.

“Yên tâm, sắp mới của anh nhất định sẽ tìm tôi.”

“Chắc chắn vậy sao?” Nhược Thần cười, “Sao tôi cảm thấy anh đang đánh cược nhỉ? Chuyện lớn như vậy, lỡ như cược thua thì sẽ khó coi lắm!”

“Cuộc đời vốn là một trận cá cược.” Lăng Thái nhìn Nhược Thần một cái rồi cười, “Nhưng tôi chưa từng thua lần nào.”

“Thật sự không có một lần ngoại lệ nào?”

Lăng Thái nhướn mày, “Nguy Đồng có tính không?”

“Nhắc đến nha đầu đó, cũng nên đi gặp rồi! Thế này đi, tối nay cùng ăn cơm, tôi mời hai người.”

Một cái đầu đang tức giận, trong sảnh cafe đó, điều thuốc đã tàn.

Một hồi lâu sau, ngón tay người đàn ông chậm chậm với tới phong thư trên bàn.

Trong phong thư là một văn bản chuyển nhượng có hiệu lực, nội dung chuyển nhượng là “Nam Uyển” mà anh kịch liệt phản đối nhưng vẫn phải giương mắt nhìn nó bị bán cho Hằng An.

Ngày tháng chuyển nhượng là ngày thứ hai sau cuộc họp báo công bố Hằng An và Lăng Thị hợp tác phát triển Nam Uyển. Thực ra Nam Uyển chưa bao giờ bị bán cho Hằng An, vì bên chuyển nhượng là Lăng Thái, bên được chuyển nhượng là Lăng Lạc An.

Trên giấy tờ chuyển nhượng đã có chữ ký của Lăng Thái và luật sư, bây giờ chỉ cần anh ký tên mình lên, miếng đất vô giá này sẽ hoàn toàn thuộc về anh.

Trong giấy tờ có kẹp một tờ giấy trắng, bên trong chỉ viết một hàng chữ: “Không cần cảm ơn ta, ta không vĩ đại như vậy, tiền mua Nam Uyển là số mà cha cháu để lại cho cháu. Đây là món quà mừng trưởng thành.”

Ngón tay cầm tờ giấy trắng hơi run rẩy, sau vài phút bình tĩnh, người đàn ông cầm giấy tờ, bước nhanh ra khỏi sảnh cafe.

Trong ngăn kéo phòng chung cư, bức thư màu trắng nằm yên lặng ở đó.

Lúc bán cổ phần và dọn từ biệt thự Lăng gia ra ngoài, anh không hề quên mang theo bức thư này, cho dù anh chưa bao giờ có ý nghĩ mở nó ra. Đây là bức thư cha anh để lại cho anh, nhưng đến thời khắc này, anh mới có đủ dũng khí đọc nó.

Bức thư là do đích thân cha anh viết, viết vào sáu năm trước, sau khi ông vừa nhập viện. Bức thư đó là tình yêu thương cuối cùng của một người cha viết cho con trai.

Lăng Trọng Thăng, đó là tên của cha Lăng Lạc An, sớm đã biết sau khi ông qua đời, đứa con trai mười tám tuổi chỉ biết trốn học chơi bời của mình sẽ không có bản lĩnh gánh vác cả công ty. Vì thế lúc đó, ông đã giao con trai mình và tâm huyết cả đời cho Lăng Thái. Ông muốn Lăng Thái chỉ dạy cho anh, dùng cách khác, ép buộc anh trưởng thành, ép buộc anh hiểu chuyện. ...

Lăng Trọng Thăng sớm đã biết rõ, người có dã tâm thật sự, chính là người vợ bất chính của mình. Thậm chí ông cũng đoán được hiện trạng hôm nay của Lăng Lạc An, vì thế sáu năm trước ông đã viết bức thư này. Ông hy vọng con trai sẽ có một ngày hiểu được, Lăng Thái không phải kẻ địch, mà là người nhà.

Chỉ cần anh đồng ý, chú của anh lúc nào cũng sẽ giúp đỡ anh.

Lăng Trọng Thăng nói cho anh, nếu sau khi kế thừa công ty mà tất cả thuận lợi, giấy tờ chuyển nhượng Nam Uyển anh sẽ nhận được vào năm ba mươi tuổi. Đến lúc đó, đây chỉ là một món quà, không hề có ý nghĩa gì khác.

Nhưng nếu sau khi anh kế thừa công ty mà lại bị mẹ ép từ bỏ quyền làm chủ, vậy thì miếng đất này sẽ là tài sản để anh gây dựng sự nghiệp.

Ông hy vọng con trai hiểu rằng, cuộc đời một người không thể vĩnh viễn huy hoàng yên ổn, có những trận nhất định phải đánh, có những thứ nhất định phải tự mình đoạt về. Lăng Thị là sự vất vả cả đời của Lăng Trọng Thăng ông, thậm chí là giang sơn phải đánh đổi bằng sức khỏe. Anh là con trai duy nhất của ông, giang sơn này tuyệt đối không thể lui bại trong tay anh được.

Đúng thế, ông quá hiểu Quan Tuệ Tâm. Sau khi đoạt được Lăng Thị, bà tuyệt đối sẽ không quản lý. Mục đích đoạt lấy Lăng Thị của bà chỉ có một, chính là bán nó đi.

Lăng Lạc An gọi điện đến, ba người đang ngồi trong phòng ăn lẩu.

Nguy Đồng nghe nói Nhược Thần mời cơm, để tiết kiệm tiền cho anh đã đề nghị đi ăn lẩu. Lúc Lăng Thái lái xe về nhà đón, cô vừa lên xe đã dúm cho Nhược Thần một đấm.

“Dám lừa em! Anh là đồ khốn!” Âm thanh rất chói tai, hai người đàn ông ngồi đằng trước đều cảm thấy đầu đau nhức.

Trên đường đến quán lẩu. Nguy Đồng nói một tràng nào là anh không về nhà, lại thay số điện thoại, cô không thể tìm được anh, hại cả nhà phải lo lắng...

Bữa tối hôm đó rất náo nhiệt, chưa đợi Nguy Đồng hỏi Nhược Thần hôm nay gặp mặt có chuyện gì, Lăng Lạc An đã gọi đến.

Hai mươi phút sau khi cúp máy, người đó xuất hiện tại quán lẩu.

Nguy Đồng nghĩ, đây có lẽ là bữa ăn cổ quái nhất trong hai mươi lăm năm sống trên đời của cô.

Lăng Lạc An từ lúc xuất hiện không nói một lời nào, có nhìn cô một cái, hiếm khi anh động đũa, cũng chỉ là nhúng qua nước dùng, nhưng mấy lần muốn cướp đồ trong chiếc muôi thủng của cô.

Nhược Thần nhẫn nại nhìn anh hồi lâu, tuy có mấy điều muốn hỏi, nhưng thấy sắc mặt Lăng Thái vẫn điềm đạm nên không nói gì nữa.

Lúc sắp ăn xong, Lăng Lạc An đột nhiên mở lời, “Nếu tôi đồng ý, có phải chú chịu nhường Nguy Đồng cho tôi?”

Đại tiểu thư Nguy gia nghe thấy nhắc đến tên mình, lập tức ném một chiếc lon bị bóp bẹp qua, “Muốn nằm mơ thì về nhà đi!”

Nhược Thần nhin cười, nhìn Lăng Thái, người đằng sau đặt đũa xuống, ngữ điệu ung dung, có chút nghiêm túc, “Đổi xử với thím lịch sự một chút.”

Nhược Thần lần này không nhin được nữa, cười lớn xoa rối tung tóc của Nguy Đồng, “Em là thím? Thật là buồn cười chết mất!”

“Nhưng tôi thật sự thích cô ấy!” Lăng Lạc An nhìn Lăng Thái, câu nói này quá nghiêm túc, khiến không khí của cả căn phòng từ từ chuyển biến, “Tôi biết chú làm những điều đó đều là vì cha tôi, tôi cũng không có tư cách gì để nêu ra yêu cầu như vậy với chú. Nhưng mà, tôi thật sự rất thích cô ấy. Đã lâu như vậy rồi, bất luận tôi làm gì, thay bao nhiêu người phụ nữ, hoặc là cố ý châm biếm chê cười đùa giỡn cô ấy, tôi đều không có cách nào quên mấy tháng ngắn ngủi ở cạnh cô ấy. Tôi không phải muốn chú nhường, tôi hy vọng chú có thể cho tôi một cơ hội cạnh tranh công bằng. Sau khi tất cả mọi chuyện kết thúc, để tôi có thể lại theo đuổi cô ấy, để cô ấy tự lựa chọn...”

“... Anh, anh muốn ăn đòn hả?” Nguy Đồng ngày càng bốc hỏa, mấy lần muốn động thủ, Nhược Thần vội kéo cô, ý bảo Lăng Thái sẽ tự có quyết định.

Lúc này, tất cả ánh mắt trong phòng đều đổ dồn vào người đàn ông có gương mặt thanh nhã. Anh lại có vẻ như không biết, vẫn chậm rãi uống nước trong ly.

Chớp mắt, anh đặt ly xuống, ngẩng đầu nhìn Lăng Lạc An, cười nhẹ, “Xin lỗi, ta rất yêu cô ấy. Vì thế, đừng nói là nhường, đến cơ hội ta cũng không thể cho cháu. Cô ấy là trưởng bối của cháu, cả đời này sẽ thế. Ngoài việc tôn kính, ta không hy vọng cháu có bất kỳ tình cảm gì khác với cô ấy.”

Nguy Đồng ngây người. Vài giây sau, cô từ từ đẩy cánh tay đang kéo cô của Nhược Thần ra, vươn người, hôn nhẹ lên mặt Lăng Thái, nở một nụ cười tuyệt diệu, “Ông xã, em cũng yêu anh.”

Nhược Thần nghĩ, có lẽ lúc Lăng Lạc An mở lời đã hiểu kết quả sẽ như thế này, cũng có lẽ, lúc đối phương nói ra những lời này Lăng Thái đã hiểu, đó chỉ là muốn nói hết ra mà thôi.

Nhưng mà, con người có lúc sẽ như vậy. Vẫn muốn nói ra những điều bản thân biết rõ không thể được, đại khái chỉ là để bản thân từ bỏ thật sự.

Tối đó, hiệp nghị của ba người đã đạt được.

55. Chương 55: Chúc Phúc Của Nhược Thần

Nhược Thần không hề biết trong phong thư lớn hôm đó Lăng Thái giao cho Lăng Lạc An rốt cuộc chứa thứ gì mà sau mấy ngày, thương trường thành phố Z biến đổi.

“Nam Uyển” về lý vốn bị Hằng An mua lại xuất hiện trong tay một người thần bí, đối phương sau khi tiếp nhận dự án xây dựng Nam Uyển tuyên bố sẽ tạm dừng tất cả công trình Nam Uyển.

Thời gian đó, Hằng An và Lăng Thị bị liên lụy hàng đầu. Đặc biệt là Lăng Thị, trước đó vừa đầu tư một lượng vốn lớn, bây giờ bị ép tạm dừng, kế hoạch bị rối loạn, thậm chí ảnh hưởng đến hạng mục đầu tư nơi khác.

Lăng Thị phá luật sư đại diện đến đàm phán, mấy ngày khẩu chiến, đối phương chỉ khẳng định một điều: bọn họ không hề làm trái hợp đồng. Luật sư Lăng Thị phát hiện ra, quả nhiên hợp đồng ký không ghi rõ, lúc đầu toàn quyền phụ trách hạng mục này là chủ tịch hành chính tiền nhiệm Lăng Thái. Nhưng lúc đó ở cuộc họp cổ đông, mọi người đều bị mức lợi nhuận của bản hợp đồng hấp dẫn, ngoài ra cũng vì bên sở hữu Nam Uyển lúc đó là Hằng An cũng là bên hợp tác, không hề chú ý đến sơ hở này, mà đã ký hợp đồng sơ sót như vậy. ...

Bây giờ bọn họ muốn đàm phán lại, vốn dĩ khó như lên trời.

Vì vụ lùm xùm này, mấy công ty quốc tế vốn có hứng thú mua Lăng Thị đều giữ thái độ quan sát. Quan Tuệ Tâm trong lòng vô cùng sốt ruột, nhưng năng lực của Quan Tuệ Tâm chỉ đến mức này, thêm thái độ bên Hằng An không tích cực, bà vốn không có cách nào khác.

Công trình Nam Uyển bị kéo dài bốn tháng, trong thời gian này, Lăng Thị vì vốn lưu động không tốt mà các công trình khác cũng bị vi phạm hợp đồng, khó khăn chồng chất.

Quan Tuệ Tâm không cam tâm cũng phải bán đi, cuối cùng quyết định bán một phần cổ phần, lấy tiền lưu động vốn.

Tuy nhiên, chính lúc bà cho rằng nguy cơ đã tạm thời rời xa, bà không hề biết Lăng Thị đã bước theo con đường cũ của Hằng An năm xưa.

Đó là một buổi chiều cuối xuân, đứa con trai lâu lắm không gặp của bà bước vào văn phòng như chốn không người, chậm rãi đặt giấy tờ trước mặt bà.

Anh nói, “Mẹ, mẹ thua rồi.”

Trước đây, Quan Tuệ Tâm cho rằng không ai có thể hiểu con trai hơn bà. Nó kiêu ngạo, ham chơi, khẩu thị tâm phi, có thể chịu được áp lực nhưng không chịu được trách nhiệm.

Chồng bà không tin tưởng bà, giao tất cả ủy thác cho Lăng Thái. Lúc đó, bà chỉ cười nhạt, thứ không cho bà, bà thật sự sẽ không có được sao? Thứ bà muốn, chưa từng tuột khỏi tay.

Bao năm qua, vì có cùng một kẻ địch là Lăng Thái, con trai bà hầu như có thể nói là luôn nghe theo lời dặn của bà. Lăng Lạc An muốn học từ bà, muốn đuổi người đó đi, lấy lại thứ của mình, vì thế bất luận yêu cầu của bà có quá đáng thế nào, bất luận trong lòng không tình nguyện, Lăng Lạc An đều chưa từng nói từ chối.

Đáng tiếc Lăng Lạc An hông hề hay biết, ngay từ lúc bắt đầu, bà tranh giành chủ quyền của Lăng Thị không phải vì con trai. Tiền và quyền đó, phải nằm trong tay bà mới an toàn nhất.

Còn bà, thứ muốn nhất không chỉ là tiền, cả đời bà, tâm nguyện lớn nhất chính là đổi chủ giang sơn của chồng bà. Đúng thế, chỉ thiếu một chút nữa thôi là bà có thể thành công rồi. Nhưng đứa con trai bị bà coi là vô dụng, sau khi bỏ đi vài tháng lại dùng vẻ mặt nghiêm túc đứng trước mặt bà, tuyên bố thất bại của bà. “Không thể nào! Cho dù con thuyết phục được mấy cổ đông nhất gan vô dụng, thêm cả cổ phần mẹ đã bán đi, cũng tuyệt đối không thể vượt qua số cổ phần mẹ đang nắm giữ.” Gần đây cổ phần của Lăng Thị trên thị trường giao dịch không có động tĩnh mua lớn, Lăng Lạc An làm sao có thêm được cổ phần khác? “Ngoài mảnh đất Nam Uyển, cha còn để lại một cổ phần bảo mật.” Lăng Lạc An chậm chậm thở dài, “Tin con đi, mẹ thật sự thua rồi, mẹ à.”

Gương mặt trang điểm tỉ mỉ của người phụ nữ từ từ xuất hiện những đường gân xanh, “Ông ta giữ lại một cổ phần bảo mật? Thì ra ông ta sớm đã dự đoán sẽ có ngày này. Ông ta quả nhiên là một người cha tốt yêu thương con trai, xây sẵn cho nó một tiền đồ rộng mở như vậy.”

“Mẹ, cha chỉ là giữ cho con một đường lui mà thôi. Nếu mẹ không ép con, tất cả điều này sẽ không xảy ra.”

“Ép?” Quan Tuệ Tâm, “Sao mẹ lại ép con? Hôn sự ư? Mẹ ép con, nhưng đó là con chọn từ bỏ. Con không chịu được áp lực ở vị trí này, con không muốn kết hôn với người phụ nữ mình không yêu, con không muốn hy sinh. Là con chọn tự do, từ bỏ công ty, điều này đổ lên đầu mẹ sao? Bắt đầu từ khi con phát hiện mẹ có người đàn ông khác, con đã quyết định chối bỏ người mẹ này. Nhưng con vốn dĩ không biết, người có nhân tính trước không phải là mẹ mà là người cha cho con đường lui đó. Người cùng ông ta gây dựng giang sơn là mẹ, nhưng cuối cùng người hưởng thụ thành quả lại là người phụ nữ khác? Mẹ làm những chuyện này, chỉ là học theo ông ta. Ông ta ra ngoài chơi đùa phụ nữ, mẹ ở nhà chơi đùa đàn ông, rất công bằng, không phải sao?”

“Con không muốn đánh giá hôn nhân của cha mẹ, đó cũng không phải điều con đánh giá được.” Lăng Lạc An đối ánh nhìn, “Từ ngày mai, con chính thức về Lăng Thị. Sau này cuộc sống của con, tự con làm chủ, con sẽ chịu tất cả trách nhiệm cần chịu, nhưng con sẽ không nghe theo sắp xếp của mẹ. Mẹ có cổ phần, vẫn là cổ đông, chỉ là mất đi quyền làm chủ mà thôi. Sau này, muốn ở lại đây, hay là về châu Úc, tùy mẹ lựa chọn.”

Khoảnh khắc đó, Lăng Lạc An đột nhiên cảm thấy người phụ nữ trước mặt cũng mềm yếu đáng thương, hoàn toàn khác hẳn với bộ dạng tinh anh quyết đoán tàn nhẫn, chỗ nào cũng tính toán triệt để trong ấn tượng của anh.

Nhưng suy cho cùng, bao nhiêu năm nay, cảm xúc không tốt do những ngày bị quản thúc áp chế dồn nén lại, không có cách nào tiêu tan.

Mẹ, thực ra sớm đã thành một từ trong trí nhớ mà thôi. Anh không nói thêm gì nữa, chỉ quay người bỏ đi.

Một buổi chiều đầu hè, ánh nắng xuyên qua tấm kính trong suốt, làm nền nhà vốn màu gỗ của phòng tranh có một mảng sáng rực.

Ở vị trí gần cửa sổ, Ngụy Đồng đặt một bộ bàn ghế mây màu đen, như vậy sau này sẽ không cần đến nhà hàng Âu bên cạnh uống trà chiều nữa. Cô có thể pha tách cafe thơm lừng ở quầy bar nhỏ của phòng tranh, xin thêm chồng cô làm một chiếc bánh mousse socola, hoặc là đồ điểm tâm khác cô muốn ăn.

Mấy ngày gần đây, nơi này biến thành địa điểm chỉ định Hình Phong Phong và Tô Sung đến tìm cô buôn chuyện. Lúc hai cô bạn hưởng thụ thời gian nghỉ ngơi vui vẻ, cũng phải bắt giắc nhìn sếp lớn Lăng đang làm điểm tâm trong quán bar nhỏ một cái.

“Đúng là hành hạ bấu vật. Để một người đàn ông khí chất như vậy, có đầu óc như vậy nấu canh rau thịt ột người phụ nữ như cậu... Chẹp chẹp!” Mồm miệng Hình Phong Phong vẫn khó nghe như vậy.

“Đừng để ý cậu ấy, cậu ấy đang ghen tỵ đấy!” Tô Sung lên tiếng khuyên bạn tốt, tránh cô ấy nổi nóng. ...

Nguy Đồng nhìn người bạn tốt “đang ghen tỵ” một cái, quyết định không giữ bí mật, làm người xấu một lần, “Cũng không biết cậu ấy rốt cuộc thật sự ghen tỵ với mình vì Lăng Thái, hay là vì một người khác?”

“Cái gì?” Người thấy mùi chuyện hot, Tô Sung lập tức nhảy đến bên cạnh cô, “Nha đầu này nhắm ai rồi?”

“Nguy Đồng!” Hình Phong Phong nổi dóa. Cảnh tượng lần trước cô lật đật đuổi theo sau lưng một người vừa hay bị Nguy Đồng nhìn thấy. Cô phải tốn ba bữa cơm mới bịt được miệng Nguy Đồng.

“Cậu làm gì vậy? Mọi người đều là chị em với nhau, dựa vào cái gì mà cậu ấy biết mình lại không biết.” Tô Sung không vui, vội điểm vài cái tên bắt đầu đoán, “... Lục Lộ? Lăng Lạc An? Anh đẹp trai làm việc ở phòng tranh, bên cạnh cậu ngoài chồng cậu ra thì chỉ có mấy người đàn ông này.”

Nguy Đồng lắc lắc ngón tay, nheo mắt cười, “Cậu còn thiếu một người rất quan trọng. Vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đã đến, kìa...” Tiếng chuông gió ở cửa phòng tranh vang lên, Tô Sung quay đầu nhìn theo phía Nguy Đồng bảo, người đàn ông bước vào có thân hình rắn chắc, mặt mũi đẹp, cặp mắt màu nâu trong nắng tháng sáu sáng vô cùng.

“Thì ra là Nhược Thần...” Tiếng kêu kinh ngạc của Tô Sung bị tay Hình Phong Phong chụp lại. Vì dùng lực quá mạnh, Tô Sung bị ngã đè lên người Nguy Đồng.

Vì thế, lúc Nhược Thần chào Lăng Thái xong bước đến, nhìn thấy cảnh tượng ba người phụ nữ đang chồng lên nhau.

“Các em sao thế?” Anh tắt nụ cười.

“Đây là trò chơi mới!” Nguy Đồng nhanh chóng thoát thân.

“Gọi điện giục anh đến, chính là để xem trò chơi của các em?” Anh trêu chọc cô.

“Không phải. Gọi anh đến là có việc muốn nhờ anh giúp. Là thế này, Hình Phong Phong gần đây muốn chụp một bộ ảnh lưu niệm. Cô ấy biết kỹ thuật nhiếp ảnh của anh rất tốt, vì thế muốn nhờ anh giúp đỡ. Có được không?”

“Em mở lời, anh sẽ từ chối sao?” Nhược Thần nghiêng đầu, cười với Hình Phong Phong, “Chụp lúc nào vậy?”

Tô Sung kinh ngạc phát hiện, mỹ nữ văn phòng trước giờ hành sự to gan hỏa tốc bây giờ lại đỏ mặt.

“Hôm nay!” Nguy Đồng nhanh chóng đáp thay. Nhìn Nhược Thần ngây ra, cô vội bổ sung, “Không phải là anh không có thời gian chứ?”

“Thời gian thì có, nhưng anh không mang máy ảnh.”

“Vậy hãy dẫn Hình Phong Phong về nhà lấy đi! Anh xem hôm nay thời tiết đẹp như vậy, chọn ngày không bằng gặp ngày, chính là hôm nay.” Nguy Đồng quay người, cánh tay dùng lực, kéo Hình Phong Phong đang ngây ra bên cạnh, sau đó lạnh lệ dứt khoát đẩy đi, “Đi đi!”

“Phù...” Sau khi Nhược Thần đang cảm thấy có chút kỳ lạ và Hình Phong Phong đang hoàn toàn cứng đờ rồi đi, Tô Sung cuối cùng không nhịn được cười lớn, “Cậu quá tuyệt!”

“Đều là người phe mình, đương nhiên phải giúp một tay. Hơn nữa, bao năm qua, có lúc nào cậu thấy cậu ấy ngoan ngoãn trước mặt đàn ông chưa?”

“Trước đây rõ ràng không có chuyện này, không biết tại sao cậu ấy đột nhiên lại như vậy...”

“Con người sẽ thay đổi, vì những chuyện đã xảy ra mới có thay đổi.” Nguy Đồng nhìn hai người đang bước đi ở ngoài cửa sổ, đột nhiên lại nhớ đến Lăng Lạc An.

Sau khi Lăng Thái và Nhược Thần giúp Lăng Lạc An lấy lại Lăng Thị, anh giống như thật sự hiểu được trách nhiệm của bản thân. Ăn chơi và phong lưu đều đã thành lịch sử, anh hầu như dành toàn bộ thời gian cho việc quản lý công ty.

Tính khí kiêu ngạo, tùy tiện của anh cũng bớt đi không ít, thậm chí còn đón Lăng Tĩnh Ưu sau khi xuất viện về nhà, theo sự khẩn cầu của đối phương, sắp xếp cho cô đi du học Nhật Bản.

Anh bây giờ đã hoàn toàn trưởng thành. Giống như Lăng Thái nói, con người phải trải qua nhiều việc mới có thể trưởng thành.

Buổi tối mấy ngày sau, Ngụy Đồng nằm gọn trong lòng Lăng Thái, cùng ngồi trên sô-pha xem một bộ phim đã cũ. Cả bộ phim có chút gian khó, nhưng kết thúc rất mỹ mãn. Ngụy Đồng cảm thấy, nó giống như chuyện giữa cô và Lăng Thái.

Bây giờ, cô đã không còn tiếp tục đắn đo hỏi, rốt cuộc anh thích gì ở mình, thích mình từ lúc nào nữa. Vì cô hiểu, nếu là một người từng đứng trên đỉnh, nhìn thế giới dưới chân, lúc nào cũng có thể trở thành một nhân vật lớn, bây giờ lại cam tâm tình nguyện ngày ngày ở bên cạnh cô, cùng cô sống một cuộc sống bình thường cơm áo gạo tiền. Vậy thì, nhất định người đàn ông này thật sự rất yêu cô.

Bắt đầu không quan trọng, quá trình cũng không quan trọng, kết thúc lúc này mới là quan trọng nhất.

Ngụy Đồng cựa quậy trong lòng anh, sự va chạm ấm áp trên tóc cô, giọng nói nho nhã hấp dẫn của người đàn ông vang lên, “Sao thế, em buồn ngủ à?”

“Không có.” Cô ôm chặt eo anh, “Ông xã, đợi mùa đông năm nay đến, chúng ta đi Fiji đi.”

“Ồ?” Anh khẽ nhướn mày, “Không phải em không muốn đi tới nơi chưa từng nghe đến tên sao?”...

“Thực ra mấy ngày trước em có tra tài liệu, nơi đó là thiên đường xanh cuối cùng của trái đất, phong cảnh nguyên thủy rất đẹp, chúng ta đi xem đi.”

“Được.”

“Sau đó, chúng ta tiện đường đến châu Úc thăm Nhược Thần.” Cô nhớ đến tin nhắn buổi chiều hôm nay nhận được, lúc tin được gửi đến, Nhược Thần đã trên máy bay quay về châu Úc.

Tin nhắn không quá dài, ngắn gọn mấy câu, nhưng diễn đạt rất hoàn chỉnh: “Anh phải về châu Úc rồi, mấy tháng nay kiếm đủ tiền, mấy năm sau có thể tiếp tục làm nhiếp ảnh, cũng có khả năng đi đến các nước khác nữa. Yên tâm, hàng năm sinh nhật em anh vẫn tiếp tục gửi quà về. Em phải kiềm chế tốt tính khí của mình, đừng cãi nhau với Lăng Thái, cũng đừng ức hiếp anh ấy. Như vậy thôi, anh đi đây, em phải hạnh phúc đấy!”

Nhược Thần đi có vẻ đường đột, nhưng điều Ngụy Đồng cảm thấy đường đột nhất vẫn là Hình Phong Phong.

Hình Phong Phong gọi điện cho cô, cô vốn định nói cho Hình Phong Phong chuyện Nhược Thần đi châu Úc, kết quả đối phương nói khê ở đầu dây bên kia, cô đang ở sân bay, bất luận người đàn ông đó đi đâu cũng sẽ không thoát được.

“Ông xã, em quen Hình Phong Phong nhiều năm rồi, cô ấy chưa bao giờ nghiêm túc và dũng cảm như vậy, anh thấy cô ấy sẽ thành công chứ?”

“Ừm, câu hỏi sâu sắc như vậy, để anh nghĩ đã rồi nói cho em.” Người đàn ông hơi cong khóe môi, ánh mắt ấm áp.

“Được, vậy anh nghĩ đi. Bây giờ em hơi buồn ngủ rồi, em ngủ một lát nhé.”

“Ngủ đi, ngủ rồi anh sẽ bế em lên giường.”

“Ông xã...”

“Sao thế?”

“Anh thật tốt...”

Nụ cười trên khóe môi người đàn ông càng rạng rỡ hơn, anh thu cánh tay, ôm thật chặt người mình yêu vào lòng.

THE END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-chu-la-cuc-pham>